

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

LISA GARDNER

KISS HER GOODBYE

A NOVEL

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

LISA GARDNER

**KISS HER
GOODBYE**

**GRAND
CENTRAL**

New York Boston

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

© 2025 telif hakkı Lisa Gardner, Inc.

Kapak tasarımı Caitlin Sacks. Kapak fotoğrafı kompozisyonu Alan Dingman. Kapak görüntüleri Getty Images, Shutterstock ve Stocksy. Kapak telif hakkı © 2025 Hachette Book Group, Inc.

Hachette Book Group, ifade özgürlüğü hakkını ve telif hakkının değerini destekler. Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretmeye teşvik etmektir.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması, yazarın fikri mülkiyet hakkının ihlali anlamına gelir. Kitaptaki materyalleri (inceleme amaçlı olanlar hariç) kullanmak için izin almak istiyorsanız, lütfen permissions@hbgusa.com adresine başvurun. Yazarın haklarını desteklediğiniz için teşekkür ederiz.

Grand Central Publishing Hachette
Book Group
1290 Avenue of the Americas, New York, NY 10104 grandcentralpublishing.com
@grandcentralpub

İlk Baskı: Ağustos 2025

Grand Central Publishing, Hachette Book Group, Inc. şirketinin bir bölümüdür. Grand Central Publishing adı ve logosu, Hachette Book Group, Inc. şirketinin tescilli ticari markasıdır.
Hachette Book Group, Inc.

Yayıncı, kendisine ait olmayan web sitelerinden (veya bunların içeriğinden) sorumlu değildir.

Hachette Speakers Bureau, konuşma etkinlikleri için çok çeşitli yazarlar sunmaktadır. Daha fazla bilgi için hachettespeakersbureau.com adresini ziyaret edin veya HachetteSpeakers@hbgusa.com adresine e-posta gönderin.

Grand Central Publishing kitapları, iş, eğitim veya tanıtım amaçlı toplu olarak satın alınabilir. Daha fazla bilgi için lütfen yerel kitapçınıza veya Hachette Book Group Özel Pazarlar Departmanı'na special.markets@hbgusa.com adresinden başvurun.

Kongre Kütüphanesi Yayın Kataloglama Verileri İsimler: Gardner,

Lisa, yazar.

Başlık: Kiss her goodbye / Lisa Gardner.

Açıklama: İlk baskı. | New York : Grand Central Publishing, 2025. | Seri: Frankie Elkin serisi ; 4

Tanımlayıcılar: LCCN 2025007067 | ISBN 9781538765104 (ciltli) | ISBN 9781538771099 (büyük baskı) | ISBN 9781538765135 (e-kitap)

Konular: LCGFT: Dedektif ve gizem romanları. | Romanlar. Sınıflandırma: LCC PS3557.A7132 K58 2025 | DDC 813/.54—dc23/eng/20250224

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2025007067> adresinde mevcuttur.

ISBN'ler: 978-1-5387-6510-4 (ciltli), 978-1-5387-7109-9 (büyük baskı), 978-1-5387-7548-6 (Kanada baskısı), 978-1-5387-6513-5 (e-kitap) E3-

20250715-JV-NF-ORI

İçindekiler

1. [Kapak](#)
2. [Başlık Sayfası](#)
3. [Telif](#)
4. [İthaf](#)
5. [Önsöz](#)
6. [Bölüm 1](#)
7. [Bölüm 2](#)
8. [Bölüm 3](#)
9. [Bölüm 4](#)
10. [Bölüm 5](#)
11. [Bölüm 6](#)
12. [Bölüm 7](#)
13. [Bölüm 8](#)
14. [Bölüm 9](#)
15. [Bölüm 10](#)
16. [Bölüm 11](#)
17. [Bölüm 12](#)
18. [Bölüm 13](#)
19. [Bölüm 14](#)
20. [Bölüm 15](#)
21. [Bölüm 16](#)
22. [Bölüm 17](#)

23. [Bölüm 18](#)
24. [Bölüm 19](#)
25. [Bölüm 20](#)
26. [Bölüm 21](#)
27. [Bölüm 22](#)
28. [Bölüm 23](#)
29. [Bölüm 24](#)
30. [Bölüm 25](#)
31. [Bölüm 26](#)
32. [Bölüm 27](#)
33. [Bölüm 28](#)
34. [Bölüm 29](#)
35. [Bölüm 30](#)
36. [Bölüm 31](#)
37. [Bölüm 32](#)
38. [Bölüm 33](#)
39. [Bölüm 34](#)
40. [Bölüm 35](#)
41. [Bölüm 36](#)
42. [Bölüm 37](#)
43. [Bölüm 38](#)
44. [Bölüm 39](#)
45. [Bölüm 40](#)
46. [Bölüm 41](#)
47. [Bölüm 42](#)
48. [Bölüm 43](#)
49. [Bölüm 44](#)
50. [Bölüm 45](#)

51. [Bölüm 46](#)
52. [Bölüm 47](#)
53. [Epilog](#)
54. [Teşekkür](#)
55. [Daha Fazla Keşfet](#)
56. [Yazar Hakkında](#)
57. [Lisa Gardner'ın diğer kitapları](#)

*Afganistan'da ABD liderliğindeki koalisyon güçlerinde
görev yapan bir milyondan fazla erkek ve kadın ile
daha iyi bir gelecek ve daha güvenli bir dünya için birlikte
savaşan
daha iyi bir gelecek ve daha güvenli bir dünya için birlikte
savaşan bir milyondan fazla erkek ve kadına ve onların yerel
Afgan ortaklarına ithafen. Onların çabaları unut*

Kitap hediyeleri, ön izlemeler, fırsatlar ve daha fazlasını keşfedin.

[Daha fazla bilgi için buraya dokununuz.](#)

ÖNSÖZ

KIZ ÇOCUKKEN, hayaller kurardım.

On yaş büyük ve okuldan yeni dönen ağabeyimi kovalayarak babamın meyve bahçesinde koşardım. O yavaşlamayı reddettiğinde onun adını haykırarak, kısa bacaklarımı daha hızlı hareket ettirirdim.

"Farshid, Farshid, Farshid!"

Gülüştüünün sesi önümde yankılanıyordu, ta ki birdenbire parlak kırmızı narlarla dolu yapraklı bir ağacın etrafından dönünce, kardeşim yolun ortasında durmuş beni kucaklayıp döndürmeye başlamıştı. Kıkırdadım. O daha hızlı döndürdü. Ben gülerek durmasını rica ettim, ama bu onun hızını daha da artırdı, ta ki ikimiz de yere devrilene kadar.

Sonbaharın sonlarında çimlerin üzerinde yatıyoruz, başımızın üstünde gökyüzü inanılmaz mavi. Uzaklarda karla kaplı dağlar dişler gibi parıldıyor, diğer tarafta ise düz ovalar beyaz buzla kaplı toprağın sonsuz önlüğü gibi uzayıp gidiyor. Ülkem çok güzel, ama ben henüz bunların hiçbirini anlamıyorum. Ben sadece onu evim olarak görüyorum.

Yere yığılmış olan kardeşim, koyu renkli saçlarımı karıştırdıktan sonra, en sevdiği küçük shekambu'nun ne tür bir sorun çıkardığını öğrenmek istedi.

"Her zaman aç değilim!"

"Tabii ki öylesin." Ben ona somurtkan bir bakış atarken, o benim tombul karnımı okşuyor.

"Ve ben açgözlü değilim! En azından okula gidebilseydim açgözlü olmazdım!"

"Sen çok küçüksün."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü okulların kuralları vardır, bunu herkes bilir."

"Ben bunu bilmiyorum. Bak, beni okula götürmelisin ki bunları öğrenebilmem için beni okula götürmelisin."

"Okula gidip neden okula gidemeyeceğini öğrenmek mi istiyorsun?" "Aynen öyle!"

"Yakında, shekambu, yakında. Gelecek yıl istediğin her konuda ders alabilirsin. Güneş çağırdığında ve sen bir yığın sıkıcı metinle uğraşırken bunu unutma."

Burnumu kırıştırıyorum, çünkü sıkıcı metinler diye bir şey olmadığını zaten biliyorum. Okunacak sadece harika ve daha harika romanlar var. Bunu, burnunu kitapların arasına gömmüş bir şekilde yaşayan Kabil'deki edebiyat profesörü babamdan ve her gece parlak moda dergilerini karıştırdıktan sonra dikiş makinesinin başına geçip bir sonraki ilhamını yakalamaya çalışan annemden çoktan öğrendim.

Kendi parlak renkli çocuk kitaplarım var. Ailem izlerken onları özenle inceliyorum, sonra onlar yokken onların kitaplarından çalışıyorum. Kelimeleri seviyorum. Tüm kelimeleri. Fikirleri seviyorum. Tüm fikirleri. Dünyaları seviyorum. Tüm dünyaları.

Bu dünyayı, hayattan büyük ağabeyimi, zeki baba jan'ımı, muhteşem maadar jan'ımı ve çok yüksek sesle konuşan, çok fazla ders veren ve hayatımızda rüzgarda uçuşan çiçek yaprakları gibi yoğun ve güzel bir şekilde dolaşan teyzelerimi, amcalarımı, kuzenlerimi seviyorum. Yılın bir kısmını Kabil'in karmaşasındaki duvarlarla çevrili bir yerleşkede, diğer ayları ise babamın dünyadaki en sevdiği yer olan Herat'taki kır evinde geçiriyoruz. Orada güller açıyor, meyve bahçeleri meyve veriyor ve küçük shekambu ile kardeşi için koşup oynayabilecekleri çok sayıda yer var.

Annem bize bir bütünün iki yarısı diyor. Ve bu güneşli öğleden sonra, gölgeli bir nar ağacının altında yan yana uzanırken, bu tam da doğru geliyor.

Küçük bir kızken, hayaller kurardım.

Okul dönemi boyunca, babam her sabah üniversiteye gitmeden önce keskin uçlu sakalını düzeltir ve yeleğini ilikler. Kapının yarısından dışarı çıkmış, dalgın, kafası karışık bir halde durur, geri döner.

Annemle birbirlerine bakarlardı. Kardeşim ve ben bunu birçok kez inceledik. Bu onların bakışydı. Anlamıyorduk, ama bir şekilde bunun iyi bir şey olduğunu ve onların bu bakışa sahip oldukları için mutluyduk.

Sonra babam ders vermeye giderken, annem ikimiz için çay hazırlar. Uzun siyah saçları özenle taranmış ve ensesinde toka ile tutturulmuştur. Kahverengi teni kusursuzdur, koyu renk kaşları parlak gri gözlerini çevreleyen mükemmel bir yay oluşturur. Annem çok güzeldir. Herkes

bunu söylüyor, teyzelerim bile, ancak giyim tercihleri konusunda ona karışıyorlar ve hem sert bir onaylamama hem de güçlü bir özlem ifade eden yüz ifadeleri takınıyorlar.

Annem modayı sever. Okur, araştırır, tasarımlar yapar. Gece geç saatlere kadar dikiş makinesinin vızıltısını duyabilirim. Birkaç gün içinde, geçmiş on yıllara ve Paris, Londra, New York gibi uzak şehirlere bir övgü niteliğinde olan bir sonraki şık kıyafeti hazırlar.

Annem asla sadece pazara gitmez. Bu, yüksek sanatın bir macerasıdır; seçtiği kıyafeti mükemmel bir şekilde tamamlamak için boncuk yığınlarını, ayakkabı sıralarını ve şapka kutularını karıştırır.

"Başını dik tut," der her ayrılmaya hazırlandığımızda, o mükemmel şapkasıyla, ben de ona uyan başörtümle. Ailemin evinden çıkıp, hareketli insan kalabalığının içine giriyoruz. Batı tarzı mavi kot pantolonlar ve donuk renkli tunikler, annemin safir rengi şal elbisesi veya safran rengi tulumu karşısında dalgalanıyor. Teyzelerim gibi, diğer alışverişçiler de anneme hayranlık ve onaylamama karışık bir ifadeyle bakıyorlar. Koyu renk giysili erkeklerin kalın kaşlarının altından bazı bakışlar onu çok uzun ve çok yoğun bir şekilde takip ediyor. Bakışları, anlamadığım ve şimdiden hoşlanmadığım bir tür ateşle dolu. Ama annem onları fark ettiğinde durur ve kendi bakışıyla onları delip geçer, ta ki tek tek başka yere bakana kadar.

Annemin pazarda birçok görevi var. Akşamki salata için mükemmel salatalıkları ve olgun domatesleri seçmek. Taze otları inceleyip doğru nane demetini bulmak. Ama başka işleri de var. Burada bir duraklama, orada bir fısıltı. Bir avucun diğerine gizlice dokunması. Her yerdeki çocuklar gibi, ben de ne zaman arka plana çekilmem gerektiğini biliyorum.

Daha sonra annem bana gülümser ve onaylayarak başını sallar.

Ve onunla özel bir şey paylaştığımızı biliyorum, tıpkı onun ve babamın veda bakışlarında olduğu gibi. Bu yüzden bu anlardan hiç bahsetmem, kadınların pazarda ne kadar çok zaman geçirdiğini söyleyip gözlerini deviren ve inleyen Farshid'e bile.

Bir gün, tıpkı maadar jan'ım gibi olmak istiyorum. Asla onun kadar güzel olamayacağım ama belki, sadece belki, onun kadar zeki olabilirim.

Küçük bir kızken hayallerim vardı.

Fısıltılar on iki yaşına bastığımda başlar.

Her zaman kapalı kapılar ardında. Önce babam ve annem. Sonra teyzelerim ve amcalarım etrafımda dolanıyor. Herkes konuşuyor, konuşuyor, konuşuyor. Ama kimse bir şey söylemiyor.

Üniversite eğitimini tamamlayıp eve dönen kardeşim. Annemin günlerinin çoğunu geçirdiği ebeveynlerimin yatak odasının kapısının arkasından gelen ek mırıldanmalar.

Dışarı çıktığında solgun. Geri döndüğünde bitkin.

Teyzem Fahima, detaylara acımasızca dikkat eden şahin gibi bir yaşlı kadın, okuldan sonra her gün benimle buluşmaya başladı. Daha dik dur. Onu okuma. Ona bakma. Ona dokunma. Yapma, yapma, yapma, yapma.

Moda zevki, bol pantolonlar ve sade, dalgalı bluzlar ile saçlarını örten basit, koyu renkli bir başörtüsünden ibaret.

Annemi istiyorum. Onun sıcak gülümsemesini, çılgın kıyafetlerini ve keskin bakışlarını özlüyorum. Ama annem sadece ortadan kaybolmak için ortaya çıkıyor. Eskiden olduğu kişinin ani bir gölgesi, yanağımı okşuyor, saçımı okşuyor, bugün güzel olduğumu söylüyor - ki ikimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz - ve sonra tekrar dinlenmek için çekiliyor.

Fısıltılar.

Evimizde, şehrimizde, ülkemizde, Blackhawk helikopterleri artık başımızın üzerinde dolaşıyor ve beton barikatlar her gün genişliyor, kontrol noktaları artıyor, yerel pazara yürümek sınır geçişi kadar zor hale geliyor. Amerikan askerleri ayrılıyor. Artık kendi ordumuz bizi koruyacak, ama artık güvenlik o kadar da güvenli gelmiyor.

Birkaç ay içinde, babam beni anne babamın odasının dışındaki koridora çağırıyor. Kardeşim de orada ama gözlerime bakmıyor.

"Annen seninle konuşmak istiyor," diyor babam, sesi kalınlaşmış. Çatlak kapıyı işaret ederek içeri girmemi söylüyor. Ama ayaklarım kıpırdamıyor. Hayatımda ilk kez, bilmek istemiyorum. Öbür tarafta ne bekliyor olursa olsun, bunu düzeltebilecek hiçbir kitap olmayacak.

Kardeşıme yalvarırcasına bakıyorum ama o dikkatini yere sabitliyor.

"Bir bütünün iki yarısı," diyorum. "Bu sefer olmaz, Sabera. Bu sefer olmaz."

Babam kapıyı açıyor. Yavaşça, kendimi içeri girmeye zorluyorum. "Janem."

Annem bu sevgi dolu sözcüğü yarı fısıltı, yarı iç çekiş gibi söylüyor. Gölgesi odada onun kısık sesini takip ediyorum, ta ki

perdelerin sıkıca çekilmiş ve yatağın üstüne battaniyeler yığılmış bir odada onun yüzünü seçebilene kadar.

"Janem," diye tekrar mırıldanır. Battaniye kayar. O kadar zayıf ki bakması acı veren bir el uzatır. Tüy kadar hafif parmak uçları ön kolumda dans eder. Bileğimi bulur, hafifçe tutar.

"Yapma," diyorum ona. Ama onu beni tutmayı bırakmasını kastetmiyorum. Söyleyeceği şeyi söylememesini kastediyorum. Beni terk etmemesini kastediyorum.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, alnımı yatağa dayıyorum, elini yanağıma bastırıyorum. Onu bırakmazsam, kalmak zorunda kalacak. Gelecek gerçekleşmeyecek. Annem her zaman benim olacak.

Konuşuyor, kuru bir hisırtı gibi kelimeler etrafımda dönüyor. Beni sevdiğini söylüyor. Güzel ve güçlü olduğumu, benimle gurur duyduğunu söylüyor. Her açıdan onun kızı olduğumu, her zaman benimle olacağını, kafamın içindeki o sesin, göğsümdeki o sıcaklığın her zaman benimle olacağını söylüyor.

Cevap veremiyorum. Parmaklarını gözyaşlarımla ıslatıyorum. Sanki bir fark yaratacakmış gibi, kemikli elini daha sıkı tutuyorum.

Sonra her zaman korktuğum şeyi söylüyor. Küçük sırrımızı açığa çıkaran sözleri söylüyor, ölüm döşeğinde, ilişkimizin her zaman benim ve sadece benim olduğunu bildiğim tek parçasını içeren bir itiraf. Ve bundan da nefret ediyorum. Bundan sonra olacakları çok gerçekçi kılıyor, sır saklayıcılığının ondan bana geçmesi.

"Biliyorsun." Sözleri yumuşaktır. Bir gerçeklik beyanı. "Gördün." Dudaklarımı ısııyorum, somurtkan ve kızgın. Eğer pazardan bahsetmeyi reddedersem, olan biten her şeyi kabul edersem, o zaman kalmak zorunda kalacak. Bundan eminim.

Anlamış gibi görünüyor, yatıştırıcı bir şekilde yanağıma okşuyor.

"Her şeyi anlıyor musun?" diye soruyor bana. "Sen her zaman en zeki kız oldun. Kenardan izleyen. Kardeşin şüpheleniyor, ama sen, janem, sen yüzeyin altına bakıyorsun, bağlanmaması gerekenleri birbirine bağlıyorsun, diğerlerinin sadece parçalarını gördüğü bir bütünü bütünü görüyorsun. Bana çocukluğumu hatırlatıyorsun."

"Mādar..."

"Şşş, hala konuşabiliyorken, şunu bilmen gerekiyor: Amcalarına güvenemezsin. Baban çok yumuşak başlı. Onu kendi isteklerine göre yönlendirecekler ve o, tehlikeyi çok geç olana kadar anlamayacak. Başkalarının acısıyla karnını doyuran adamlara asla güvenme. Ve asla, asla, hiçbirine inanma.

Erkekler senin için en iyisinin ne olduğunu bilir. Sevgiden kaynaklansa bile. Bir duraklama. Özellikle sevgiden kaynaklandığında.

"Sen ve sadece sen benim dikiş odamı temizleyeceksin."

Çaresizce başımı sallıyorum.

"Zorlanacaksın, üzgünüm. Böyle bir yük için çok genç olduğunu hissedeceksin, ama sen güçlü ve kuvvetlisin, Janem. Yolunu bulacaksın."

Parmakları benimkileri sıkıyor. Başını kaldırıp, onda kaldığını bilmediğim bir şiddetle bana bakıyor.

"Kimseye söylemeyeceksin. Anladın mı? Farshid'e bile. Başkalarının ruhlarını görebilirsin, tatlım. Ama asla onların ruhlarını görmelerine izin verme."

Ağzımı açarım. Hayır demek, bu kadar büyük ve korkutucu bir isteği bencilce reddetmek isterim.

Ama çok geç. Annemin başı yastıklara düşer, yorgunluk onu ağırlaştıran fazladan bir battaniye gibidir.

Elini elimden çekip, yanağımdaki gözyaşlarını ince bir çizgiyle siler. "En kötüsü olursa, insanlar her şeyi almak isteyecekler, ama sonunda hiçbir şeye izin verilmeyecek. Bunu unutma, tatlım. Unutma."

Düşerim, ağlarım, yalvarırım, kalmasını isterim. Sırtımı bir, iki, üç kez okşar. Sonra beni nazikçe iter.

Gri gözleri benimkilere dik dik bakar. Net, kararlı. Şöyle der:

"Başını dik tut."

Ve hepsi bu kadar. Babam kardeşimle birlikte ortaya çıkar. Daha fazla teyze, amca ve kuzenler. Son bir nefesle annem vefat eder, eli babamın elinde, kardeşim ve ben ise başlarımızı annemin ayaklarına dayayarak diz çökmüş durumdayız. Babamın ağlaması sessizliği ilk bozan ses olur. Sonra hepimiz hıçkırarak ağlamaya başlarız: Tanrım, ölüyorum, sensiz yaşayamam, neden bizi terk ettin, Tanrım, lütfen, lütfen, daha iyi bir koca, kardeş, kız, oğul olamadığım için özür dilerim.

Onun bedeninin üzerine yığılıp, acımızı gökyüzüne haykırıyoruz. O bizden ayrıldı. Benden ayrıldı.

Küçük bir kızken, hayallerim vardı.

Daha sonra annemin dikiş odasını temizliyorum. Bulduğum her şeyi anlamıyorum. Ama yeterince anlıyorum.

Minareyle süslü ufukta daha fazla helikopter gürültüsü duyulur ve yol kenarındaki bombalamalar o kadar sıradan hale gelir ki, sesini duyduğumuzda neredeyse hiç irkilmiyoruz, sadece omuzlarımızı silkiyoruz ve eve koşuyoruz.

Sınıf arkadaşlarım, çevre kasabalarda olan korkunç olayları birbirlerine anlatıyor. Taliban savaşçıları polisleri infaz ediyor, köyleri yok ediyor. Kadınlar zorla evlendirilmekten kaçmak için kendilerine benzin döküp ateşe veriyor. Daha da fazla kadın, öğretmen, gazeteci, doktor, gece yarısı ortadan kayboluyor.

Yine de bizler kahve dükkanlarından kahve dükkanlarına dolaşıyor, Facebook sayfamıza fotoğraflar yüklüyor, cep telefonlarımızla sohbet ediyoruz. Çünkü burası Kabil. İsyanlılar buraya saldırmaya asla cesaret edemezler.

Kardeşim Farshid, giderek daha uzun süre ortadan kayboluyor, eve toz içinde ve yorgunluktan sendeleyerek dönüyor. Diğer erkeklerle birlikte babamın çalışma odasına kapanıyor, koridorda alçak fısıltılar ve sert haykırımlar yankılanıyor.

Bir sonraki adımları tartışıyorlar. Annem haklı, babam kardeşlerinin açgözlülüğüne karşı fazla nazik. Çok çalışmışlar, çok şey inşa etmişler, tüm dünyevi mallarını geride bırakmak için. Gerekirse savunacaklar, geri kalanı için rüşvet verecekler. En iyi seçenekleri belirlemek için hala bolca zaman var, diye ısrar ediyorlar. Komşularımız da dahil olmak üzere neredeyse herkesle düşman olduklarını umursamıyorlar. Babam daha nazik biri olarak görülse de, kadın hakları konusundaki açık sözlü görüşleriyle de tanınıyor. Mevcut hükümet onu rahatsız edici buluyor; Taliban'ın gözünde ise düpedüz tehlikeli.

Savaşta kazananlar ve kaybedenler vardır. Kabil düşerse, ailem kazanan tarafta olmayacak.

Bir gün, Farshid'i avluda bir kucak dolusu tüfekte yürürken gördüm, yüzündeki ifade o kadar sert ki içimi acıtiyordu. Ona söylemek istediğim çok şey var, ama annemin sözleri beni engelliyor.

"Farshid," diyorum.

"Şimdi olmaz,

Sabera."

"Yardımcı olabileceğim bir şey varsa..."

"Okula git, Sabera. Çalış, öğren, beni işkence etmekten zevk alan o inatçı zihnini geliştir. Sen işini yap. Ben de benimkini yapacağım. Seni koruyacağım, Sabera," diyor karanlık bir sesle. "Güven bana."

"Ben de seni koruyacağım, Farshid. Bir bütünün iki yarısı, değil mi?"

Yumuşak bir gülümsemeyle "Bir bütünün iki yarısı," diye onaylar. Ve bir an için, yine çocuklarız, babamın bahçesinde koşuyoruz ve dünya mükemmel. Küçük bir kızken hayallerim vardı.

Ve şimdi, Blackhawks helikopterleri başımızın üzerinde gürültüyle uçarken ve Kabil'in kalabalık sokakları çaresiz insanların çılgın çığlıklarıyla patlarken, kardeşimin cansız ellerinden silahı alıyorum. Kardeşim, evimizin duvarının dışında düşmüş, yüzü kan ve tozla kaplı. İçeride daha da kötü bir manzara ile karşılaşacağımı zaten biliyorum.

Yine de, bugün gördüğüm en korkunç manzara bu olmayacak, çünkü üniversiteden babamın evine çılgınca koştum.

Bir adam. Kalabalık caddeden bana bakışlarını hala hissedebiliyorum. Elini uzattı. Son bir kez acı dolu bir bakış attı. Ve sonra... tek bir tüfek sesi. Bir hayatı sona erdirmek için tek gereken bu. Bir geleceği yok etmek. Bir çocuğu yetim bırakmak.

Artık zaman yok. Belki bir daha asla olmayacak.

Daha fazla çığlık, aileler artık arabayla geçilemeyen sokaklarda çılgınca ilerlemeye çalışıyor, küçük çocukları sırtlarında taşıırken en değerli eşyalarını arkalarında sürüklüyorlar. Uzakta duyulan silah sesleri, başka bir dehşet verici dalga yaratıyor. Direniş cepleri aşıyor. Küçük şikayetler çözülüyor. Genç bir çocuk düşüyor, yaşlı bir akrabası onu kucaklıyor. Panik içindeki insan kalabalığı ilerlemeye devam ediyor.

Ailemin evine giriyorum. Babam ön merdivenlerde uzanmış. Bunlar silah yaraları değil. Gözlerini kapatırken, topuklarımın üzerinde sallanarak inleyerek bunu düşünmeye dayanamıyorum.

"Tanrım, neden babamı benden aldın? Ölüyorum, sensiz yaşayamam. Çok üzgünüm. Daha iyi bir kız evlat olmalıydım. Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim."

Ama abdestim hiçbir şeyi değiştirmiyor. O öldü, dışarıda ise kaos yaklaşıyor.

Devam ediyorum, ön salonda amcalarımdan birini buluyorum, koridorun sonunda teyzem Fahima dizlerinin üzerine çökmüş, kocasının cesedi üzerinde ağlıyor. Yaklaşmaya çalıştığımda, bana o kadar sert vuruyor ki, geriye doğru sendeliyorum. Onu kederine bırakıyorum ve odaları tek tek arıyorum, tüfeği sıkıca ellerimde tutuyorum. Çatışma şiddetli ve çetin geçmişti. Hiç tanımadığım ve şimdiden nefret ettiğim adamların cesetleri var, ama artık bu dünyadan göçmüşler.

Başımızın üzerinde daha fazla helikopterin gürültüsü, ardından patlama sesleri geliyor.

Sonunda anne babamın odasına varıyorum. Annemin öldüğü yatağın kenarına dokunuyorum. Elini elimde hissediyorum. Dudaklarımda gözyaşlarımda tadını hatırlıyorum. Bana söylediği sözleri.

"En kötüsü olursa, insanlar her şeyi almak isteyecekler, ama sonunda hiçbir şeye sahip olamayacaklar."

Şimdi anlıyorum. Kaybedecek ne kaldığını da dahil olmak üzere her şeyi anlıyorum.

Hızlıca annemin mücevher kutusunu karıştırıyorum, sonra babamın çalışma odasını didik didik ediyorum. Annemin mücevherlerinden bir kolye seçiyorum. Babamın kitaplarından bir tane. Onları saklamayı düşünmüyorum, ama yol boyunca işime yarayacaklar.

Sonra omuzlarımı dikleştirip kardeşimin tüfeğini kaldırdım ve ön kapıya yöneldim.

*"Başını dik tut," diye
mırıldanıyorum.
Koşmaya başlıyorum.*

Küçük bir kızken hayallerim vardı.

Kadın olduğumda, uyandım.

BÖLÜM 1

ARKADAŞIMIN ADI SABERA. Üç haftadır kayıp. Onu bulacaksınız. Al, bunu dene.

Ev sahibim Aliah, güzel mavi bir kaseyi eline alıp bana uzattı. Önümdeki sehpa, benzer tabaklarla doluydu. Hepsi de koyu mücevher tonlarında ve tavandaki ışıkların altında parıltıyan altın desenlerle süslenmişti. Genel olarak, bu tabaklar ikramdan çok, etrafa saçılmış mücevherler gibi görünüyordu. Bu yüzden hiçbir şeye dokunmaya cesaret edemedim.

Aliah'ın Tucson şehir merkezindeki iki yatak odalı dairesi nispeten mütevazı olabilir, ama misafirperverliği açıkça dünya standartlarında.

Parmağımı uzattığı kaseye daldırıp, birkaç parça kurutulmuş meyve alıyorum. Buruşuk beyaz böğürtlenlere benziyorlar, yani ne olduklarını hiç bilmiyorum. Şu ana kadar her şey normal. Son on dakikayı Aliah'ın, şimdiye kadar içtiğim en iyi çaydan oluşan, bir tür özenli törenini izleyerek geçirdim. Safranlı olduğunu söyledi, kokusu kadar tadı da güzeldi.

Çayın yanında, baş döndürücü bir dizi fındık, kuru meyve, çıtır nohut ve parlak şekerlemeler var, hepsi de taze meyvelerden oluşan muhteşem bir merkez süslemesinin etrafına zarifçe yerleştirilmiş.

Elimdeki ilk buruşuk meyveyi tadıyorum. Tatlı, ekşi. Beğeniyorum, ardından bir tane daha alıyorum. Aliah onaylayarak başını sallıyor.

"Toot khoshk. Beyaz dut. En sevdiğim meyvedir. Al." Bana parlak yeşil bir armut uzatıyor. "Ye, ye. Sana iyi gelir."

Meyveyi ısıyorum, suyu çenemden aşağı damlıyor, Aliah tabağımı alıyor ve üzerine badem, kuru üzüm ve sert kaplamalı şekerlemelerden küçük yığınlar koyuyor, sonra geri veriyor. Yeme işini çok ciddiye alıyor, özellikle de sadece ikimiz varken, bütün bir ilkokulu beslemeye yetecek kadar atıştırılmalık hazırlamış.

Yeni vaka toplantıları arasında, bu toplantı hayırlı bir başlangıç yaptı. Tabii ki, son müvekkilimle, ölüm hüccesinde cezasını çeken bir maksimum güvenli hapis hanesinde tanışmıştım. Bunu geçmek çok da zor değil.

Aliah beni bir arkadaşımın arkadaşı aracılığıyla bulmuştu, ki bu benim pek arkadaşım olmadığı düşünülürse oldukça iyiydi. Onun aramasını aldığımda, beni Seattle'a kadar getiren uzun zamandır beklenen bir molanın tadını çıkarıyordum. Belki de telefonu açmamalıydım. Belki de yıllardır ilk kez mutlu ve dinlenmiş olmama rağmen, telefonu açmam, takıntımın gerçek ölçüsüdür. Ya da belki de, ikimizi de incitmesine rağmen, ona evet, ona hayır dememe neden olan, benim kendimi yok etme eğilimimin tam derecesidir.

Ben geriye bakan biri değilim. En azından, son yirmi dört saat boyunca kendime böyle söylüyorum.

Ve şimdi Arizona'da büyüleyici bir çay partisindeyim.

Uzmanlık alanım, kayıp kişilerin çözülmemiş davalarıdır. Neden bu görevi diğerine tercih ettiğimi tam olarak söyleyemem. Her an yüz binlerce insan kaybolduğu için, dart tahtasına dart atmakla aynı şey sayılır. Para önemli değil, çünkü ben eğitilmiş bir profesyonel değilim, sadece takıntılı bir hobisi olan bir kadını. Coğrafya da önemli değil, çünkü benim evim, ailem veya gerçek bir işim yok, yani istediğim zaman istediğim yere gidebilirim.

Bazı insanlar benim yaşam tarzımı endişe verici bulabilir. Ne tür bir aptal, bir daha asla görmeyeceği tamamen yabancıların isteği üzerine, hiç gitmediği şehirlerde hiç tanımadığı insanları bulmaya kendini adar? Son on yılımı bu sorunun cevabını bulmaya çalışarak geçirdim. Keşke bilseydim.

Aliah'ın durumunda, zaman çizelgesi ilgimi çekti. Afganistanlı arkadaşı üç hafta önce ortadan kaybolmuştu. Bu, kesinlikle benim alıştığım soğuk davalar alanına girmiyordu. Aslında, polisin çok fazla arama yapmasını veya kocanın kendi çabalarını başlatacak kadar endişelenmesini sağlayacak kadar zaman geçmemişti.

Kayıp bir mülteciyi aramak (genellikle göz ardı edilen risk altındaki nüfus grubu) ve muhtemelen hala hayatta olan birini bulmak, beni buraya getirecek kadar ikna ediciydi. Ancak bu, henüz tamamen ikna olduğum anlamına gelmez. Benim işimde, tamam, benim hobimde, şüpheli olmak faydalıdır. İnsanlar yalan söyler. Marjinalleşmiş topluluklarda yaşayan, tehlike altındaki insanlar, haklı nedenlerle daha da fazla yalan söyleme eğilimindedir.

"Bak," diyorum, armutumu bırakıp, bir başka inanılmaz lezzetli kurutulmuş dutları tadarken, "arkadaşının kaybolduğunu söylüyorsun, ama onun için endişelenen tek kişi sen gibisin. Neden başka bir erkekle kaçmadığından, zihinsel

sağlık molası falan vermediğinden bu kadar emin? Onun ABD'ye yeni göç ettiğini söylememiş miydin? Bu biraz travmatik olmalı."

"Tabii ki Sabera bunalmış. Başlangıçta hepimiz öyleyiz. Ama onun bir kızı var. Hiçbir anne çocuğunu terk etmez, özellikle de buraya gelmek için bu kadar mücadele ettikten sonra."

"Mücadele derken neyi kastediyorsun?"

"Dünyada otuz milyon mülteci var. Kaç tanesine gerçekten yer veriliyor, yeni bir başlangıç şansı veriliyor, biliyor musun?"

"Çok fazla değil mi?"

"Yüzde bir bile değil. Sabera ve kocası şanslı azınlıktan ve bunun farkındalar."

Başımı sallıyorum. "Haklısın. Ama şanslı olsun ya da olmasın, stres seviyeleri çok yüksek olmalı."

"Kızını bırakmaz," diye ısrar ediyor Aliah. "Zahra daha dört yaşında.

Annesi ona lazım, özellikle de yeni bir ülkede oldukları için."

"Peki ya Sabera'nın kocası? Onu henüz aramaya bile başlamamış olan adam?"

"Bu bir aşk evliliği değil," diye onayladı Aliah, yüzündeki somurtkan ifade geri dönmüştü. "Ne kadar süredir evliler?"

"Dört yıl."

Dört yıldır evliler ve dört yaşında bir çocukları var. Kaşlarını kaldırmadan edemiyorum. Aliah sadece omuz silkiyor. "Anladığım kadarıyla Isaad, babasının arkadaşıydı. Kabil düştüğünde yeni evlenmişlerdi. Isaad, Sabera'yı ülkeden çıkarmayı başardı. Ailesi o kadar şanslı değildi."

"Onlara ne oldu?" "Öldüler."

"Hepsi mi?" Sesimdeki şoku gizleyemiyorum.

Aliah bana bir bakış attı. "Sabera bir mülteci," diye tekrarladı. "Turist değil."

"Bana anlat," diyorum sonunda. "Sabera ve ailesi Tucson'a ne zaman geldi? Nerede kalıyorlar? Onu en son ne zaman gördün, bu tür şeyler."

"On hafta önce Abu Dabi'den geldiler." "Neden Abu Dabi?"

"Kabil düştükten sonra, İslamabad'daki geçici mülteci kampından Abu Dabi'deki daha büyük bir kampa geçtiler ve orada resmi statülerini beklediler. Bu bir süreç."

"Sen de böyle bir şey yaşadın mı?" diye soruyorum Aliah'a, ki yirmiden çok elliye yakın görünüyor.

"Yirmi beş yıl önce, Kabil ilk kez Taliban'ın eline geçtiğinde böyle bir şey yaşadım."

Sesi sert. Onu suçlamıyorum. "Peki Sabera'yı nasıl tanıdın?"

"Tüm gelen mültecileri karşılayan ve yeni hayatlarına alışmalarına yardımcı olan yerel kuruluşlar var. Ben de Tucson'da böyle bir kuruluştaki gönüllü olarak çalışıyorum. Özellikle Afganistanlılara yardım etmeye çalışıyorum. Bu durumda, Ahmadi ailesinin gelişine hazırlık olarak dairelerini hazırladım; çay, temel baharatlar, helal etler, yoğurt gibi şeylerle doldurdum. Her şeyi bir anda öğrenmek zorunda oldukları ilk haftayı geçirmelerine yetecek kadar." "Onlar da bu kompleksin içinde mi?" Dışarıdaki, çiçek açan güzel çiçekler ve tuhaf şekilli kaktüslerle çevrili, sarı boyalı sıvalı U şeklindeki binaları işaret ediyorum.

çiçekler ve tuhaf şekilli kaktüslerle çevrili sarı boyalı sıva binalar.

"Oh, hayır." Aliah başını salladı. "Yardım için para var, ama sadece birkaç ay yetiyor. Çoğu mülteci çok farklı bir konut seviyesinde başlıyor. İlk dairemi, önceki kiracı orada öldürülmüş olduğu için aldım."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Peki polis, arkadaşına kötü bir şey olmadığına hala emin mi? Yani, onun yaşadığı yer hakkında söylediklerine bakılırsa..."

"Polis hiçbir şeyden emin değil. Böyle bir sonuca varmak için Sabera'nın ortadan kaybolmasını ciddi olarak değerlendirmeleri gerekir, ama şu ana kadar bununla uğraşmıyorlar."

"Neden?"

"Tüm mülteciler hemen bir iş bulmak zorundadır. Para önemlidir, değil mi?"

Başımı sallıyorum.

"Yeniden yerleştirme ajansları da iş bulma konusunda yardımcı oluyor. Daha fazla mülteciyi işe almaya açık işverenlerle bağlantıları var. Örneğin, geçmişte Afgan hizmetçilerle başarılı sonuçlar elde ettikleri için daha fazlasını işe almaya hazırlar. Ayrıca, işgücünün birbirine yakın yaşayıp aynı dili konuşması da kolaylık sağlıyor. Bu sayede büyük bir tatil köyü veya inşaat şirketi, sabahları tüm çalışanlarını tek bir servisle toplayabilir."

Diğer şehirlerde de buna benzer şeyler gördüğüm için tekrar başımı sallıyorum.

“Sabera büyük bir otelde temizlik işine girdi. İlk haftadan sonra polis oraya gidip sorular sordu. Sabera'nın iş arkadaşları, Sabera'nın kocasını terk edeceğini söylediğini bildirdi. Boşanmak istiyordu. Polisler için bu yeterliydi.”

"Ama sen buna inanmıyorsun."

Hafifçe omuz silkiyorum. "Olur böyle şeyler. Travma, zorluklar, stres evlilikleri çok zorlar. Çiftler buraya gelirler, burada her şey birdenbire yenidir, onlar da yenidir... Olur böyle şeyler. Ama Sabera'nın kızını geride bırakması için iyi bir neden yok."

“Ya da kalacak bir yeri olduğunda kızını almaya gelmeyi bekliyor olabilir. Sınırlı parası olduğunu söylediğine göre, tek başına bir daire tutacak parası var mı?”

"Bu çok zor olurdu. Elbette, planı buysa, çalışmaya devam etmesi gerekir."

"Ama işe dönmedi, değil mi?" "Hayır."

"Ya da ailesinin yanına?" "Hayır."

Aliah'ın ne demek istediğini anlamaya başlıyorum. "Kocasını ne diyor?"

Aliah'ın dudakları sert bir onaylamama çizgisine dönüştü. "Kısa süre içinde geri döneceğinden emin olduğunu söylüyor."

"Kısa süre içinde geri dönecek mi? Ne yani, yürüyüşe mi çıktı? Polisler bunu kabul ediyor mu?"

Bir kez daha küçümseyerek burnunu çeker, bu cevap yeterlidir. "Sana ulaştı mı?" diye sorarım.

"Hayır."

"Arayabilir mi? Yardıma ihtiyacı olsaydı, kocasını terk etmeye karar verseydi, seni arar mıydı?"

Kısa bir duraklama. "Öyle umarım. Ben boşandım. O bunu biliyor."

Yine gerçek cevaplar olmayan cevaplara geri döndük. Başımı eğip ev sahibesini tekrar inceledim. Yüzünü çerçeveleyen kısa kesilmiş dalgalı siyah saçları olan çekici bir kadındı. Koyu renkli gözlerinin yanında kırıksıklıklar, kaşlarının üzerinde çizgiler vardı. Ama bu, onun güzelliğini daha da artırıyor, genel olarak güçlü bir irade ve kararlılık hissi veriyordu. Bazı şeyler görmüş, bazı deneyimler yaşamış, bazı zorlukları atlatmıştı. Şimdi yıkılmayacaktı.

Bu, Sabera gibi genç bir göçmen kadın için rahatlatıcı mı, yoksa bunaltıcı mı olur?

Sabera işe dönmemişse, polisin biraz olsun ilgilenmiş olması gerektiğini düşünüyorum. Tabii, diğer oda hizmetçileri Aliah'ın bilmediği veya paylaşmak istemediği ek ayrıntılar vermemişlerse.

"Sabera'nın İngilizcesi ne kadar iyi?" Konuyu değiştiriyorum.

"Mükemmel. Annesinin ailesi Londra'dan. Sabera, Afganistan'ın en yaygın iki dili olan Dari ve Peştuca'nın yanı sıra İngilizce konuşarak büyüdü. Ayrıca yetenekli bir dilbilimci, birçok dili akıcı bir şekilde konuşuyor, lehçeleri saymıyorum bile."

"Diğer bir deyişle, dil sorunu yok."

"Hayır. Kültür şoku da diğerleri için olduğu kadar onun için önemli değil. Babası Kabil'deki üniversitede öğretim görevlisiydi, annesi ise tanınmış bir moda tasarımcısıydı. Evleri çok Batılıydı. Elbette, ebeveynleri Sabera'nın kendi eğitimini sürdürmesini destekleyecek kadar ilericiydiler. Ama tabii ki..."

"Profesyonel, varlıklı bir ailede büyüdü." Boşluğu dolduruyorum. "Yani, şimdi harap bir apartman dairesinde yaşarken temizlikçi olarak çalışmak onun için kolay bir şey olamaz."

"Bu son değil, başlangıç," diye okur Aliah. "Neyin?"

"Amerika'daki yeni hayatınız. Afganistan'da hemşireydim. Buraya ilk geldiğimde, tıp alanında çalışmama izin verilmedi. Bir restoranın arka tarafında, çok az bir ücret karşılığında bulaşık yıkadım. İnsanlar mültecilerin tek yapabileceği şeyin taksi şoförlüğü veya tuvalet temizliği olduğunu düşünüyor. Hayır, genellikle yapmamıza *izin* verilen tek şey bu. Son birkaç yılda Afganistan'dan kaç tane doktor, avukat, mühendis ve pilot geldi biliyor musunuz? Yine de mesleki diplomalarımız ve lisanslarımız burada kabul edilmiyor." Omuzlarını silkiyor. "Uyum sağlamalıyız. Kolay değil, ama tek seçenek bu. Sabera bu ülkede hayatı yoluna koymaya kararlıydı. Hiçbir şey olmasa bile, kızı için."

"Sabera en son nerede görüldü?"

"İşten çıkarken. Geç saatlere kadar çalışmış, çalışan servisini kaçırmış, bu yüzden otobüs durağına gidiyordu."

"Otobüse bindi mi?"

"Bunu polise sormanız gerekir."

Düşünerek başımı sallıyorum. "Cep telefonu var mı? Artık herkesin var." "Evet, ön ödemeli."

"Ah, benim gibi düşünen bir kadın. Kimse GPS'ini pinglemeye çalışmadı mı?"

"Yine, bunu polise sormanız gerekir." "Ya da kocasına?"

"Tabii." Aliah'ın şüpheciliği hissedilir.

Bir an durup, etrafıma bakıyorum. Bu güzel, bakımlı dairede, zengin renkli duvar halıları ve rahat bir koltuk takımıyla muhteşem bir uyum yaratılmış. Aliah bu ülkeye ilk geldiğinde tencere fırçalamaya başlamışsa, gerçekten de iyi uyum sağlamış.

Henüz kararımı vermedim, ama son bir sorum var, genellikle en açıklayıcı olanı. "Neden?" diye soruyorum, ev sahibesinin yüzüne bakarak.

"Neden ne?"

"Onu neden bulmak istiyorsun? Polis ilgilenmiyor, kocası umursamıyor, ama sen arkadaşına yardım etmek için hiç tanımadığın birine ulaşacak kadar önemsiyorsun. Neden?"

"Bulunamayan insanları buluyorsun," diyor Aliah.

"Ben kimsenin aramadığı insanları buluyorum." Neden bu ayrımı yapmak benim için önemli, bilmiyorum ama öyle.

"Aynen öyle." Aliah başını sallar. "Ve kimse aramıyor. Dışarıda kalmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Tüm ülkenizin yok olmasını izlemenin? Kız kardeşlerinin, annelerinin, kızlarının silinip gitmesini görmenin? Sanki hiç var olmamışlar gibi? Afganistan'da hayat artık böyle. İkinci kez. Burada hayat böyle olmamalı. Sabera daha iyisini hak ediyor. Kızı da öyle."

Aliah'ın karanlık, hüznü gözlerine bakıyorum. "Tamam."

"Sabera'yı arayacak mısın? Sana ödeme yapacağım. Ne kadar istediğini söyle."

"Bu işler öyle yürümüyor. Şunu açıkça söyleyeyim, ben kayıplar için çalışıyorum kayıp kişileri, bu durumda Sabera'yı ararım. Her zaman böyle yaparım. Aile, arkadaşlar, hatta beni evlerine davet edenler bile." Ona işaret ettim. "Soru sormaya başladığımda, herkes beni eskisi kadar sevmez. Bu durum sana da sıçrayabilir."

Aliah çenesini meydan okurcasına kaldırdı. "Korkmuyorum."

"Harika." Çay fincanımı masaya bırakıp ayağa kalktım. "Sence ne oldu? Aklına ilk gelen, arkadaşına ne oldu?"

"Ben..." Kaşlarını çattı, yine o hafif tereddüt. "Sanırım kocası olabilir. Emin değilim, ama yine de, her zaman koca olmaz mı?"

"Çoğu zaman öyle görünüyor." Ancak onun cevabını en ilginç kılan şey, cevabının ardındaki saf cesarettir. Söylediklerine inanmak istediği kadar, söylediklerine gerçekten inandığını da tam olarak anlayamıyorum. Temel olarak, evet dediğim anda ilk temasım sahtecilik yapmaya başladı.

Akıllı bir insan şimdi buradan uzaklaşırdı. Akli başında bir insan gerçek bir iş, belki bir daire, sağlıklı ve istikrarlı bir ilişki olmasa bile en azından bir kedi edinirdi.

Yine de tereddüt etmiyorum bile. Telefonumu uzatıp Sabera'nın cep telefonu numarasını, daire adresini, son fotoğrafını ve işverenin adını istiyorum. Aliah minnetle bu bilgileri veriyor, ardından ailenin sosyal hizmet görevlisinin ve yeniden yerleştirme ajansından konut koordinatörünün adını da ekliyor.

Böylece, işime geri döndüm.

Benim adım Frankie Elkin ve kayıp insanları bulmak benim işim. Polis pes ettiğinde, halk artık hatırlamadığında, medya hiç umursamadığında, ben aramaya başlarım. Para, takdir ve çoğu zaman yardım almadan.

Görevim beni ülkenin dört bir yanına götürdü, şehir merkezindeki mahallelerden Wyoming'in vahşi doğasına, hatta kısa bir süreliğine cennete bile. Küfür edildim, ateş edildim ve neredeyse öldürüldüm. İnsanların ölümünü izledim. Bazı ölümlerde yardım ettim.

Açıkçası, hatalarından ders alan bir kadın değilim.

Son zamanlarda, özellikle korkunç bir vakadan kurtulmak için hak ettiğim uzun bir ara verdim ve gerçekten harika bir adamla zaman geçirdim. Çok iyiydi, hatta harikaydı. Yine de, telefonum çaldığında...

En başından beri, boynuma fısıldayarak, senin kalıcı bir tip olmadığını biliyordum.

Çünkü ben de öyleyim. Asla kurtulamayacağım içsel bir ayrıcalığa sahip bir kadın. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, her zaman dışarıdan bakan bir yabancı olacağım. Bazı insanlar gerçek hayatı anlar. Bir de ben varım.

Kayıp olanı arayan bir insan.

Ve her zaman ilk kaybolan kişi.

BÖLÜM 2

İŞİN İLK ADIMI Bir davaya başlarken: geçici olarak yeni evim olacak şehirde iş ve kalacak yer bulmak. Aliah'ın dairesinden tüm dünyevi eşyalarımı (kahverengi deri bir postacı çantası ve küçük bir tekerlekli valiz) alıp kaldırımında yürürken, parlak çöl güneşine karşı gözlerimi kısarak yönümü bulmaya çalışıyorum.

Tucson'da geçirdiğim yirmi dört saatten az bir sürede, birkaç şeyi anladım. Birincisi, "en azından kuru bir sıcaklık" lafı tamamen saçmalık. Ekim ortasında, sıcaklık hala 90 derecenin üzerinde ve sadece üç blok yürüdükten sonra bile terden sıılsıklam oldum. Son maceramdaki tropikal yağmur ormanı ortamından biraz daha iyi olsa da, kavurucu sıcaklık ile bunaltıcı sıcaklık arasında pek bir fark yok.

İkincisi, şehir çok geniş. Şehir sanki sonsuza kadar uzanıyor. Uzun, geniş caddeler; kısa, alçak binalar; palmiye ağaçları, mesquite ve palo verde ağaçlarıyla çevrili, sonsuz uzanan kaldırımlar. Yeşil renk, Tucson'un diğer ana özelliklerinden biri olan kahverengiyle güzel bir kontrast oluşturuyor. Kahverengi kerpiç evler, kahverengi yanmış toprak bahçeler ve kahverengi yüksek dağlarla çevrili. Daha şiirsel bir insan olsaydım, belki pembe-kırmızı vurguları veya yumuşak gri alt tonları fark ederdim, ama çok yorgun ve susamışım, umursamıyorum.

Son üzücü gözlemim: geniş caddelerin ortasında, trafik ışıklarında para dilenen, bakımsız bireylerin sayısına bakılırsa, evsizler salgını buraya da yayılmış. Çoğu genç görünüyor, bağımlıların zayıf, perişan görünümüne sahipler.

Yargılamıyorum — AA'da yeterince yıl geçirdim ve kendi ayıklığımı hafife almam gerektiğini biliyorum. Kendi adıma konuşursam, her saat olmasa da her gün içimdeki şeytanlarla savaşıyorum.

Bu da beni iş bulma konusuna geri getiriyor. İronik olarak, benim tek istihdam edilebilir becerim barmenlik. Belki de alkolizmden kurtulmaya çalışan biri için en iyi seçim değil, ama alkolün etrafında olmak benim için büyük bir tetikleyici değil. Her sabah uyanmak öyle.

Büyük bir marketin bulunduğu bir alışveriş merkezine gidiyorum. Birkaç saniye içinde titremeye başlasam da, klimalı bir yere girdiğim için minnettarım. İlanlar bölümü olan yerel bir gazete bulduğum için daha da minnettarım.

Yıpranmış yeşil ordu ceketimi giyip bir şişe su almak için yeterince uzun bir mola veriyorum. Sonra işe koyuluyorum.

Aliah şaka yapmıyormuş; listede gördüğüm kiralar yüksek ve daha da yüksek. Tam olarak nakit paraya boğulmuş değilim. En saygın yerlerin ilk ay ve son ay kirası artı depozito talep edeceğini düşünürsek, bu pazardan resmen dışlanmış durumdayım.

İş seçeneklerini araştırmaya başladım. İyi haber, görünüşe göre her bar, restoran ve otel çalışanlara çok ihtiyaç duyuyor. Bu benim için bir avantaj olmalı, ancak bir ayda ne kadar kazanacağımı hesapladığımda, yine de konut masraflarını karşılayamayacağım ortaya çıktı. Bu, ülkenin giderek daha fazla yerinde karşılaştığım bir başka değişken.

Neyse ki, biraz deneyimli bir göçebe olarak, birkaç püf noktası biliyorum: konaklama dahil işler aramak. İlanlarda göze çarpan bir şey yok, ama önemli değil. Ön ödemeli cep telefonumu açıyorum ve bu tür değişimlere (kira karşılığında iş gücü) uzmanlaşmış iki web sitesini ziyaret etmek için değerli dakikalarımı harcıyorum.

Biri hemen dikkatimi çekiyor. Bir aylık ev/evcil hayvan bakıcılığı görevi, konaklama dahil. Kaybedecek bir şeyim olmadığı için numarayı çeviriyorum.

"Alo?" Diğer uçtaki ses bir erkeğe ait, beklediğimden daha genç ve kesinlikle bitkin.

"Aradığım konu..."

"Evet! Bugün başlayabilir misin? Harika, işe alındın!"

Bu kadar coşku biraz rahatsız edici. "Şey, açık konuşmak gerekirse, vahşi kediler ve çiçek seven yengeçler sayılmazsa, evcil hayvan bakımı konusunda pek deneyimim yok."

"Nabzın var mı?" "Eminim ki..."

"Harika, şoförü gönderiyorum." "Şoför mü var?"

"Ve bir yüzme havuzu. Aslında bütün bir malikane. Çok seveceksin. Kesinlikle, kesinlikle, evet, çok *seveceksin!*"

Adam/çocuk o kadar çaresiz geliyor ki, en azından onu eğlendirmek zorunda hissediyorum.

"Şoförün geleceği yer..."

"Merak etme, zaten biliyorum."

"Nasıl?" Gecikmeli olarak cep telefonuma bakıyorum. "Bunu yapabilir misin?"

"Şoför yirmi dakika içinde orada olacak!" diyor çocuk ve ben başka bir şey söylemeden telefonu kapatıyor.

Görünüşe göre, artık iş ve konut fırsatı bir arada. Zaten sevimli bir köpek yavrusu ya da tüylü bir kedi gibi basit bir şeye bakmayacağıma bahse girerim. Ama gerçekten, geçmişteki bazı oda arkadaşlık deneyimlerimi düşünürsek, bu ne kadar kötü olabilir ki?

"Bu da ne böyle?"

"Petunia. Çok güzel, değil mi?"

Ağzım açılıyor, dudaklarım hareket ediyor. Ama hiçbir kelime çıkmıyor. Artık Boy Wonder'ın işe alma hevesini, ya da belki de paniğini tamamen anlıyorum.

Şoför geldi. Güçlü bir vücuda sahipti ve şık siyah sedan ve lüks siyah iç mekanla uyumlu Blues Brothers siyah takım elbise giymişti. Kendi kişisel iklim bölgem vardı, sedan ise beton ve sıva kaplı şehirden kaktüs ve çalılarla kaplı tepelere doğru yol alıyordu. Uzun, kavisli bir araba yoluna açılan devasa bir ferforje kapıya doğru ilerledik. Bu yol, bir çeşmeye ve lüks bir otele benzeyen, ama aslında tek ailelik bir ev/mülk olduğunu hemen anladığım bir yere çıkıyordu.

Bu evin sahibi, on beş yaşından büyük görünmeyen, ama aslında yirmi yedi yaşında olan bir gençti.

Konuşmak için para almadığı belli olan şoför, beni iki katlı mermer bir fuayeden, spor salonu büyüklüğünde ve belirgin bir Akdeniz tarzında dekore edilmiş bir mutfağa götürdü. Ayrıca yazlık bir çayır gibi sesler geliyordu. Çeşitli köşelerden ve çatlaklardan cırcır böceklerinin sesleri geliyordu.

Bu, odanın ana sakiniyle bir ilgisi olabilir de olmayabilir de. Şoförün kapıda sabit durduğunu fark ettim.

"Hiç iguana yedin mi?" diye sordu bana umutla, sakallı, yırtık kot pantolonlu ve "*Don't have a cow, man*" yazılı yıpranmış gri tişörtlü çocuk.

"Uh... hayır."

"Onlar harika evcil hayvanlar! Bazıları onları kertenkele dünyasının tavşanları olarak görür. Erkekleri tavsiye etmem. Oldukça bölgesel ve agresif olabilirler, bilirsiniz, keskin pençeleri ve jilet gibi dişleri

dişleri nedeniyle sorunlara yol açabilir. Ama Petunia doğumundan beri insanlar tarafından elle büyütülmüştür. O kocaman bir sevgi yumağıdır."

Petunia, dört ila beş yeşil ayağıyla, şu anda sürgülü kapılardan içeri giren parlak güneş ışığında uyukluyor. Adını duyunca, altın rengi gözlerinden birini aralarken, sırtındaki dikenler kısa bir süre parladıktan sonra sakinleşti. Sanki ilgiden memnunmuş gibi. Ya da saldırmaya hazırlanıyormuş gibi.

"Şimdi, bakım ve beslenme konusuna gelelim," diye devam ediyor çocuk gibi adam. "Pardon, adın neydi?"

"Uh, ben Bart." Tişörtünü işaret ediyor, sanki bu bir ipucuymuş gibi. Anladım, ama bunun bir açıklama olduğunu fark etmemiştim.

"Peki sen kimsin?"

Tel çerçeveli gözlüklerinin arkasından koyu kahverengi gözlerini kırıştırır. "Ev sahibi." Sesi keskinleşmiştir.

Kendimi tutamıyorum. Etrafımı işaret ediyorum. "Yani..."

"Evet, benim, benim, tamamen benim. Petunia da dahil. Bak, oyun sistemleri hakkında bir şey biliyor musun?"

Kafamı salladım.

"Ben biliyorum. Evet, benim, benim, tamamen benim. Bu arada, bir an önce gitmem gerek. Önemli bir oyun konferansı, dünya turu, son bakıcımın başına gelenler yüzünden zaten iki gün geciktim..."

"Petunia evcil hayvan bakıcısını yemedi, değil mi?" "Hayır, aptal herif bir sıcak tarafından ısırıldı." "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Zehirli yılan," Bart benim boş bakışlarıma cevap veriyor. "Kendi yılanı, hem de. Cidden, kendi yılanlarını idare edemiyorsa, neden benimkini idare etmesini isteyeyim ki?"

"Bir saniye bekle..."

"Petunia burada. Çok basit. Günde bir kez yemek yer, temelde özel kalsiyum ve D vitamini tozu serpilmiş, iri doğranmış taze sebzelerden oluşan bir salata. Önümüzdeki iki gün için hazırlık yaptım, bu sana başlangıç için yeterli olmalı. Taze su ve püskürtücü çok önemlidir. Ahh, açıkça söyleyeyim, elinde muz kabuğu, elma çekirdeği veya herhangi bir meyve ya da sebze artığıyla dolaşma. İguanalar öncelikle otoburdur, ama bazen çok kötü nişan alan otoburlar olurlar. El, kabuk. Kabuk, el. Yapma, tamam mı?"

Bart çoktan yola çıkmış. Çıplak ayakla Petunia'nın yanından geçiyor. Onun uzun, sivri kuyruğundan olabildiğince uzak durarak arkasına yaklaşıyorum

mümkün olduğunca uzak duruyorum. Mango kokulu güneş kremi, mango parçası tutmakla aynı şey mi acaba? Eğer öyleyse...

Bu konuşmada beni rahatlatan hiçbir şey yok.

Mutfağın sonunda, malikanenin başka bir kanadına açılan cam bir koridor var. Koridor, sıkı dokunmuş krem rengi bir halıyla kaplı, sağ tarafta ise yaklaşık bir çalışma odası büyüklüğünde küçük bir oda var. Ancak bu oda, yemyeşil bitkiler, zikzaklı ağaç dalları ve kesinlikle tropikal bir sisleme sistemi ile teraryum temasına sahip. Duvarın alt kısmı hafifçe sallanıyor gibi görünüyor. Bir tür kanat olduğunu anlıyorum. İguanalar için evcil hayvan kapısı gibi mi?

"Petunia'yı günün çoğunda mutfak ve oturma odasında dolaşması için dışarı çıkarıyorum. İguanalar için zenginleştirme ve sosyalleşme önemlidir, özellikle Petunia gibi evcilleştirilmiş olanlar için."

Arkamda bir ses duyuyorum, arkamı dönüyorum. Tabii ki Petunia tam orada duruyor, ön ayakları üzerinde uzanmış, o çılgın altın gözleriyle bana bakarken, neredeyse insan gibi görünen büyük dili dışarı sarkmış, dudaklarını yalıyor.

Tedirgin oluyorum ama yerimden kıpırdamıyorum. Asla korkunu gösterme. Bu, diğer insanlar da dahil olmak üzere vahşi hayvanlarla karşılaşırken uyulması gereken en önemli kural değil mi?

"Petunia ihtiyaç duyduğunda odasına girip çıkıyor. Nemli ortamı tercih ediyor ve tüm evi yağmur ormanına çevirmem mümkün değil, özellikle de çölde yaşadığım için, bu yüzden bu onun için uygun. Kapak, istediği zaman dışarı çıkmasını sağlıyor, bu da yeterli UV ışığı almasına yardımcı oluyor. Ve tabii ki küçük bir havuzu var."

Petunia hala bana bakıyor. "Tabii ki," diyorum.

"Akşamları, sen televizyon izlerken kucağına oturmayı seviyor." "Ne?"

"Kendi boyutunun her zaman farkında değil," diye itiraf ediyor Bart. "Gerçekten, ön kısmını bacaklarına dayıyor, bu da omuzlarını okşaman için bir ipucu."

"Ne-ne..." Kelimenin geri kalanını söyleyemiyorum.

"Omurgasından aşağı uzanan dikenlere dokunma. Bu kadar bariz bir şey var mı? Ama evet, herhangi bir canlıya yaptığın gibi omuzlarını ov. Tam olarak mırıldanmıyor ama tamamen zihinini boşaltınca doğru yaptığını anlarsın. Derisi biraz pürüzlü, biraz ipeksi. Açıklaması zor. Yakından bakınca tüm renklerini, mavileri, yeşilleri, siyahları görebilirsin. Yeşil iguana standartlarına göre bile, o bir güzellik abidesi."

Cevap verme zahmetine girmiyorum. Paralel bir evrene girdiğime ya da özellikle gerçekçi ve rahatsız edici bir kabusa srklendiğime eminim. Bu da Bart'ın sonraki sözlerini açıklıyor.

"şimdi, yılanlara gelelim."

Dönüp koridorun sonuna doğru yürüdü, orada tek bir kapalı kapı vardı. "İlk kural, Petunia'yı *asla* yılan odasına sokma." Sonra vurgu yapmak için söz konusu kertenkeleye döndü. "Petunia, burada kal. Evin geri kalanı senin, güzel kız. Ama bu oda *sana yasak*."

Belki Petunia onaylayarak göz kırptı. Belki siyah sedanda sihirli bir iksir içtim. Her şey mümkün.

"Pekala, sıradaki sorumlulukların." Bart, oldukça ağır olan kapıyı açar ve karanlık odaya girer. "Bebeklerimle tanış. Ve bunu kelimenin tam anlamıyla söylüyorum. Bak, bebek top pitonlar!"

BÖLÜM 3

ANNE PİTHONLAR bebeklerini sevimli bulur mu? Bununla ilgili bir kural yok mu? Bilmiyorum, çünkü bence hiçbir yılan sevimli değildir. Bence yılanlardan her ne pahasına olursa olsun uzak durulmalıdır. Örümcekler, tamam, gerçekten mecbur kalırsam. Yılanlar, kesinlikle hayır. Yaklaşmayın, yanlarına gitmeyin, kesinlikle dokunmayın.

Bu odaya nasıl girdim ben?

Burası gölgeli bir yer, tek doğal ışık kaynağı üstte bulunan dar pencerelerden süzülüyor. İki duvarın alt yarısında, her bir köşesinde ısı lambaları bulunan, etkileyici büyüklükte bireysel teraryumlar var.

İyi haber, en büyük teraryumun sakini hemen görünmüyor. Kötü haber, daha küçük, bölünmüş teraryumun sakinleri çok iyi görünüyor. On ikisi de.

"Top pitonları hakkında bir şey biliyor musun?"

Cevap vermiyorum, çünkü içimden gelen çığlığı bastırmakla meşgulüm. "Çok uysaldır. Avucunuzun içinde kıvrılmaktan daha çok sevdiği bir şey yoktur.

El. Biliyorsun, adı da buradan geliyor. Bir tane tutmak ister misin?" Kafamı öfkeyle salladım.

"Yılanları sever misin?" Bart bana dikkatle baktı.

Artık iş veya konaklama umurumda değil. Kafamı yine öfkeyle salladım.

"Önemli değil, sen halledersin." Kafamı üçüncü kez salladım.

Bart görmemiş gibi devam etti: "Tamam, tekrar söyleyeyim, oldukça basit. Yılanların ilk kuralı, ne kadar büyük olurlarsa, bakımı ve beslenmesi o kadar kolay olur. Şuradaki Marge ayda sadece iki kez yemek yer. Oysa bu muhteşem küçük yaratıklar" — Bart eğilir, açık kahverengi ve koyu siyah tonlarında kıvrılmış ve kayan şekillerden oluşan koleksiyona hayranlıkla bakar — "bu küçük dostlar biraz özen gerektirir, ama temel becerilere sahip herhangi birinin başa çıkamayacağı bir şey değildir."

"Ben yetkin değilim," diye zayıf bir şekilde deniyorum.

"Buraya geldin, değil mi? Bu yeterince yetkinlik gösterir. Öyleyse: yemlik cırcır böcekleri." O, hemen işe koyulur. Her üç ila beş günde bir, yavru pitonlara canlı cırcır böcekleri vermem gerektiğini söyler. Her zaman karanlık bastıktan sonra. Kırmızı baş lambasını takmam gerektiğini. Cırcır böceklerini önce hareket halindeki yılanlara cımbızla vermem gerektiğini. Kıvrılmış veya saklanma kutularındaki yılanları görmezden gelmem gerektiğini. Yavru cımbızdan cırcır böceğini alana kadar cırcır böceğini sabit tutmam gerektiğini (ya da cırcır böceklerinin bacaklarını kopararak kaçmalarını engellemem gerektiğini. Ne lan bu?).

Yeni cırcır böceği getir, diye devam ediyor neşeyle. Hangi yılanların yediğini, karınlarındaki belirgin şişkinlikten anlayacağım. Oh, ve kaçan cırcır böcekleri için endişelenme, birkaçını kaybetmemek imkansız, bu yüzden evin geri kalanında çayır gibi bir ortam var.

Tüm bebekler beslendikten sonra, birkaç gün boyunca onları yalnız bırakın ki yediklerini sindirebilsinler. Tekrar belirgin şekilde aktif hale geldiklerinde, yemek zamanı gelmiştir. Oh, ve suyu yenileyin ve kafesi temizleyin. Tamam, şimdi sıra Marge'da, 1,5 metre uzunluğunda albino bir Birmanya pitonu, sarı kafası devasa kıvrımlı vücudunun üstünde duruyor.

Marge iki haftada bir orta boy bir fare yer. Onları dondurucuda vakumlu poşetlerde bulabilirsiniz. Poşeti açın, donmuş kemirgeni bir fincan sıcak suya atın. Yaklaşık 100 dereceye kadar ısıtın. Büyük bir maşa kullanarak, çözülmüş fareyi fincandan çıkarın, yavaşça teraryuma indirin ve Marge'ın dikkatini çekmek için onun önünde hafifçe sallayın. Maşa ile akşam yemeğini kapacak ve böylece önümüzdeki birkaç hafta için hazır olacaktır.

Gördün mü, çok kolay. Teraryumun dibinde bulunan suyu, devasa paslanmaz çelik su kabında değiştirmeyi unutma. Eğer gerçekten mide bulandırıcı buluyorsan, işte kullanabileceğin bir çift kaynakçı eldiveni, ama gerçekten, Marge çok sevimli. Bütün yılanlar sevimlidir. Sadece muhteşem desenleri ve hak etmedikleri kötü şöhretleri olan devasa, uysal güzelliklerdir.

Bu noktada, Bart gittikçe daha hızlı konuşuyor ve çoğu cümlesi, sanki her an odadan çılgınlık atarak kaçacağını biliyormuş gibi, "Çok kolay!" diye bitiriyor.

Marge başını kaldırıp camdan bana bakarken dilini dışarı çıkarınca, durum daha da kötüleşiyor.

"Bunu yapamam," diye sonunda nefes nefese söylüyorum. "Hayır. Olmaz. Gitmeliyim.

Hemen. Tanrım. Kapı nerede?"

Bart önüme dikilir, omuzlarını tutar.

"Yapabilirsin," diyor. "Sen güçlü, yetenekli birisin. Bir kertenkeleye günde bir kez salata, diğer sürüngenlere haftada iki kez çeşitli cırcır böcekleri ve kemirgenler verebileceğine tamamen inanıyorum."

"Beni tanımıyorsun bile..."

"Kırışık giysiler giyiyorsun, tek bir valizle seyahat ediyorsun ve konaklama imkanı sunan işler arıyorsun. Belli ki şehre yeni geldin ve kalacak bir yere ihtiyacın var. Görünüşünden ve Tucson'daki kiralara hakkında bildiklerimden yola çıkarak, bu pazarda yakın zamanda hiçbir şeyi karşılayamayacağını söyleyebilirim."

"Yılanları sevmiyorum."

"Neden? Hiç birine dokundun mu, eline aldın mı, saldırıya uğradın mı? Hissettiğin şey, temel bir ilkel korkuya tepki olarak beyinde aşırı aktif olan nöronların ateşlenmesinden başka bir şey değil."

"Aynen öyle!"

"Korkunun esiri olmak istemezsin, değil mi?"

"Şu anda, bu konuda fazla seçeneğim yok gibi görünüyor."

"Elbette var! Dört hafta. Tek istediğim bu. Marge'a sadece iki kez yemek vermek ve küçük dostlarımıza sekiz kez kadar cırcır böceği vermek. Hadi ama, bir aylık lüks yaşam karşılığında birkaç kısa etkileşimi halledebilirsin. Tüm konukevi emrinde. Havuz, Daryl'in araba servisi..."

"Adı Daryl mi? Daryl gibi görünmüyor."

"Biliyorum! Ona D diye seslenmeyi denedim, ama bundan hoşlanmıyor." "Neden yılanlarını beslemiyor?"

"Daryl yılanları sevmez." "Ben de yılanları sevmem!"

"Evet, ama ona şoförlük için zaten para ödüyorum ve görünüşe göre adamın ihtiyacı olan para bu kadar."

"Arkadaşların yok mu?"

"Arkadaşlarım oyun severler. Oyun severlerin ne yaptığını biliyor musun?" Kafamı sallıyorum.

"Yirmi dört saat oyun oynarlar. Çoğu zaman kendilerine yemek yemeyi bile hatırlamazlar. Petunia'yı onlara emanet etmem, bebeklerimi ise hiç emanet etmem."

"Bebeklerini bana emanet etmemelisin. Seni soyup soğana çevirebilirim."

"Hayır, sen öyle biri değilsin."

"Nereden biliyorsun?"

"Daryl bu konularda radar gibidir. Seni tuhaf bulsaydı, seni eve getirmezdi."

"O ne, senin bekçi köpeğin mi?"

"Ona D-dog diye seslenmeyi de denedim," diyor Bart ciddiyetle. "Ama o da hoşuna gitmedi. Bak, bir şey olmayacak. Gerekirse ilk birkaç sefer eldiven giy. Biraz deneyim kazandığında, endişelenecek bir şey olmadığını göreceksin. Yılanlar utangaçtır. Sadece takılmak, işlerini yapmak isterler. Ve çok güzeller, belirgin izleri ve kendine özgü kişilikleri var. Biraz daha izle, biraz daha az yargıla. Bu ayın sonuna kadar, en büyük korkularından birini yenmiş ve bu muhteşem yaratıklara yepyeni bir takdir kazanmış olacaksın. Üstelik, bir de bedava kalacak yerin olacak. Sana söylüyorum, bunu başarabilirsin..."

Ağzımı açtım.

"Harika," diyor Bart. "Benim gibi düşüneceğini biliyordum. Pilotum jetimi pistte çalıştırmaya başladı bile. Herhangi bir sorunuz varsa Daryl'e sorun. Bir ay sonra görüşürüz. Bu arada, Marge'ın yarın akşam beslenmesi gerekiyor. Tarih akvaryumun köşesine yazılmış."

Yılan odasının kapısına doğru dönüyor.

"Bekle!"

Söylemem gereken çok şey var. Sormam gereken çok şey var. Ağzımdan çıkan, beklediğim şey değil. "Petunia'nın bu odadan uzak durması neden bu kadar önemli?"

"Oh. Marge onu yemeye çalışır." "Marge teraryuma kilitli değil mi?"

"Yılan yetiştirmeye ilgili bir başka eğlenceli gerçek: teraryum kapaklarına asla güvenme." Sonra Bart kapıdan dışarı fırlıyor. Son bir kez, devasa kıvrımları olan soluk renkli Marge'a son bir kez baktıktan sonra, onun peşinden koşuyorum.

BÖLÜM 4

DARYL'I TAKİP EDEREK KOMPLEKSİ GEÇİYORUM, valizimi sürükleyerek ve konuşamayacak kadar şaşkın bir halde. Konut sonsuza kadar uzanıyor gibi görünüyor, dev bir U ya da kare ya da ne halt olduğu belli olmayan, benim anlayabildiğim kadarıyla sonsuzluk sembolü gibi. Bir sürü taş şömine, koyu renkli kirişler, yüksek tavanlar ve içeriye dolan güneş ışığı. Sadece klima masrafları bile astronomik olmalı.

"Sürüngen meraklısı mısın?" diye soruyor Daryl aniden.

Dikkatimi, karo zemin üzerinde sessizce önümde ilerleyen devasa şoföre veriyorum. Ayakları çok hafif olduğu için boksör olduğunu tahmin ediyorum. Geri kalanını anlamak benim için daha zor. Esmer teni birçok etnik gruba ait olabilir, koyu, gümüş çizgili saçları ise yaşını kırkın üzerinde gösteriyor. Öte yandan, derin ve viski kokulu sesi, sanki bir caz kulübünden çıkmış gibi. Bu, ensesindeki kısa at kuyruğu ve bir kulağındaki elmas küpeyle de uyumlu.

"Herper ne demek?" diye

soruyorum. "Yılanları seven kişi."

"O zaman kesinlikle değil. İşverenin aklı başında olduğundan emin misin?"

"Çocuk deli," diye itiraf ediyor Daryl, "ama iyi biri. Daha kötülerıyla de çalıştım."

"Onunla nasıl tanıştın?"

"Bir ilana cevap verdim."

"Ne kadar süredir onunla çalışıyorsun?" "Beş yıldır."

"Cidden mi? Yirmi bir yaşından beri bu yerin sahibi mi?" "Aynen öyle."

Daryl, Fransız kapılarından dışarıdaki avluya çıkar. Avluda, kaydırak ve voleybol filesi bulunan devasa, böbrek şeklinde bir havuz vardır. Ayrıca şişirilebilir bir tek boynuzlu at da vardır. Hiç anlamadım.

Etkileyici peyzajda gölge sağlayan birkaç büyük palo verde ağacı ve kırmızı kayalar ve gri taşların arasında yer alan çarpıcı bir varil kaktüs, saguaro ve aloe bitkileri koleksiyonu var. Sağımda, su parıltısıyla

Petunia'nın özel verandası ve özel yüzme havuzu. Tabii ki.

Daryl beni daha fazla Fransız kapısı bulunan bir kerpiç yapıya götürüyor. Havuz evi, diye düşünüyorum. Ama bunun yerine:

"Buyurun." Beni, büyük bir California king yatak üzerinde dönen koyu renkli ahşap tavan vantilatörünün bulunduğu serin bir odaya davet ediyor. İspanyol tarzı başlık ve komodinler. Karşı tarafta, üzerinde dev bir düz ekran televizyon bulunan antika bir şifonyer. Sağda taş şömine. Solda ana banyoya açılan kapı.

Yılanlar beni zaten suskun bırakmamış olsaydı, bu manzara beni suskun bırakırdı.

Daryl bana kısa bir tur attırıyor, geniş giyinme odası, yarım buzdolabı ve İtalyan kahve makinesi bulunan minibar ve çift lavabo ve altı kişilik buhar duşu bulunan ana banyo da dahil.

Kalın havlular ve lüks banyo ürünleri bu lüksü tamamlıyor.

Belki de burası gerçekten lüks bir tatil köyüdür. Ama ben hiç bu kadar güzel bir otelde kalmadım.

Daryl, Fransız kapıların yanındaki duvara yerleştirilmiş bir panele doğru ilerliyor. Panelde bir hoparlör ve bir dizi düğme bulunuyor.

"Tüm tesis birbirine bağlı," diyor, derin bariton sesi odada yankılanıyor. "Birinci düğme, mutfak. Jenny çoğu gün sekizden altıya kadar orada. Pazar günleri izinli."

"Jenny mi?"

"Aşçı, hizmetçi. Genni, G-E-N-N-I."

Eşsiz yazılışını onaylamak için başımı sallıyorum.

"İkinci ve dördüncü düğmeler çocuk için. Onları dert etme." "Tamam."

"Beşinci düğme benim için. Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa, istediğin zaman çal, ben cevap vereceğim." Sesinde şehvetli bir ton yok, sadece temel bir güvence var. Şu anda bunu gerçekten takdir ediyorum.

"Sen de burada mı yaşıyorsun?" Başını salladı.

"Komplekste başka bir bungalov mu?"

"Benimki biraz daha büyük." Geniş yüzünde ilk kez bir gülümseme belirir.

"Kıdem."

"Bart yokken ne yaparsın?" diye merakla soruyorum. "Yılanların bakımını ve beslenmesini bıraktığından beri."

Gülümsemesi genişliyor. "Ne istersem onu."

"Fena iş değil."

"Çocuk cömert. Ona ve evcil hayvanlarına iyi bakarsan, o da sana iyi bakar."

"Oyun dünyası hakkında bir şey biliyor musun?" "Hayır."

"Ama ona güveniyorsun."

"Evet."

"Sen de kiralık kas olarak mı çalışıyorsun?" diye soruyorum. "Hiç bahsetmedin."

"Ama gerekirse yapabilirsin. Boksörsün, değil mi?" Daryl bana beklenmedik bir şekilde göz kırpmıyor. "Balo salonu dansçısı."

Eh, şimdi sürprizlerle dolu günüm tamamlandı. Neyse ne. Bir kez başladım, sonuna kadar gideceğim. Postacı çantamı omzumdan indirip valizimin üzerine koydum. "Sanırım bunu deneyeceğim."

Daryl, kararım hiç şüpheye yer bırakmayacakmış gibi başını sallar. Belki de Boy Wonder'ın işleyişi söz konusu olduğunda, Bart, hiç şüpheye yer kalmaz.

"Ama kaçan her yılan senin sorunun olur," diye onu uyarırım.

"Hayır." Bir an durur. "Genni'yi sorumlu yapacağız."

"Anlaştık." Elimi uzattım. Bir süre sonra, ciddi bir ifadeyle elimi sıktı.

"Genni yemekleri sağlayacak," diye açıklıyor. "Bir yere gitmen gerektiğinde beni çağır."

"Beni istediğim zaman istediğim yere götürecek misin?"

Bana düşünceli bir bakış atmak için yeterince uzun bir süre duraksıyor. Daryl'ın gözden kaçırdığı çok fazla şey olduğunu sanmıyorum, hatta değerlendiremediği çok az insan var. "Ne tür yerleri düşünüyorsun?"

Sıra bana gülümsemeye geldi. "Şey, madem konuyu açtın..."

"Bu iyi bir fikir değil."

"Yakında öğreneceksin, benim fikirlerimin çoğu iyi değildir."

"Tucson hakkında bir şey biliyor musun?" Daryl direksiyonun arkasından sordu. Hızlı bir duş, kıyafet değiştirme ve buzdolabından bir elma kapma işleminden sonra, elime varış adresini alıp onunla ön kapıda buluştum. Ön koltuğa oturmaya çalıştım. O ise bana arka kapıyı açtı.

"Buraya ilk kez geliyorum," diye itiraf ediyorum. Telefonumu açmış, Aliah'ın bana verdiği, kendisi ve kayıp arkadaşı Sabera'nın fotoğrafını inceliyorum. İkisi

kollarını birbirlerinin omuzlarına dolamış, başları birbirine değecek şekilde duruyorlar. Aliah, kısa, dağınık saçlarıyla tanınabilir. Sabera ise daha geleneksel uzun siyah saçlara sahip. Pozları samimi, yaşlı kadın ile genç arkadaşı arasındaki derin dostluğu yansıtıyor, ama Sabera'da beni etkileyen bir şey var. Klasik anlamda güzel değil; yüzü biraz geniş, kaşları kalın. Ama gözleri, derin griyle, sizi içine çekiyor. Sınırsız sırlar ve hüznü bilgileri anlatıyor.

Onun, onu sevenler tarafından bile asla tam olarak tanınmayacak insanlardan biri olduğunu şimdiden söyleyebilirim.

Bence biri benim fotoğrafımı çekse, ben de aynı şekilde görünürdüm. "Grant ve Alvernon, şehrin pek de iyi olmayan tarafıdır," diyor Daryl.

"Mantıklı." Ve manzaraya da uyuyor. Parlak, ışıltılı alışveriş merkezleri ve büyük mağazalar, altı şeritli, ufalanan caddenin her iki yanını kaplıyor ve hızla yerini tahta ile kapatılmış binalara, boş arazilere ve rehin dükkanlarına bırakıyor. Benim işimde bu, her zaman yaklaştığımın işaretidir.

Daryl hızını kesiyor, sağ tarafta, çatlak asfalt otoparkı ve sarkmış ikinci kat terası olan, bodur, safralı yeşili bir apartman binasına bakıyor. Yağmur oluklarından biri gevşemiş ve yıpranmış dış cepheden düşüyor, bu da alt köşedeki pencerelere yapıştırılmış tahliye bildirimiyle uyuyor. Sanırım hedefimiz burası.

Daryl park yerine girer. Ön köşede duran geniş bir ağacın gölgesinde, altı kişi dönüp bize bakar. İki yetişkin, iki genç, iki küçük çocuk. Belki hepsi bir ailedir, belki de iki aile birlikte vakit geçiriyordur. Onları mülteci olarak değerlendiriyorum. Suriyeli, Pakistanlı, Afgan. Olasılıklar sonsuz. Şu anda, en kötüsünü bekleyen insanların dikkatli bakışlarıyla lüks sedanı izliyorlar.

Sol tarafta, ön tarafına sarı suç mahalli şeridi çekilmiş başka bir apartman görüyorum. Hmm, şimdi kontrol etmem gereken iki olasılık var.

Daryl arabayı park ediyor, motor hala çalışıyor. Arkasını dönüyor ve bana hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle bakıyor. "Vazgeçiyor musun? Öylece mi?"

"Hayır, biriyle buluşacağım. Ama şimdi sen söyleyince, diğer seçenekleri de değerlendirmek fena olmaz."

"Burası bekar bir kadın için uygun bir yer değil."

Yine de küçük çocukları olan bir aile, hâlâ omuzları kambur bir şekilde bize bakanlar gibi, kadın en küçüğünü kendine daha sıkı sararken?

"Sence böyle bir yerde kira ne kadardır?" diye soruyorum ona. "Ayda beş, altı yüz."

"Gazetede gördüğümde daha iyi," diye mırıldanıyorum.

"İlk ve son ayın kirası gerekmiyor. Sadece ilk ayın kirası ve depozito. Büyük fark."

"Hiç böyle bir yerde yaşadın mı?" diye merakla soruyorum, çünkü bu konuda çok bilgili görünüyor.

"Benzer bir yerde." "Ne zaman?"

"Altı yıl önce. Hapisten ilk çıktığımda." Bana umutla bakar.

Sadece omuz silkiyorum. "Hapishaneye hiç girmedim, ama cezaevine girdim.

Alkolle ilgili küçük bir sorunum var."

"Uyuşturucu."

"On bir yıldır ayıkım." "Sekiz."

"Devam etmeliyim."

"Dans etmeye devam etmeliyim."

Yine başımı sallıyorum, sözleri çok mantıklı geliyor. Bart'a olan sadakatini de daha iyi anlıyorum. Hapisten yeni çıkan bir mahkumun işe alınması pek olası değildir. Ona altı haneli rakamlı lüks bir sedan emanet edecek olanların sayısı ise daha da azdır.

Tahliye bildirimi asılı olan dairenin kapısı açılır. Genç, beyaz tenli, kıvrırcık sarı saçları yüksek at kuyruğu şeklinde toplanmış bir kadın belirir. Kot pantolon ve pembe tişört giymiş, boynuna mavi bir bandana bağlamış ve her iki elinde sarı bulaşık eldivenleri var.

Boşta çalışan arabaya bir göz atar, bariz zenginliği görünce bir kez daha bakar. Kapıyı açıp dışarı çıkarım.

"Ashley Cantrell?" diye sesleniyorum.

Eldivenli elini tereddütle kaldırarak selam verir. Geniş bir gülümsemeyle, sedan arabanın içine başımı sokup, "Bir saatime ihtiyacım olacak. Temizlenecek çok şey varsa belki iki saat," derim.

"İyi bir fikir değil," diyor Daryl. "Benim fikirlerimin çoğu öyle," diye hatırlatıyorum ona.

"Öldürülürsen," diye uyarıyor, "Petunia çok kızar."

Bu hatırlatma üzerine hafifçe titrerim. "Merak etme, yeniden yerleştirme ajansının konut koordinatörünün pek bir tehdit oluşturduğunu sanmıyorum."

"Ne yaptığını biliyor musun?" "Asla."

Sonra arabanın kapısını kapatıp, Sabera Ahmadi hakkında her şeyi bana anlatabilecek umduğum birçok kişiden ilkiyle tanışmaya hazırlanıyorum. Anne, eş, mülteci. Üç hafta sonra, bu rollerinden hangisinin ona en çok mal olduğunu merak ediyorum.

Kendimi tutamıyorum; cep telefonumu kontrol ediyorum. Mesaj yok, sesli mesaj yok, iletişim yok.

Telefonumu kaldırıp işime geri döndüm.

BÖLÜM 5

ÖĞLEDEN ÖNCE, gizemli iş fırsatının gizemli şoförünün beni almaya gelmesini beklerken, Aliah'ın Sabera'nın bilinen iş arkadaşları için verdiği tüm iletişim bilgilerini gözden geçirdim. Genellikle, araştırmalarımı aileyle konuşarak başlarım. Ancak bu durumda, Aliah ile yaptığım konuşma, mültecilerin yaşadıklarını ne kadar az bildiğimi ortaya çıkardı, bu yüzden daha geniş bir kapsamda başlayıp Sabera'nın şu anki zorluklarını ve stresini anlamaya karar verdim, ardından kocasını ziyaret ettim.

Önce, kendisine atanan sosyal hizmet görevlisini aradım, ama doğrudan sesli mesaja yönlendirildim. Sonra gönüllü koordinatörünü aradım, ama o da şanssızdı. Ancak konut yöneticisi Ashley cevap verdi, sesi telaşlıydı. Sabera'nın adını söylediğim anda, hemen kaçmaya başladı. Bu kişiye, şu kişiye, başka birine, ondan başka herhangi birine ulaşmam gerektiğini söyledi.

Bu genellikle tam da konuşmam gereken kişinin o olduğu anlamına gelir.

Aptal bir tavşan olmadığım için, neşeli bir coşkuyla ilerledim. Tabii ki meşgulsün. Önemli değil. Ben sana gelirim. Daha da iyisi, ne yapıyorsan sana yardım edeyim; temizlik yaparken sohbet edebiliriz.

Ashley'nin bu seçenekten çok memnun olduğu izlenimini almadım, ama kibar yetiştirilmiş çoğu insan gibi, bundan kurtulmanın bir yolunu bulamadı. Benim için bir puan.

Ama söyledimde ciddiydim. Ben iyi bir temizlikçiyim ve tecrübelerime göre, en samimi sohbetler, iki kişi köşede büyüyen siyah şeyin ne olduğunu düşünmemeye çalışırken gerçekleşir.

Şimdi, büyük kahverengi gözleri ve burnunda çiller olan Ashley'nin yanına geçiyorum. Atasözündeki "komşu kız" görünümünde sevimli bir kız. Ve yirmili yaşlarında dünyayı kurtarmaya çalışıyor. Zavallı şey.

"Frankie Elkin," diye kendimi tanıtıyorum. "Telefonda konuşmuştuk."

Ashley başını sallar. Telefonda sesinden daha da stresli görünüyor. "Üzgünüm, gerçekten vaktim yok," der. "Yarıdan sonra başka bir ailenin geleceği haberini az önce aldım ve iki yatak odalı bir daireyi ayarlamak bile zordu, üç yatak odalı bir daireyi ayarlamak ise imkansız. Mobilyaları bulmam gerektiğini söylemeye gerek bile yok. Şilteler. Hay aksi. Depoda bir çift ranza var ama ikiz şilteler yok."

"Bu üç yatak odalı daire mi?" Az önce çıktığı daireyi işaret ettim. "Temizliği bitirdin mi?"

"Mutfağı temizlemem gerekiyor. Daha fazla kağıt havluya ihtiyacım var. Ve çamaşır suyu.

Çok fazla çamaşır suyu."

O, yüz bin mil önce daha iyi günler görmüş, hurda halindeki bir Subaru'nun yanında duruyor. Arka camda, İsa'nın balığı amblemi var. Bagaj kapağını açıp, iki paket kağıt havlu ve bir galon saf çamaşır suyu çıkarıyorum. Ashley artık tartışmıyor, omuzları çökmüş, yüzü asık. Kız açıkça yorgunluğun eşiğinde. Dünyayı kurtarmaya çalışmanın sorunu da bu; tek bir kişinin üstesinden gelemeyeceği kadar büyük bir iş.

"Mutfakta yardım edeceğim," diyorum. "Bu odayı hallettikten sonra ikinci odaya odaklanacağız. Buradaki ev sahibini tanıyor musun?"

"Evet."

Karşıdaki olay yeri şeridini işaret ediyorum. "Sanırım yakın zamanda bir boşluk açılmış."

Ashley'nin dudakları sonunda bir gülümsemeye dönüşüyor. En azından mizah duygusu yok değil. "Buraya ilk kez aileleri yerleştirmeye başladığımda," diye mırıldanır, "bu kompleks uyuşturucu faaliyetlerinin yuvasıydı. Uyuşturucu bağımlıları gece gündüz dışarıda uzanırlardı. Park yerinde bozuk arabalar ve çöp vardı, kaldırımında idrar birikintileri vardı. Aileyi buraya getirdiğimde, anne ağlayarak yıkıldı, baba ise onları başka bir yere götürmem için yalvardı. Çocukları, diye tekrar tekrar söylüyorlardı. Elbette başka bir yer olmalıydı. Ama yoktu — Tucson büyük bir konut krizi yaşıyor ve bu mültecilerin aldığı üç aylık yetersiz maaş... Bu, konut koordinatörü olarak ilk dersimdi. Elinden gelenin en iyisini yapsan bile, çoğunlukla kendini çaresiz hissedersin. Ama bu, umutsuz hissettiğin günlerden yine de iyidir."

"Bugün umutsuz bir gün mü?"

“Şu anda öyle. Ama bana birkaç saat verin. Üstesinden gelirim.” Kararlı bir gülümseme takınıyor. Çenesinin sertliği hayranlık uyandırıyor.

"Ne zamandır bu işi yapıyorsun?"

"On dört aydır. Bu da beni şu anki rekor sahibi yapıyor." "Bu kadar yüksek bir yoğunluk mu?"

"İki haftadır kendi kedimi görmedim." "Ama devam ediyorsun?"

"Yapmak zorundayım." Bakışları çılgın bir parıltı kazanır. "Sonunda kazanıyorum." "Neyi kazanıyorsun?"

"Bunu!" Serbest eliyle genel alanı işaret eder. "Etrafına bak. Uyuşturucu almak için sıraya girmiş bağımlılar görüyor musun? Ya da duvarlarda insan dışkı?"

"Olay yeri şeridi meselesi var."

"Son satıcı. Tedarikçisiyle bir sorunu vardı. En azından bana öyle söylendi. Ama kompleksin geri kalanı... neredeyse tamamı artık mültecilerden oluşuyor. Ve mültecilerin ortak noktası nedir biliyor musun? Kendileri ve çocukları için güvenlik arıyorlar. Ve başlarını sokacak bir evi olduğu için minnettarlar. Ev sahibi ilk aileyi almakta isteksizdi. Şimdi hepsini almaya hazır. Çalışıyorlar, kiralalarını ödüyorlar ve beladan uzak duruyorlar. Keşke daha fazla böyle kiracısı olsaydı."

Ashley'i bir an inceledim. "Peki Sabera Ahmadi ve kocası? Onlar da öyle mi?"

Yüzü kapandı, ifadesi bir anda daha temkinli hale geldi. Onları sevmediği için mi, yoksa onlar hakkında konuşmaktan hoşlanmadığı için mi? Bilmem gereken daha çok şey var.

"Telefonda Sabera'yı aradığınızı söylediniz," diyor dikkatlice, "ama belli ki polis değilsiniz. Öyleyse kimsiniz?"

Sorusunu düşünürüm, Ashley'nin anlayabileceği bir şekilde ifade etmeye çalışırım. "Beni iyi bir samaritan gibi düşün. Ama ben başkalarının bulabilmesi için arıyorum. Gönüllülerinizden biri bana ulaştı. Sabera'nın dört yaşındaki kızını bırakıp kaçacak türde birisi olduğuna inanmıyor, özellikle de kimseye bir şey söylemeden."

Ashley bu konu hakkında ne düşündüğünü hiç belli etmiyor. Bunun yerine, basitçe omuzlarını silkiyor. "Bence insanlar yeniden başlamak konusunda farklı tanımlamalar yapabilirler. Bu kadınların çoğu, hiçbir seçeneği olmayan toplumlardan geliyor. Şimdi ise birdenbire sınırsız seçenekleri var. Kirayı ödemek için ev dışında bir iş buluyorlar, sonra da

bunu sevdiklerini fark ediyorlar. Daha iyi uyum sağlamak için kot pantolon giyiyorlar, sonra daha hızlı yürüyebildiklerini, daha rahat hareket edebildiklerini fark ediyorlar. Diğer kadınların seslerini duyurduklarını, üniversiteye gittiklerini, araba kullandıklarını görüyorlar... Değişim domino etkisi yaratabilir. Bir kez başladığınızda, nereye varacağınızı kimse bilemez."

"Kendi çocuğunu terk etmek de dahil mi?" Bu sefer benim şüpheci olma sıramdı.

"Çünkü akli başında hiçbir anne çocuğunu terk etmez mi? Bu insanların duygusal kayıplardan fiziksel şiddete kadar maruz kaldıkları travmaların boyutu..."

Ashley bana dikkatle baktı. "Bazen ebeveynler bencil nedenlerle ailelerini terk ederler. Ama bazen, çocuklarının onlarsız daha iyi olacağına gerçekten inanırlar. Şahsen, Sabera'nın bu konudaki düşüncelerini bildiğimi iddia edemem, onun neler yaşadığını bildiğimi iddia edemediğim gibi. Hayal gücüm o kadar korkunç değil."

Ashley'nin söylediklerini sindirmek için bir dakika bekliyorum. Anlıyorum, ama asıl meseleyi de anlıyorum: bunu asla anlayamayacağım ve aksini düşünmek bir hata olur. Öte yandan, şiddet, korku ve kayıp deneyimleri söz konusu olduğunda, belki Sabera ve benim ortak bir yanımız var. Artık geceleri sevmiyorum. Ve uyku çok uzun zamandır benim dostum değil.

Ashley beni izliyor. Yüzümde hangi duyguların yansıdığını bilmiyorum, ama sonunda iç çekip çamaşır suyu şişesini alıyor. "İşe dönmem lazım. Daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm."

"Önemli değil." Uzatılan kolunu görmezden gelip, temizlik malzemelerini sıkıca tutarak açık daire kapısına doğru yöneliyorum.

Bir an şaşkınlık yaşadıktan sonra, Ashley arkamdan adımlarını hızlandırıyor. "Cidden, yardım etmene gerek yok. Mutfakta tek başına küf, hamam böceği ve kan lekesi olduğundan emin olduğum şeyler var."

"Benim dünyamda sıradan bir cuma gecesi gibi." "Sen kimsin?"

"Adım Frankie Elkin ve zorluklardan asla kaçmam. Hadi, bunu halledelim."

BÖLÜM 6

"Seni mültecilerle çalışmaya iten ne?" Beş dakika sonra, önümdeki duvarı kaplayan kahverengi lekeleri inceleyerek soruyorum. Bar kavgalarından sonra yeterince temizlik yaptığım için Ashley'nin içgüdülerinin doğru olduğunu biliyorum — bu kesinlikle kan. Ve havuç keserken parmağını kestiğinde ortaya çıkan türden bir sıçrama da değil. İlginç.

Bir şişe çamaşır suyu alıp püskürtmeye başlıyorum.

"Kilisedeki gençlik grubum. Birkaç yıl önce gönüllü olarak yardım ettik. O zamanlar yeniden yerleştirme ajansları ayda bir veya iki aile alıyordu, bu da konutlara daha fazla zaman ayırabilecekleri anlamına geliyordu. Kiralık evleri yeni boya ile süsler, mobilyaları monte eder, basit onarımlar yapardık. Bazı aileler yıllarca brandalar ve tahta paletlerden yapılmış geçici çadırlarda yaşamıştı. Kışın donuyor, yazın kavruluyorlardı. İlk kez içeri girdiklerinde yüzlerindeki ifade..." Ashley, dolap raflarını öfkeyle ovarken başını kaldırıp baktı. "Kadınlar hep ağlardı. O günlerdeki gibi, ama o zamanlar mutlu gözyaşlarıydı."

"Artık öyle değil."

"On dört ay önce bu işe başladığımda, yerleştirme oranı zaten ayda üç ila dört aileye çıkmıştı. Şimdi ise sekiz ila on beş. Piyasada bu kadar çok kiralık daire bile yok. Üstelik, iki hafta önceden haber vermek yerine, bazen sadece yirmi dört saat öncesinden haber alıyorum. Bu çılgınlık. Yani, artık yardım etmeye istekli bazı ev sahipleriyle ilişkiler kurdum, ama yine de, giderek daha fazla apartman kompleksi eyalet dışındaki emlak şirketlerine ait oluyor. Ailelere konut vermeyi reddediyorlar ve yasadışı olmasına rağmen programlarla çalışmadıklarını açıkça ilan ediyorlar. Bu yüzden küçük çocukları, önceki sahipleri uyuşturucu satıcısı olan dairelere yerleştiriyorum. Yani, tabii ki, neden olmasın?" Daha da öfkeyle ovmaya devam ediyor. Bu dolap çok temiz olacak.

"Aileleri kim gönderiyor?" diye soruyorum. "Yani, neden bu kadar kısa sürede bu kadar çok kişi geliyor?"

Alaycı bir homurtu. "Küresel mülteci krizine hoş geldiniz. Savaşlar, kıtlık, doğal afetler. Sabah haberlerini okuyorsunuz ve 'ne üzücü' diyorsunuz. Ben sabah haberlerini okuyorum ve 'şimdi onları nereye yerleştireceğim' diyorum."

Bu yüzden bu kadar yorgun. "Aileler nasıl Tucson'a geliyor? Seçim yapma şansları var mı?"

"Hayır, hepsi bir sürü idari bürokrasi, küresel, federal, yerel. Tamam, diyelim ki sen, Frankie Her Kimsen, BM tarafından uluslararası mülteci ilan edildin."

"Teşekkürler?"

"Hey, bu resmi bir yasal statü ve bunu elde etmek yıllar ve yarım düzineden fazla deneme gerektirebilir, bu süre boyunca aniden ülkenize geri gönderilme korkusuyla yaşamak zorunda kalırsınız, orada hükümetiniz sizi öldürebilir ya da öldürmeyebilir." Sesi ciddidir. Tezgahı temizlemeye başlar. "Ama sen, Frankie, altın bileti aldın."

Aliah'ın Sabera ve kocasının şanslı olduklarını bildiklerini söylediğini hatırlıyorum. "Tamam."

"Dünyanın dört bir yanındaki ülkeler her yıl belirli sayıda mülteci kabul etmeyi taahhüt ediyor. Hükümetimiz bu mali yıl 125 bin mülteci kabul etmeyi taahhüt etti, bu geçen yıla göre önemli bir artış ama sığınak ihtiyacı olan insan sayısının yanında yuvarlama hatası bile sayılmaz."

Dikkatimi verdiğimi göstermek için başımı salladım, sonra duvardan bir hamamböceği silkeledim. Açıkçası, orayı daha yeni temizlemiştim.

"ABD'de, Mülteci Yerleştirme Ofisi, aileleri ABD'ye getirmek için belirlenen yerleştirme ajanslarıyla birlikte çalışır ve tüm temel işlemleri yürütür. Arka plan kontrolleri, tıbbi muayeneler, yüz yüze görüşmeler. Bir sürü aş. Amerikan sağlık sistemini iğneyle donanmış bir askeri doktor olarak gören kaç kişi gördüğümü bilemezsiniz."

"Askeri doktor mu?"

"Giriş noktası genellikle ailelerin ilk altı ila sekiz ayını geçirecekleri bir askeri üs."

"Altı ila sekiz ay mı?"

"Kimse hükümeti hızlı hareket etmekle suçlamadı." "Touché."

"Oradan, daha büyük bir yeniden yerleştirme ajansı aileleri dağıtmaya başlayacak. Her eyalet X sayıda kişiyi kabul etmeyi zaten kabul etti. Kırmızı kalemli bir bürokrat – daha çok modası geçmiş bir modelleme yazılımı gibi –

keyfi olarak rastgele bilgiler girip, rastgele bir yer belirleyecek. Tucson! Hoş geldiniz, üç kişilik Ahmadi ailesi, yeni şehrinize.”

"Ya Tucson'a gitmek istemiyorlarsa ya da başka bir yerde aileleri varsa?"

Ashley omuz silkiyor. Tezgahı bitirdikten sonra alt çekmecelere geçiyor. En üstteki çekmece keskin bir gıcırta sesiyle açılıyor. Üç hamam böceği dışarı dökülüyor. Ashley hiç tereddüt etmeden tezgahı bir bez alıyor, sıkıca sarıyor, sonra bir, iki, üç diye çırpıyor. Hamam böcekleri sersemlemiş bir şekilde yere düşüyor. Ayağını kaldırıp onları ezerek öldürüyor.

"Ev ziyaretleri yapıyor musun?" diye mırıldanırım. "Peki yılanlar hakkında ne düşünüyorsun?"

"Ne?"

"Boş ver. Aile Tucson'a gideceklerini öğrenir, ama oraya gitmek istemez."

"Afganlar için San Francisco ve kuzey Virginia'da önemli topluluklar var, bu yüzden çoğu oraya taşınmayı tercih eder. Ama kurallara uymazsanız, üç aylık federal yardımı kaybedersiniz. Ve bu şehirlerin yaşam maliyeti yüksek, burada daire bulmanın zor olduğunu düşünürsek..." Ashley bana bir bakış atar. Anlıyorum.

"Sabera, kocası ve kızı Tucson'u araştırmaya başlar." Neredeyse anladım.

"Lütfen, çoğu zaman varış yerleri uçağa binerken söyleniyor."

"Cidden mi?"

"Çünkü biz imanla yaşıyoruz, görerek değil," diyor bana.

Onu anlıyorum, bu da beni başka bir noktaya getiriyor. "Yeniden yerleştirme ajansınız açıkça inanç temelli. Bu sorun yaratıyor mu?"

"Aslında, bu bana umut veren tek şey. Bu ailelerin bazıları için tanıştıkları ilk Hristiyan ben olabilirim, oysa Yahudi Aile ve Çocuk Hizmetleri ajansındaki arkadaşlarım -ki bu da mükemmel bir ajans- ilk Yahudiler. Ama kişiden kişiye, kimse umursamıyor. Biz komşular olarak komşulara yardım ediyoruz ve önemli olan da bu. Keşke dünyanın geri kalanı da bunu anlarsa."

Bana mantıklı geliyor. "Ahmadi ailesi Tucson'a geliyor," diyorum.

Ashley mutfak çekmecesiyse uğraşırken başını sallıyor. "Birinci adım, aileyi havaalanında karşılamak. Mümkünse bunu şahsen yapmak isterim. Aileler her zaman şaşkın ve kafası karışık olurlar—nerede olduklarını bilmezler,

ne olacağını bilmiyorlar. Çocuklar yorgun, sadece üstlerindekiyle orada duran ebeveynlerine sarılıyorlar. Yine de, omuzlarında bu set var, yüzlerinde bir gülümseme var. Nerede olduklarını bilmiyor olabilirler, ama buranın eskiden bulundukları yerden daha iyi olduğunu zaten biliyorlar.”

“Sabera ve ailesi mi?”

“Kızları Zahra'yı kucağında tutuyordu. Zahra, kocaman gri gözleri ve dünyanın en ciddi ifadesine sahip minik bir kızdı. Dürüst olmak gerekirse, kıza bir kez baktım ve mümkün olsaydı onlara bir penthouse süit ayarlardım. Zahra, dünyanın her yerindeki yerinden edilmiş çocukların simgesi gibi.” Ashley kaşlarını çattı. “Benim gibi birinin bunu söylemesi çok kötü bir şey.”

“Kabil 2021'de düştü. Sabera'nın ailesi o zamandan beri mülteci kampında mı yaşıyor?”

“Muhtemelen birkaç farklı kampta. Çoğu mültecinin geçtiği küresel bir sistem var.”

"Yani Sabera kamplardan birinde doğum yaptı?"

"İdeal olmaktan çok uzak," diyor Ashley. "Hamile kadınlar ve bebekleri olan kadınlar bu tür yerlerde özellikle savunmasızdır. Çok fazla insan var, kaynaklar yetersiz, şiddet günlük olaylar. Mültecilerin ilk kuralı, kamplarda geçirdikleri zamanlardan neredeyse *hiç* bahsetmemektir."

Bu da bizi Ashley'nin ilk noktasına geri getiriyor: Sabera'nın neler yaşadığını, neler yaşadığını kimsenin bilmediğini düşünmek aptalca olur. Aliah'ın arkadaşının çocuğunu asla terk etmeyeceğine dair inancı da erken bir yargı.

"Sabera ve ailesiyle ilgili ilk izlenimin neydi?" diye soruyorum Ashley'e.

Omuz silkiyor ve bir sonraki çekmeceye geçiyor. "Sessizdi, konuşmayı Isaad'a bırakıyordu. Bunun daha geleneksel bir evliliğe işaret ettiğini düşündüm, bu da beni şaşırttı, çünkü dosyalarına göre ikisi de akademi dünyasındaydı. O, Kabil Üniversitesi'nde matematik öğretmeni. O da aynı bölümde çalışıyordu. Aileye atanan gönüllü Aliah..."

"Bana ulaşan oydu."

"O harika birisi!" Ashley'nin sesi yükselir. "Zahra için bir çocuk koltuğu ayarlamıştı ve arabama teslim ettirmişti. Böyle şeyleri kaç kez unuttuğumuzu bilemezsin. Ama Aliah bir profesyonel ve genç kadınlar için harika bir rol model. Yani, yirmi beş yıl sonra, şu haline bak!"

"Kesinlikle." Mutfak dolaplarına dik olan duvarı temizlemeyi nihayet bitirdim. Orijinal rengi, önceki kirli hali kadar pis olduğu ortaya çıktı, bu yüzden çoğunlukla manevi bir zaferle kaldım. En azından kan izleri gitti. Ta ki tavana bakana kadar.

Kesinlikle sebze keserken yaralanmaktan kaynaklanmıyor. Çamaşır suyu spreyini kaldırıp işe koyuldum.

"Sabera ve kocası daireyi nasıl buldular?"

"Oh, kompleksin otoparkına girdiğimde yüzlerindeki ifade..." Ashley derin bir nefes aldı. "Isaad, üç aylık ödenekleri hakkında birçok soru sordu. Bu, ailelerin bir şehre yerleştikten sonra finansal olarak bağımsız olmaları için verilen süreyle tam olarak aynı."

"Üç ay mı?" Sesimdeki şüpheyi gizleyemiyorum.

"Aynen öyle. İlk görev, İngilizce becerilerini değerlendirmek, ardından onları uygun İngilizce ikinci dil sınıfına kaydettirmek. Ahmadiler için iyi haber —Isaad'ın İngilizcesinin yeterince iyi olduğunu hemen anlayabildim, Sabera'nınki ise kesinlikle mükemmeldi. Hatta net bir İngiliz aksanıyla konuşuyordu, bunun özel okul eğitiminden kaynaklandığını düşündüm, ama daha sonra annesinin aslen Londralı olduğunu öğrendim."

Tavanı silmeyi bırakıp Ashley'e bakıyorum. "Sabera kızıyla nasıl görünüyordu? Onunla ilgilendi mi..." Tereddüt ediyorum, kelimelerimi dikkatlice seçiyorum. "Yoksa kendini ayrı tuttu mu?"

"Travma geçirmiş birçok insanla karşılaşıyor musun?" Ashley bana sakın bir sesle soruyor. "Ciddi travma sonrası stres bozukluğu yaşayanlar demek istiyorum. Çocuklar, ebeveynler, yıllarca stres, terör ve belirsizlik yaşayan insanlar?"

Onun bakışlarından kaçınmıyorum. "Evet."

"Sabera doğru şeyleri yaptı, doğru şeyleri söyledi. Kızı elini tuttuğunda, onu tuttu. Kocasını bir soru sorduğunda, cevap verdi. Ama aynı zamanda, uzak kaldı. Oradaydı, ama orada değildi. Bilginiz olsun, böyle bir davranışı ilk kez görmüyorum."

Aliah'ın fotoğrafında incelediğim Sabera'yı hatırlayarak başımı sallıyorum. Orada, ama ayrı. Ashley gibi, ben de bu tür davranışlara aşinayım. Kendimden de dahil.

Konuyu değiştiriyorum. "Onu seviyor musun? Kocanın ismi?"

"Onu tanımıyorum. Onunla belki üç veya dört kez görüştüm, çoğunlukla taktiksel konular hakkında. Klimaları düzgün çalışmıyordu. Ona ev sahibiyle nasıl iletişime geçeceğini, onarım işi talep eden bir e-posta yazmayı, bu tür şeyleri anlattım."

"Bir kadınla konuşmaktan rahatsız görünüyor muydu?" diye soruyorum.

Omuz silkiyor. "Çeşitli kültürler ve dinler hakkında rehberlik alıyoruz. Erkekler ve kadınlar arasında fiziksel temas olmaması gerektiğini biliyorum; el sıkışarak selamlaşmamak, kocanın omzuna dokunmamak gibi şeyler. Ama Isaad benim yanımda diğerlerinden daha rahat görünüyordu."

Hâlâ onu izliyorum. "Peki onu *sevdin* mi?" Tekrar ettiğimin farkındayım, ama Ashley'nin soruma tam olarak cevap vermediğini düşünüyorum.

Yine hafif bir tereddüt. "Onunla tanıştın mı?" "Hayır."

"Ama tanışacak mısın?"

"Onunla bir an önce konuşmayı umuyorum."

O başını salladı. "Öyle yap. Anladığım kadarıyla, kendi alanında parlak bir zeka olarak görülüyor. İsteddiği bir şey olduğunda çok çekici olabiliyor. Ve... reddedildiğinde o kadar da çekici olmuyor. Hayatındaki değişiklikleri göz önüne alırsak..."

Sanırım anladım. Ayrıca dışarıda bir arabanın durduğunu, iyi ayarlanmış bir motorun mırıldandığını duyuyorum. Daryl'in geri döndüğünü bilmek için dışarıya bakmama gerek yok.

"Arabaların bekliyor," diye mırıldanır Ashley. Bir an için omuzları çöker, yüzünde yine gergin bir ifade belirir.

"Daha uzun kalabilirim."

O hafif gülümseme. "Asla yeterince uzun olmayacak." Başını yana eğiyor. "Ama nedense, bunu çoğu kişiden daha iyi anladığımı düşünüyorum."

"Yarın öğleden sonra geri gelebilirim. Ekstra malzeme getiririm. Belki biraz da ekstra kas gücü." Zaten Daryl'i düşünüyorum, bahse girerim o devasa bir yufka yürekli. Ama bu sözleri söylerken bile, Ashley'nin yüzündeki şüpheyi görüyorum. Görevim genellikle çok zorlu geliyor, ama ben sadece bir kişiye yardım etmeye çalışıyorum. O ise tam anlamıyla otuz milyonluk bir topluluğa yardım etmeye çalışıyor. Zavallı kedisi.

Tavanı bitirip, sprej şişemi ve süngerimi yere bıraktım. Buradan ayrılmak kolay değil, ama ikimiz de taşımaya karar verdiğimiz yükleri seçtik. Bazen, bir savaşçı arkadaşına sunabileceğin en iyi şey, onun metanetine olan inancındır.

"Sabera'nın sosyal hizmet görevlisine ve yeniden yerleştirme ajansındaki gönüllü koordinatörüne mesaj bıraktım," diyorum.

"Sana geri dönemeyecek kadar meşguller," diye ekliyor Ashley.

"Onun hakkında bile mi? Üç haftadır kayıp bir kadın? Hiçbiriniz onun için endişelenmiyor musunuz?"

"Endişeli mi? Söylediklerimi duymadın mı?" Ashley temizlik malzemelerini yere koydu. "Hepsi için endişeleniyorum. Her daireye yerleştirdiğim her bir kişi için. Kalbimde taşıdığım endişenin büyüklüğü için yeterli saatim, günüm ya da zihnim yok."

"Anlıyorum."

"Anlıyor musun?" Sesi sertleşmiş, bakışları delici. Daha zayıf insanların bu bakış karşısında titrediğini hayal ediyorum. Ama ben kendimi tutabiliyorum.

"Yardım etmek için buradayım," diyorum. "Sabera Ahmadi'yi bulup ailesinin yanına geri getirmek için, ya da en azından biraz rahatlık sağlayacak cevapları bulmak için. Ve bu işi bitirene kadar burada kalacağım."

"Seni anlıyormuş gibi davranmayacağım, Frankie Her Neyse, ama senin için dua edeceğim." Ashley alt dudağını ısırıyor, kulağımın hemen arkasındaki bir noktaya bakıyor. İçinde bir tür iç çatışma olduğunu hissediyorum...

"Aileler hakkında konuşmamamız gerekiyor," diyor aniden. "Bu, karşılaştığın sorunlardan biri, Staci ve Carlos'un seni geri aramamasının nedeni."

Bekliyorum.

"Gizlilik önemlidir. Bu insanlar bize öylece güvenmeyecekler; biz bu güveni kazanmalıyız."

Tek kelime etmiyorum.

"Sabera ve kocası Müslüman. Diğer şeylerin yanı sıra, çoğu Müslüman içki içmez." Yine o duraklama. Yüzümü ifadesiz, vücut dilimi nötr tutuyorum.

"Sabera'yı son gördüğümde... alkol koktuğuna yemin edebilirim. O da fark etti, temizlediği odalardan birinde dökülen şarapla uğraşmak zorunda kaldığını mırıldandı. Bazen insanların otel odalarında içki bıraktığını biliyorum. Bir keresinde bana bir şişe şampanya hediye etmişti. Ama... konuşması çok yavaştı, hareketleri garipti. Bir şekilde engelli olduğu kesindi. Isaad da bunu biliyordu. Yüzündeki ifade... ondan memnun değildi."

Ashley bana bakar. "Sabera'nın neler yaşadığını bildiğimi iddia etmiyorum," diye tekrarlar. "Ama gördüğüm kadarıyla... Gördüğü şeyler, bildiği şeyler var, ikimiz de bunları hiç yaşamadığımız için minnettar olmalıyız."

Ashley süngerini tekrar eline alır, mutfağın bir sonraki çekmecesini açar. Ve bir an sonra, daireden çıkarım.

BÖLÜM 7

Bu adrese yakın mıyız?" Sedan'ın arka koltuğuna binerken Daryl'a soruyorum. Siyah deri koltuğu kırmızı kareli yün battaniyeyle örtmüş. Ukala. Sonra kir lekeleri ve beyaz çamaşır suyu lekeleriyle kaplı tişörtüme bakıyorum. Belki de haklıdır.

Daryl telefonumu alır ve Aliah'ın Sabera ve kocasının dairesi hakkında verdiği bilgileri inceler. Homurdanır, ben de bunu evet anlamına geldiğini düşünür ve telefonumu geri veririm.

Saat beşten sonra olmasına rağmen, hava hala o kadar sıcak ki bunu hiç fark etmiyorsunuz. Ailenin, otoparkın yanındaki ağacın altından kaybolduğunu fark ediyorum. Ancak, genç bir beyaz erkek, cinayet masası ekibinin önünde durmuş, kapıya dikkatle bakıyor. Uzun boylu, zayıf ve bu kavurucu sıcakta uzun kollu flanel gömlek giyiyor. Zaten bunun, kollarındaki izleri örtmek için olduğunu tahmin ediyorum.

Daryl adama ikinci bir bakış atmaz, sadece omzunun üzerinden bakar ve ustaca sedanı park yerinden çıkarır. Arabanın radyosunu haberlere ayarlamıştır, haberlerde uyuşturucu ile ilgili bir silahlı çatışma, ölümcül olabilecek bir bıçaklama ve şiddet üçlüsünü tamamlamak için iki adamın saldırıya uğrayıp çekiçle öldürülmesi anlatılmaktadır. Radyoyu kapattığında minnettar olurum.

"Hâlâ hayattayım," diyorum neşeyle bir süre sonra. Belki sessizliği bozmak için. Belki şoförümü kızdırmak için. Ben bile bilemiyorum.

Daryl sadece başını sallar, gözlerini yoldan ayırmaz. Birkaç blok daha ilerledikten sonra sağa, sonra sola, sonra tekrar sağa döner. Sıva parçalarının büyük bir kısmı eksik, kırmızı kiremitleri kanlı dişler gibi sarkan, harap bir apartmana vardığımızda hedef noktaya ulaştığımızı anlıyorum. Üstüne üstlük, çamur rengi binayı, yanındaki yepyeni, parlak, beyaz depo binasından ayıran, üstünde jiletli tel bulunan bir çit var.

En son böyle korkutucu bir tel örgü duvarla karşılaştığımda, Teksas'ta ölüm cezası mahkumlarının bulunduğu bir kadın cezaevini ziyaret ediyordum. Şimdi ise, iki çocuk, çatlak ve çukurlarla dolu kaldırımda paten kaymaya çalışırken, hacimli beyaz bluzlu ve sade gri başörtülü yorgun bir kadın, depoların kapısından onları izliyor.

çatlak ve çukurlarla dolu kaldırımında paten kaymaya çalışan iki çocuğu izlerken, bol beyaz bluz ve sade gri başörtüsü giymiş yorgun bir kadın, birimin kapısından onları izliyor.

Araba motorunun sesini duyunca başını kaldırıyor ve yüzünde bir anlık endişe beliriyor. Ellerini çırparak, duyamadığım bir şey söylüyor. Kot pantolon ve tişört giymiş iki çocuk da ona doğru koşuyorlar. Altı yaşlarında olan küçük kız, yönünü çok hızlı değiştirmek isterken hemen yere düşüyor.

Kadın başka bir şey daha bağırır, ama büyük çocuk çoktan kız kardeşinin yanına dönmüştür, Daryl ise frenlere basarak aracı yavaşça durdurur. Arka aynadan bana bakar.

"Eğer dışarı çıkarsam, onları daha da korkuturum," diyor.

Onu anlıyorum. İri yarı bir erkeğin sürdüğü koyu renkli bir sedan? Kapı kolunu çevirirken, küçük boyum ve dağınık görünüşüm için şükrediyorum. Kirli tişörtlü sıksa bir kadın ne kadar tehditkar görünebilir ki?

Ben araçtan inerken küçük kız ağlıyor, kardeşi onun yanında diz çökmüş, spor ayakkabılarının etrafına bağlanmış eski metal patenlerin kayışlarını çözmeye çalışıyor. Kalın siyah saçları ve dikkatli gözleri ile benim yaklaşmamı izliyor.

"Affedersiniz," diyorum neşeyle. "Ben Aliah'ın arkadaşayım. Beni buraya biriyle buluşmam için gönderdi."

Aliah'ın adı geçince, kadının gergin omuzları hafifçe gevşiyor. Ashley, Aliah'ın en güvenilir gönüllülerinden biri olduğunu söylemişti. Bu sakinlerin de onu tanıdığını ve ortak bir arkadaşımızdan bahsetmenin onların korkularını hafifleteceğini umuyorum.

Oğlan benden annesine, annesinden tekrar bana bakıyor. Kız kardeşinin hıçkırıkları ıslak bir hıçkırık sesine dönüştü. Ciddi bir yarası yok gibi görünüyor, sadece çocuklukta sıkça görülen küçük sıyrıklar ve çizikler var.

"Benim adım Frankie Elkin," diyorum aynı neşeli ses tonuyla. Ben düşman değilim, dostum. Konuşun benimle!

Kadının buna inandığını sanmıyorum, ama çocuklarını alıp kaçmadı. Bunu bir zafer sayacağım.

"Ahmadileri arıyorum. Isaad ve Sabera. Bana onların dairesini gösterir misiniz?"

Şimdi kadın hareket ediyor. Doğrudan bana doğru yürüyor, sol eli yanına kayıyor. Bu hareketi fark ediyorum. Çocuklarını içeri çağırıyor. Oğlan, kız kardeşini ayağa kaldırıyor, kızın patenleri elinde.

O hala patenlerini giyiyor, ama hem kendini hem de kız kardeşini açık kapıya götürmekte sorun yaşamıyor. Dışarıda durup bana bakmaya devam ediyor.

Sekiz yaşında ama annesini korumaya hazır. Bu kadar küçük yaşta bu kadar aşırı bir dikkat seviyesine sahip olmasını sağlayan şeyin ne olduğunu merak ediyorum. Ben Ashley gibi değilim. Hayal gücüm yeterince korkunç.

"Kimsin sen?" Kadının aksanı Orta Doğu'ya ait gibi geliyor, ama emin olmak için yeterli deneyimim yok.

"Frankie Elkin..."

"Kimsin sen?"

Durup, onun ne demek istediğini anladım. O benim adımla ilgilenmiyor. Burada ne işim olduğunu bilmek istiyor. Bu iyi bir soru. Burada ne işim var?

Çoğu insan hayatında yeterince yalan duymuştur. Benim genel politikam, bu katliama katkıda bulunmamaktır.

Şöyle devam ettim: "Aliah Sabera için endişeleniyor. Bana onu kontrol etmemi istedi."
ona."

Kadının yüzündeki ifade yumuşamıyor, dikkati lüks araçtan bana geri dönüyor. Daryl'dan daha az dikkat çeken bir şey bulmasını istemeliyim.

Kapıda bir adam belirir, beyaz yakalı gömleği buruşuk, saçları dağınıktır, sanki yeni uyanmış gibidir. Ya da belki de iki korkmuş çocuğu tarafından yataktan sürüklenerek çıkarılmıştır. Dışarı çıkar ve karısının yanına geçer.

"Isaad burada değil," diyor. İngilizcesi daha net, ama bakışları da aynı derecede şüpheli.

"Dışarıda mı? İş yerinde mi?" "Burada değil."

Bu sözlerdeki kesinliği beni endişelendirmeye başlıyor.

"Ahmediler burada yaşıyor, değil mi? Aliah bana onları burada bulmamı söyledi."

"O gitti."

"Belki yarın tekrar gelmeliyim?" Isaad'ın ve muhtemelen kızı Zahra'nın yokluğunun nedenini anlamaya çalışıyorum. Akşam yemeği almaya mı çıktı, yoksa eşyalarını toplayıp temelli olarak mı gitti?

Komşu sadece omuz silkiyor. Açıkça, hiçbir şey söylemeye niyeti yok. Ama bakışları iki kez aynı kapıya kayd, bu da yeterince yararlı.

Onaylayarak başımı sallayıp Daryl'in boşa çalışan aracına geri dönüyorum. Bu açıdan söz konusu dairenin ön penceresini görebiliyorum. Ucuz plastik panjurlarla kaplı. Bir an durup, elim arabanın kapısında, bir yaşam belirtisi yakalamak için bekliyorum, örneğin Isaad'ın dışarı bakabilmesi için iki panjurun açılması gibi.

Hiçbir şey yok. İç çekip yenilgiyi kabul ediyorum, tam da arkamdan "Affedersiniz" sesi duyuluyor.

Dönüp baktığımda, ilk gördüğüm ailenin içeri girdiğini, ama şimdi başka bir dairenin kapısında, kucağında salya akan bir çocuk tutan genç bir kadının belirdiğini gördüm. Yüksek elmacık kemikleri, çarpıcı bir yüze sahipti ve kadınların maskara için bir servet harcadıkları türden kalın kirpikleri vardı. Yirmili yaşların ortalarında görünüyordu ve sıkı dudaklarından, işini ciddiye alan bir kadın olduğu anlaşılıyordu.

"Isaad ve Sabera'yı mı arıyorsunuz?" Başımı salladım.

"Sen hükümet değilsin. Asker değilsin. Polis değilsin. O araçla değil." Kafasını eğerek beni daha yakından inceliyor. "Seni kim gönderdi?" "Aliah," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Arkadaşı için endişeleniyor." Birden aklıma, telefonumda bulunan Aliah ve Sabera'nın fotoğrafı geliyor.

Genç kadına doğru yürüdüm ve iyi niyetimin kanıtı olarak fotoğrafı ona uzattım.

Kadın fotoğrafı inceledi. Sabera ile yaklaşık aynı yaşta olduğunu fark ettim. Ve küçük bir çocuğu var. Belki de arkadaşlardır?

Sessiz kalıyorum, kadının bana gelmesini bekliyorum. Sonunda, bakışlarını fotoğraftan çekip beni incelemeye başlıyor.

"Isaad dün sabah bir paket aldı. Benden Zahra'ya bir süre, muhtemelen bir gece bakmamı istedi. Sonra gitti."

"Nereye gittiğini söyledi mi?" "Hayır."

"Ama henüz dönmedi mi?"

"Bu akşam bir ara geleceğini umuyorum. Isaad, Isaad'dır. Saatteki rakamlar hariç, tüm rakamlarla arası çok iyidir."

Bu ilginç. "Zahra'yı daha önce izledin mi?"

Kadın omuz silkiyor ve kucağındaki salya akan çocuğu değiştiriyor. "Çocuk bakımı pahalı ve Zahra en büyük çocuğumla yaşıt. Evet, elimizden geldiğince birbirimize yardım ediyoruz."

"Ben Frankie Elkin," diyorum. "Adınız nedir?"

"Nageenah." Başını kalçasındaki süslemeye doğru eğiyor. "Hasan." Bir yaşından biraz büyük gibi görünüyor, parmak eklemlerini öfkeyle kemiriyor.

"Aliah'a göre," diyorum, "Sabera yaklaşık üç haftadır kayıp. Ondan haber aldınız mı?"

Nageenah başını salladı.

"Giysilerini, kişisel eşyalarını almak için bile kısa bir süreliğine uğramadı mı?"

Yine başını salladı.

"Bunu garip bulmuyor musun?" diye ısrar ediyorum. "Aniden ortadan kaybolup kızını geride bırakması?"

"O iyi bir anne. Çocuğu için en iyisini yapar."

İlginç bir cevap. Konut koordinatörü Ashley, depresyon ve travma sonrası stres bozukluğunun bazı ebeveynlerin çocuklarının kendileri olmadan daha iyi olacağını düşünmelerine neden olduğu konusunda ne demişti?

"Onu son gördüğünüzde nasıl görünüyordu?" diye sordum.

Hassas bir omuz silkme. "Yorgundu. Zahra soğuk algınlığı geçirmişti, bütün gece uyanık kalmışlardı."

"Isaad özenli bir baba mı?"

"Isaad, Isaad'dır."

Bu adamla gerçekten tanışmam lazım. Şimdilik konuyu değiştiriyorum. "Afganistanlı mısınız? İngilizceniz mükemmel."

"Babam Tacik; onlar eğitim ve kadınların toplumdaki rolü konusunda daha liberal görüşlere sahipler. Birçok kişi bunun aptalca olduğunu düşünse de, dört kızının da üniversiteye gitmesini sağladı."

Ona merakla baktım. "Afganistan'da ne yapıyordun?"

"Hükümette, Kadın İşleri Bakanlığı'nda çalıştım. Kadın haklarını iyileştirmek için yasalar üzerinde yoğunlaştık. İlk tacizle mücadele yasalarını oluşturduk. Bununla çok gurur duyuyordum."

Sesi gerçekçi, ifadesi değişmez. Ama onun acısının sert kenarlarını hissedebiliyorum. Tüm o emek, adanmışlık, umut. Bir gecede yok olan bir ülkeye duyduğu tüm o sevgi. Kendi ayakları üzerinde durmaya devam etmesinden etkileniyorum. Ben olsam, bir top gibi kıvrılıp, tüm bu adaletsizliğe karşı hala bağırıyor olurdum.

"Kabil'de yaşarken Sabera'yı tanıyor muydunuz?" diye soruyorum. "Onun da orada üniversiteye gittiğini biliyorum."

"Hayır, ama Kabil büyük bir şehir. Bu, sana New York'a gittiğinde kuzenimi görüp görmediğini sormak gibi bir şey olurdu. Sabera'yla

ailesi buraya geldiğinde tanıştım. Komşumuzda başka bir genç aile olması çok güzel. Onu Afgan toplumuna entegre etmesine yardım ettim, en iyi yerel restoranları önerdim, bu tür şeyler. Buradaki dağlar çok güzel; Tucson'u daha çok evim gibi hissettiriyorlar. Ama burası çok sıcak ve... Kabil, Kabil, üç bin yıldan fazla bir süredir var olan bir şehir..."

Bana delici bakışlarıyla bakıyor, kucığındaki çocuk hala yumruğunu çiğniyor. "Tecrübelerime göre çoğu Amerikalı Afganistan'ı geri kalmış bir ülke ve geri kalmış insanlar olarak görüyor. Köşe kafeleri veya çoğumuzun cep telefonu ile konuştuğunu ve tam olarak buradakiler gibi kübik ofislerde çalıştığını duymak istemezsiniz. Bir pazar sabahı saat sekizde ofisime gidip evrak işlerini hallettiğimi, saat sekizde Taliban'ın şehre girdiğini ve bildiğim ülkemin yok olduğunu bilmek istemezsiniz."

Sesi sonunda hafifçe titriyor. Sanki acısını kabul etmem için bana meydan okurcasına bana sert bir bakış atıyor. Konut koordinatörünün demek istediğini giderek daha iyi anlıyorum. Ölümü bilebilirim. Acıyı bilebilirim. Ama *her şeyi* kaybetmenin verdiği ıstırabı hiç bilmedim.

"Orada hala aileniz var mı?" diye soruyorum sonunda.

"Kız kardeşlerim İslamabad'a ulaştı. Annem ve babam Kabil'de kaldı. Şimdilik WhatsApp'tan iletişim kurabiliyoruz. Ama ailem Tacik, Talibanlar ise Peştun; Tacikleri umursamıyorlar. Mülkleri, eşyaları ele geçirmeye başladılar. Her konuştuğumuzda, annemle babamın yüzleri daha da zayıflamış, giysileri daha da eskimiş oluyor."

"Sana yardım edecek kimse yok mu? Yeniden yerleşim ajansları ne durumda?"

"Yeniden birleşme için formlar var, ama nadiren sonuç alınıyor."

Ne diyeceğimi bilmiyorum. Sonunda, Nageenah sessizliği bozar. "Isaad bir paket aldı," diye tekrarlar. "Ama UPS veya FedEx'ten değil..."

teslimat kamyonu yoktu. Sadece siyah gömlekli, siyah pantolonlu bir adam vardı. Isaad'a bir kutu uzattı. Isaad kutuyu açtı, içindekileri kontrol etti, sonra teslimatçının tabletinde imza attı. On dakika sonra Isaad, Zahra'yı kucığında benim kapımı çaldı ve gece boyunca ona bakmamı istedi."

Kaşlarımı çatıp, söylediklerini düşünürüm. "Özel bir kurye gibi görünüyor. Isaad'ın beklediği bir şeyi teslim etmiş. İhtiyacı olan bir şey mi? Paketin boyutu neydi? Zarf, kutu, sandık mı?"

"Ayakkabı kutusundan daha büyük olmayan bir kutu."

Kaşlarımı çatarak, hala düşünmeye devam ediyorum. Sabera üç haftadır yok, ama kocası endişeli görünmüyor. Dün özel bir kurye şirketinden bir paket aldı ve kızını bırakarak gitti. Bu bilgileri kafamda birkaç kez düşündüm, ama hala ne anlama geldiğini bilmiyorum.

"Sizce Sabera iyi miydi?" diye soruyorum sonunda. "Evlilik, annelik? Bilmiyorum. Hiçbirini. Hepsi."

Nageenah beni düz kahverengi bakışlarıyla süzer. Sonunda yumruğunu ağzından çıkaran bebek Hasan da öyle.

"Çoğumuz adına konuşursam," diyor sonunda, "bu yalnız bir hayat. Büyükbabalarımız, anne babalarımız, teyzelerimiz, amcalarımız, kuzenlerimizle çevrili olmaya alışkınız. Herkes, her yerde, her zaman. Burada, siz Amerikalıların aile olarak gördüğü şey... Yeterli değil. Sadece evimizi özlemiyoruz. *Evimizi* özlüyoruz."

Nageenah'ın arkasından bir ses geliyor, oyuncakların çıkardığı gürültü, bir çocuğun öfkeli çığlığı. Bu, diğer çocuk bakım görevlerine dönmesi için bir işaret, ki görünüşe göre artık Zahra da bu görevlerin arasında.

Nageenah'a numaramı veriyorum ve başka bir şey aklına gelirse veya görürse aramasını rica ediyorum.

Sonra o uzaklaşırken ben şoförlü sedanıma geri dönüyorum.

Daryl, ben arka koltuğa tırmanırken başını kaldırıp bana bakar. Bakışları sorgulayıcıdır, ama konuşmaz. Bu stratejiyi tanıyorum, sessizliği kullanarak itiraf ettirmeye çalışıyor.

İç geçiriyorum, pencereden dışarı bakıyorum, güneş nihayet batmaya başlıyor. Tam o anda midem guruldıyor.

"Petunia'nın belirli bir akşam yemeği saati var mı?" diye soruyorum.

"Yedi. Genni akşam yemeğini servis ediyor. Bart Petunia'ya salatasını veriyor."

"Ne kadar hoş. Öyleyse, bu arabayı kaliteli evcil hayvan bakımıyla ödemem gerekecek. Tamam. Eve gidelim James."

Daryl bu sözlerden pek hoşnut görünmüyor. Ama sonra, arabayı geri vitese alırken, aynadan onun bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Ee, Daryl, ne yaptığımı bilmek ister misin? Çünkü sana anlatacak bir hikayem var."

BÖLÜM 8

o kayalarla sanki büyük bir hazine keşfetmiş gibi oynuyorsun," diye alay ediyorum.

"Tabii ki. Ben jeologum. Kayalar her zaman büyük bir hazinedir."

Gözlerimi devirdim, çünkü onun doğruyu söylediğini biliyordum. Güneş tepemizde parlak bir şekilde parlıyordu, gökyüzü koyu mavi renkteydi ve sıcaklık göl kenarında geçirmek için mükemmeldi. Etrafımızda, kıyıda futbol oynayan çocukların heyecanlı tezahüratları duyulurken, havada düzinelerce barbeküden gelen ızgara eti kokusu vardı. Sınıf arkadaşlarımızın çoğu çoktan suya girmiş, çeşitli şakalarla güliyorlardı.

Ama biz, biraz mahremiyet kazanmak için uzaklaşmış, saygılı bir şekilde halkın gözü önünde, ama yeterince yalnız kalabileceğimiz bir yere gelmişiz. "Biliyor muydun?" diyor şimdi, karanlık gözleriyle bana bakarak "Afganistan'da yaklaşık bir trilyon dolar değerinde maden yatakları olduğunu biliyor muydun? Bu, birçok yabancı gücün bizim için savaşmasının nedenlerinden biri. Özgürlük ve hürriyet hakkında güzel konuşmalar yapabilirler, ama çoğunlukla para paradır ve yeni küresel para birimi nadir toprak elementleridir. Herkesin bunlara ihtiyacı var. Ve bizde bol miktarda var.

"Tabii ki, bizim yok." Sesi tiksintiye dönüşüyor. "Çünkü bu, altyapı ve siyasi güvenliğe uzun vadeli yatırım gerektirir ve hangi bakan, cebini doldurabilecekken bunu istesin ki?"

"Belki bu, Amerikalılara bizi tamamen terk etmemeleri için bir teşvik olur," diyorum. "Onlar da bu kaynakları istiyor olmalılar."

"Öyle düşünürsün."

Ama sesinde şüphe duyuyorum. Ben de hissediyorum. Birkaç ay içinde tüm Amerikan askerleri geri çekilecek. Ve kırsal kesimden duyduğumuz hikayelere bakılırsa...

Elini bir kez sallayarak, çakıl taşlarını yere döküyor. "Senin hazinen nedir?" diye soruyor bana.

Düşünmeme gerek yok. "Kelimeler."

"Sayılar değil mi?"

"Hayır. Kitaplar, hikayeler, şiirler."

Bana yan gözle bakar. "Yine de Profesör Ahmadi ile çalışıyorsun."

Omuz silkiyorum. "O harika bir matematikçi."

"O, genç bir adamın iştahına sahip yaşlı bir adam." Sahte bir öksürük sesi çıkarır. "Dokhtar Baaz."

Onun pek de övgü dolu olmayan sıfatını anlıyorum. Profesör Ahmadi, sadece genç ve güzel asistanları işe aldığıyla ünlüdür. Kendisi çok yakışıklı bir adam değil, ama deha kendi başına çekici olabilir.

Gülümserim. "Kıskandın mı?"

"Her zaman. Sonsuza kadar." Ama ifadesi ciddidir. "Dikkatli olmalısın."

"O mükemmel bir öğretmen," diyorum kararlı bir şekilde. "Ve babamın arkadaşı."

"Genç bir adamın iştahına sahip yaşlı bir adam," diye tekrarlar.

"Kıskanç," diye azarlarım onu.

"Her zaman ve sonsuza kadar."

Daha sonra, serin göle dalıyoruz, gevşek giysilerimiz önce vücudumuza yapışıyor, sonra karanlık derinliklere karşı gümüş bir hale gibi suyun üzerinde yayılıyor. Yabancılar, aşırı soluk tenlerini ortaya çıkaran mayolar ve minik bikiniler giyerek sığ sulara oynuyorlar. Bebek sallayan teyzeler ve pipo içen dedeler onaylamayan bakışlarla kaşlarını çatıyorlar, ama gençler ise yabancılarımızın bilgisizliğine sadece gülümsemeyle karşılık veriyorlar. Başımızın üzerinde parıldayan parlak güneşin şiddetini anlıyoruz. Ülkemizde nazik güzellik diye bir şey yoktur. Güneş yakar, dağlar ısıtır, rüzgar vurur.

Ve biz başka türlüünü istemeyiz.

Gölün derinliklerine doğru yüzeriz, ta ki uzaktan sallanan şekiller haline gelene kadar, vücutlarımız mütevazı bir şekilde örtülmüş, başım saygıyla sarılmış. Suyun altında ise ayak parmakları ayak bileklerine dokunur, parmaklar sırtlarda dans eder, avuç içleri belde kayar.

"Jigarem," diye mırıldanıyor sevgiyle, elleri gömleğimin eteğinin altına kayıyor, kaburgalarımı uzun bir çizgiyle okşuyor.

O dokunur, ben iç çekerim.

O geri çekilir, ben itiraz ederim.

Suyun üzerinde sürükleniriz, oynarız, oynamayız, oynarız, oynamayız, cildimiz buruşana kadar ve kıyıya dönme zamanının geldiğini anlayana kadar. Son anda, elimi onun eline sıkıca tutarım. Yine bir çocuk gibi hissediyorum, annemin yatağının başında diz çökmüş, onun kalması için çaresizce yalvaran bir çocuk gibi. Bu gün çok mükemmel. Ve korkunç bir endişeyle, böyle bir sihrin bir daha asla olmayacağını biliyorum.

"Dünya yanarken hangi aptal aşık olur?" diye mırıldanıyorum. O bana ciddiyetle bakıyor. "Hangi aptal aşık olmaz?"

Bunu okuyorsan Zahra, benim değerli kızım, o zaman en kötüsü olmuştur ve ben de kızımı çok erken terk etmişimdir.

Beni affet.

*Seni seviyorum. Sonsuza kadar ve
her zaman. Ve şimdi, tatlı çocuğum:
Başını dik tut.*

BÖLÜM 9

GENNİ MUHTEŞEM. 1,93 metre boyunda, zarif bir şekilde giyinmiş drag queen ihtişamı, şu anda mutfakta 1950'lerden kalma siyah bir elbise, üzerine fırfırlı beyaz bir önlük ve inci kolye takmış durumda. Kıyafeti tamamlayan ise Lucille Ball tarzı bir peruk ve iki kırmızı kareli fırın eldiveni. Cırcır böcekleri bile alkışlarını cıvıldayarak gösteriyor.

Şimdi Genni fırın eldivenlerini bize doğru sallıyor.

"Siz. Geç. Kaldınız."

Neyse ki bu bakış Daryl'e yönelik. Petunia'nın çok geride pozisyon aldığını fark ettim, bir pençesi mutfakta, muhtemelen akşam yemeğini bekliyor, geri kalanı ise Genni'den olabildiğince uzak.

Mutfak inanılmaz kokuyor. Ev yapımı mükemmel bir yemeğin hayalindeki gibi, ama ben bunun ne olduğunu bilmiyorum, çünkü alkolik babamın gelişigüzel ısıttığı dondurulmuş pizzalarla büyüdüm.

Genni, siyah-beyaz fırfırlı eteğiyle bana doğru döner. "Genni, o, ona," der Genni, Daryl'in ismi yazılışını haklı çıkarmak için tam da doğru dramatik tonla.

"Frankie," diyorum. Genni

bekleyiş içinde kalır.

"O, ona," diye ekliyorum. "Ama dürüst olmak gerekirse..." Etkileyici olmayan görünüşümü gözden geçiriyorum. Sadece lekeli tişörtüm ve unisex zeytin yeşili kargo pantolonum değil. Uzun kahverengi saçlarımı her zamanki gibi at kuyruğu şeklinde toplamışım ve yıllardır makyaj yapmaya çalışmadım. Buna karşılık, Genni'nin yüzü kavisli kaşları, kalın kirpikleri ve yakut kırmızısı dudaklarıyla kusursuz bir örnek.

"Sen Bart'ın son sevgilisi misin?" diye soruyor.

Destek için Daryl'a bakıyorum. O çoktan yuvarlak mutfak masasına oturmuş, siyah keten peçeteyi açıp kucağına sermiş.

"Bart, 'Uyumsuz Oyuncaklar Adası' ile tanınır," diye ekliyor Daryl. Sonra Genni'ye dönerek, "Frankie bu ayın kertenkele/yılan bakıcısı. Ona fazla yüklenme. O bir herpetolog değil," diyor.

Genni bana daha düşünceli bir şekilde bakar. "Sadece geçici olarak mı buradasın yoksa yeni bir başlangıç mı arıyorsun?"

"Kalıcı değilim." Sanki beni haksız çıkarmak istercesine, parmaklarım pantolonumun cebinde cep telefonumun hatlarını bulur. Onu çıkarmayı, cevapsız aramaları kontrol etmeyi reddediyorum. O kadar zayıf olmayacağım.

"Ne zamandır Tucson'dasın?" diye soruyorum Genni'ye.

"On iki yıldır, canım. Sıcaklık gerçekten çok zorlu, ama zamanla alışırsın.

Şimdi: kertenkeleyi besle, sonra insanlara köfte yap!"

Harika bir fikir gibi geliyor, keşke iguanaya salata nasıl servis edilir bilseydim.

İlk olarak, her tür enerji içeceğinin bulunduğu devasa paslanmaz çelik buzdolabını meraklı bir şekilde inceliyorum. Bu içeceklerin bir kısmının çoğu eyalette yasaklandığından eminim. Alt rafta, üç adet etiketli kap buluyorum. "Petunia, Akşam Yemeği 1" iyi bir seçim gibi görünüyor.

Kapağı açtığımda bir salata görüyorum. Gerçekten. Gerçekten. Kaba kesilmiş marul, havuç, salatalık, brokoli, biber, yeşil fasulye ve kabak, üzerine beyaz vitamin tozu serpilmiş. Açıkçası, son zamanlarda yediğim çoğu salatadan daha iyi görünüyor. Kocaman mutfakta "Petunia'yı burada besleyin" yazan bir şey var mı diye etrafa bakınıyorum. Bir köpek kasesi bile göremiyorum.

Genni derin bir nefes aldı. "Onun özel odası..."

"Kafes. Anladım. Hmm..." Petunia şu anda evin sürüngen kanadına giden halı kaplı koridorun ortasında duruyor. Daha da önemlisi, bakışları şimdi elimdeki kaba kilitlenmiş durumda ve kuyruğu bir yandan diğer yana sallanıyor.

Genni'ye bakıyorum.

"Soğukkanlı davranmam," diyor.

Neden bunu söylemeyi düşünemedim ki? Elimde kabı sıkıca tutarak, ona yaklaşıyorum. Petunia kıpırdamıyor. Şimdi tam önünde duruyorum, barış teklifi gibi salatayı ona uzatıyorum. Hâlâ kıpırdamıyor. Onu geçmek için ilk küçük adımı atıyorum. Sonra, ayak bileğime yapışmadığını görünce, onun özel odasına koşuyorum, orada paslanmaz çelik bir kase görüyorum ve salatayı içine atıyorum. Tam da Petunia, yeşil uzuvları ve sallanan kuyruğu ile yanımdan hızla geçip giderken. Doğruca akşam yemeğine yöneliyor. İpucunu anlar ve mutfaka geri koşarım. Genni fırından mükemmel şekilli bir köfte ekmeği çıkarır, üzerine kırmızı sos döker ve etrafına kızarmış patatesler yerleştirir.

"Yemek hazır."

SONRASINDA, alışkanlığımdan ve eğitimimden dolayı bulaşıkları yıkamayı teklif ediyorum. Ama Genni kararlı: ev işleri onun işi; ben kendimi yılanlara saklamalıyım. Telefonuma sihirli bir şekilde gelen bakım talimatlarına göre, yılanlar yarın akşam beslenmeli. Hepsi. Ne güzel. Bir sonraki mesaj, Petunia'nın gece masajını ve TV zamanını unutmamamı hatırlatıyor.

Tabii. Hemen hallederim.

Daryl yemeğini bitirir bitirmez izin isteyip masadan kalkıyor. Saatine kaç kez baktığına bakılırsa, acil bir işi var galiba. Salon dansı mı? Sevgilisiyle buluşmak mı? Daryl bu tür ayrıntıları paylaşan biri değil.

Bart'ın talimatlarını izleyerek Petunia'nın odasına geri dönüyorum. Onu köşede yapraklı dalların altında saklanmış, altın rengi gözüyle dışarıya bakan bir an bulmam biraz zaman alıyor.

"Şey, televizyon izlemek ister misin?" Sonra, konuyu gerçekten düşünürken: "En sevdiğin dizi var mı? Dur, aptalca davranıyorum. *The Simpsons*, değil mi? Evet, boş ver, tahmin etmeliydim. Tamam, seni tanımıyorum, sen de beni tanımıyorsun, bu yüzden ikimiz de bunun garip olduğunu kabul edebiliriz. Ama sevgi dolu ve sadık insanımız, birbirimiz için mükemmel olduğumuzu düşünüyor gibi görünüyor. O yüzden, um, ben oturma odasına gideceğim. Tabii bulabilirsem. Sonra televizyonu açacağım. Ve sonra, şey, sen bilirsin, tamam mı? Gelirsen, gelirsen. Gelmezsen, sorun değil. Yine de bu gece rahat uyuyacağım."

Petunia, gözünü kırpmadan altın rengi gözüyle bana bakmaya devam ediyor.

Derin bir nefes alıp, topuklarımı döndürerek mutfığa geri dönüyorum. Genni, sanki büyük, mutlu bir aile/koro grubuymuş gibi cırcır böcekleriyle uyum içinde şarkı söylüyor. Daryl'ın evi kısaca gezdirdiği turu hatırlamaya çalışıyorum ve kendimi, çoğu otomobilden daha büyük bir televizyonun hakim olduğu ve bir futbol takımı sığabilecek kadar büyük U şeklinde bir kanepenin önünde duran, esneme odasında buluyorum. Burası olmalı.

Tam o anda telefonum titrer. Uzaktan kumanda masanın üzerindeki şarj cihazındadır. Üstteki güç düğmesine basarım.

Başımı sallıyorum, kanepenin masasındaki siyah şarj cihazını buluyorum ve sonra... Bir dakika, o nasıl bildi? Kameralar. Öyle olmalı. Dahi oyuncu evini kameralarla donatmış. Ve şu anda beni izliyor, çünkü aslında

aptal değil. Etrafıma bakınıyorum, ta ki taş şöminenin ortasına gizlenmiş lensi görene kadar.

Ona hafifçe el salladım. Sonra dilimi çıkardım. Güzel,
Bart bana mesaj attı.

Küçük pislik. İç çekerek, uzaktan kumandayı çalıştırıyorum. Düz ekran televizyon bana en sevdiğim programların bir koleksiyonunu sunuyor. Tabii ki, *The Simpsons* listenin başında. Tırnakların tıklama sesi ve kuyruğun hışırtı sesini duyduğum anda oynat tuşuna basarım. Petunia odaya girmiştir. Fayans zeminde zarif olmayan bir şekilde sürünür, sıkı dokunmuş halıya ulaştığında düzgün bir şekilde yürür. Bu da muhtemelen etrafta bu kadar çok halı parçası olmasının nedenini açıklıyor.

Oturuyorum. Ekranın etrafında zıplayan parlak animasyon karakterlerine bakıyorum, ekran o kadar büyük ki bebek Maggie benim kafamdan daha büyük görünüyor.

Ve sonra...

Telefonuma bakıyorum. Bana ulaşmamasını söylediğim birinden haber almak istiyorum. Zamanın geriye gitmesini diliyorum. Onun teninin kokusunu, kollarının dokunuşunu, sesinin fısıltısını hala hatırlamıyor olmayı diliyorum. "Yapman gerekeni yap, Frankie. Asla gerçekte olduğun kişiden daha az biri olmanı istemem."

Çünkü birini hayatınıza aldığınızda olan budur. Onların sizi *bu kadar* iyi tanımasına izin verdiğinizde. Kim olduğunuzu öğrenirler. Ve kim olmadığınızı da öğrenirler.

Sen farklı olmasını istesen bile.

Daha fazla hışırtı. Petunia kanepenin uzak ucunda belirir, şimdi kolun üstüne tünemiştir.

O ilerlemek için hiçbir hareket yapmıyor. Ben de yaklaşmak için hiçbir hareket yapmıyorum. Sonunda, o yerleşirken duruşunda küçük bir değişiklik hissediyorum. Televizyonda Lisa Simpson saksafon çalışıyor.

Petunia kanepenin bir tarafından izliyor, ben de diğer tarafından bakıyorum. İki canlı, yalnız başlarına, bu artık benim bildiğim tek yaşam şekli gibi geliyor.

Daha sonra, beni özel odasına kadar takip ediyor ve ben de talimatlara uygun olarak onu gece boyunca odaya kilitliyorum. Sonra, kendimi tutamayıp yılan odasına gidiyorum, kapıyı yavaşça açıp karanlık içini gözetliyorum. Hemen bir hareket belirtisi yok, alarm sesi duyulmuyor. Geceye uygun kırmızı ışıklı baş lambasını takıyorum.

Bir kafesin kenarlarında kayan, bazıları diğerlerinin üzerinden kayan, bazıları da sıkı küçük toplar halinde zeminde noktalar halinde duran, ince, otuz santimlik yavru pitonları fark ettim.

En uzak duvarda, soluk sarı renkli Marge kalın bir yığın halinde duruyor, dar kafası yığının üstünden kalkmış durumda. Dilini çatallı bir şekilde bana umutla bakıyor.

Bart, bunun mantıksız bir korku olduğunu söyledi. En büyük korkunu yenmenin sorun olmadığını söyledi.

Farımı kancaya geri takıyorum, sonra kapıyı dikkatlice kapatıp kilitliyorum, emin olmak için kolu birkaç kez kontrol ediyorum.

Konuk evinin güvenliğine doğru koşuyorum.

Yılanları RÜYAMDA GÖRÜYÖRÜM. Hayatımın bu aşamasında, kabuslarım çok daha spesifik. Hayatımın ilk aşkı, kanayan karnını tutuyor, yüzünde şaşkın bir ifade var. Ama o zamanlar, onu pek tanımadığım genç bir adam ve biz arka sokaktayız, başı kucağımda, çaresizce nefes almaya çalışıyor, karanlık bakışları hala öfkeli, hala meydan okuyan, hala yaşamaya kararlı.

Ta ki öyle olmayana kadar.

Şimdi yağmurda koşuyorum, Bigfoot peşimde. Ya da belki de devasa, ısırgan kıskaçları olan bir hindistan cevizi yengeci. Barınak aramak için karanlık bir kulübenin merdivenlerini tırmanıyorum. Ama orada, kör gözleri ve hala çılgılık atan ağzıyla kesik bir kafa var.

Gözlerimi kaçırmıyorum. Bu kafayı çok iyi tanıyorum. Parmaklarımı o kanlı dudaklara koyup, süt beyazı gözlerin derinliklerine bakarken, bundan sonra ne olacağını biliyorum.

"Şşş," diye ölü adama hatırlatırım. Ölü adama her zaman hatırlatırım. "Sessiz olmalısın. O hala dışarıda. O..."

Hemen arkamda bir dalın kırılma sesi. Ben, uluyan fırtınada dönüp duruyorum.

Machete'nin yukarı, yukarı, yukarı doğru kıvrılırken gümüş rengi parıltısını yakalıyor. O gülüyor. Şimdi. Sonra. Şimdi yine.

Balta düşüyor.

Ama acı içinde çılgılık atan başka biri.

Uyanıyorum, tam da zayıf bir müzik sesi giderek daha yüksek ve daha güçlü bir kreşendoya dönüşürken. Telefonum çalıyor.

çığlık atan cihazı ararken, penceremin ötesinde gün ışığının ilk belirtilerini fark ediyorum. Artık şiddetli fırtınalar yok. Artık ölen erkekler ya da katil kadınlar yok.

Sabah için Tanrı'ya şükürler olsun.

Cep telefonumu kapıyorum, aniden umutlanıyorum.

Ama numara Washington'dan değil. Arayan kimliği göre, arayan Aliah.

Ve sosyal bir görüşme için çok erken.

Onun telaşlı talebini duymak için zamanında bağlantıya basıyorum: "Televizyonu aç. Hemen. Yerel haberleri, bunu görmen lazım!"

"Ne?" Kendimi yataktan sürükleyerek kalkıyorum, sanki devasa bir yatak denizinde boğulmuş gibi hissediyorum. Uzaktan kumandayı bulup açmak bir dakikamı alıyor.

"Sabera," diye bağırır Aliah. "Televizyonda!" "Polis onu buldu mu?"

"Hayır! Onun videosunu gösteriyorlar. Çekiçle öldürülen iki adam..."

Dün bunu duyduğuma dair belirsiz bir anım var.

"Yüzü başörtüsüyle örtülü bir kadının uzaklaşırkenki görüntüsü var. O başörtüsünü tanıyorum; ona hoş geldin hediyesi olarak vermiştim. Videodaki kadın Sabera. Ve cinayet mahallinden çıkıyor!"

BÖLÜM 10

"BUNU İÇ." ALIAH önüme köpüklü beyaz sütle dolu uzun bir bardak koydu. "Önce karıştır. Salatalık ve nane dibe çöküyor. Beğeneceksin."

Daryl'in önüne ikinci bir bardak koyar ve Daryl hemen neşelenir. "Doogh mu?" diye sorar.

"Afgan yemeklerini biliyor musun?" "Afgan yemeklerini çok severim."

"Sen sadece yemeği seviyorsun," diye mırıldanıyorum, dün gece Genni'nin köftesine benzer bir şehvet gösterisine tanık olduktan sonra. Şu anda Daryl'dan pek memnun değilim.

Bardağını kaldırıp dikkatlice bir yudum aldı. "Tuzlu, ama tam kıvamında tatlı. Mükemmel."

Kendi içkimin bir yudumunu alıyorum ve boğazımın arkasına bir yudum tuzlu yoğurt, ardından ezilmiş nane yaprağı ve doğranmış salatalık gelince neredeyse boğuluyorum. "Ne... Bu feta peyniri içmek gibi!" diye nefes nefese söylüyorum.

Aliah sakın bir şekilde sırtıma vurur. "Herkesin damak tadına uygun değil. Sana" — Daryl'e başını sallar — "senin için mantou getireceğim, şimdiye kadar tattığın en iyisi. On dakika."

Küçük şarküteri/marketinin arkasındaki salıncak kapıdan kaybolur, Daryl ve beni pencere kenarındaki bir masada otururken bırakır. Sağımızda, kokulu baharatlar, parlak renkli şekerler ve her türlü fındık, nohut ve kuru meyve içeren kutuların bulunduğu birkaç reyon vardır. Aliah'ın dairesine gittiğimde gördüğüm beyaz dutları tanıyorum. Daryl ise her bir ürüne düşünceli bir şekilde başını sallıyor, sonra kasaya yakın bir yere birkaç ürün seçip ayrılmamız için hazırlıyor.

Hâlâ ona kızgıyım.

Aliah, Afgan deli'nin sahibi. Görünüşe göre, yardımcısı öğlene kadar gelmeyecek, bu yüzden saat 11 civarında burada buluşmamızı istedi. Bence bu mükemmeldi. Suç mahallini ziyaret etmek ve iki cinayet kurbanının bulunduğu terk edilmiş depoyu kontrol etmek için bolca vaktim oldu

Ayrıca Sabera'yı videoya çeken kameranın yerini tespit edip, onun gittiği yöne doğru yürümeye devam etmeyi planladım. Bana çok mantıklı geldi. Kayıp birini ararken, her zaman son bilinen yerinden başlamak iyidir.

Ancak Daryl beni götürmeyi reddetti. Çok tehlikeli olduğunu söyledi.

Onu ikna etmeye çalıştım, tehdit ettim, sonra da ısrarla rahatsız ettim. Sonunda, kısa bir söz aldım: "Seni olay yerine götürmeyeceğim. Ama olay yerini sana getireceğim."

Bunun ne anlama geldiğini hâlâ bilmiyorum ve o zamandan beri benimle neredeyse hiç konuşmaması da sinirimi daha da bozdu.

"Afgan yemekleri hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?" diye soruyorum

Tek omuzunu silkti. "Tucson mutfağıyla ünlüdür.

UNESCO tarafından Gastronomi Şehri olarak tanınmıştır. Hava kuvvetleri üssü —binlerce kişiyi yurtdışına gönderiyor. Yurtdışında yeni ve heyecan verici yemekler keşfediyorlar, sonra bu lezzetleri evlerine getiriyorlar."

"Hala sana kızgıyım," diyorum ona. İkinci kez omuz silkiyor. "Ve hala haklıyım."

Dar kot pantolon, koyu kırmızı köylü bluzu ve iri turkuaz takılar giymiş muhteşem bir Latin kadın girişten fırlayarak içeri girince, daha fazla tartışmaktan kurtulduk. Parlak kahverengi bukleleri, kendi posta kodunu hak edecek kadar yüksekti, dev gümüş küpeleri ise kolaylıkla ölümcül silahlar olarak kullanılabilirdi. Hemen Daryl'e yöneldi, masamıza doğru yürüdü ve Daryl'in görüş alanına girdi.

"Ne. Lan. Bu," diyor.

Daryl doogh'unu alır. Uzun bir yudum alır. Ben de gösteriyi izlemek için yerime yerleşirim.

"Yine başını belaya sokuyor musun, Daryl? Artık senin şartlı tahliye memurun olmayabilirim, ama bu seni hapse atmayacağım anlamına gelmez. Çifte cinayet hakkında soru mu soruyorsun? Cidden..."

"Kardeşin seni aradı galiba."

"Tabii ki aradı! Daryl, o depoda olanlar hiç de iyi haber değil. Eğer ilgili bir şey biliyorsan..."

"İlgili hiçbir şey bilmiyorum." "Daryl D. Daniels!"

Bu onun tam adı mı? Daryl D. Daniels? Artık bu dramaya tamamen kapıldım.

"Bana neyi söylemiyorsun, Daryl?" Tam da o anda, bakışları bana kaydı. "Sen kimsin?"

"Şey, Frankie Elkin?"

"Bu bir soru mu, yoksa bir ifade mi? Ne, kendi adını bilmiyor musun?"

Kahretsin, çok iyi.

"Onu rahat bırak," diye emretti Daryl. "Onu kovarsan yılanları beslemem gerekir."

"Oh." Gizemli kadının gözleri parladı. "O, Bart'ın son uyumsuzluğu mu?" "Aynen öyle."

"Aç yılanlardan korkarak kaçmadığım zamanlarda," diye ekledim, "kayıp insanları buluyorum. Sırf eğlence için."

"Ne? Bekle. Sen kimsin?"

Aliah, harika kokan buharlı bir tabakla geri dönerek beni kurtarıyor. Yeni kadına baştan aşağı hızlıca bir bakış atarken, tabağı masaya kayıtsızca koyuyor.

"Sen Daryl'in arkadaşı mısın? Bize cinayetler hakkında her şeyi anlatabilecek kişi?"

"Cidden mi, Daryl? Bunun için seni öldüreceğim. Kesinlikle, kesinlikle, öküz boynunu kıracağım. Ama önce" —kadının bakışları yeni gelen yemeğe takılır—"bu mantou mu? Biri bana bir kaşık getirsin!"

MANTOU MUHTEŞEM ÇIKTI. Kıyma ile doldurulmuş, kırmızı nohut sosuyla kaplanmış ve sarımsaklı yoğurtla süslenmiş, mükemmel pişmiş hamur çörekleri. Her yerde bulunan rahatlatıcı yiyeceklere bir övgü.

Üçümüz tabağı silip süpürürken Aliah mutluluktan ıslıl ıslıl parlıyor.

"Roberta," diye başlıyor Daryl sonunda. "Aliah ile tanış. Buranın sahibi."

"Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler," diyor Roberta ev sahibine.

Tabakta bir tane köfte kalmış. Roberta, Daryl'e keskin bir bakış attıktan sonra köfteyi kendine alıyor. Daryl omuz silkiyor, arkasına yaslanıyor ve peçetesiyle ağzını nazikçe siliyor.

"Demek... sen şartlı tahliye memurusun?" diye soruyorum, onun bunu söylediğini hatırlayarak. "Daryl'in eski şartlı tahliye memuru mu?"

"Evet. Serbest bırakıldıktan sonraki ilk beş yıl boyunca, bu aptal herif bana rapor verdi. Uyuşturucu testi, iş, sosyalleşme. Topluma başarılı bir şekilde yeniden entegre olması tamamen benim sayemde oldu."

Daryl gülümser. "Roberta kendini küçümsüyor. Her şey onun sayesinde oldu." "Peki şimdi?" diye sorarım, hala bu ikisi arasındaki dinamikleri anlamaya çalışarak.

"Dans ediyoruz."

Biraz şaşıyorum, dikkatimi Roberta'ya geri veriyorum. Kesinlikle bir dansçının zarafetine sahip, ama onun liderliğini takip etmesi... Bunu göremiyorum.

Derin bir nefes alır. "Biliyorum, ama doğru. Bu iri çocuk sadece doğru yoldan sapmadı, aynı zamanda rahatladı. Hatta mutlu davranmaya başladı. Çoğu şartlı tahliye edilenler için hayat böyle işlemiyor, bu yüzden başarısının sırrını sordum. Cevabı: salon dansı. Ne lan bu, değil mi? İnanmak için görmem gerekiyordu. Bir de baktım, mambo yapıyorum."

Aliah neşelenir, bakışları ikisi arasında gidip gelir ve açıkça onaylar.

"Hayır!" Roberta, ev sahibemizi sözünü keserek durdurur. "Öyle değil. Daryl benim şartlı tahliye ediliğimdi. Şimdi ise dans partnerim. Ama her gece eve, asıl erkeğime dönüyorum. O, Daryl'ı tolere ediyor, çünkü onun dans etmesini beklemek imkansız. En son rumba'dan bahsettiğimde, elektrikli süpürgeci bahsettiğimi sandı." Gözlerini devirdi. "Luca'nın yetenekleri var, ama ritim bunlardan biri değil."

Öne doğru eğildi. "Cidden, Daryl. Neden kafaları çekiçle parçalanmış iki adama ilgi duyuyorsun?"

Daryl hiçbir şey söylemez, sadece Aliah'a doğru başını sallar.

Roberta hemen dikkatini yaşlı kadına çevirir. "Ne biliyorsun? Bir şey gördün mü, bir şey duydun mu? Söyle bana."

Aliah geri çekilir. Bakışlarında bir şey vardır, biraz avlanmış, biraz musallat olmuş gibi.

"Ne biliyorsunuz?" Aliah'ı kurtarmak için ben söz alırım. "Siz şartlı tahliye memurusunuz, cinayet masası dedektifi değil."

"Cinayet masası dedektifi kardeşimdir. Daryl ilk olarak onu aradı. Ama Marc o kadar aptal değil. Soruşturma devam ediyor. Asla dışarıya bilgi sızdırmaz."

"Ama sen buradasın." Başımı eğip, ona daha ciddi bir şekilde bakarım. "Çünkü bir dedektif aktif bir soruşturma hakkında yorum yapamazken, seni engelleyen hiçbir şey yok..."

"Ne biliyorsun?" Roberta sabırsızca tekrarlar, Aliah oynamazsa benimle uğraşmaya hazırdır.

"Birincil suç mahalli mi? Yoksa cesedin atıldığı yer mi?" Konuştuğum konuda bilgiliymişim gibi görünmekten memnunum, çünkü gerçekten de suç mahallerinden uzak durmaya çalışıyorum

Son zamanlarda bu sistem benim için işe yaramıyor ve artık bir adamın beynini parçalayan kurşun gelmeden hemen önce gözlerindeki bakış gibi şeyleri biliyorum.

Ellerim hafifçe titriyor. Onları masanın altındaki kucağıma koyuyorum. Roberta hala sabırsızlıkla bana kaşlarını çatıyor.

"Dans et," diyor Daryl yumuşak bir sesle, dikkatini ona vererek. "Liderliği ele al. Ritmi başlat. Onların da katılmasını sağla."

Roberta biraz homurdanıyor. Sonunda: "Birincil suç mahalli. Hem de çok dağınık bir tane."

"İki adam mı?" Aliah tereddütle soruyor. "Kim olduklarını biliyor musun?"

"Parmak izleri sistemde yoktu."

"Tanımlayabilir misin? Neye benziyorlar?"

Roberta kaşlarını kaldırır. "Tatlım, kafatasları çekiçle parçalanmış adamlar gibi görünüyorlar. Olay yeri uzmanları hala dişleri topluyorlar."

Aliah yüzünü buruşturur. Ben masanın altında ellerimi yumruk yaparım.

"İnanılmaz bir şiddet sahnesi gibi geliyor," diyorum yumuşak bir sesle. "Aşırı mı?" "Ya da bir mesaj göndermek. Şehrin o bölgesi... Her türlü kötülüğün yapıldığı bir yer olarak bilinir.

Ne iş yaptığını tekrar söyler misin?"

"Kayıp insanları buluyorum," diye mırıldanıyorum, sonra: "Bu bölgede faaliyet gösterdiği bilinen belirli bir çete veya grup var mı? Ruslar veya Meksikalı uyuşturucu kartelleri gibi, ya da..."

"Tatlım, son zamanlarda haritaya baktın mı? Tucson, sınırlara o kadar yakın ki, yerel kolluk kuvvetlerinden daha fazla ICE ajanı var. Sadece uluslararası üne sahip çetelerimiz yok, uluslararası üne sahip çete çetelerimiz de var. Hadi ama, ben sana benimkini gösterdim. Şimdi seninkini gösterme zamanı."

Aliah bu görevi üstlenir. "Ne olduğunu bilmiyorum," diye başlar. "Ama uzaklaşan kadının videosu. Polis onu sorgulamak istediğini söyledi. Şunu söyleyeyim, videodakiyle aynı başörtüsü olan bir arkadaşım var — koyu mavi, üzerinde minik turkuaz ve beyaz çiçekler var."

Roberta ona bakar. "Ciddi misin? Daryl'dan eşleşen bir eşarp için kişisel bir iyilik yapmasını mı istedin?"

Şimdi Aliah hakarete uğradı. "Arkadaşım kayıp. Üç haftadır kayıp! Ve sizin polisiniz onu bulmak için hiçbir çaba sarf etmedi, telefonunu bile aramadı..."

"Onun olduğunu biliyorsun, yüzünü bile göstermeyen bulanık görüntülerden onu kesin olarak teşhis edebiliyor musun?" Roberta kaşlarını kaldırdı.

"O kumaşı tanıyorum!"

"Gerçekten mi, arkadaşını ne kadar iyi tanıyorsun?"

Aliah nefesini tutarak geri çekilir. Elimi kaldırıyorum.

"Tamam, tamam. Yeter artık. Aliah ne dediğini biliyor. Ve sen de onun ne dediğini bildiğini biliyorsun, yoksa burada olmazdın." Roberta'ya bir dakika baktım. "Cinayet masası dedektifi olan kardeşin suç mahalliyle ilgili konuşamıyor, ama yerine hareket etmen için sana ayrıntıları verdi. Çünkü Daryl'i, şartlı tahliye edilen dans partnerini o kadar çok seviyor mu?"

Daryl, o kadar değerli olmadığını kabul edercesine omuz silkiyor.

"Seni o gönderdi. Bazı bilgileri vermeni onayladı çünkü..." Etrafıma bakınıyorum. "Kabul Corner. Daryl burada buluşalım dedi ve kardeşin Afgan restoranına gideceğini duyduğu anda ilgisini çekti. Cinayet masası adamların kim olduğunu bilmiyor olabilir, ama nereden geldiklerini biliyorlar. Afganistan, değil mi? Bağlantı bu."

Aliah oldukça etkilenmiş görünüyor. Roberta ise sadece bana kaşlarını çatıyor. Bakışları Aliah'a dönüyor.

"Bana arkadaşından bahset. Nerede çalışıyordu? Ne iş yapıyordu?"

"Sabera bir tatil köyünde oda hizmetçisi olarak çalışıyordu. Kendisinin ve ailesinin birkaç hafta içinde tamamen yeni bir ülkeye uyum sağlamasına yardımcı olmaya çalışıyordu."

"Uyuşturucu olduğunu mu düşünüyorsun?" Konuya giriyorum. "Ölen iki adam, uyuşturucu satıcıları mı, suç örgütü üyeleri mi, yoksa aynı derecede tehlikeli ve korkutucu başka bir şey mi?"

"Daha önce yalan söylemedim," diye kabul eder Roberta. "Kim olduklarını kimse bilmiyor

kim

oldu "Eğer ülkeye girmişlerse..."

kları "Sabera bir anne!" Aliah masaya vurdu, Sabera'nın bir anne olduğu çok açıktı.

nı "Sabera bir anne!" Aliah masaya yumruk attı, açıkça

kims

e

bilmi

yor."

. "O bir kötü adam değil. Ve defalarca tarama, mülakat ve sorgulamadan geçti. Hepimiz geçiyoruz. O gizli bir suçlu değil."

"Gerçekten mi? Çünkü sana göre o kayboldu. Kimse onun nerede olduğunu bilmiyor."

"Çünkü o bir kurban."

"Ya da senin bildiğinden daha büyük bir şeye karışmış."

Aliah şimdi Roberta'ya sert bir bakış atıyor. "Sen benim arkadaşım la hiç tanışmadın. Senin hakkın yok..."

Aliah'ın tiradı, telefonundan gelen yüksek sesli bir zil sesiyle kesilir. Ekran a bakar, kaşlarını çatır. "Bunu cevaplamam lazım. Ayrıca" —Roberta'ya küçümseyen bir bakışla baştan aşağı süzer—"Bir daha senin için yemek yapmayacağım." Aliah, telefonu kulağına yapıştırmış halde uzaklaşır.

"Görüyorum ki cazibeni kaybetmemişsin," der Daryl, Aliah mutfığa girdikten sonra.

"Bu ciddi bir mesele. Uzak dur, Daryl. O depoda ne olduysa, sen bu işe bulaşmak istemezsin. Marc bana fotoğrafları gösterdi. Sadece birkaç tane, ama yeterliydi. Çok iğrenç şeyler."

"Bu olayın, güvenliği zaten sorgulanabilir olan kayıp bir kadın tarafından tanık olunmuş olması muhtemel," diye işaret ettim.

Roberta bana sert bir bakış attı.

Umurumda bile değildi. "Sabera üç hafta önce kayboldu. En son, otobüse yetişemeyecek kadar geç saatte temizlik işinden çıkarken görüldü. Kocasını umursamıyor gibi görünüyor, polis de ilgilenmiyor. Ama bir sonraki olası görülüşü, acımasız bir çift cinayettir. Bu, soruşturmayla değer bir şey olmalı ve eminim kardeşin de aynı şeyi merak ediyordur, yoksa seni göndermezdi."

Roberta homurdanır, ama omuzları düşer. Sonunda ilginç bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açar, ama Aliah sallanan kapılardan içeri girer, gözleri çok geniş, yüzü çok solgundur. "Gitmeliyiz. Hemen." Daryl'e odaklanır. "Lütfen bizi götür. Varlığınız çok takdir edilecektir."

Daryl çoktan ayağına kalkarken, Roberta ve ben şaşkınlıkla gözlerimizi kırıştıırıyoruz.

"Ne oldu?" diye soruyorum, çünkü durumun iyi olmadığı belli.

"O, Ahmadilerin komşusu Nageenah'tı. Garip bir adam apartmanlarına girip başka bir ailenin kızını kaçırmaya çalıştı. Kızın ağabeyi adamı oyalamayı başardı ve kız da anne babasına haber vermeye koştu. Adam kaçtı, ama işin garibi, kıza sürekli Zahra diye seslendi. 'Zahra, buraya gel. Zahra, sorun yok. Zahra, seni annene götüreceğim.

Adam herhangi bir çocuğı aramıyordu. Sabera'nın kızını kaçırmaya çalışıyordu."

BÖLÜM 11

DARYL SÜRÜŞÜ YAPIYOR, gaza basıyor, frenlere hafifçe basıyor. Roberta hemen arkasında takip ediyor. Hala on dakika var ve Aliah bu süreyi Isaad Ahmadi'ye ulaşmaya çalışarak geçiriyor. Başaramayınca, Sabera'nın cep telefonunu arıyor, ancak birkaç saniye sonra bağlantı kesiliyor ve Aliah hayal kırıklığıyla mırıldanıyor.

"Posta kutusu dolu. Mesaj bile bırakamıyorum."

Sabera üç haftadır ortalarda yok, bu yüzden bu durum beni şaşırtmadı. Bu, başkalarının hala ona ulaşmaya çalıştığını gösteriyor. Kocasını da dahil mi? Ya da kızını kaçırmaya çalışan adam? Ya da depoda beyinleri parçalanarak öldürülen iki adam?

Bunu düşünmek istemiyorum. Şu anki kabuslarım yeterince kötü.

Vardığımızda, kiracıların yarısı çeşitli heyecan halleriyle otoparkta dolaşıyor gibi görünüyor. Daryl hızla durduğunda erkekler keskin bir şekilde başlarını kaldırıyor, bazıları savunma pozisyonu alıyor, ellerini yanlarına sıkıca kapatıyor. Bunlar yardım beklemeyen, sadece yeni tehditler bekleyen insanlar.

Daryl aracı park etmeden Aliah kapıdan fırlayıp paten kayan çocukların ebeveynlerine doğru koşmaya başladı. Sanırım adamın yaklaştığı küçük kız ve onun iki katı büyüklüğündeki yetişkine karşı koyan ağabeyiydi. Bu, dün gözlemlediklerimle kesinlikle uyuyor.

Toplanan grubun çoğu, yaşlı kadının yaklaşmasıyla biraz rahatlar. Diğerleri, farklı ülkelerden gelenler, komşularının rahatlamasından etkilenerek yumruklarını açarlar.

Ta ki Daryl arabadan inene kadar. O anda kalabalıkta bir alarm mırıldanması yükselir, tam da Roberta onun arkasındaki boşluğa dalmak üzereyken; ardından siyah-beyaz bir devriye arabası kaldırırma fren yaparak durur.

Dünyanın pek çok yerinde polis in itibarı göz önüne alındığında, anneler hemen çocuklarını uzaklaştırmaya başlarlar. Aliah açıklama yapmaya zahmet etmez.

Sadece Afgan çifte dikkatini veriyor, karşıda ise Nageenah'ı apartman kapısında dururken görüyorum, bebek bezi giymiş bebeği yine kalçasında. Açıkça endişeli, ama içeride iki çocuğu daha olduğu için görevini terk edemiyor.

Aliah, ebeveynlerle kendi dillerinde hızlıca konuşmaya başlarken, ben Nageenah'ın yanına geçiyorum.

"İyi misin?"

Kafasını sallar. Bakışları devriye arabasına sabitlenmiş, araçtan çıkan üniformalı kişiyi takip ediyor. Polis memurunun genç bir siyahi kadın olduğu anlaşılınca, Nageenah yavaşça nefes verir.

"Ben hiçbir şey görmedim," diye mırıldanıyor ve salya akan oğlunu kalçasında daha yükseğe çekiyor. "Çocuklarla oturma odasındaydım. Oda evin arka tarafına bakıyor. Pazir'in bağırışlarını ve ardından kaldırımda bir arabanın gürültüsünü duyana kadar hiçbir şey bilmiyordum. Hiçbir fikrim yoktu. Ya adam buraya gelseydi? Ya hala Zahra'yı istiyorsa?"

Heyecanı bir kat daha artar.

"Zahra'nın babasından haber aldın mı?" diye soruyorum. "Ne zaman döneceğini biliyor musun?"

"Hayır. Az önce mesaj attım ama cevap gelmedi. Tekrar aramayı denedim. Cevap yok."

"Peki Zahra? Diğer oğlun? Onlar iyi mi?"

"Sabahları tahta bloklarla ve çalışma kitaplarıyla uğraştılar. Geri kalanından haberleri yok."

Tam o sırada, koridorda iki küçük yüz belirir: kırmızı dinazor tişörtlü, koyu renk gözlü bir erkek çocuk ve inanılmaz derecede büyük gri gözlü, koyu saçlı bir kız. Kız bana ciddiyetle bakar, erkek çocuk ise annesinin tişörtünün eteğini çeker. Bebek aşağıya bakar ve kardeşine bir şeyler fısıldar. Erkek çocuk da bebeğin ayak başparmağını çimdikleyerek cevap verir.

"Taimur!" Nageenah sertçe azarlar.

Taimur sırtlıyor, ama kardeşinin ayağını bırakıyor. Karşılığında, bebek ona salyalı yumruğunu sallıyor. Daha fazla ciyıklama geliyor.

Zahra ile göz hizasına gelene kadar çömeliyorum. Tek kelime etmiyor, sadece birkaç adım geride, sağ omzunu duvara dayamış duruyor. Gençken bebek bakıcılığı yaptığımla ilgili belirsiz anılarım var, ama asıl amacım ebeveynlerin içkilerini çalmakti. Şişeleri suyla doldururdum, çoğu akşamı sarhoş olarak geçirmeseydim izlerimi örtbas edebilirdim.

Tabii ki, hizmetlerime çok fazla talep yoktu ve bugüne kadar çocuklar hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum.

Şimdi Sabera'nın kızını inceliyorum, o da beni inceliyor. Konut koordinatörü Ashley ne demişti? Zahra, çarpıcı özellikleri ve ciddi ifadesiyle mülteci çocukların poster çocuğu olabilirdi. O sadece güzel değil, aynı zamanda büyüleyici, sanki çocuk gözleriyle dünyaya bakan yaşlı bir ruh gibi.

Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyorum. Annesini bulacağım, onu eve getireceğim, ailesini kurtaracağım.

Ama onun zaten her şeyi bildiğini düşünüyorum. Soruları olan benim, bu küçük kız ise tüm cevaplara sahip; o sadece dünyanın geri kalanının ona yetişmesini bekliyor.

Aliah arkamdan geliyor. Omzumun üzerinden bakınca Roberta ve üniformalı memurun diğer ebeveynlerle konuştuğunu görüyorum. Sanırım şüphelinin eşkalini soruyorlar, temel bilgileri alıyorlar. Artık onların vereceği yanıtları tahmin edebiliyorum, dünyanın her yerinde aynıdır

—Hatırlamıyorum, görmedim, her şey çok hızlı oldu.

Şahsen, Pazir ve ailesine tek bir sorum var. Kim ilk soracak merak ediyorum.

"İyi misin?" Aliah birime gelir, dikkati Nageenah'a odaklanır. Bebek şimdi kalçasını tekmeliyor, ağabeyiyle oynamaya çalışıyor. Aliah küçük çocuğu annesinin kollarından alır ve salyası akan bedenini kendi kucağına alır. Bebek sevinçle mırıldanır. Nageenah rahat bir nefes alır. Demek böyle yapılıyor.

Saçımı hafifçe çeker.

Zahra. Şimdi kapının tam önünde duruyor, burnu neredeyse benimkine değecek kadar yakın.

Tanrım, o gözler. Evrenin gizemleri, geçmişin kalp kırıklıkları, her yerde evsiz, vatani olmayan çocukların üzüntüsü.

"Benim adım Frankie," diye mırıldanıyorum.

Bana bakıyor. Bakıyor, bakıyor, bakıyor, ta ki tüm günahlarımı, tüm sırlarımı yavaşça ortaya çıkardığını hissedene kadar. Onun beni tamamen ölçmesine izin veriyorum. Yaşadığım kayıplar, verdiğim acılar, hala içimde yaşayan, babasının ayrılmasını, annesinin eve dönmesini dileyen üzgün küçük kız.

Hasar görmüş bir kadın haline geldim, çok uzun süre kalamıyorum ya da çok derin bağlar kuramıyorum çünkü bu tür bir yakınlığın yarattığı yoğun endişe beni içki içmeye itiyor.

ıçki ıçmek istiyorum.

Zahra, bu ona mantıklı geliyormuş gibi başını sallıyor. Belki de mantıklıdır.

Sonra kusursuz bir İngilizceyle şöyle diyor: "Kilit olmayan bir anahtar ıçin bir kilit."

Yaklaşır, kulağıma fısıldar: "Onu bulmalısın."

Sonra dönüp koridorda kaybolur, Nageenah'ın büyük oğlu onu yakalamak ıçin koşar.

Başımı kaldırıp baktığımda Aliah ve Nageenah'ın bana baktığını gördüm.

"Son derece yetenekli bir çocuk ıçin kullanılan bir kelime var," diyor Nageenah.

"Dahi?"

"Evet, aynen öyle. Isaad sayılarla çok iyi. Sabera dil konusunda yetenekli. Zahra... o hiçbir şeyi unutmaz. Sayfadaki kelimeleri, takvimdeki tarihleri. Gördüğü her şeyi kafasına yazar." Hafif bir tereddüt. "Hayatı kolay olmayacak."

Kabil'in düşüşü ve mülteci kamplarındaki yaşam hakkında öğrendiklerimi düşünürüm, sonra her şeyi hatırlayan dört yaşındaki bir çocuk ıçin bunun ne anlama gelebileceğini düşünürüm.

"Ne kadar korkunç," diye mırıldanıyorum sonunda. İki kadın da bana katılmıyor.

BÖLÜM 12

BAŞKA BİR ARAÇ apartman kompleksinin önüne yanaşır. Bu noktada, Roberta ve üniformalı polisin önünde duran ve elini oğlunun omzuna koyan baba Pazir dışında tüm kiracılar dağılmıştır.

Çocuğun ifadesi temkinli. Belki saygıdan, belki korkudan, konuşmayı babasına bırakıyor.

Bir erkek dedektif olay yerine geldiğinde, Pazir'in rahat bir nefes aldığını, Roberta'nın ise sinirli bir şekilde homurdandığını neredeyse duyabiliyorum. Adamın Daryl'a verdiği kısa selam, şüphelerimi doğruluyor. Görünüşe göre, artık Roberta'nın polis olan kardeşinin kişisel ilgisini hak ediyoruz.

Aliah bebeği geri verir ve kararlı adımlarla olay yerine doğru yürür. Vatanını korumak, tercüme yapmak, üç hafta sonra nihayet ortaya çıkan bir kolluk görevlisini azarlamak için mi, kimse bilemez.

"Söyleyecek başka bir şeyim yok," diyor Pazir dedektife. "Oğlum kız kardeşini güvende tuttu." "Bu, sizin yaptığınızdan daha fazla," demek istediği açıkça anlaşılıyor.

"Anlıyorum, Bay...?" "Noori."

"Bay Noori. Oğlunuzun cesur bir genç olduğu açık. Şimdi sadece küçük bir cesaret gösterisine daha ihtiyacım var. Siz ve oğlunuz benimle karargaha gelin, orada resmi ifadenizi alıp, sizin sözlü tarifinizi kolluk kuvvetleri arasında dolaştırabileceğimiz bir resme dönüştürecek bir uzmanla görüşmenizi sağlayayım. Bu adamı ne kadar çabuk yakalarsak, ikiniz de o kadar çabuk güvende hissedebilirsiniz."

"Onlar zaten bir tarif verdiler." Aliah üniformalı memura doğru başını salladı. "Ona sorun."

"Saygısızlık etmek istemem ama Memur Kade bu konuda uzman değil. Şimdi

“Kahverengi saçlı,” diye söze karışır çocuk. “Açık renk gözlü. Bana gardiyanları hatırlattı.” Babasına bakar.

"Kampta mı?" "Evet."

Pazir dudaklarını ince bir çizgiye getirir. "O zaman adam asker ya da özel polis olabilir."

Bu bilgi beni heyecanlandırırken, Aliah birine zarar vermek ister gibi görünüyor.

Dedektif — Marc mı? — çocuğa yaklaşmak için eğildi. “Boyu ne kadar?”

Omuz silkme. "Çoğu kişi gibi."

Bunu ortalama boy olarak anlıyorum. Dedektif Marc'ın başını sallamasından, onun da aynı fikirde olduğunu varsayıyorum.

"Ne giyiyordu?"

"Çok cepli gri pantolon. Yakalı ve çok düğmeli beyaz gömlek."

"Fiziksel olarak nasıldı?" Dedektif kendini işaret eder. "Benim gibi mi, yoksa belki onun gibi mi?" Daryl'ın kaslı vücudunu işaret eder.

Çocuk tereddüt eder, babasına bir şeyler fısıldar.

Aliah cevap verir: "Zayıf, ama güçlü bir zayıflık. Sıkı, sanırım doğru kelime bu?"

Dedektif Marc başını sallar. "Saçı kısa mı, uzun mu?"

"Kısa, çok kısa." Çocuk elini başının üstünden geçirir.

Askeri görünüşüne uygun, kısa kesilmiş. "Gözleri. Yakın mı, uzak mı?"

Çocuk omuz silker.

"Özel bir iz, dövme, çil, belki bir yara izi gördün mü?" Yine omuz silkme.

"O... sadece bir adam," dedi çocuk sonunda. "Güzel sözler söyledi, ama gözleri sözleriyle uyumuyordu. Daha önce de böyle şeyler görmüştüm."

Pazir, oğlunun omzunu sıkıca tutar.

Marc başını sallar, dikleşir. "Sen cesur bir çocuksun. Kız kardeşin, ailen, sana sahip oldukları için çok şanslılar. Son birkaç soru, tamam mı? Aracı. Ne tür bir araba olduğunu biliyor musun?"

"Beyaz. Kamyonet gibi büyük, ama tamamen kapalı. Bir SUV mi?"

Dedektif Marc babasına bakar. "Plakasını görmüş olabilir misin?"

Pazir başını sallar. "Oğlumun sesini duyunca dışarı koştum. Ama adam çoktan arabasına binmişti. Sorun çıkarmak istediğinden eminim. Ama yakalanmak istemiyordu."

Dedektif başını sallar ve otoparkı gözden geçirir. Kameraları arıyor, tahminimce, ama bu adreste böyle bir şans yok.

"Konuştuğunu söyledin," diye sorar şimdi çocuğa. "Ne dedi?"

"Kız kardeşim Zahra'yı aradı. Onun annesinin arkadaşı olduğunu söyledi. Onu annesine götüreceğini söyledi. Ama kız kardeşim Zahra değil. Adam bunu bilmeli."

"Zahra'nın kim olduğunu biliyor musun?" diye sorar Dedektif Marc. "O da burada mı yaşıyor?"

"Ben yardımcı olurum," diye Aliah keskin bir şekilde araya girer. "Bitirmelisiniz. Pazir Uber şoförüdür. İşe gitmesi önemli."

Dedektif ona bir bakış attı ama ısrar etmemeye karar verdi. "Son soru: O sesi tekrar duyarsan tanır mısın?"

Oğlan hemen başını sallar. "Evet."

"Çünkü farklı olduğu için mi?" diye araya giriyorum, çünkü bilmek istediğim şey bu. Sabera ve ailesi Afganistan'dan yeni gelmişler, öldürülen iki adam da oradan, yani... "Sizin ülkenizden veya komşu ülkedenmiş gibi mi konuşuyordu?"

"Hayır, o bizden biri değil." Yine babasına bir bakış attı, ardından hızlıca fısıldayarak birkaç kelime konuştular.

Babası kaşlarını çattı, sonra Dedektif Marc'a odaklandı. "Adam, komşumuz Sabera'nın İngilizce konuştuğu gibi İngilizce konuşuyordu."

"Kayıp kadın mı?" Dedektif Marc, Aliah'a bir bakış attı. Aliah da ona sert bir bakış attı.

"Evet, ama tam olarak değil. Aynı ama farklı." "Peki Sabera nasıl konuşuyor?"

"İngilizce," diye cevaplar Aliah. "Annesi Londra'da büyümüş. Sabera İngilizceyi ondan öğrenmiş, aksanı da dahil."

"Ama öyle değil," diye düşünürüm. "Aynı ama farklı. Avustralya İngilizcesi mi?" Aklıma gelen tek şey budur.

Oğlan omuz silkiyor; bu açıkça onun yetki alanının dışında.

"Şimdi gideceğiz," diyor Pazir.

Dedektif Marc başını sallar, bir kartvizit uzatır, sonra beni daha iyi görebilmek için hafifçe dönerek bakışlarını üzerime diker.

"Siz kimsiniz?"

"Ben Sabera'yı arayan kadınığ. İstedığınız zaman gelebilirsiniz."

"Anlamadım?"

"Evet, evet, evet, umursayan birine sızlan. Şu anda Zahra ile tanışman gerekiyor. Çünkü her iki ebeveyni de ortadan kayboldu ve bu işin henüz bitmiş olması mümkün değil."

BÖLÜM 13

NAGEENAH, hepimiz kapısının önünde yeniden görüldüğümüzde temkinli davranıyor. Aliah, ortak dillerinde hızlıca onunla konuşuyor; ardından Nageenah hafifçe başını sallayarak içeri girmemize izin veriyor. Dedektifin ona saygıyla başını salladığını ama elini sıkmaya çalışmadığını fark ettim. Ancak Daryl, refleks olarak elini uzattı, ama Roberta hemen kolunu aşağı çekti. Kültürel bir gaf yaptığını fark edince yüzünü buruşturdu, sonra hatasını tekrarlamamak için elini arkasına sakladı.

Nageenah bizi mutfağı geçip dairenin arka tarafındaki oturma odasına götürür. Bebek şimdi yerde oturmuş tahta bir bloğu çiğniyor, ağabeyi ise oyuncak arabasını kanepenin üzerinde hızla gezdiriyor. Zahra'yı hemen göremiyorum; sonra kafası kanepenin arkasından çıkar. Yetişkinlerin topluluğunu süzer, sonra tekrar saklandığı yere geri döner. Onu suçlamıyorum. En azından devriye memuru gitmiş, ama bu kadar küçük bir alanda altı yetişkin çok fazla. Ayrıca, her şeyi hatırlayan bir çocuk da dahil olmak üzere üç çocuk varken nasıl anlamlı bir konuşma yapabileceğimizi de bilmiyorum.

Aliah, Nageenah ile fısıldayarak konuşur, sonra mutfağa gidip su ısıtıcısını çalıştırır.

Üç yaşındaki çocuk, Dedektif Marc'ı hayretle izliyor, bakışları adamın boynunda sallanan altın rozete sabitlenmiş. Bebek ise daha az ince davranıyor. Blokunu düşürüyor, dedektifin yanına yalpalayarak gidiyor ve pantolonunun paçasını tutuyor.

Nageenah azarlayıcı bir söz söyler, ama dedektif sadece gülümser, boynundaki zinciri çıkarır ve istenen şeyi verir, ancak üç yaşındaki çocuk zıplar, küçük kardeşinden yeni oyuncağı kapar ve odadan çıkar.

Hemen ağlamaya başlar, minik yumruklarını sallamaya başlar. Ancak Nageenah tepki veremeden, Daryl küçük çocuğu kucağına alır. Dans partnerleri arasındaki telepati gibi, o ve Roberta ortak bir sonuca varmış gibi görünürler.

"Hey, küçük adam, tango yapmak ister misin?" Hızlı iki adım ve Daryl ikisini odadan cha-cha-cha yaparak çıkarırken, bebeğin salya akan ağzı sessiz bir O'ya dönüşür. Geride kalmamak için Roberta kanepenin arkasına bakar.

"Zahra, değil mi? Dans etmeyi öğrenmek ister misin? Eğlenceyi sadece erkeklerin tekelinde bırakmak istemeyiz."

Zahra'nın başı tekrar görünür. Kıvrıkcık saçlı esmer kadına ciddiyetle bakar, sonra elini Roberta'nın eline koyar. Roberta göz kırparak, koltuğun arkasından Zahra'yı alır, sonra onu koridorda döndürür ve yetişkinlerin özel olarak konuşmalarına izin verir. İyi oynadı.

Dedektif Marc kanepeye otururken, Aliah kokulu yeşil çaylarla dolu bir tepsi ile geri döner.

"Tamam," der dedektif. "Sizden özür dilerim ve şimdi dikkatimi size veriyorum. Kayıp kadın, Sabera Ahmadi mi? Ve bu da kızı Zahra mı? Baştan başlayın ve bana her şeyi anlatın."

ALIAH, üç hafta önce Sabera'nın işten çıktıktan sonra ortadan kaybolduğunu ve bu sabahki haberlerde çift cinayet mahallinden uzaklaşan gizemli bir kadının video görüntülerinin yayınlanana kadar görülmediğini anlatır. Aliah, kadının başörtüsünden onun Sabera olduğuna emin, ancak dedektif Marc, kız kardeşi gibi, sadece giysilere dayanarak kimlik tespitini kabul etmekte şüpheli görünüyor. Nageenah ise dün Isaad'ı ziyaret eden kuryeden bahsediyor, Isaad'ın kızını Nageenah'a teslim ettikten sonra kendisinin de kaybolduğunu söylüyor.

"Ama Isaad'ın her zaman güvenilir olmadığını mı söylüyorsunuz? Sık sık geç kalır mı?" diye sorar Dedektif Marc.

Nageenah omuz silkiyor. "O zeki bir adam, ama kimseye görünmeyen şeyleri gören birçok kişi gibi..."

"O kibirli ve bencil," diye Aliah daha açık sözlü bir şekilde ekliyor.

"Onu sevmiyorsun," diyorum, bu aslında bir soru değil, çünkü cevap Aliah'ın yüzünde yazılı. "Neden? Onun ve Sabera'nın aşk evliliği olmadığını söyledin. O zaman ne? Sonra bir saniye sonra: "Bekle, Isaad'ın babasının arkadaşısı olduğunu da söyledin. Bu adam kaç yaşında?"

"Elli? Altmış?" Aliah onaylamayan bir şekilde homurdanıyor. "Kesinlikle, benim yaşma daha yakın, onun yaşına değil."

Hatırladığım kadarıyla Sabera yirmi üç yaşında. Evet, bu kesinlikle bir yaş farkı.

"Bu o kadar da nadir bir durum değil," diye karşılık verdi Nageenah. "İyi bir kocanın evin geçimini sağlaması beklenir, bu da belli bir yaş ve deneyim gerektirir. En azından diğerleri gibi zorla yapılan bir evlilik değildi."

"Onu seviyor musun?" diye soruyorum Nageenah'a.

Tereddüt eder. Sonunda: "Isaad odayı doldurur. Sabera buna uygun olarak geri çekilir. O daha yaşlı, baskındır. Yalnızken bir kişidir. Onunla birlikteyken farklı bir kadındır."

Kültürel açıklama gerektirmeyen bazı şeyler vardır. Bir sonraki mantıklı soruyu soruyorum: "Sabera'nın morluklar, yaralar, belki de bir dizi kazadan dolayı acı çektiğini gördün mü hiç?"

Nageenah başını sallar. "Bakanlıktaki konumum nedeniyle, bir eşin, kızın, kız kardeşin ne kadar savunmasız olabileceğini öğrenmek için çok zaman harcadım. Isaad... kolay bir adam değil, ama ailesine zarar verdiğini sanmıyorum."

Bir sonraki sorumu sormadan önce kasıtlı olarak Aliah'tan gözlerimi kaçırıyorum. "Sabera'nın hiç... kendinde değilmiş gibi davrandığını gözlemledin mi? Belki biraz sendeliyor, konuşması bozuk. Hareket edemiyor gibi?"

"Dur, ne demek istiyorsun?" Aliah şimdiden öfkelenmiş gibi görünüyor. "Sabera'nın içki içip içmediğini mi soruyorsun?"

Gözleri hafifçe büyüyen Nageenah'a dikkatimi veriyorum.

"Sabera Müslüman. O asla..." Aliah'ın sesi kesilir, Dedektif Marc susturmak için elini kaldırır. Onun da benim kadar bu cevaba ilgi duyduğunu anlayabiliyorum.

Nageenah hiçbir şey söylemiyor.

"Birkaç kez mi?" diye soruyorum yumuşak bir sesle. "Ya da en azından bir kez, şüphe duyduğunuz bir olay mı?"

Nageenah başını eğiyor. Sonra, hafifçe başını sallıyor.

"Hayır!" Aliah itiraz ediyor.

Sonunda ona bir bakış attım. "Anlaşmamızı hatırla. Her soruyu soracağım. Tüm cevapları dikkate alacağım, *hoşuna gitmeyenleri* bile."

Aliah utanarak kızarır. Kanepeye geri yaslanır, artık öfkeli değil, daha çok üzgün görünür. Sonra kendi zihni bağlantıları kurar: "Bu davranışı daha önce duydun. Bu yüzden soru sordun. Başka biri Sabera'nın içtiğini düşünüyor. Ben görmedim... Ben hiç bir şey görmedim."

"Evde çok fazla gerginlik var gibi görünüyor," diyor Dedektif Marc, dikkatimizi bu konuya çekerek. "Otokratik yaşlı koca, stresli

genç bir eş. Sabera onu terk etmeyi planlıyor olabilir mi?"

"Isaad'ı terk etmek, belki. Ama Zahra'yı terk etmek? Asla." Aliah'ın inancı mutlak. "Evliliğini bitirmek için çocuğunu terk etmek zorunda da kalmazdı. Böyle bir şeyi nasıl yapacağı konusunda benimle konuşabilirdi. Size söz veriyorum, bana tek kelime bile etmedi."

Dedektif Marc dikkatini Nageenah'a çevirir. "Siz ne düşünüyorsunuz?"

Nageenah daha ihtiyatlıdır. "Şu anda boşanmak pratik olmaz. Çoğu ailede, hem koca hem de karı faturaları ödemek için ev dışında çalışmak zorundadır ve yine de her ay geçim sıkıntısı çekerler. Sabera tek başına nereye gidebilirdi? Çocuğuna nasıl bakabilirdi? Bunlar kendisinin soracağı sorular. Ve cevapları olmadan..."

"Başka biriyle tanışmış olabilir mi?" Dedektif Marc ısrar eder. "Ona bir çatı sağlayabilecek başka bir erkek?"

Nageenah, hiçbir fikri yokmuş gibi omuz silkiyor. Aliah bir kez daha konuya giriyor. "Ne zaman? Çalışıyordu ve çalışmadığı zamanlarda kızına bakıyordu. Bu hayali kişiyle tanışmak için ne zaman vakti olabilirdi?"

"Bu doğru değil."

Aliah kaşlarını çatarak Nageenah'a döner. "Şimdi ne olacak?" Çünkü görünüşe göre tüm kötü haberler Nageenah'ın suçu. Genç kadın yaşlı kadına soğuk bir bakış attıktan sonra şöyle der:

"Haftada birkaç öğleden sonra Zahra'ya bakıyordum. Bazen birkaç saat, bazen birkaç saat. Sabera, yiyecek alıp ev işlerini halletmek için olduğunu söyledi, ama onu hiç marketten veya mağazadan alışveriş yaparken görmedim. Otobüse biniyor ve üç saat sonra geri dönüyordu, her zaman eli boş."

"Bu onun bir sevgilisi olduğu anlamına gelmez!"

"Hayır, öyle değil. Ama Sabera'nın hayatında iş ve evden daha fazlası vardı. Ne olduğunu bilmiyorum."

"Onun dönüşünü gördün," diye soruyorum aniden. "Ruh halini anlayabildin mi? Daha neşeli, daha kaygısız, daha rahat görünüyor muydu?" Çünkü çok seksi bir adamın eşliğinde vakit geçirmiş olduğu için, rahatlığı bana daha çok dikkat çekiyor. Tabii ki haftalar aylara dönüşene ve doğuştan gelen korkum çirkin yüzünü gösterene kadar.

Mutlu olmaktan korkuyorsun, dedi bana. Ve ben ona tamamen katıldım

"Bilmiyorum." Nageenah kaşlarını çattı. "O... kendinden kendisi gibi görünüyordu. Ciddi. Yorgun. Endişeli. Ama kim öyle değil ki?"

"Kocas1 onun bir sevgilisi olduğunu öğrenirse ne yapar?" Dedektif Marc yine. "Sana kıskanç bir tip gibi mi geliyor? Şiddete eğilimli bir adam mı?"

Nageenah bakışlarını yere indirirken, Aliah cevap verdi. "Kabil'de Isaad çok saygı duyulan bir adamdı. Ama burada yaşarken... O Sadece başka bir mülteci. Böyle şeylere alışık değil. Ve öfkeli bir adam. Bir keresinde narı duvara o kadar sert attığını gördüm ki, nar parçalandı."

Kendimi tutamıyorum. "Neden nar fırlatır ki?"

"ünkü bu dünyada Kandahar narından daha iyi bir şey yok," diyor Nageenah ciddiyetle. "Ve bazen, Kabul ile burası arasındaki büyük farklar katlanılması zor olan şeyler değildir, çünkü bunları beklersiniz. Ama küçük şeyler, mesela, görünüşü ve kokusu evi hatırlatan, ama tadı farklı olan bir meyve... Bazı günler, bu sizi yıkmaya yetebilir."

"Ya da yetişkin bir erkeğin öfke nöbeti geçirmesine neden olur," diye mırıldanıyorum. "Sence Isaad hala evlenmek istiyor mu? Dediğin gibi, onun hayatı da büyük bir değişim geçirdi."

"O saygılı biridir," diye başlar Nageenah, Aliah ise burun kıvrır.

"O kontrolcü. Burada meyveler farklı olabilir, ama savunmasız bir genç kadına patronluk taslayarak kendini güçlü hissetmek... Eminim bu hiç eskimez. Ve kesinlikle onun yakın zamanda vazgeçmek isteyeceği bir şey değildir."

"Onun ona içten bir sıcaklıkla baktığını gördüm," diye karşılık verir Nageenah. "Isaad'ın huysuz olduğu kesin, ama bence karısına karşı sevgi besliyor. Sadece... Sinirlendiğinde oldukça korkutucu olabiliyor. Bunun zor olduğunu düşünmesi için onu suçlamıyorum."

"Isaad bir baba olarak nasıldır?" Dedektif Marc konuyu değiştirir. "Kızına ilgi gösteriyor mu?"

"Zahra'ya çok düşkün," diye cevaplar Nageenah hemen, sesi kararlı. "Sabera çalışırken geceleri ona bakıyor, yemek yapmayı, temizlik yapmayı bile öğrendi. Onun yaşındaki bir adam için bunlar büyük adımlar. Onun Zahra ile oynadığını izledim. Onun için küçük oyunlar, çözmesi için bulmacalar yaratıyor. Zahra çok zeki ve bu onu çok mutlu ediyor."

"O, onun en sevdiği öğrencisi mi?" diye kuru bir şekilde soruyorum.

Nageenah bana bir bakış attı. "Belki. Ama büyük olasılıkla, okul öğretmenlerinin hiçbirisi ona yetişemeyecek, bu yüzden evde böyle bir ebeveyni olması iyi bir şey."

“Ne kadar zeki?” Dedektif Marc bilmek istiyor.

“İki yaşından beri okuyor. Zaten kafasında her türlü matematiği yapabiliyor. Ve çok iyi bir hafızası var. Olağanüstü derecede.”

"Diğer çocuğu kaçırmaya çalışan adamı gördü mü?" Dedektif Marc canlanır. "Çünkü hafızası bu kadar iyiye..."

"Hiçbirimiz bir şey görmedik. Bu odadan otopark görünmüyor."

"Beyaz erkek," diyor Dedektif Marc. "İri yapılı. İngiliz aksanıyla konuşuyor. Buralarda daha önce gördüğünüz birine benziyor mu?"

Nageenah başını sallar. "Ya geri gelip tekrar denerse?" "Bölgeye daha fazla devriye arabası göndermesini isteyebilirim."

"İki çocuğum daha var. Zahra'yı seviyorum, ama onların hayatını tehlikeye atamam. Ya... ya da?" Bakışları, derin bir nefes alan Aliah'a yönelir.

"Zahra'yı ben alacağım. O beni tanıyor ve o adam Sabera ve Isaad'ın adresini biliyor olsa bile, benim adresimi bilmesine gerek yok. Isaad döndüğünde bizi bulabilir."

"Isaad'ın geri döneceğinden hala emin misin?" diye soruyorum.

Aliah bile benim şüphemden şaşırılmış görünüyor. "Tabii ki. Aile her şeydir."

Keşke onun iyimserliğini paylaşabilseydim. Ve keşke o kutuda ne olduğunu bilseydim, onu kızını teslim edip rüzgarda kaybolmasına neden olan şeyi. "Özel kurye." Nageenah'a dönüyorum. "Onunla ilgili bir şey hatırlıyor musun? Gömleğindeki logo, ayırt edici beyzbol şapkası, arabanın rengi?"

Nageenah başını sallar. "Siyah bir araç kullanıyordu. Sağlam bir şeydi. Tek hatırladığım bu."

"Kilit olmayan bir anahtar için kilit," diye yüksek sesle düşünürüm. "Bu size tanıdık geliyor mu?"

Üç kişi de boş boş bana bakıyor.

"Bunu nereden duydun?" Dedektif Marc.

"Zahra söyledi. Ona göre, bunu bulmam gerekiyor." "Dört yaşındaki bir çocuk bunu mu söyledi?"

"Olağanüstü bir hafızası var." Nageenah'a doğru başımı sallarım. "Yani Zahra bunu daha önce okumuş ya da duymuş. Bir kitapta mı? Bir şiirde mi? Bir notta mı?"

Hâlâ üç boş bakış.

"Peki." Ayağa kalkıyorum. "Bundan sonra ne yapacağımı biliyorum. Depodaki iki kurbanın kimliğini nihayet tespit ettiğinizde bana haber verecek misiniz?"

“Kesinlikle bildirmeyeceğim,” diyor Dedektif Marc.

"Hadi ama, benim cazibeme karşı koymanın bir anlamı yok. Aliah ve Nageenah'a isimleri verip Afgan topluluğundan tanıyorlar mı diye sormanız gerekecek. Bunu yaptığınızda, bilgileri benimle paylaşacaklar. Doğrudan onları arayarak başlayın, hepimizin zamanını kazanmış oluruz."

O kaşlarını çattı. "Sen kimsin?"

Konuyu ciddiye alıyorum. "Ben yılanlardan çok korkan, ama bu akşam bir grup pitona akşam yemeği verecek biriyim. Bana aramamasını söylediğim bir adamdan telefon bekleyen bir kadını. Ama çoğunlukla... çoğunlukla şu anda, buz gibi bir bira açmak için can atan, alkol bağımlılığından kurtulmaya çalışan biriyim. Çünkü yorgun ve sinirliyim. Ve dışarı çok sıcak. Ve evet, bugün Y ile biten bir gün.

"Diğer bir deyişle, ben, sizlerin anlamasını beklemediğim şekillerde işime geri dönmem gereken biriyim."

Bir süre durup, iyi dedektifi incelerim. "Sabera Ahmadi'nin başı ne kadar belada sence?"

Dedektif Marc tereddüt eder.

Çekiçle iki kez öldürülmek, hiç de iyi bir şey değil. Çocuk kaçırma girişimi de oldukça korkunç.

"Görüşmek üzere, Dedektif," diye mırıldanırım. Sonra odadan çıkıp Daryl'ı aramaya giderim.

BÖLÜM 14

ANNEM, kendimi güvende tutmak için başkalarının ruhlarına bakmamı, ama benimkini asla göstermememi tavsiye etti.

Babam, tehlike durumunda bir erkek bulmam gerektiğini söyledi. Özellikle de her zaman bana göz kulak olacak olan sevgili arkadaşı Profesör Ahmadi'yi.

Kabil sokaklarında çılgınca yolumu bulmaya çalışırken, kalabalık aileleri, şemsiyeli yemek arabalarını ve birbirlerine öfkeyle korna çalan bir yığın tıkanmış aracı atlatırken, şimdi bu talimatları düşünüyorum. Bazı insanlar, geleneksel kıyafetler giymiş, başını koyu renk bir örtüyle kapatan ve uzun bir silahla koşuşturan bir kadının garip görüntüsünden geri çekiliyor. Çoğu, kendi panikleriyle o kadar meşgul ki, bunu fark etmiyor.

Çeşitli durumlarda paketleme yapan pazar tezgahlarının arkasına koşuyorum. Bir başka dar sokaktan geçiyorum, sonra bir başkasından. Daha geniş bir kavşağa zamanında ulaşıyorum ve sıkışık caddenin diğer tarafında siyah türbanlı bir Taliban savaşçısı durduğunu görüyorum. Karşıdan, yalnız bir kadın olan beni görüyor ve gülümsüyor. Bakışları tüfeğime düşüyor. Gülümsemesi büyüyor.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Silahımı tehditkar bir şekilde kaldırmalı mıyım? Geldiğim yoldan geri kaçmalı mıyım?

Ama arkamda da bir kalabalık var. Herkes ana caddelere akın etmeye çalışıyor. Herkes kaçmak için çaresiz.

Dört tekerlekli bir arabayı çeken, üstüne yığılmış sallanan sandıklarla dolu bir adam, benimle sinsi sinsi bakan militan arasında duruyor. Beklemiyorum. Dönüp koşuyorum, dalgalanan kalabalığın arasında zıplıyor, terk edilmiş eşyalara takılıp düşüyorum, akıntıya karşı mücadele ediyorum. Birkaç saat önce kaçtığım üniversite, şimdi tek umudum gibi görünüyor.

Sonunda soluma baktığımda, Taliban savaşçısını artık görmüyorum. Ama hala sokaklarda, çeşitli dükkanların ve yan sokakların önünden çıkan siyah türbanlıları görüyorum. Kalabalığın artan korkusu hissedilir derecede.

Egzoz dumanı ve terle kaplı bedenlerin kokusu. Çelik ve beton patlama duvarlarının hissi, şişen insan seline karşı baskı yapıyor.

Bir zamanlar alışveriş yapan kalabalığı beslemek için kurulmuş, şimdi ise kaçmak için çaresizce çabalayan kırmızı ve siyah şemsiyeli dört tekerlekli pazar tezgahlarının oluşturuğu tıkanıklık.

Önümde ikinci bir somurtkan adam belirdiğinde sağa sapıyorum, üçüncü adam kolumu yakaladığında sola sapıyorum. Akıntıya karşı yüzmek gibi bir his, bu da bana göldeki son günü, parmaklarının benimkilerle iç içe olduğu hissi hatırlatıyor...

Üniversite kapısından sendeleyerek girdiğimde, keder, korku ve yorgunluğun içimi parçalayan bir karışımıyla nefes nefese kalmıştım. Tek istediğim bir sığınaktı. Ancak karşılaştığım manzara, şehir sokaklarından sadece biraz daha az kaotikti. İnsanlar oraya buraya koşuştururken, diğerleri neredeyse yerinde dönüyor gibi görünüyordu. Ve gürültü... Her yerden gelen ve gürültülü bir kreşendo'ya dönüşen endişeli mırıldanmaların alt akıntısı. Neler oluyor, nereye gitmeliyim? Taliban'ın batıdan ve güneyden girerek okullar dahil tüm devlet kurumlarını ele geçirdiği söylentileri dolaşıyor. Yine de, bu üniversite kadar prestijli bir kurumun düşebileceği düşüncesi hala saçma geliyor. Tabii ki, Taliban doğrudan Kabil'e giriyor...

Kimse ne yapacağını bilmiyor, çünkü hiçbirimiz bu kadar hayal gücü sahibi değiliz. Ve yine de, işte buradayız.

Sırtımı duvara dayayarak, hızla Profesör Ahmadi'nin ofisine doğru ilerliyorum. İçeride, onu en eski ve en değerli defterlerini karıştırırken buluyorum. Yıpranmış sayfalar, yıllar boyunca özenle derlediği ders notlarıyla dolu, çünkü resmi ders kitaplarına ulaşmak zor. Daha da şaşırtıcı olanı, daha geniş bir kitleye ulaşacağı günü umut ederek, titizlikle geliştirdiği teoremler ve ispatlarla dolu kırmızı bir ciltlik defteri var. Şimdi, bu hazineleri tek tek açık kutulara yığıyor.

Beni gördüğü anda hareketsiz kalıyor. Yoğun, gri kaşlarının altında derinlemesine yer alan koyu renkli gözleri, titrek elimde tuttuğum tüfeğe düşüyor.

"O kadar mı kötü durumdayız? Baban mı?"

Sözleri söyleyemiyorum. Profesör bir kez başını sallayarak beni bu acıdan kurtarıyor.

"Peki ya kardeşin?"

Kafamı sallıyorum.

O homurdanıyor. "Babanı uyarmaya çalıştım. Kardeşleri ona iyilik yapmıyordu. Onların tarafında olursan, bedelini ödersin."

Ağzımı açtım, ama çıkan tek şey boşuk bir hıçkırık, bir hayvanın yaralı çığlığının ilk notasıydı.

Ahmadi elindeki kırmızı kapaklı günlüğü masaya bırakır ve bana doğrudan bakar. Yaşlı bir adam olan Ahmadi, uzun boylu vücudu ve kartal burnunu saran sert bir pelerin gibi zekasını sergiler. Kadınların ona hayran olduğunu gördüm. Ve diğerleri hakkında fısıltılar duydum, gözünü diktiği kız öğrenciler, sonra da onlar teslim olduktan sonra onları reddettiği. Dokhtar Baaz, arkasında fısıltılarla konuşuyorlardı, şehvet düşkününü yaşlı bir adam. Yanıldıklarını sanmıyorum.

Neredeyse bir yıldır onun için çalışıyorum, benim gibi kıdemsiz biri için çok yüksek bir pozisyon. Ama ben aptal değilim. Bakışlarının, tahtaya yazdırdığı uzun ve zorlu denklemleri incelemekten çok, vücudumun hatlarını dolaşmaya daha fazla zaman ayırdığını gözlemliyorum.

Son zamanlarda dikkatini daha da yoğunlaştırdı, benim daha bol ve geleneksel kıyafetler giymeye başladığımı ilk fark eden oydu. Daha sonra, tahtaya aceleyle karaladığım sayıları şaşırtıcı bir hız ve akıcılıkla çizdiğimi fark etti. Kendimi yavaşlatmak, sanki bilgiye ihtiyacım varmış gibi onun notlarına tekrar tekrar bakmak zorunda kaldım.

Şimdi beni değerlendiriyor. Sonra, doğrudan bir emir olarak: "Söyle bana."

Bu açıklamayı meydan okurcasına olmasa da, olabildiğince doğal bir şekilde yapmak istiyorum.

Bunun yerine, yanaklarım kızarır ve utancımın farkına varırım.

Annemi özliyorum. Aptalca, ama şimdi her zamankinden daha fazla, onun kucaklamasının rahatlığını özliyorum. Ona tüm aptallıklarımı ve naiif kadınsı başarısızlıklarımı itiraf etmek istiyorum. Bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istiyorum, yalan söylese bile, en azından bir an için yükümü bırakabileceğim.

Şimdi üç basit kelimeyi söylemeye çalışıyorum. Ağzım açılıyor, kapanıyor. Hiçbir şey çıkmıyor. Daha da kızarıyorum, tekrar deniyorum. Hâlâ boğazım çalışmıyor. Babam ilerici olabilir, ama o bile yaptığım şeyden dehşete düşerdi.

Bir an için, korkunç, bencilce, yürek parçalayıcı bir şekilde, onun öldüğüne ve benim utanç verici durumumu asla öğrenemeyeceğine minnettarım. Bu da beni yeniden utanç içinde başımı eğmeye zorluyor.

Profesör Ahmadi sonunda bana acıyarak: "Baban kim?" diye soruyor. Soruyu sertçe soruyor. Azarlamadığı için minnettarım.

"Bu önemli mi?" diye fısıldadım.

"Bu şartlar altında, çok önemli olduğunu söyleyebilirim."

Kafamı sallıyorum. "O öldü. Ben yalnızım. Önemli olan tek şey bu."

"Amerikalı mı?" diye soruyor Ahmadi sertçe.

"Hayır."

"Ama öyle olduğunu söyleyebilirsin. Bagram'dan yeni geri çağrılan bir Amerikan askeri?"

"Ben... Sanırım."

"O zaman şöyle yapacağız: birlikte üsse gideceğiz. Sen, bir Amerikan askerinin hamile sevgilisi olacaksın. Ben de senin baban olacağım. Bizi buradan uçuracaklar."

Ona şaşkın bir bakış atarım. Bu kadar basit olacağını hiç sanmıyorum. Yine de, planını dikte ettikten sonra, Profesör Ahmadi çoktan toparlanmaya başlamıştır.

"Sadece bunları mı alacaksın?" Çenesi, benim tek görünür eşyam olan, yanımda sallanan tüfeği işaret ediyor.

Annemin söylediklerini hatırlıyorum. Ne isteyeceğimiz hakkında. Neye izin verileceği hakkında.

"İhtiyacım olan her şey var," diyorum sonunda, hafifçe şişkin karnuma elimi koyarak. Ve o, benim doğmamış çocuğumdan bahsettiğimi varsayınca, onu düzeltmeye zahmet etmiyorum.

Sonuçta, bu o kadar basit değil. Profesör Ahmadi, kitap kutularını ve değerli eşyalarını, onsuz yaşayamayacağına inandığı her şeyi arabasına yükler. Ancak üniversitenin kapısından çıktığımız anda, daha önce karşılaştığım aynı yoğun trafik sıkışıklığına takılıp kalırız. Ne kadar korna çalarsak çalalım, ne kadar küfür edersek edelim, hiçbir şey değişmiyor ve şehrin bir saat kuzeyindeki Bagram'a asla varamayacağımız kısa sürede anlaşılıyor. Bunun yerine, Hamid Karzai Uluslararası Havalimanı'nı hedef olarak belirliyoruz ve otuz dakika sürmesi gereken yolu dört saatte zorlukla kat ediyoruz.

O zaman bile, son birkaç kilometrede, insan kalabalığı arabayla geçilemeyecek kadar yoğunlaşmıştı. Yolun ortasına park ettik, profesör bir valizi aldı, üzerine en değerli kutusu koydu ve omzuna siyah bir spor çantası astı. Bana ikinci valizi uzattı. Dengesiz adımlarla yola çıktık, kısa sürede kaosun içinde kaybolduk. Kadınlar bunalıcı sıcakta ağlıyor ve feryat ediyordu. Yetişkin erkekler dizlerine kadar gelen lağım sularıyla dolu drenaj kanallarında yürüyordu.

Yaklaştıkça durum daha da kötüleşiyor, insan kalabalığı geçilmez bir duvar haline geliyor ve daha da heybetli bir fiziksel yapıya baskı yapıyor. Bu yapının üstünde dikenli tel bobinleri var ve

saldırı tüfeği ile silahlanmış, somurtkan yüzlü ABD Deniz Piyadeleri tarafından korunuyor. Çocuklar kalabalığın içinden öne doğru geçiriliyor. Hatta biri yarıya kadar tırmanmış, sanki ayrılan ABD kargo uçaklarına binmek hayatta kalmanın tek umuduymuş gibi, çılginca bir bebeği teslim etmeye çalışıyor.

Korku ve hayranlık karışımı bir duygu ile izliyorum. Amerikalılar bizi terk etti. Amerikalılar bizi kurtaracak. Bu hiç mantıklı değil, ama yine de üç bin yıllık başkentimin, şehrimin, ailemin evinin yirmi dört saatten az bir sürede yıkılması kadar çılginca değil.

Kalabalıkta tanıdığım ve beni tanıyan yüzler var. Hepimiz dikkatle göz teması kurmaktan kaçınıyoruz, ancak bu noktada bunun pek bir önemi yok.

Savaşta kazananlar ve kaybedenler vardır. İşte kaybedenler, daha iyi bir gelecek için savaşımaya cesaret eden yüzbinlerce Afgan ve önümüzdeki günlerde muhtemelen hayatlarıyla ödeyecekler. Ya da daha kötüsü, aileleri onlar için bu bedeli ödeyecek.

Annemin çoktan ölmüş olmasına, bunu görmek zorunda kalmamasına minnettarım. Ağzında kalan acı tadı yutmak zorunda kalmamasına minnettarım, ki o acı tadı şimdi benim ağzımı dolduruyor.

Sonunda Profesör Ahmadi kolumu tutup beni oradan uzaklaştırır. Burada bizim için umut yok. Herkes değerli kağıtları havaya kaldırıyor, ülkeyi terk etme haklarını kanıtlayan yasal belgeler. Herkes kişisel değerli eşyalarını ve aile hazinelerini taşıyor.

Hiçbiri önemli değil.

"En kötüsü olursa, insanlar her şeyi almak isteyecekler, ama sonunda hiçbir şeye izin verilmeyecek. Bunu unutma, canım. Unutma."

Şimdi Ahmadi'nin arkasında yürüyorum, onun arabasına dönmek için gelen trafik akışının içinde zorlukla ilerliyoruz.

"Evleneceğiz," diyor yürürken. "Senin babam olduğunu sanıyordum."

O kadar ani durdu ki, neredeyse ona çarpıyordum. "Sabera! Etrafına bak. Her şeyin değiştiğini görüyorsun. Artık genç bir kadının yalnız kalması güvenli değil."

Onunla tartışmak istiyorum. Ama caddenin karşısından bana sinsi sinsi bakan, gözlerinde şimdiden heyecan parıldayan o ilk Taliban savaşçısının bakışını hatırlıyorum.

Profesör, valizinin sapını bırakıp omzumu tuttu.

"Sınırı geçmemiz için gerekli bağlantılarım ve kaynaklarım var. Araba ile seyahat etmemiz gerekecek, ama bu mümkün. Karşılığında, Sabera, senin kocan olacağım. Benim liderliğimi takip edecek, dediklerimi yapacak ve beni her yönümle kabul edeceksin. Anladın mı?"

Elini sıkıca tuttu, yaşına göre güçlü ve morartacak kadar sıkıydı, kalın kaşlarının altındaki gözleri ise parıltıyordu.

Onu bir dakika boyunca izliyorum. Patlayan nar ağaçlarını ve kardeşimin kahkahalarını hatırlıyorum. Anne babamı ve evlilikleri boyunca her gün paylaştıkları bakışları hatırlıyorum. Derin, karanlık bir gölün üzerinde huzurla yüzdüğümü, soluk gömleğimin kelebek kanatları gibi etrafımda yayıldığını, onun sıcak elinin benim elime kaymasını hatırlıyorum.

Küçük bir kızken hayaller kurardım. Şimdi bir kez başımı sallıyorum.

"Babanıza seni koruyacağıma söz verdim," diyor Profesör Ahmadi kısa ve öz bir şekilde. "Ve ben sözümün eriyim. Bu çocuğu kendi çocuğum gibi kabul edeceğim. İkinize de bakacağım. Belki bu senin beklediğin evlilik değil, ama ben son derece zeki bir adamım, Sabera. Ve senin de son derece zeki bir kız olduğun benim için çok açık. Belki de birlikte o kadar da kötü olmayız."

Profesör, dalgalı insan kalabalığının arasından zorla ilerlemeye devam eder. Bir süre sonra ben de onu takip ederim.

Babam, tehlike çok büyük hale geldiğinde, beni kurtaracak bir erkeğe ihtiyacım olacağını söylemişti.

Annem ise, en kötüsü olduğunda, kimsenin ruhuma bakmasına izin vermememi söyledi.

Başkalarını kullan. Ama asla kendinden çok fazla açığa çıkarma. Belki de sonunda ikisi de haklıydı.

Bunu sana yazdım Zahra, diğer günlük yazılarım ve çeşitli düşüncelerimle birlikte, çünkü ebeveynini çok erken kaybeden her çocuk gibi, geleceğin ne kadar belirsiz olduğunu biliyorum.

Çok fazla ölüm ve trajediye tanık oldum.

Ve yine de seni ilk kez kucağıma aldığım andan itibaren, en büyük sevgiyi ve en derin mutluluğu da yaşadım.

Senin büyümeni izlemek isterdim, benim tatlı çocuğum, benim kendi annemle hiç yaşamadığım, genişleyen yılları ve önemli yaşam olaylarını deneyimlemek isterdim.

Ama belki de, tıpkı annem gibi, benim de günlerim sayılıydı.

Şimdi, Zahra, sana ailemin bana verdiği tavsiyenin aynısını vereceğim:

Isaad'a güven. O sözünü tuttu, doğduğun andan itibaren seni sahiplendi, sonra da senin zeki ve meraklı zihnine umutsuzca aşık oldu.

O, beni de dahil olmak üzere, kimsenin sana zarar vermesine asla izin vermez.

Kendine güven. Sen savaşçıların soyundan geliyorsun. Ailemizdeki erkekler, bu ayrıcalığın kendilerine ait olduğuna aptalca inanıyorlar, ama nesiller boyunca en cesur kararları alan ve en zorlu savaşları verenler kadınlardı.

Unutma, tatlı kızım:

İstedğin tüm sevgiye sahipsin.

İhtiyacın olan tüm cesarete sahipsin.

Öğrenmeyi umduğun evrenin tüm sırları, senin muhteşem zihninde saklı.

Sevgili Zahra'm...

Başını dik tut.

BÖLÜM 15

DARYL beni Starbucks'a bıraktığında, gerçekten endişeliydim, beyaz tişörtüm hem gerginliğim hem de öğleden sonra sıcağı nedeniyle cildime yapışmıştı. Daha önce dedektife abartmamıştım — gecenin yaklaştığını ve bununla birlikte ilk kez yılanları besleyeceğimi ve onlara bakacağımı çok iyi biliyordum. Eğer işin sırrı korkularınızla yüzleşmekse, benim korkumun o anı kabul edip etkisini kaybetmesi gerekiyor. Bunun yerine, saatler geçtikçe korkumun arttığını hissedebiliyorum. Akşam yemeği vaktinde titreyen bir insan kabuğuna dönüşmek istemiyorum, ama bu konuda başka seçeneğim olmayabilir.

Önümüzdeki konuşma konusunda da emin değilim. Bu toplantının bedeli — iki adet ikiz yatak, konut koordinatörü Ashley'e söz verilmiş —nasıl tutacağımı bilmediğim bir sözdür. Yalan söylememek için gerçekten elimden geleni yapıyorum, ama bu, verebileceğimden fazlasını vaat ettiğim bir durum olabilir. Bu durum beni pek iyi hissettirmiyor.

Ahmadilerin atanan sosyal hizmet görevlisi Staci Lynn'i hemen fark ettim. Kahve dükkanının köşesinde, pencereden olabildiğince uzak, arkada oturuyor. Şu anda başını eğmiş, telefonunda bir şey inceliyor. Koyu saçları, ipeksi mavi-siyah bir şelale gibi etrafına dökülüyor.

Sonra başını kaldırıyor. İlk bakışta, yirmili yaşların sonu, otuzlu yaşların başında gibi görünüyor. Beyaz yakalı gömleği narin yüz hatlarını ve alabaster tenini çerçevesiyor, uzun saçları ise bir peçe gibi, burada bir parça elmacık kemiği, orada bir köşe ağzı ortaya çıkarmak için kayıyor. Bana doğru dönüyor ve saçları geriye doğru sallanarak yüzünün tamamını ortaya çıkarıyor.

Ashley beni hazırlamıştı, bu yüzden irkilmemeyi başardım. Yine de şaşırtıcı bir manzaraydı. Yara izi sol şakaklarından başlayıp yanağına, boynuna ve çene hattına doğru uzanıyor, sonra gömleğinin yakasının altında kayboluyordu.

Kalın, ip gibi izler olacağını düşünmüştüm. Ancak bu, daha çok yavaşça eriyen, asidin korkunç işini yaparken acı verici katmanlar halinde derinin deriye karışması gibi görünüyor.

Yeniden yerleşim ajansının sosyal hizmet uzmanına yaklaşıyorum. "Staci? Ben Frankie Elkin. Geldiğiniz için teşekkürler. Kahve veya başka bir şey ister misiniz?"

Önündeki buharlı seyahat bardağını işaret ediyor. Kızarıyorum, kendimi daha da şaşkın hissediyorum. Kafamı toparlamam lazım. Sabera'nın ortadan kaybolmasıyla ilgili durum çok hızlı geliyor gibi görünüyor. Eğer kızı da şu anda tehlikedeyse, bu kadar geride kalmamam lazım.

Kahve sipariş etmek için tezgaha doğru yöneldim. Sistemi bilmediğim için sırayı yavaşlattım ve arkamdaki bağımlılar sabırsızlanmaya başladı, aralarında bana öfke dolu bakışlar atan siyah saçlı genç bir adam da vardı.

Sonunda masaya geri döndüğümde, Staci telefonunda gezinmeye devam ediyordu.

"Sağ tarafıma oturman gerekiyor," diyor.

Soluna sandalye çekmekten vazgeçip, yer değiştiriyorum.

"Dış kulağımın büyük bir kısmı yok." Saçlarını geri çekiyor. Tabii ki, normalde mükemmel şekilli bir kabuk olması gereken yerde, küçük bir kırıldak parçası var gibi görünüyor. "Kulağın dış kısmı, kulak kepçesi, sesi kanalize etmeye ve gürültüyü amplifiye etmeye yardımcı olur. Teorik olarak, sol tarafımla hala duyabiliyorum, ama her şey boğuk geliyor. İnsanların benimle sağ tarafımdan konuşması daha iyi."

Başımı sallıyorum. Saçlarını yerine bırakıyor. Derin mavi gözleri olduğunu fark ediyorum. Saldırıdan önce, genç Elizabeth Taylor'a benziyordu. Saldırıdan sonra da hala çarpıcı.

"Dokunmak ister misin?" diye sorar.

Ona ne kadar eğildiğimin farkında olmadan geri çekiliyorum. "Özür dilerim..."

"Buna alışkınım. Çocuklar bazen dokunmak isterler. Ebeveynleri dehşete kapılır, ama ben umursamam. Yaralarım yüzünden farklı görünüyorum. İnsanlar farklı olan şeylerden korkar. Çocuklar dokunur. Bunun sadece parlak ve biraz pütürlü bir deri olduğunu, ama sonuçta o kadar da özel bir şey olmadığını anlarlar. Devam ederler, unuturlar. Oysa ebeveynleri her karşılaştığımızda gizlice bakmaya devam ederler. Şahsen, çocukların yaklaşımını tercih ederim."

"Ashley, asit saldırısının kurbanı olduğunu söyledi."

"Bir otobüste. Yaşlı bir kadın bana yaklaştı. Günah, beden ve şeytanın işleri hakkında bir şeyler bağırırdı, sonra yüzüme asit attı. On altı yaşındaydım."

Gözlerimi kırpyıyorum. "Sanırım o kadın hem deli hem de çılgın, değil mi?"

"Ayrıca tamamen kafayı yemiş. Suçlu bulundu ve bir kuruma gönderildi. Sonraki birkaç yılı plastik cerrahımın yakın tanıdığı olarak geçirdim." Staci yüzünü işaret etti. "Bu, altı ameliyattan sonra. Açıkçası, o bir mucize yaratıcı."

"Elbette."

Sonunda, hafif bir gülümseme. "Ashley, Sabera Ahmadi hakkında bilgi almak istediğini söyledi. Kayıp, muhtemelen tehlikede."

"Bu sabah birinin çocuğunu kaçırmaya çalıştığını da unutma." "Zahra mı? O iyi mi?"

"Şimdilik." "Peki

Isaad?"

"Kimse bilmiyor. Dün ayrıldı. O zamandan beri kimse onu görmedi. Bakın, hizmet ettiğiniz aileler hakkında konuşmamanız gerektiğini anlıyorum, ama siz Ahmadi ailesinin sosyal hizmet görevlisi, değil mi? Onlar Tucson'a geldiklerinden beri onlarla en çok çalışan kişi sizsiniz."

Omuz silkiyor. "İlk banka hesaplarını açmaktan otobüse binmeyi öğretmeye kadar her konuda onlara yardım ettim. Sabera'ya bluz, Zahra'ya kot pantolon ve Isaad'a çorap aldığımı da unutmamak lazım. Evet, sanırım onları çoğu kişiden daha iyi tanıyorum."

"Isaad'a çorap mı aldınız?" Gerçekten şaşırdım. "Aile üyesi olmayan bir kadının erkek giysileriyle ilgilenmesi kültürel kurallara aykırı değil mi?"

"Benim rolüm profesyonel olarak kabul ediliyor. Aileler buraya sadece üstlerindekiyle geldikleri için, erkekler iş için doğru giysilere sahip olmaktan çok, boxerlarının kaynağıyla daha az ilgileniyorlar."

"O zaman kesinlikle doğru kişiye geldim." Kahvemi masaya bırakıp ona dikkatle baktım. "Gerçekten yardımına ihtiyacım var. Sabera, Isaad ve Zahra'nın yardımına gerçekten ihtiyaçları var. Mahremiyet beklentileri olduğunu anlıyorum. Ama onların iyiliği için... Lütfen benimle konuş. Hayatlarının buna bağlı olabileceğini söylerken yalan söylemiyorum."

Staci derin bir nefes alır. Bir zamanlar kendisi de mağdur olan ve şimdi dünyanın en savunmasız insanları için çalışan bir kadın olarak onun şefkatini görebiliyorum. İşinin kuralları var, sonra da bunların ardındaki ruh var: her zaman ailenin ihtiyaçlarını öncelikli tutmak. Ahmadilerin şu anda en çok neye ihtiyacı olduğunu biliyorum; umarım Staci de aynı sonuca varır.

Sonunda: "Koşullar göz önüne alındığında... Sormak istediğinizi sorun. Cevaplayabileceğim ne varsa cevaplayacağım."

Gözümü kırpmadan soruyorum. "Sabera'yı hiç içki içerken yakaladınız mı? Müslüman olduğu için alkol almaması gerektiğini biliyorum, ama bu içmediği anlamına gelmez."

Staci seyahat kupasını kaldırır. Bir yudum alır. Ben çoktan yasak bölgeye girdiğimden endişelenirken, o "Sorun çok basit" diye mırıldanır.

"Çok basit mi? Ne demek istiyorsun?"

"Tüm mültecilerin karşılaştığı asıl sorun, yeni hayatlarına ne kadar iyi uyum sağladıklarıdır."

"Peki, Sabera yeni hayatına ne kadar iyi uyum sağlıyor?"

"İşte burada işler karmaşıklaşıyor. Bir sosyal hizmet uzmanı olarak, benim öncelikli hedefim aileleri korumak. Ve bunu sadece meraklı yabancılardan korumak anlamında söylemiyorum." Bana bir bakış atıyor. "Ekstra ücret ödmeden fazla mesai yapmalarını isteyen işverenlerden korumak anlamında söylüyorum. Ya da bozuk klimayı onların sorumluluğu olduğunu söyleyen ev sahiplerinden, ya da standart olduğunu söyleyerek bir düzine ekstra ücret ekleyen bankalardan korumak anlamında."

"Nesiller boyu aynı şekilde yaşamış geniş aileleriyle birlikte yaşamış birçok mülteci için Amerika, fırsatlar ülkesi olmaktan çok ruhlarına bir şok. Yeni bir şehir, yeni bir kültür ve toplu taşımadan market alışverişine, vergi beyannamesi vermeye kadar milyonlarca yeni sistemi öğrenmeye çalışıyorlar. Bunun kafa karıştırıcı olduğunu söylemek yetersiz kalır. Her şeyin yolunda gideceğini ummak ise naifliktir. Isaad ve Sabera gibi iyi eğitilmiş, kentleşmiş bir çift için bile her yerde tuzaklar vardır."

"Müslüman mültecilerim için son zorluk: onların iş ahlakını takdir eden ve dinlerine saygı duyan yerel tatil köylerinde bir işveren ağı kurdum, tam da otel misafirleri başörtüsü taktıkları için kadınlara saldırmaya başladıkları sırada. Açıkçası, hayat zaten yeterince zor değil mi?" Staci gözlerini devirdi ve kahvesini masaya vurdu.

"Durum şu: Ahmediler gibi bir aile geldiğinde, konut koordinatörü Ashley onlara ilk dairelerini bulur ve yerleşmelerini sağlar. Aliyah gibi bir gönüllü, onlara yerel kuralları öğretirken, onları daha geniş Afgan toplumuyla buluşturur. Benim işim ise onlara diğer her konuda yardımcı olmak. Onları Pima'da uygun ESL sınıfına kaydettirmek. Finansal kimliklerini oluştururken onlara rehberlik etmek. İş seçeneklerini onlara göstermek. Erkekler için bu genellikle inşaat/peyzaj işleri veya şoförlük ile sınırlıdır. Isaad kesinlikle kendi ellerini kirleten bir adam değildir ve kullanılmış bir araba satın alacak kadar parası vardır, bu yüzden

Uber Eats'te çalışmaya başladı. Kadınlar için bazı restoran işleri var, ancak çoğunlukla yerel işletmelerde temizlik işleri. Sabera, ev dışında çalışmaya alışkın olduğu için bunu sorun etmedi. Her ikisi için de, İngilizce becerileri ve ileri eğitimleri göz önüne alındığında, ileride daha iyi fırsatlar olacağını düşündüm. Ancak şu anda...

"Bu son değil," Aliah'ın ilk görüşmemizde bana söylediği şeyi tekrar ediyorum. "Bu bir başlangıç."

"Aynen öyle. Bu da bizi çocuk bakımı konusuna getiriyor..." Derin bir nefes. "İnsanlar mültecilerin geri kalanımızdan kaynakları aldığını düşünme eğilimindedir, ama gerçek şu ki, kamu yardım programlarımızın çoğu — sekizinci bölüm konutları, Headstart okul öncesi vb. — hizmet verebilmek için çok uzun bekleme listelerine sahiptir. Ashley'nin *şu anda* her aile için bir daire bulması gerekiyor. Onlara çocuk bakımı ve iş bulma konusunda *hemen* yardım etmeliyim. Vaka sorumlusu olarak, her aileyle bir yıldan fazla çalışabilirim, ama federal fonları üç ayda bitiyor. Yani ilk on iki hafta içinde, onların yerleşmelerini, iş bulmalarını ve hayatlarını düzene sokmalarını sağlamalıyım. Bu hiç de kolay bir iş değil, özellikle de öğrenmeleri gereken çok şey varken."

"Bu yüzden Isaad gündüzleri araba kullanıyor, Sabera ise geceleri temizlikçi olarak çalışıyor. Böylece Zahra'yı aralarında paylaşabiliyorlar?"

"Çoğu ailenin yapabileceği en iyi şey." "Evlilik için kolay olamaz."

"Yine de mülteci kampında yaşamaktan daha kolaydır. Annelerin geceleri bebeklerini göğüslerine sarıp uyuduklarını biliyor musun?"

Kafamı sallıyorum, cehalet mutluluktur diye düşünüyorum.

"Fareler bebeklerin tadını severler. Birden fazla vaka var, ebeveynler uyanınca yeni doğan bebeklerinin parmak uçlarının ya da daha kötüsü burun uçlarının kaybolduğunu fark ediyorlar. Bir de kulak kanallarına girmeyi seven hamam böcekleri ve bir şişe su için her gün çıkan bıçaklı kavgalar var."

"Travma," diye mırıldanıyorum. "Ashley bana hiçbir varsayımda bulunmamam gerektiğini söyledi, çünkü ne kadar bilgili olduğumu düşünürsem düşünsem, hayal gücüm asla yeterince korkunç olamazdı."

Staci hafifçe gülümser. "Benim deneyimim yeterince korkunçtu ve ben bile anlamış gibi davranmıyorum. Benim de korkunç bir şiddet anım oldu. Ailelerimin çoğu yıllardır devam eden kaos, vahşet ve kan dökülmesine maruz kalıyor. Yıllardır ne olacağını bilememenin verdiği sürekli endişeyi saymıyorum bile."

"Sabera bu yüzden mi içiyor?" diye soruyorum, çünkü Staci hala bu soruyu kaçınıyor. "TSSB'siyle başa çıkmak için mi?"

Staci tereddüt eder. "O evde çok fazla stres olduğunu düşünüyorum," der, "ve Sabera'nın kendinde olmadığı zamanlar oluyor. Ama bunun sebebi alkol mü? Birinin... kendinde olmadığı hissine kapılmasının birçok nedeni olabilir."

"Haplar,
uyuşturucular?" Omuz
silkiyor.

"Uykusuzluk mu?"

Yine omuzlarını kaldırıyor, ama bu sefer biraz daha az abartılı. En azından onun durum değerlendirmesi konusunda doğruya yaklaşıyorum. Ama kapalı kapılar ardında gerçekte neler olup bittiğini, bir sosyal hizmet uzmanı bile olsa, kimse nasıl bilebilir ki? Şimdilik bu konuyu kapatmaya karar veriyorum.

"Peki ya Isaad? O da travma sonrası stres bozukluğu yaşamıyor mu?" diye soruyorum.

"Isaad karmaşık biridir. Kesinlikle zeki, inanılmaz derecede kibirli. Dairelerine tahammül edemiyor, Uber Eats şoförü olarak çalışmaya indirgenmiş olmaktan hoşnutsuz ve şimdiden Amerikan rüyasını gerçekleştirmek istiyor. Ama hayal kırıklığından dişlerini gıcırdatmadığında, karısı ve çocuğuna karşı doğru olanı yapmaya çalışıyor gibi görünüyor. Öfkeli ve patlamaya hazır, evet, ama havlaması ısırmasından daha fazla. Duygularını, çirkin olanları bile, daha rahat ifade eden biri, bu da iyi bir şey olabilir."

"Sabera duygularını göstermiyor mu?"

"Sabera zor biridir. Onu hiç öfkeli veya endişeli görmedim. Gözlemler, dinler, öğrenir. Ama herhangi bir anda ne düşündüğünü... Onunla arabada saatler geçirdim. Hatta ona kişisel aşçılık dersleri bile verdim, bu benim en sevdiğim başa çıkma yöntemimdir. Bazen onun büyülenmiş olduğunu anlayabiliyorum. Bazen ise açıkça yorgun olduğunu. Asla şikayet etmez. Ne zaman "buraya gitmeliyiz, bunu yapmalıyız" desem, tam olarak dediğimi yapar. Asla sorumluluklarından kaçmaz. Ama bu düzeydeki bir değişimi gerçekten ne kadar iyi idare ediyor, hiç bilmiyorum. Tecrübelerime göre, bu iyi bir şey değil. Yüzeyin altında ne kadar çok endişe ve korku birikirse..." Staci'nin yüzünde gerçek bir endişe ifadesi var.

"Tucson'da iki aydan biraz fazla süredir bulunuyorlar, değil mi? On hafta mı?"

Staci başını sallar.

"Yani, finansal olarak kendi kendilerine yetebilmeleri için sadece iki haftaları kaldı, öyle mi?"

"Aşağı yukarı öyle. Küçük bir çocukları olduğu için, bazı ek programlara hak kazanıyorlar. Onlara bu programlara başvurmalarını önerdim."

"Yani stres seviyeleri giderek artıyor olmalı." "Kolay bir dönem değil."

"Isaad patlamaya hazır hale geliyor. O da sarhoş oluyor." Hâlâ ısrar ediyorum, Staci'nin boşlukları doldurmasını ya da en azından kendi kendime bir sonuca varabilmem için yeterli ipucu vermesini sağlamaya çalışıyorum.

Staci kahvesinden bir yudum alıyor, seçeneklerini tartıyor gibi görünüyor. "Görevlerimden biri," diyor aniden, "onlara bir aile hekimi bulmalarına ve ilk evrakları doldurmalarına yardımcı olmak."

"Tamam."

"Söylemeye gerek yok, sağlık sistemimiz çoğu Amerikalı için bir gizem, yabancılar için ise daha da fazla. Buna HIPAA ve doktor-hasta gizliliği gibi kavramları da ekleyince, ki bunlar dünyanın çoğu yerinde yok, işler çabucak karmaşıklaşıyor."

Cesurca başımı sallıyorum.

"Birçok kişi gibi, Isaad ve Sabera da formları nasıl dolduracaklarını bilmiyorlardı. Acil durumlarda ulaşılabilecek bir kişi belirlemeniz ve doktorunuza bu kişiyle bilgi paylaşma izni vermeniz ne demek? Onların kültüründe aile çok önemlidir; büyükanne ve büyükbabalar, teyzeler, amcalar, kuzenler, ebeveynler, kardeşler. Onlar için bu kişilerden herhangi biri, hepsi olabilir. Bu ülkede acil durum irtibat kişinin genellikle eşiniz veya birinci derece akrabalarınız olduğunu açıklamak zorunda kaldım. Yakın bir arkadaşınız da olabilir."

"Anladım."

"Birbirlerini listelediklerini varsaydım. Ama kontrol etmedim. Onların mahremiyeti önemli." Staci derin bir nefes aldı. "Bu yüzden, sadece iki hafta sonra gece yarısı telefonum çaldığında, Sabera Ahmadi'nin listelenen irtibat kişisi olarak beni arayan acil servis doktoru beni şaşırttı."

"Aradılar mı? Sabera hakkında mı?"

Staci beni inceledi, bir an bekledi.

"Alkolle ilgili miydi? O kadar sarhoştuk ki, bayılmış, kontrolsüz hale gelmişti, bir şey..."

Hâlâ cevap yok. Sosyal hizmet uzmanı tıbbi geçmiş hakkında yorum yapamaz, fark ediyorum. Sabera'nın acil serviste olmasının nedeni gizlilik kapsamına giriyor. Ama zihnimde olasılıklar dolaşmaya başladı bile. Şimdilik:

"Sabera'ya neden Isaad'ın yerine senin adını verdiğini sordun mu?" "Uygun olduğunu düşündüğümde."

Diğer bir deyişle, Sabera ayıldığında. Ya da... Staci'nin bakışlarında bir yoğunluk var. Sanki belirli bir bilgiyi beynime kazımaya çalışıyor gibi, ama ben çok kalın kafalı olduğum için anlamıyorum. Bir şey oldu. Alkol ya da uyuşturucu değil mi? Yani başka bir neden mi? Her halükarda, Sabera acil servise kaldırıldı ve Staci'ye haber verildi. Onun sosyal hizmet görevlisine. Kocasına değil.

Son cümleyi yüksek sesle söylediğimi, Staci başını salladığında fark ettim. "Sabera'ya acil durumlarda aranacak kişinin genellikle eş, aile üyesi veya arkadaş olduğunu söylemiştim. Ona göre, bu parametrelere göre benim adım mantıklı olanıydı."

"Burada ailesi olmadığını biliyorum; Aliah, Afganistan'da öldüklerini söyledi. Ama bu durumda yine de..." Sesim kesildi. Sanırım anladım, ama o kadar şaşırdım ki düşüncemi tamamlayamıyorum. "Yani, onun da eşi yok mu? O ve Isaad... evli değil mi?"

"Bana öyle söyledi."

"Ne, mülteci statüsü kazanma ve gözaltı kampından çıkma şanslarını artırmak için yalan mı söylediler? Ama böyle bir şey nasıl mümkün olabilir? Milyonlarca arka plan kontrolü, belge talebi vb. yok mu?"

"Kesinlikle." Staci öne doğru eğildi. "Yasal belgeler gerekiyor, iki, üç, dört kez kontrol edildiğini söylemeye gerek yok. İşleri daha da ilginç hale getirmek için, onları birlikte izledim. Isaad? Onunla etkileşim kurma şekli, Zahra'ya göz kulak olması. O adam, Sabera öyle düşünmese de, onları bir aile olarak görüyor."

"Anlamıyorum."

"Sabera zorlu birisi," diye tekrarlar Staci. "On hafta sonra, Isaad ve ihtiyaçlarını biraz anladığımı hissediyorum. Ancak Sabera benim için hala tam bir gizem. Özellikle de..."

Omuzlarını silkiyor. Yine acil servise gitmiş. Etik olarak açıklayamayacağı bir ipucu. Ama önemli bir şey olmuş. Soru şu: Ne?

Soğuk davalarda, genellikle ilerleme kaydedebilmemin nedeni, örneğin kolluk kuvvetlerine kıyasla, bir yabancı olmam ve doğru zamanda doğru soruları sormamdır. Bu, başkalarının yerel yetkililere karşı yapmayacakları şekilde konuşmalarını sağlayabilir.

Ancak tıbbi konular benim yetki alanımın çok ötesinde. Hiçbir doktor benimle konuşmayacak. Belki Sabera'nın kocası Isaad, eğer tekrar ortaya çıkarsa,

ama onun her şeyi bildiği de belli değil. Bu durumda bana sosyal hizmet görevlisi Staci ve onun söyleyeceği ve söylemeyeceği şeyler kalıyor.

Aniden kendimi aptal hissederek ona keskin bir bakış attım.

"Korkuyorsun." Bunu bir ifade olarak söyledim.

"Evet."

Staci'yi bir an daha incelerim, ifadesini tam olarak anlamaya çalışırım: "Onun için mi korkuyorsun, yoksa ondan mı korkuyorsun?"

"Aynen öyle."

Yenilgiyi kabul ederek başımı eğiyorum.

BÖLÜM 16

BUGÜNÜN AKŞAM YEMEĞİ, kalın domuz pirzolarlarının ekmek kırıntıları ile kaplanmış, sosla kaplanmış ve üzerine altın rengi tereyağı sürülmüş patates püresi ile servis edilen bir yemek. Ailemin hiç yaşamadığı türden aile yemeklerine bir övgü daha.

Daryl iştahla tabağına dalıyor. Ben ise pirzolanı küçük parçalara ayırıp tabağımda itip kakıyorum. İnsanların akşam yemeğinin ardından pitonların akşam yemeği geleceğini çok iyi biliyorum. En azından bu akşam Petunia'nın salatasını kasesine daha iyi attım. Hatta çığlık atmadan suyunu bile değiştirebildim. Ama yılanlar...

Bir düzine yavru.

Büyük bir anne.

Neden buna razı oldum ki? Hatırladığım kadarıyla, aslında hiç evet demedim. Bart benim samimi hayırımı kabul etmedi.

Küçük pislik.

Daryl yine telefonunu kontrol etmeye başladı.

"Seks için mi?" Sonunda soruyorum, daha çok kavga çıkarmak istediğim için.

Yemeğini çiğnemeyi bırakıp bana dikkatle bakıyor. "Kıskançlık sana yakışmıyor."

Kaşlarımı çattım. Kendi cep telefonum tabağımın yanında yüzü yukarı bakacak şekilde duruyordu, ama bunun nedeni Bart'tan bir sonraki talimatları almak için sabırsızlanmam değildi.

"Ah, tatlım, onu ara," diyor Genni. "Ya da onu. Yargılamayacağımızı biliyorsun." Genni, beyaz Peter Pan yakalı, parlak lacivert bir elbise ve duvarlara parıldayan gökkuşakları yansıtan ve gözleri kamaştıran devasa yıldız şeklindeki elmas broşuyla, 1950'lerin ev hanımları gibi özellikle mutlu görünüyor. Kırmızı Lucille Ball peruğunu, sarışın Marilyn Monroe peruğuyla değiştirmiş. Her ikisinin de kendine göre avantajları var.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye sertçe cevap veriyorum.

O ve Daryl gözlerini deviriyorlar.

"İkiz yataklar," diyorum, konut koordinatörü Ashley'e verdiğim sözü hatırlayarak.

"Bir set bulmam lazım. Ne kadar ucuz olursa

, ama çok kötü durumda olmamalı. Herhangi bir fikri olan var mı?" "Ben ucuz şeylerle uğraşmam," diye başlar Genni, tam da Daryl'ın "Habitat for Humanity. Tucson'da bir mağazaları var. Kullanılmış mobilya, beyaz eşya satıyorlar. Bazen yatak da oluyor."

Genni ona bakar. "Vay, ne kadar da bilgilisin?"

"Bir keresinde yirmi dolardan az bir parayla bir daireyi döşemiştım. Bazı püf noktaları öğrendim."

Son lokma patates püresini kaşıyla ağzına atar, siyah peçeteyle dudaklarını özenle siler, sonra masadan kalkar, telefonu elinde.

"Akşamım beni bekliyor." Bana anlamlı bir bakış attı.

"Dans etmeye mi gidiyorsun? Çünkü Roberta'yı görürsen, kardeşi Nageenah'ın apartman kompleksine daha fazla devriye arabası gönderip göndermediğini öğrenmek istiyorum. Zahra hala orada olsun ya da olmasın, diğer kiracılar bunu hak ediyor."

Daryl, benim açıkça bilgi almaya çalıştığım soruma cevap vermiyor.

"Çocuklar hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye ısrar ediyorum. "Onlarla en çok zaman geçiren sensin."

"İyi dansçılar," diyor Daryl. "Bu pek yardımcı olmadı."

Omuz silkiyor. "İlginç müzikler. Orta Doğu diskotekleri diye bir şey olduğunu bilmiyordum."

"Zahra bir şey söyledi mi?"

"Tek kelime bile etmedi."

"Bu kadar küçük bir çocuğun bu kadar sessiz olması garip mi?" "Bana uyar."

Gözlerimi devirdim. "Bu oyunda iyi değilsin."

İkinci kez omuz silkiyor. "Çocuklar mutlu görünüyor. Onlarla vakit geçirmekten keyif aldım." Bunun üzerine Daryl kirli tabağını alıp mutfak lavabosuna götürüyor.

Derin bir nefes alıp, kendi akşam yemeğinden vazgeçiyorum.

"Bu, yemeklerim hakkında bir yorum olmasa iyi olur," der Genni, neredeyse hiç dokunulmamış yemeğimi işaret ederek.

"Hayır, bu sizi bekleyenler hakkında bir yorum." "Onu arayacaksınız!"

"Ben öyle bir kız değilim."

"Tatlım, *hepimiz* o tür kızlarız. Bana numarasını ver. Ben ararım." "Kesinlikle olmaz!" Genni tehdidini yerine getirmeden önce telefonumu kapıyorum

. Ama içten içe, bir parçamın tereddüt ettiğini hissediyorum. Seks o kadar mı iyiydi? Yoksa onun yanında olmak o kadar mı rahatlatıcıydı?

, dönüp kolunu belime doluyor ve beni kendine daha sıkı çekiyordu. Bunu ilk yaptığında, korkuyla kaskatı kesildim. Ama haftalar geçtikçe...

Bana ihtiyaç duyduğu için değil, beni istediği için bana sarılması iyi geliyordu.

Kalabilirdim. İkimiz de bunu biliyorduk.

Yine de kalamazdım. Bunu da ikimiz de biliyorduk.

"Yılanları beslemeye çalışacağım," diye mırıldandım. Tam da o sırada telefonum Bart'tan gelen ilk mesajla çaldı.

Birinci adım, dondurucudan donmuş bir fareyi çıkarmak... Derin bir nefes alıp işe koyuluyorum.

Bir kahve fincanını buharlı sıcak suyla dolduruyorum, sonra Marge'ın akşam yemeği olan kemirgen dondurmasını vakumlu ambalajından çıkarırken kusmamayı başarıyorum.

Çoğunlukla buz kokuyor, bu da yardımcı oluyor. Isıtılmış suya attığımda nasıl görüldüğüne gelince... Bu gece kabuslarım özellikle canlı olacak.

Petunia salatasını yedikten sonra geri dönmüş ve şimdi sürungen kanadının koridorunun ortasında durmuş, bana bakıyor.

"Yılanları beslemek ister misin?" diye soruyorum ona. Sonra hatırlayarak: "Oops. Görünüşe göre, bunu kelimenin tam anlamıyla algılayıp seni akşam yemeğine çevirirler. Üzgünüm. Ama şunu da belirtmeliyim ki, umarım şu anda benimle birlikte olmaktan gerçekten memnun oluyorsundur."

"Tatlım, Petunia'nın beyni bir kertenkele beyni gibi. Anladın, değil mi?" Genni, 1,93 metrelik boyuyla mutfak tezgahına yaslanmış. Geri kalan bulaşıkları temizliyormuş gibi bile yapmıyor, sadece gösteriyi izliyor.

"Çözülmüş fareyi büyük yılanın önüne koyarak mı yoksa düzinelerce yavru yılanı cırcır böcekleriyle besleyerek mi başlamalıyım?" Petunia yardımcı olamadığı için Genni'ye soruyorum.

"Besleme cırcır böceklerini çıkarmayı denedin mi?"

"Onlar, top pitonların teraryumunun altında duran bir kutuda değil mi?"

Maşa ile alıp bekleyen yılanlara tek tek mi veriyorsun?"

Genni benim naifliğime tsk tsk diyor. "Onlar bir kutuda *gönderiliyor*, tatlım. Sonra Bart onları bakmak için akvaryuma atıyor. Cırcır böcekleri hayatta kalmazsa canlı cırcır böcekleri besleyemezsin."

Ona boş boş bakıyorum. Boy Wonder bunlardan hiç bahsetmemişti, eminim.
"Cırcır böcekleri cırcır böceği yemi ile beslenir. Aramızda kalsın, bu yem öğütülmüş cırcır böceklerinden yapılır."
Hafif bir öğürme sesi çıkarırım.
"Ayrıca, onlara asla su vermeyin, çok kolay boğulurlar. Onun yerine yeşil jelatinli cırcır böceği yapışkanı kullanılır."

SİNYAL İLE, telefonum arka arkaya hızlıca çalmaya başlar. Dördüncü adım, besleyici kriket teraryumuna uzanıp ilk karton yumurta kabını çıkarmak...

Yemin ederim, sonra hızlıca geriye doğru okumak zorunda kaldım. Elbette, yemlik cırcır böceklerini çıkarmak için bütün bir zanaat var. Cırcır böceklerini kesilmiş yumurta kartonlarının oyuklarına çekmek, karton parçasını dikkatlice kaldırıp hedeflediğiniz kurbanı çıkarmak, sonra onu bekleyen piton yavrusuna sunmak...

Canlı cırcır böceği dağıtımı hakkında okumayı bitirdiğimde, yarı çözülmüş bir fareyi beslemek çok daha kolay bir iş gibi görünüyor. Belki.

Kemirgenlerle dolu bardağı alıyorum. Derin bir nefes alıyorum. "Bunu yapabilirsin," diyor Genni bana güven vererek.

Titrerim, gözlerimi sıkıca kapatırım. Bunu yapmak istemiyorum, gerçekten istemiyorum.

Ve yine de...

Bazı insanlar sağlıklı yaşam kararları alırlar. Bazıları içsel isteklerine, ihtiyaçlarına, arzularına dikkat ederler. Ve bazılarımız... sadece yapmamız gerekeni yaparız. Sonra bize zarar verse bile...

Petunia'nın etrafından dolaşıp, halı kaplı koridorda bir, iki, üç, dört adım atıyorum.

Ve garip bir déjà vu hissi yaşıyorum.

Çocukluğumda, annemle babamın şiddetli bir kavgasının ardından okuldan eve dönerken, annem babamın içki içmesini daha fazla tahammül edemeyeceğini haykırıırken, babam daha iyi olacağına dair yeminler ediyor, yalvarıyor, yakarıyordu. Sonuçta, babamın altı fincan kahve içerek geceyi ayık geçirdiği, mutfakta durmaksızın iyi niyetle dolaşıp, fazla pişmiş yumurtaları tabağa koyarken güzel havadan bahsettiği, yapmacık bir kahvaltı oldu.

Ama şimdi sekiz saat geçti ve babam, annem ve ben ne kadar uğraşırsak uğraşalım, evde her zaman gizli bir litre

Jack'in saklandığı bir evde tek başına geçirdi.

Ön kapıya yaklaşırken adımlarım yavaşlıyor, sırt çantam ağırlaşıyor. Elim kapı koluna uzanıyor.

İşte o an geldi. Kolu çevir, kapıyı aç ve... Sarhoş olup bayılmış baba kesin. Ayık baba...

Ayık baba, umut ve kederin eşit ölçüde karışımıdır, çünkü bu durum asla uzun sürmez ve hepimiz bunu biliriz.

Bu da şu anki anı, pürüzsüz pirinç kapı kolunu kavrayan küçük parmaklarımla, bir tür belirsizlik haline getiriyor. En iyisini dilerken, en kötüsüne de hazır olduğumu kendime telkin ediyorum.

Sonsuz dakikalar süren dakikalar boyunca ayakta durduğum bir an, çünkü kendine yeterince güçlü olduğunu vaat etsen bile...

Bu, her şeyin yeniden acı vermeyeceği anlamına gelmez.

Hayatım boyunca babamı sevdim. Ve bugüne kadar, onunla ilgili anılarım bana acı veriyor, bu da özellikle korkunç, çünkü babam asla öyle bir adam olmak istememişti. Onun vücudunda kötü, şiddet dolu, öfkeli bir kemik bile yoktu. Sadece ailesini ondan mahrum bırakan bir hastalık vardı.

Ve çok geçmeden, bu hastalık kızıyla paylaştığı bir lanet haline geldi. Lise yıllarımda çok içtiğim dönemde hangisinin daha kötü olduğunu hiç anlayamadım: annemin davranışlarımdan duyduğu derin hayal kırıklığı mı, yoksa babamın utangaçlığı mı?

Keşke beni şimdi görebilselerdi. Keşke benim olduğum kişi olarak onları tanıyabilseydim.

Ama hayat böyle işlemiyor. Anlar gelir, anlar geçer ve Sabera Ahmadi'nin yaşadığı gibi gerçekten korkunç olanlar bile, yolculuğumuz boyunca ruhlarımıza kazınır. Evrenin hafızasının çoktan kaybolduğu bir tür kozmik tost makinesinde kalırız, biz ise ruhumuzda kalan yanık izleriyle hala mücadele ederiz.

Artık genç bir kız değilim.

Ve bu kapının arkasında, belki sarhoş, belki ayık olan babamın hayaleti yok.

Ancak şüphe, korku, dehşet, sadece bana ait olmaya devam ediyor.

Telefonum Bart'tan gelen yeni mesajlarla çalışıyor. Bakmaya zahmet etmiyorum. Bunu halletme zamanı geldi.

Son bir derin nefes alıp, karanlık iç mekana adımımı atıyorum, gözlerimin karanlığa alışması biraz zaman alıyor. Sağımda, üzerinde aç bebek yılanların süründüğü yükseltilmiş cam muhafaza, çok

Aşağıda daha küçük bir kriket kafesi var. Dümdüz ileride, daha da etkileyici boyutlarda bir teraryumda, soluk sarı renkli Marge kıvrılmış halde yatıyor, başını havaya kaldırmış, çatallı dilini havayı test etmek için dışarı çıkarmış.

Ancak Marge, özel evinin konforunda sekiz fit uzakta değil. Sadece üç fit uzaklıktaki yerden kıvrılmış halde.

Bağııyorum.

Yarı çözülmüş bir fareyi onun yönüne fırlatıyorum. Sonra, o ölü kemirgenin üzerine atılırken...

Oradan hemen uzaklaşıyorum.

BÖLÜM 17

BART VE BEN KONUŞUYORUZ. Aslında, ben konuşuyorum, uzun, tutarsız, çılgınca bir gevezelik akışı, o ise dinliyor. Sonuç: Jamie, Bart'ın sürüngen arkadaşı, yılan yakalama aleti ve boş yastık kılıfı ile ortaya çıkıyor.

Jamie yirmi, Bart on iki yaşında gibi görünüyor. Ayrıca melek gibi bir yüzü var: ince aristokrat hatları, büyük mavi gözleri ve omuzlarının üstüne kadar uzanan mükemmel sarı bukleleri. Yıpranmış mavi kot pantolonunu ve yırtık siyah tişörtünü bir çift kanatla değiştirirseniz, birçok büyük katedralde onun benzerini görebilirsiniz.

Genni, Jamie'yi eve alır. Ben, kapalı reptil odasının kapısını ısrarla işaret ediyorum. O bir açıklama gerektirmiyor gibi görünüyor, ama ilmekli aletiyle yavaşça ilerliyor. Onun arkasından kapıyı kapatıyorum, ama önce bir sürü öpüşme sesi ve coochy-coochy-coos sesleri duyuyorum. Bana kalırsa, o ve Marge, ben o odaya bir daha girmek zorunda kalmadığım sürece, sonsuza kadar mutlu yaşayabilirler.

Beş dakika sonra ıslıkla gelince, ayağımı yere vurup daha fazla söz sarf ettim. Daha az tutarsız gevezelik, daha çok net talepler. O odaya geri girecek. Marge'ın teraryumunun kapağını altı kez daha kontrol edecek. Ve gerçekten aç görünen ve kaçış konusunda doğaçlama bir ders almış olan, heyecanlı, sürünerek hareket eden yavru pitonlara cırcır böcekleri yedirebilir.

Bart'ın Jamie'den ne kadar yardım istediğini bilmiyorum, ama yaklaşık otuz saniye sonra Jamie, çılgın kadın insandan uzaklaşmak için uysalca yılan odasına geri girer. Öyle olsun.

Petunia ile birlikte oturma odasına çekildim ve ona kendi güvenliği için pitonlardan uzak durmasının önemini anlattım.

Jamie tüm yılanların halledildiğini söylemek için ortaya çıktığında, Petunia ve ben yan yana *The Simpsons* izliyorduk ve bunda hiç de garip bir şey yoktu.

Daryl ikinci bölümün ortasında geri döner. Sahneyi izler. Homurdanır.

"Bir kaçak olduğunu duydum."

"Resmi olarak görevimden istifa ettim."

"Petunia bunu biliyor mu?"

"Arkadaşıma kötü davranma." İkinci
bir homurtu.

"Nageenah'ın dairesinde her şey sakın."

Dönüp bakıyorum. "Oraya gittin mi?"

"Bir sistem kurdum. Çocuklar güvende olacak."

"Dedektif Marc daha fazla üniformalı devriye memuru çağırıyor mu, yoksa sen ve Roberta kendi sihrinizi mi kullanıyorsunuz?"

"Öyle bir şey." Gözlerimi
devirdim.

"Oh, yataklar olacak teslim yarın yarın Suç suç
apartman kompleksinde, değil mi? Anlaşıldı."

"İkiz yatak mı buldun? Teslimatını ayarladın mı?" Gerçekten şok oldum. Ve
etkilendim. Ve duygulandım.

Daryl, iri omuzlarını rahatsız bir şekilde silkiyor. "Orada bulundum. Benim gibi
bir adam için bile yeterince zordu. Bir aile için kesinlikle iyi değil."

"Çok nazıksın, Daryl. Ne kadar borçluyum?"

Elini sallıyor. "Hayır. Bir sonrakini sen yapabilirsin." Bir süre duruyor: "Bir
sonraki olacak, değil mi?"

"Otuz milyon insan güvenli bir sığınak mı arıyor? Sanki her zaman bir sonraki
olacaktı gibi geliyor."

"İnsanlar insanları mahveder," diyor. "Öyle bir şey
var."

"Sabah planı?"

Kaşlarımı çatarak, Petunia'nın çıkıntılı dikenlerinin bir tarafını dalgın dalgın
okşuyorum. Derisinin soğuk ve pürüzlü olmasını bekliyordum, ama şaşırtıcı bir şekilde
yumuşak ve sıcak, yıpranmış deri okşamak gibi. Gözlerini kapatıyor, minnettarlık dolu
bir ifadeyle dokunuşuma yaslanıyor.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum sonunda. "Ana hedefim, işler daha da kötüye
gitmeden Sabera'yı bulmak. Ama nerede, nasıl? Aliah, suç mahalli videosundaki kişinin
o olduğuna yemin ediyor. Peki sonra ne olacak? Sabera yine ortadan kayboldu ve şimdi
de kocası, ya da kocası olmayan kişi de ortadan kayboldu." Daryl'e bakıyorum.
"Kaçıyor olsaydın ya da bir tür tehlikeden saklanıyor olsaydın, nereye giderdin?"

"Bir arkadaşını arardım."

"Herhalde Aliah'ı arardın, ama o Sabera'dan haber almamış. Ya da belki Staci'yi," diye mırıldanıyorum, sosyal hizmet görevlisinin acil durum irtibat kişisi olduğunu görünce. Ama bence genç kadın bu öğleden sonra bir şey söylerdi. Bunun yerine, bana bildiklerini anlatmaya çalışırken gerçekten endişeli görünüyordu.

"Önceki adresi?" diye sordu Daryl.

"Teksas'ta bir askeri üs, ondan önce ise Abu Dabi'de sıçanların yeni doğmuş bebeklerin etine düşkün olduğu bir mülteci kampı."

Daryl tiksinti içinde titrer.

"Kesinlikle katılıyorum," diye onu teselli ederim.

"İş arkadaşı mı?" diye düşünür. "Çalıştığı yer?"

"Sadece birkaç haftadır çalışıyor. Arkadaş edinmek için biraz erken gibi, özellikle de tek başına otel odalarını temizleyerek çalışırken."

Daryl bana bir bakış atar. Bir an düşünürüm, sonra anlarım. "Otel odalarına bakıyor. Yerel bir tatil köyünde. Bu mevsimde, muhtemelen onun erişebileceği çok sayıda boş oda vardır. Ben bir aptalım."

Daryl itiraz etmez. Petunia'nın başını salladığını yemin ederim.

"Peki, şimdi sabah için bir planımız var. İlk olarak, Sabera'nın çalıştığı yere gidip, kendi başımıza biraz araştırma yapacağız, sonra gerekirse yöneticiyle görüşeceğiz. Ama öyle ya da böyle..."

"Sabera'yı bulmak," diyor Daryl.

"Evet."

"Onu kızının yanına, eve götürelim."

"Kesinlikle."

"Hoşuma gitti," diyor Daryl, sonra dönüp odadan çıkıyor.

O gittikten sonra, artık koyu renkli takım elbisesini giymediğini fark ettim. Ve keskin bir şekilde ütülenmiş beyaz gömleğinin sağ kolunda küçük bir kırmızı leke var gibi görünüyor.

Neredeyse kan gibi.

BÖLÜM 18

Sabah Aliah ile görüştüğümde, Isaad'dan hala haber almamıştı, yani kızını almaya yaklaşık yirmi dört saat geç kalmıştı. Yaşlı kadının sesinden, giderek endişelendiğini anlayabiliyordum. Isaad'ın en büyük hayranı olmayabilir, ama onun küçük kızını isteyerek terk edeceğine inanmıyordu.

Sabera ve Isaad'ın evlilikleri konusunda ona baskı yapıyorum — yani, evli olup olmadıkları konusunda. Aliah hemen reddediyor. Tabii ki evliler, evli olmalı, evli olmamaları mümkün değil. Sonra birkaç hafta önce Sabera'nın acil servise gitmesinden bahsediyorum. Bu onu biraz daha rahatsız ediyor. Hayır, bilmiyordu. Sesinde tereddüt duyuyorum. Ancak bu konuda daha agresif davranınca, Sabera'nın bundan hiç bahsetmediğini tekrarlıyor. Evet, Sabera zorlanıyor ve belki bir zamanlar alkolün cazibesine kapılmış olabilir, ama uyum sağlamak herkes için zordu.

Aliah'ın arkadaşına olan sarsılmaz inancı beni rahatsız etmeye başlıyor, özellikle de arkadaşını sandığı kadar iyi tanımadığı açıkça ortada. Ama adil olmak gerekirse, görünüşe göre kimse tanımıyor.

Zahra konusu daha kolay. Aliah ve küçük kız akşamı Disney filmleri izleyerek geçirdiler. Sonra Aliah bu sabah kalktığında Zahra'nın Aliah'ın geniş yemek kitabı koleksiyonundaki tüm tarifleri ezberlediğini gördü. Kızın ilgisini göz önünde bulunduran Aliah, onu deli'ye götürmeyi planlıyor. Orada, her çocuğun en sevdiği firni ile başlayarak, bu yemeklerin bazılarını hazırlayacaklar. Aliah, firni'yi gül suyu, kakule ve fıstıkla yapılan hafif bir muhallebi olarak tanımlıyor. Sadece onun tarifine dayanarak, öğleden sonra oraya uğramayı kafama koyuyorum. Afgan tatlısı hem lezzetli hem de güzel görünüyor.

Aliah bana Sabera'nın işverenin adını veriyor, bu da en azından bir şey.

İyi haber, lüks tatil köyü Bart'ın malikanesinden sadece on dakika uzaklıkta. Temel olarak, Santa Catalina Dağları'nın derinliklerine doğru ilerliyoruz ve Ventana Canyon'a varıyoruz.

Genni'nin sokak hayatından ne gibi katkılar sağlayabileceğini merak ediyorum.

"Hiç bir otele gizlice girmeye ya da geceyi orada geçirmeye çalıştın mı?" diye soruyorum. "Mesela resepsiyondaki kişiye ya da temizlik görevlisine rüşvet vermek gibi?"

"Tatlım, benim takıldığım yerlerde temizlik hizmeti yoktu." "Peki ya resepsiyon?"

"İşlerini kaybetmek istemiyorlarsa hayır. Yönetimin bu konularda görüşleri var ve en şüpheli motellerin çoğunda tam da bu nedenle hala kameralar var."

"Ventana Canyon Luxury Resort and Spa'nın kesinlikle gözetleme kameraları vardır," diye düşünüyorum. "Tabii ki, personelinin rüşvet almaya yanaşmayacak kadar iyi maaş aldığını da unutmamak lazım."

"Boş bir oda bulmak istiyorsun," diyor Daryl, son lokmasını bitirirken. "Dış çevrede. Görülmeden girip çıkmak daha kolay."

"Bu kayıp kadınla ilgili mi?" Daryl Genni'ye durumu anlatmış olmalı, çünkü Genni hemen konuya ilgi göstererek her zamanki gibi mutfak adasına yaslandı. "Resort misafirlere çamaşır makinesi ve kurutucu sunuyor mu? Ben oradan başlardım. Kimse, bir yığın çamaşır ile dolaşan birini sorgulamaz. Görünmezlik pelerini unut. Bir kadına tuvalet pompası ve bir kova temizlik malzemesi ver, hemen arka planda kaybolur."

"Harika bir nokta." Bu düşüncüyü geliştiriyorum. "Sabera bu tesiste çalıştığına göre, muhtemelen tüm boş odaların yerini biliyordur. Ama," kendimi durduruyorum, "bu aynı zamanda eski iş arkadaşları tarafından tanınabileceği anlamına da gelir."

"Gece gelip giderse sorun olmaz." Yine Daryl. "Tesis, ayrı girişi olan müstakil evler sunuyor. Bu, asansörler ve uzun koridorlar riskini ortadan kaldırır. Zamanlamasını seçip harekete geçebilir."

"O durumda, çok basit," diye ekliyor Genni. "Sadece ampulü eksik olan ön kapı armatürünü ara."

"Ampul eksik mi?"

"Kanunları çiğnemenin ilk kuralı, sevgilim, en iyisi karanlıkta yapılır. Bazen ampulleri kırmak için taş atardık, ama kırık camlar da bir tür ipucu olurdu. En iyisi ampulü sökmek. Birinin fark etmesi haftalar, hatta aylar sürebilir."

"Huh." Bakışlarımı Genni'den Daryl'e, sonra tekrar Genni'ye çeviriyorum. "Siz ikiniz bu işte gerçekten çok iyisiniz."

Daryl omuz silkiyor. "Hayatımızı böyle yaşadık."

Genni sırtıyor. "Boşa harcanmış gençlik. En iyisi budur."

"Benim de boşa harcanmış bir gençliğim vardı," diye ısrar ediyorum, dışlanmak istemediğim için. Sonra itiraf etmek zorunda kalıyorum, "Ne yazık ki, çoğunu hatırlayamayacak kadar sarhoştum."

Son krepleri bitirip, kahvenin son yudumunu içtikten sonra Daryl'e bakarım, o da başını sallar.

İş zamanı. Lüks bir tatil köyünü arayın, boş bir dairede kamp kuran Sabera Ahmadi'yi bulun, kızına ve endişeli arkadaşına dönmesi için ihtiyaç duyduğu her türlü yardımı sağlayın.

Ve sonra...

Hayatta en çok neyi isteriz? En ılgın hayallerimizi ateşleyen şeyleri mi, yoksa en derin arzularımızı harekete geçiren şeyleri mi?

Hayatını gezgin bir taş gibi yaşayan bir kadının her seferinde cesur seçeneği tercih edeceğini düşünürsünüz. Ama son zamanlarda artık o kadar emin değilim. Belki de istediğimden daha fazlasını istiyorum. Belki de benim için güvenli seçim çılgın seçenektir.

Ben gerçekte kimim, hiçbir yerden gelmeyen ve her yere gitmeye hazır bir kadın mı?

Hâlâ cevabı bulamadım.

Bu yüzden masadan kalkıp, sorunları bir şekilde benimkinden daha kolay özölür gibi görünen, tamamen yabancı birini aramaya gidiyorum.

BÖLÜM 19

VENTANA CANYON LÜKS TATİL KÖYÜ ve Spa, adındaki "lüks" kısmını kesinlikle ciddiye alıyor. Daryl ve ben, Bart'ın zaten etkileyici olan malikanesinden ayrılıp dağların daha yüksek ve daha derinlerine doğru yola çıkıyoruz. Temel olarak, onun abartılı ferforje kapısından çıkıp, daha da büyük ve daha etkileyici özel konutların girişlerinden geçiyoruz. Her biri, komşularını parayla alt etmek için, başkalarının girmesini engellemek için giderek daha ayrıntılı taleplerle elinden geleni yapıyor.

Sadece gayrimenkul bazında bakıldığında, Tucson'da para akışı şaşırtıcı bir hızla artıyor.

Daryl ve ben, sonunda manzaraya karışmış gibi görünen ve bir sonraki modern sanat müzayedesinde yüksek fiyatlara satılacak gibi görünen iki devasa, el oyması granit oluşumunun arasından geçerken hayranlık duyuyoruz.

Bu durumun tatil köyünün mülteci çalışanları için nasıl olduğunu merak ediyorum. Bazıları o kadar zor koşullardan gelmiş ki, bu durum onlara inanılmaz bir israf gibi görünüyordur, diğerleri ise, muhtemelen Afganistan'ın popüler tatil yerlerinde tatil yapmış olan Sabera gibi, bunu yaralarına tuz basmak gibi hissediyor olmalı — ah, ne kadar da düşmüşler.

İyi haber, Bart'ın çılgın pahalı siyah sedanı, giriş kapısı/sanatsal ifadeyi geçerken ortama tam uyum sağlıyor. Hemen karşımızda, dağlık arka planla bütünleşmiş gibi görünen pembe kerpiç küplerden inşa edilmiş, geniş bir üç katlı kompleks görünüyor. Hiç kimsenin gerçek evi için bu düzeni seçmeyeceği gerçeğine dayanarak, bazı birinci sınıf mimarlık firmalarının, Nageenah'ın küçük oğlunun bile yapabileceği Lego benzeri bir tasarım için müstehcen miktarda para aldıklarına inanmaya hazırım.

Daryl pek konuşmuyor, sadece dilini şaklatıyor. Anlıyorum.

Geniş ana yol, en büyük binanın ön kapılarına doğru kıvrılıyor —ana otel/spa/tatil köyü binasına kadar kıvrılır. Dört araç, üç kırmızı ceketli vale ve su şişeleriyle donatılmış sisli portikonun altında, yolcu indirmek/almak için sıraya girmiştir. Bizim için çok daha kolaydır, sanki orada bulunmaya hakkımız varmış gibi, onları geçip tesisin daha derinlerine doğru ilerleriz.

İlk on sekiz delikli golf sahasının kenarındaki profesyonel mağazayı geçiyoruz, ardından etkileyici ama çok büyük olmayan, belki de ayrı bir etkinlik alanı olduğunu düşündüğüm bir binayı geçiyoruz.

Daha da gülünç derecede yeşil fairway'lerin yanından geçiyoruz. Bu kadar çimeni korumak için gereken sulama miktarı... Daryl şimdiden başını sallıyor.

Arazinin arkasına doğru kıvrılıyor. Burada, tepenin yamacından oyulmuş gibi görünen, beşerli gruplar halinde inşa edilmiş uzun bir sıra townhouse binaları keşfediyoruz. Sonunda, birden fazla kapısı, çıkıntılı terasları ve özel yüzme havuzu olan alçak bir bina görüyoruz. Sanırım bu, uzun süreli konaklama için olan apartman seçeneği.

Daryl yolun sonuna kadar ilerliyor, sonra son park yerine giriyor. "Şehir evleri veya apartman binası," diyor.

"Beni şaşırt."

İkimiz de dışarıya bakıyoruz, termometre 90 dereceyi çoktan aşmış ve karanlık asfaltın üzerinde ışıltılı dalgalar halinde yükselen ısıyı görebiliyoruz.

"Hazır ol ya da olma," diyor Daryl, ben de "Siktir" diyorum.

İkimiz de kapıları itip açıyoruz ve güzel klimalı odamızı geride bırakıyoruz.

Apartmanı/uzun süreli kiralık binayı temizlemek biraz zaman alıyor. Önce kilitli kapıya erişemiyoruz, bunun yerine, şırıldayan su öğeleri, sert çekirdekli antik saguarolar (kişiselleştirilmiş biyografileriyle birlikte) ve baharatlı mesquite ağaçlarının karışımıyla güzelce düzenlenmiş bahçede dolaşmak zorunda kalıyoruz ve golf kıyafetli bir erkek ya da zinde Lululemon giysili bir kadının geri dönmesini bekliyoruz.

Daryl'ın korkutucu iriliği ve esmer görünümü aslında bizim avantajımıza oluyor. İnsanlar onun keskin bir şekilde dikilmiş siyah takım elbisesini, sonra benim kirli kıyafetlerimi görüyor ve hemen onun bir bodyguard, benim ise eksantrik bir yeni zengin olduğumu varsayıyorlar. Bu durum beni çiftin güçlü oyuncusu yaptığına göre, ben de bu oyuna giriyorum.

Sonunda içeri giriyoruz. Şelale ve sıkılmış ebeveynler ile hiperaktif çocuklara hizmet eden yarım düzine kabana çocuğunun bulunduğu özel bir havuzda dolaşıyoruz. Bizim için daha da iyi, binanın içine girip alt kattaki koridordan geçip ikinci kata çıkıyoruz.

Ne yazık ki, hiçbir dairede bir sorun yok gibi görünüyor. Her kapının kendi ışığı var. Kilitler de zorla açılmış gibi görünmüyor, ancak Sabera'nın kişisel kullanımı için anahtar kartını dijitalleştirebileceğini tahmin ediyorum.

Dairelerden çıkıp daha büyük şehir evlerine yöneliyoruz. Ben şık mikrofiber yürüyüş pantolonumla ter içinde kalmışken, Daryl düğmeli siyah takım elbisesiyle tamamen serin görünüyor. Onun insan olmadığına dair kanıtı ihtiyacım olsaydı...

Tüm şehir evlerinin ön kapısına çıkan birkaç basamak var. Bazıları renkli saksılar ve parlak mobilyalarla donatılmış. Diğerleri ise tamamen boş. Kiralık evler. Önce onlara bakıyoruz.

İlk bina değil, ikinci kompleksin son birimi. Boş veranda. Belli bir iyi niyetli ihmal hissi. Ve, ding, ding, ding, ampülü eksik bir veranda lambası.

Daryl ve ben birbirimize baktık. Kazananı bulmuştuk. Şimdi ne yapmalıydık?

Daryl cep telefonunu çıkardığında, Dedektif Marc'ın ayaklarına kapanmayı düşünüyorum. Cep telefonuna elektronik bir alet takıyor, sonra diğer ucunu anahtar okuyucuya tutuyor.

Kırmızı yanıp sönen ışıklar yeşil yanıp sönen ışıklara dönüşüyor.

Hafif bir tıklama sesi duyuluyor. İçeri giriyoruz.

Ona bakıyorum.

"Bart da bir hayat yaşadı," diyor. Sonra elini uzatıp kapıyı açıyor.

Ondan sonra, geri kalanını açıklamasına gerek kalmaz.

TOWNHOUSE ÜÇ KATLI. Temel düzen. Alt katta mutfak, oturma odası, tuvalet. İkinci katta özel banyolu iki yatak odası. En üst katta çılgın lüks bir ana yatak odası, balkon ve sıradan ölümlüleri ağlatacak pembe renkli kanyon manzarası.

Dolaplar, kiler ve üst üste yerleştirilmiş çamaşır makinesi ve kurutucu var. A'yı saklamak için bir köşe. B'yi ortadan kaldırmak için bir girinti.

Sabera'nın şu anda burada olmadığını anlamak için bunların hiçbirini aramamıza gerek yok. Mekan çok gri, çok boş hissettiriyor.

Tabii ki, gölgeli dairenin içine ilk adımımızı attığımızda... "Vay canına," diyor Daryl.

"Vay canına," diye katılıyorum.

Ve Sabera'nın saklandığı yeri keşfettiğimizi biliyoruz, o çoktan gitmiş olsa bile.

BAŞKA BİR AÇIDAN, hiçbir şey bozulmamış. Yataklar titizlikle yapılmış, banyolar tertemiz, mobilyalar özenle yerleştirilmiş.

Ama duvarlar, antreden yemek odasına uzanan, ana oturma alanını çevreleyen ve mutfığa uzanan...

Sabera duvarları yazılarla kaplamış. Kapı pervazından başlayıp, neredeyse kusacakmış gibi devam eden bir iletişim. Sayılar. Harfler. Denklemler. Kelimeler.

Matematikle aram hiç iyi olmadı. Lise yıllarımın çoğunu öğrenmeye uygun olmayan bir durumda geçirdiğim için bunu alkole bağlamak istiyorum. Ama bu iki şey birbiriyle iç içeydi. Genel akademik konular, arkadaşlarım ve lise kültürü beni korkuttuğu için içki içmedim. Genel akademik konular, arkadaşlarım ve lise kültürüyle gerçekten zorlanıyordum, bu yüzden içki içmek harika bir fikir gibi görünüyordu.

Şimdi, kalın siyah bir keçeli kalemle yazılmış ve neredeyse tüm dikey yüzeyleri kaplayan bu devasa veri yığınıyla karşı karşıya kaldım...

Gözlerimi kapatıp başımı örtme dürtüsünü bastırmak zorundayım. Bu çok bunaltıcı, neredeyse korkutucu.

Daryl, sanki bu çılgınlık bulaşıcıymış gibi, şimdiden kenara çekiliyor. Dolaplarla çevrili ve bu sayede en kötü histeriden kurtulmuş olan mutfığın nispeten güvenli ortamına yöneliyor.

Derin bir nefes alıyorum, görüşümü netleştirmek için birkaç kez gözlerimi kırpiyorum, sonra notları takip etmek için elimden geleni yapıyorum. Eğer bu bir şifre ise, çok fazla ve ben bu tür şeyleri çözmede berbatım. Ancak bana bir şey söylüyor, o da hissettirdiği şey. Aceleyle karalanmış rakamların öne doğru eğimi. Acımasızca yukarıdan aşağıya doğru her santimetreyi dolduran ve sonra da yukarı, aşağı, etrafta devam eden ve şimdi de takip ettiğim kadarıyla merdivenlerden yukarı doğru ilerleyen...

Hepsinde bir heyecan var. Bir çaresizlik.

Sanki bunu yapan kişi ya manik ya da dehşete kapılmış gibi. Soru şu: hangisi?

En büyük hacim yemek odasında, burada geniş alan çoğunlukla sayılarla dolu, tanımadığım ama matematiksel olduğunu tahmin ettiğim rastgele sembollerle noktalanmış.

Yavaş ama emin adımlarla, cümleleri anlamaya başlıyorum: *Bir bütünün iki yarısı. Kilidi olmayan bir anahtar.*

Ve en çok tekrarlanan, neredeyse takıntılı bir şekilde: *Başını dik tut, başını dik tut, başını dik tut.*

En yoğun bölümde, harflerden daha fazla sayı var. Ancak karakterlerin çok nadir kullanılması, onların öne çıkmasına yardımcı oluyor. Her ünsüz ve ünlü harfi seçip bir araya getirirken, yavaş ama emin adımlarla anlamaya başlıyorum.

Zahra'ya onu sevdiğimi söyle.

Tam işaret etmek için kolumu kaldırırken, Daryl arkamdan seslenir. "Bunu görmelisin."

Daryl'ı mutfakta görebilmek için yeterince dönüp bakıyorum. Paslanmaz çelik lavaboda atılmış bir kumaş yığınının çenesini sallıyor.

Öfkeyle kaplanmış duvarlar, fanatikçe yazılmış karalamalardan daha kötü...

Atılmış beyaz havlular kırmızı lekelerle kaplı. Ancak, en çok dikkatimizi çeken şey, kanla sertleşmiş, koyu turkuaz renkli çiçek desenli bir fular. Aliah'ın arkadaşına hediye ettiği meşhur başörtüsü, şimdi kanla ıslanmış durumda. Belki başka birinin kanıdır. Belki de Sabera'nın kendi kanıdır.

Sabera'ya ne olduysa. Burada devam eden her neyse...

Kolum yanıma düşüyor. "Oh."

"Oh," diye onaylıyor.

Telefonunu alır ve Roberta'yı arar.

BÖLÜM 20

KANIN SBERA'YA AİT OLDUĞUNU SANMIYORUM," diye mırıldanır Roberta otuz dakika sonra. Daryl'ın çağrısını aldıktan kısa bir süre sonra park yerine koşarak gelmiş, arabasından atlayıp ön merdivenlere tırmanırken, kahverengi bukleleri ve kapı tokmağı gibi gümüş küpeleriyle dramatik bir görüntü sergilemişti.

Ne yazık ki, sorumlu davranmayı seçmiş ve gelirken kardeşi Dedektif Marc'ı haberdar etmişti. Yani, üçümüz şimdi arka verandada tutuluyoruz, hiçbir şeye dokunmamamız ve kimseyle konuşmamamız gerekiyor. Dışarısı neredeyse 38 derece olduğu için, cehennemin en iç halkasında hapis yatıyormuşuz gibi hissediyoruz. Dedektif Marc, kasaba evine girip en sevmediği üç kişiyi bir kez daha kendinden iki adım önde bulduğunda, belki de bunu amaçlamıştı. Ya da belki de onu çileden çıkaran, benim bunu özellikle belirtmiş olmamdı.

"Onun kanı olmadığını nereden biliyorsun?" diye soruyor Daryl. Sıcaklık nedeniyle siyah takım elbisesinin ceketini çıkarmış. Onun kolalı beyaz gömleğinde kan lekesi olup olmadığını dikkatlice incelemek için elimden geleni yaptım. Şu ana kadar her şey yolunda. Ayrıca, koyu renkli, kıvrımlı eski mürekkep desenleriyle kaplı ön kollarını göstermek için manşetlerini sıvadı. Lekeli görünümünden dolayı, muhtemelen hapisanede yaptırılmış dövmeleler. Hem onun sözlerini dinlemek hem de vücudundaki sanat eserlerini incelemek zor, ama elimden geleni yapıyorum.

"Başlangıç olarak çok fazla kan var. Ve sadece lavabodaki eşyalarda. Sabera o kadar ağır yaralanmışsa, nasıl olur da odanın geri kalanına kan bulaştırmaz? Duvarlara *Beautiful Mind* filmindeki gibi yazılar yazmadan önce temizlik yapacak gücü nereden bulur?"

Ben pek ikna olmadım: "Beklerken başörtüsünü kontrol ettim," diye mırıldandım.

Roberta bana keskin bir bakış atar. "Kardeşimin seni öldürmesini haklı çıkarmaya mı çalışıyorsun?"

"Eh, adam gücünü korumak zorunda. Seni de öldürmek zorunda, değil mi? Mesele şu ki, kumaşın iki yüzü var. Ne yazık ki, iç yüzü daha... doygun görünüyor."

"Oh." Roberta'nın gözleri hafifçe büyür.

Daryl ise şöyle diyor: "Kafa yaraları kanamayla bilinir.

Bu ciddi olduğu anlamına gelmez." "Ciddi olmadığı anlamına da gelmez."

"Dinle." Roberta başını sürgülü kapıya doğru çevirir, yaklaşan seslerin giderek yükseldiğini duyabiliriz. "Her halükarda, bu Aliah'ın varsayımını doğruluyor — Sabera çifte cinayet mahallindeydi, en azından bazı kanıtları üstüne bulaşacak kadar yakındı —"

"Ya da bazı kanıtları yaratacak kadar olayın içindeydi," diye karşılık verdim. "Belki de görmemesi gereken bir şeye tanık olmuştur."

"Ya da görmemesi gereken bir şey yaptı."

Cam sürgülü kapı geri çekilip Dedektif Marc ortaya çıktığında, daha fazla tartışmaktan kurtulduk. Huysuz, somurtkan erkeklerin neyi var bilmiyorum, ama benim ruh halim hemen düzeliyor. Görünüşe göre benim için, başkalarını kızdırmak anında terapötik bir etki yaratıyor.

"Ne zaman, nerede, neden, nasıl?" diye bağırır Dedektif Marc. "Konuşmaya başla, hemen!"

Roberta'nın bacağıma tekme atması için tam zamanında ağzımı açtım. O kadar şok oldum ki, susup kaldım.

"Sana zaten açıkladım," diyor Roberta sakın bir şekilde. "Frankie ve Daryl, Sabera'nın işvereniyle görüşmek için tatil köyüne geldiler. Eminim sen de aynısını yapmışsındır."

Dedektifin somurtkan yüzünden anladığım kadarıyla, o yapmamış.

"Tesisin içinden geçerken, Sabera'nın burayı iyi tanıdığı için saklanmak için iyi bir yer olabileceği akıllarına geldi. Yakın zamanda karıştırılmış gibi görünen boş bir oda aradılar ve bu odaya ulaştılar."

"Odaya nasıl girdiler?"

Daryl'in cep telefonu cihazını hatırladım ve hemen bakışlarımı taş döşeli verandaya çevirdim.

"Kapı aralıktı," diyor Roberta açıkça.

Ağabeyi tiksintiyle ellerini havaya kaldırır. "Tanrı şahidimdir ki Birdie, üç yaşından beri yalan söylediğini anlayabiliyorum. Onu korumayı bırak. Sen bir şartlı tahliye memurusun. Sen daha iyi bilirsin."

Daryl'in öfkeyle sandalyesinden kalkmasını engellemek için koluna dokunuyorum.

Bu arada, Roberta ve kardeşi, muhtemelen on yıllardır süren bir bakışma savaşına girmişlerdir. İki si de yakın zamanda pes etmeye niyetli görünmüyor. Dakikalar geçtikçe, Daryl'e gizlice bir bakış atıyorum, Dedektif Marc'ın suçlamalarına dişlerini gıcırdatarak tepki vereceğini umuyorum.

Oysa Daryl, Roberta'ya bakıyor, bakışlarında derin bir hayal kırıklığı ve hüznü bir özlem karışımı var. Nefesim kesiliyor. Tabii ki. Mutlu bir evliliğı olan Roberta, Daryl ile olan ilişkisinin hem balo salonunda hem de dışında tamamen profesyonel olduğunu belirtmek için elinden geleni yapmıştı.

Ama görünüşte bağlanmamış, hala eski PO'sunun hayatına bağlı olan Daryl... Yüzündeki ifadeye bakılırsa, onun için ölecek gibi görünüyor. Bu da onun için öldürecek mi diye merak etmeme neden oluyor.

Daryl, bakışlarımın ağırlığını hissetmiş olmalı. Bana bir bakış atar, yüzü kızarır. Ben tek kelime etmem. Yorum gerektiren keşifler vardır, mezara götürdüğünüz keşifler vardır. Bunun hangi kategoriye girdiğini çok iyi anlıyorum.

"Sabera'nın burada olduğu açık," diye araya giriyorum, aile dramından sıkılmış bir şekilde. "Sence gemiyi terk etmiş mi, yoksa geri dönmesi için bir umut var mı?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Peki, kişisel eşyalar, buzdolabında yiyecek, tezgahda diş macunu gibi temel yaşam malzemeleri buldun mu?" Sesim huysuzlaşıyor. Sıcak ve bu adam bize klimayı kullanmamızı yasakladı.

"Sabera Ahmadi'nin burada kaldığını bile bilmiyoruz. Suç mahalli ekibi şu anda daireyi kanıt aramak için didik didik ediyor. Resmi bir polis soruşturmasında yapılması gereken budur, kanıtlara güvenmek."

Yüksek sesle burun kıvırıyorum. "Evet, peki bu sizin için nasıl sonuç veriyor?" "Bayan Elkin, sizi engelleme suçundan gözaltına alabileceğimi biliyorsunuz..."

İkinci kez burun kıvırıyorum. "Engelleme mi? Sonunda ilerleme kaydetmeniz tek sebebi benim. Yoksa resmi polis soruşturmaları bu tür şeyleri umursamıyor mu?"

"Bakın şimdi!" Dedektif Marc giderek sinirlenirken, yanımdaki Daryl rahatlıyor. Onu desteklemek için omzuna hafifçe vuruyorum.

"Sence bu rakamlar ve harfler bir şifre mi?" diye soruyorum. "Çünkü bana bir tür bilmece gibi görünüyorlar. Burada orada rastgele ifadeler fark ettim. *Bir bütünün iki yarısı. Çeneni kaldır. Oh, ve kilidi olmayan bir anahtar.* Hmm, bunu yakın zamanda başka bir yerde duymamış mıydık? Ayrıca,

"Zahra'ya onu sevdiğimi söyle" kısmını fark ettin mi, çünkü bu çok uğursuz geliyor. Oh, evet, ve Sabera'nın burada kalan kişi olduğunu daha da destekliyor. Peki, bunu nasıl buldun? Sonunda bazı kanıtlar buldum."

Dedektif Marc boğulur gibi bir ses çıkarır. Roberta kollarını göğsünde kavuşturur ve kardeşinin rahatsızlığını açıkça alaycı bir gülümsemeyle karşılar.

"Eşarp, çifte cinayet videosundaki eşarp ve Aliah'ın bize Sabera'ya ait olduğunu söylediği eşarp ile aynı," diye devam ettim. "Hadi ama, küçük bir detayı doğrulamanın ne zararı var?"

Dedektif Marc hepimize sert bir bakış attı, ama sonunda bir kez başını salladı.

"Yani senin iddian geçerli." Dikkatimi Roberta'ya çeviriyorum. "Kanlı fuların varlığına göre, Sabera muhtemelen olay yerinden ayrılırken yaralanmış. Yani..."

"Adamlar öldürülmeden önce mi yoksa sonra mı oradan ayrıldığını bilmiyoruz," dedi Dedektif Marc aniden.

"Ne demek istiyorsun..."

"Ölüm saati o kadar kesin değil. Videodaki zaman damgasına göre, olaylar o sıralarda gerçekleşmiş, ama olayların kesin sırası... Yine, biraz daha araştırma ve, evet, kanıtlar gerekli."

Kaşlarımı çatıyorum. Roberta ve Daryl'in yüzlerine bakarak onların da aynı derecede endişeli olduklarını anlayabiliyorum. "Özetlemek gerekirse: Sabera, öldürülen iki adamla aynı bölgedeydi. Ayrıca bir şekilde yaralanmıştı. Bu sadece tesadüf olamaz, değil mi? Aynı ülkeden, aynı bölgede bulunan üç kişi şiddetle karşılaştı."

"Nefret suçu mu?" Roberta söz alır. "Özellikle cinayetlerin korkunç doğası göz önüne alındığında?"

"Biri ona ve diğer iki adama saldırdı," diye ekledi Daryl.

"Ama Sabera neden senin tehlikeli olarak tanımladığın bir bölgedeydi?" diye soruyorum. "Özellikle de kaybolduktan üç hafta sonra. Bu arada ne oldu?"

"Belki önce ona saldırıldı," diye düşünür Roberta. "Kaçırıldı ya da onun gibi bir şey mi oldu? Diğer ikisi gibi." Omuzlarını silkiyor.

"Ve erkekler çekiçle parçalanırken o uzaklaşıyor mu?" Dedektif Marc şimdiden şüpheli bir tavır sergiliyor.

Roberta geri adım atmıyor. "Peki. İki adam kaçırarlardı ve biri onu kurtarmak için onları öldürdü." Ses tonu, "*Bunu geçin bakalım*" diyor.

Dedektif olan kardeşi bununla bir sorunu yok: "O zaman onu kurtaran kişi nerede? Kameraya yakalanan tek kişi o."

Daryl tekrar tartışmaya dahil oluyor. "Daha önemli bir soru, oradan buraya nasıl geldi? Depo bölgesi bu tatil beldesinden tam 20 mil uzakta. Yryerek gelmiş olamaz."

"Belki Uber'i çağırmıştır?" Roberta nerir.

"Ya da kocası." Dedektif Marc'a bakıyorum. "Telefonu sizde mi?"

O başını sallar.

"Telefonunu takip edip, mesajlarını, sesli mesajlarını ve son aramalarını alabilir misin?"

"Aptal değiliz, teşekkürler. Ancak şu ana kadar kayıtları mahkeme celbi ile talep etmek için bir nedenimiz yoktu. Teknik olarak, o hala kayıp sayılmıyor."

"Ama şimdi o olası bir tanık, şüpheli..." "şüpheli kişi."

"ifte cinayette. Bu size makul bir neden sunmalıdır."

"şu anda önceden olduğundan daha fazla soruşturma yolum var," diye Marc kuru bir şekilde kabul eder.

Tereddüt ediyorum. "Sabera birine ulaşacak olsaydı, bunun Isaad olacağını düşünürdünüz... Belki de kurye bir tür ipucu ya da uyarıydı. Sabera'nın kocasına gizli bir mesaj göndermek için bir yol. Kesinlikle, sadece bu yerin duvarlarına bakılırsa, şifreli mesajlara meraklı olduğu belli."

Dedektif Marc hiçbir şey söylemez, çünkü söyleyecek bir şey yoktur. Sabera, depodaki adamlarla birlikte saldırıya uğramıştır. Sabera, depodaki adamlara saldırmıştır. Sabera kendi kanıyla kaplıdır. Sabera başkasının kanıyla kaplıdır. Sabera acil tıbbi müdahaleye ihtiyaç duymaktadır. Sabera kendisi ve başkaları için tehlike arz etmektedir.

Sabera evli/bekar. Harika bir anne/uzak bir anne. Dindar bir Müslüman/gizli bir içici.

Teorilerimiz var, daha fazla teorilerimiz var. İhtiyacımız olan şey cevaplar. "Bu sabah Aliah ile yaptığım konuşmaya göre," diye yüksek sesle düşünürüm "Isaad hala ortaya çıkmadı. Burada kalan kişi o olabilir mi? O bir matematikçi, değil mi? Belki de tüm bu notlar..." Ama bunu söylediğim anda tereddüt ediyorum. El yazısı doğru gelmiyor. Bu konularda uzman değilim, ama yazıda belirgin bir şekilde kadınsı bir tür döngüsel bir hava var. Diğerlerinin ifadelerinden de aynı şeyi düşündüklerini anlayabiliyorum.

"Tamam, mesajı yazan o değil, ama ya mesajın alıcısı oysa? Yani, orada olan her şey" —elimi townhouse'un genel yönüne doğru sallıyorum—"kesinlikle bir tür bilmece gibi görünüyor ve matematik meraklıları şifrelerde iyidir. Ya Sabera'ya korkunç bir şey olduysa, bir çekiçle ilgili bir şey..."

Dedektif Marc, benim geniş kapsamlı varsayımlarıma gözlerini devirdi. Ben geri adım atmayı reddettim.

"Buraya gelip yaralarını tedavi ettiriyor, sonra kocasına sadece onun anlayabileceği bir şekilde olanları anlatan bir mesaj bırakıyor."

"Neden bu kadar gizlilik?" Dedektif Marc açıkça sorar. "Eğer onu almaya gelmesi için zaten onunla iletişime geçtiyse, o da en azından olanların bir kısmını biliyordur. Ve eğer o kadar ağır yaralanmışsa, onu çalıntı bir konağa değil, hastaneye götürmesi gerekirdi."

Kaşlarımı çatıyorum. Yine sağlam sorular.

Daryl ve Roberta, sanki onları hayal kırıklığına uğratmışım gibi hayal kırıklığına uğramış ifadelerle bana bakıyorlar.

Son dakika saldırım: "Tamam, şunu bir deneyin. Sabera, henüz belirleyemediğimiz bir nedenden dolayı hedef alındı. Kaçtı. Henüz belirleyemediğimiz bir şekilde buraya geldi..."

Dedektif Marc'ın gözlerini devirdiğini hissedebiliyorum.

"Isaad'a tehlikeye karşı uyarıda bulunan şifreli bir mesaj bırakır. Çünkü risk altında olan tek kişi o değildir. Olanlar onu da ilgilendirir. Bu da" sesim yükselir "neden ortadan kaybolduğunu açıklar."

Dedektif Marc alaycı bir şekilde ellerini çırpına kadar kendimi oldukça iyi hissediyorum. "Harika bir hikaye. Ama, evet, kanıtın nerede lan?"

Ona sert bir bakış attım, sonra aklıma geldi. "Kameralar! Bu şık mekanın müthiş bir güvenlik sistemi olmalı. Kayıtlara eriş, zaman çizelgesini doldur."

"Harika fikir. Neden ben önce düşünemedim? Ah, dur, düşündüm. Bir başka can sıkıcı ayrıntı, güvenlik sistemi son birkaç haftadır çalışmıyor. Bir tür elektrik arızası, ya da öyle düşünüyorlar."

Gözlerim büyüdü. "Sence bunu da o mu yaptı?" diye başladım.

"Efendim." Kısa kesilmiş siyah saçlı, üniformalı bir memur kapıda belirir. Açık mavi gömleğinin üzerinde onu Suç Mahalli Birimi'nden olduğunu belirten bir yama vardır. "Görmeniz gereken bir şey bulduk."

Genç Asyalı erkek sadece Dedektif Marc'a odaklanır. Tabii ki geri kalanımız da otomatik olarak bir adım öne çıkar.

"Durun!" Dedektif Marc dener, ancak hepimiz onun emrini kasten görmezden gelip arkasından eve girince çabucak yenik düşer.

İlk klima esintisi başımı döndürür. İkincisi ise, soğuk esinti terli cildime çarptığında tüylerimi diken diken eder.

"Senaryoda başka bir düzen fark ettim, batı duvarında, mutfığa giden yerde." Suç mahalli uzmanı, siyah notlarla dolu bir alanı işaret eder. "Bu biraz daha zor fark ediliyor, ama sayı sıralarından her harfi ayırıp, sadece küçük harfli girişlere odaklanırsanız..."

Şimdi fark ettim ki, satırlara göre değişiyor. Büyük harf, büyük harf, küçük harf. Büyük harf, küçük harf, büyük, büyük, büyük, küçük, vb.

"Bu başka bir mesajı ifade ediyor. Bu mesajda..." Olay yeri teknisyeni, notlarını yazdığı bir kağıt parçasını kaldırır.

güzellik güçtür ben onun kılıcıyım

Dedektif Marc'a umutla bakar.

Daryl, "Eğer güzellik güçse, gülümseme onun kılıcıdır." der. 17. yüzyıl doğa bilimci John Ray'in sözüdür. Şaşkın ifadelerimize karşılık, utangaç bir şekilde omuz silkiyor. "Ne? Hapishanede okumak için bolca zaman var."

Yanında duran Roberta da canlanır. "Zahra! Kesinlikle o. Adı güzellik anlamına geliyor. Dün gece Aliah'la bunu konuşuyordum. Yani Zahra güç. Sabera da onun kılıcı mı?"

"Daha çok Sabera, Zahra'nın çekici gibi," dedi Dedektif Marc karamsar bir şekilde. "Dürüst olmak gerekirse, bu davada normal olan hiçbir şey yok mu?" Alnını ovuşturdu. "Bakın, bariz olanı bir kenara bırakırsak... cinayetler üç şey yüzünden işlenir: para, güç, aşk. Bunu Club Hypergraphia'da olanlara nasıl uygulayabiliriz?"

"Hypergraphia demek..." Daryl başlar.

Roberta koluna vurur. "Hey, hapishaneye gitmemiş olmamız aptal olduğumuz anlamına gelmez."

Dedektifin sorusuna odaklanıyorum. Haklı, şimdiye kadar çalıştığım her vaka bu üç itici güçten birine indirgeniyordu.

Para, güç, şehvet... şey, aşk.

Sadece üzerindeki kıyafetlerle ülkesinden kaçan bir mülteciyi konu alan bu hikaye, bunun parayla ilgili olamayacağını gösteriyor.

Erkek egemen bir dünyada hayatta kalmaya çalışan Afgan bir kadının dahil edilmesi, onun asla bir güç kaynağı olarak algılanmayacağını gösteriyor.

Bize şehvet/aşk bırakıyor.

En az bir kişiye kocasının gerçek kocası olmadığını söyleyen bir kadının dahil edilmesi.

Bu ilginç bir düşünce. Keşke Sabera veya kocası bunu araştırmak için müsait olsaydı.

Suç mahalli uzmanına dönüyorum. "Adınız?" "Chen. Jay Chen."

"Bilmece çözmede iyi misin, Jay Chen?"

Evet demiyor, ama hayır da demiyor. Başka bir deyişle, kesinlikle.

"Kilit olmayan bir anahtar için kilit," diyorum. "Bu sana bir şey ifade ediyor mu?"

Bir an düşünür. Kafasını sallar. "Anlamalı mı?"

"Bunu daha önce gördük. Bu konuda herhangi bir fikriniz varsa seviniriz. En azından ikinci yarısı, *kilidi olmayan bir anahtar*, burada tekrarlanıyor. İlk yarısını ya da bunun ne anlama geldiğini bulursanız, çok yardımcı olur."

Chen, Dedektif Marc'ın yönüne bakacak kadar akıllıdır. "Tabii, neden olmasın?" der dedektif.

Bu kadarını çözdük:

"Bu konakta kişisel eşyalar kaldı mı?" Dedektif bu soruyu hiç cevaplamadığı için ben söz aldım.

"Hayır."

"Yani büyük olasılıkla Sabera artık burada kalmıyor. İki kişinin çekiçle dövülerek öldürüldüğü depoda da değil, evinde de değil. Peki şimdi ne olacak? Burada saklanmak mantıklıydı, özellikle de yaralarını sarmak için. Ama şimdi... Yabancı bir ülkede yabancı bir kadın bundan sonra nereye gidebilir?"

Dedektif Marc endişeli değil. "Öyle ya da böyle, bence bu netleşecektir."

"Nasıl yani?"

"Çünkü kendi sözleriyle, o kılıç. Bana öyle geliyor ki, sadece cesetlerin izini takip etmem gerekiyor. Burada ne oluyorsa" —bana keskin bir bakış atıyor—"açıkça henüz bitmiş değil."

BÖLÜM 21

Siçanlar bize bakıyor. Gece uyanıyoruz ve uyuyan bedenlerimizin birkaç santim uzağında, boncuk gibi gözleriyle burunlarımıza, çenelerimize, kulaklarımıza bakıyorlar. Isaad bile yatarken başını sarmaya başladı. Sıcak ve rahatsız edici bulsa da, akıllıca tek kelime etmiyor.

Sonra koku var. İnsan teri, çığ kanalizasyon, kirli bezler. Bu "geçici" kamp birkaç bin kişiyi barındırmak için tasarlanmıştı. Şimdi o kapasitenin on katına ulaşmış durumda, patlamaya hazır bir septik yara gibi.

Isaad, vardığımız anda hamileliğimi duyurur. Utanıyorum ama çabucak vazgeçiyorum. Mülteci kampı, bir geçiş istasyonu olmaktan çok, çaresiz insanlığın atıldığı bir çöplük gibidir. Bütün gece boyunca çığlıklar duyulur. Masum insanlar, acımasız kabusların pençesine düşmüştür. Genç erkekler, patlayıcı şiddetin içinde kalmıştır. Genç kadınlar, duygusuz avcılarının eline düşmüştür.

Hamile bir kadın olarak, koruyucu gözetli hakkına sahibim. Yani Isaad ve ben, daha büyük bir kapalı alan içindeki güvenli bir bölüme taşınıyoruz, burada polise ve yeni gelenlere daha yakınız. Bir zamanlar, her aile kendi küçük yapısına sahip olma hakkına sahipti, ama aşırı kalabalık nedeniyle, bu standartlar çoktan ortadan kalktı. Tek odalı birimi altı kişilik bir aileyle paylaşıyoruz. Anne baba ve dört küçük çocuk, omuzları çökmüş ve gözleri korku dolu bir şekilde karşılıyorlar bizi. Yıpranmış bir battaniye, mahremiyet sağlamak için acınası bir girişimle, odanın yarısını geçici bir perde olarak kaplıyor.

İlk gecemizde, tek bir porsiyon yemek almak için bütün gün sırada bekledikten sonra, Isaad yemeğinin yarısını bana verir. Sonra, yağlı köri sosuyla kaplı soğuk pilavdan oluşan kendi yetersiz porsiyonuna otuz saniye bakıp durduktan sonra, kasesini ailenin babasına uzatır.

"Bu bizim için değil," diyor Isaad sert bir sesle. "Biz Afganız, Hintli değiliz. Bu yemek midemizi bozacaktır."

Dört çocuk minnetle yemeğe saldırır, ebeveynleri ise sessizce yorgunluk içinde bize bakar.

Ve son birkaç haftadır ilk kez değil, kocamın görüldüğünden daha fazlası olduğunu düşünüyorum.

Bir kadın bedenini verebilir. Sonuçta bu o kadar da zor değil. Erkeklerin istediği şeyler, onların çok önemli olduğunu düşündükleri talepler. Bu bize her şeyimize mal olur, ama aynı zamanda hiçbir şeye mal olmaz, çünkü zeki ve güçlü bir kadın, kendisi için değerli olan her şeyi korurken, temel beklentileri karşılayabilir.

Başlangıçta, bu Isaad'ı öfkelenlendirdi. İlk gecemizde, her şekilde benim kocam olduğunu açıkça belli etti. Ve ben orada yatarken, gölleri, sıcak yaz günlerini ya da bir zamanlar bir adamın gözlerinde tüm geleceği görebildiğim anları düşünmedim...

Hiçbirini düşünmedim. Hiçbir şey hissetmedim.

Sonunda, "kocam" öfkeyle yuvarlanarak uzaklaştı. Yoldaydık. Ucuz bir otelde veya dar bir arabada rahatsız bir şekilde uyumakla sınırlıydık. Ama sınıra yaklaştıkça, hala bir IED tarafından havaya uçurulmamış veya bir Taliban askeri tarafından vurulmamışken, Isaad'ın ilgisi daha sık, daha acil, daha... yaratıcı hale geldi.

Benim hiç bilmediğim şeyler. Emretmekten çok davet eden bir ısrar ve bu yüzden uzak durma kararlılığımı daha da tehdit eden bir ısrar.

Bu da onu bu konuda daha da kararlı hale getiriyor gibiydi.

Sınıra vardığımızda Isaad'ın kaynakları tükenmişti. Babamın kütüphanesinden aldığım tek ciltlik kitabın içindekileri gönüllü olarak verdim. Kitaplar paha biçilemez olabilir, ancak seçimimi yaparken en önemli şeyin para olacağını biliyordum, bu yüzden babamın "güvenli kitabı"nı seçtim. Sonra, Pakistan'a geçmeme izin verildikten ve artık belirlenen kampa girmek için çaresiz kaldığımdan, annemin kolyesini çıkardım. Yetkililer o ana kadar birçok aile yadigarı ile rüşvet almışlardı, bu yüzden biraz daha pazarlık yapmak gerekti, ama neyse ki kolyeyi de aynı özenle seçmiştim. İronik bir şekilde, kolye annemin en az sevdiği kolyeydi, çünkü amcalarımın madenlerinden çıkarılan taşlarla süslenmişti. Ancak, karpuz turmalinlerinin etkileyici boyutu ve zarif rengi, onu olağanüstü bir parça haline getiriyordu ve artık olmayan bir yere ve insanlara son bir saygı duruşu niteliğindeydi.

Sonunda giriş izni aldık, ancak daha fazla saatler boyunca sırada beklemek zorunda kaldık. Cömert tekliflerimize rağmen, üniformalı muhafızlar bize açıkça küçümsemeyle bakıyorlardı.

Kocamın kibir ve kendini beğenmişlik gösterisiyle patlamasını bekledim. Ancak her kontrol noktasında, sıkılmış memurların ve ağır silahlı polislerin önünde, o sadık bir aile babası olarak kaldı. Kulağıma güven verici sözler fısıldadı. Güvenli geçişimizi istedi. Bebeğimin hayatı için yalvardı.

Gün be gün, sıra sıra, engel engel.

Bir zamanlar kötü şöhretli Dokhtar Baaz olan Profesör Ahmadi, doğmamış çocuğum için kendi geleceğini tehlikeye attı.

Hayatta güzel göller ve sıcak yaz günlerinden daha önemli şeyler olduğunu öğrendim.

Kabini bizimle paylaşan aile çok nazik. Bu mülteci kampında altı aydır kalıyorlar. Avustralya'da akrabaları var. Sevdiklerinin yanına gidebilmek için, birinin, herhangi birinin, evraklarını bir an önce onaylamasını umuyorlar.

Onlar Hazara'lar. Başka bir deyişle, Sünni çoğunluklu Afganistan'da Şiiler olarak uzun süredir ayrımcılığa maruz kalıyorlar. Taliban kontrolündeki devlete geri dönmeleri en iyi ihtimalle zulüm, en kötü ihtimalle soykırım anlamına gelir. Ne yazık ki, Pakistan'da da kaderleri pek parlak değil; orada da somurtkan gardiyanlarla ve güvensiz komşularla başa çıkmak zorundalar. Sanki dikenli tel örgüler ardında yaşamak yeterince zor değilmiş gibi.

Isaad'ın ilk gece yiyeceğini paylaştıktan sonra, Malalai adlı kadın kendi hediyesiyle ortaya çıkar: yetişkin bezleri. Önce bana, sonra da Isaad'ın büyük şaşkınlığına, ona sunar.

Geceleri tuvaletleri kullanmanın güvenli olmadığını söyler. Aç fareler ve vahşi köpek sürülerini unutun. Kamp, kaybolmuş, travma yaşamış, şiddete alışmış genç erkeklerle doludur. Her gün bıçaklamalar oluyor, bazıları kısa süreli tartışmaların sonucu. Bazıları ise gürültüye, kokuya, baskıcı yağmura/sıcaklığa/soğuğa bir saniye daha dayanamayan sorunlu zihinlerin son damlası. Polis sayısı çok az, doktorlar ve sosyal hizmet görevlileri neredeyse yok.

Saçımı örtün, diyor. Ayrıca başımı eğip gözlerimi yere dikmeliyim. Taliban'dan kaçmış olabilirim, ama bu güvende olduğum anlamına gelmez. Kadınlar ülke değiştirebilir, ama erkeklerin zihnini değiştiremeyiz.

Çok geçmeden, Isaad'ın yemek konusunda haklı olduğunu anlıyoruz. Afgan mutfağı, tatlı ve ekşi, yumuşak ve çıtır, keskin ve

rahatlatıcı bir karışımdır. Ancak burada servis edilen sonsuz sayıda köri, bağırsaklarımızı parçalıyor. Üçüncü akşam, Isaad ve ben sadece matlarımızda yatıp inleyebiliyoruz, tek değerli su şişemiz vücudumuzdan akan sıvıları telafi etmeye yetmiyor.

Gecenin ortasında Isaad, yardım çağırmaya kararlı bir şekilde ayağa kalkar. Kapıda yere yığılır. Kocasını Rafiq onu yatağına geri götürür. Çiftin sunabileceği tek şey şefkatleridir.

Sabahın ilk ışıklarıyla tekrar uyandığımda, beş yaşındaki oğulları Omid su şişemizi çalıyor. Protesto etmek için bağırarak istiyorum. Ama gücüm yok, o şişeyi alıp başını geriye eğiyor ve son birkaç damla değerli suyu Isaad'ın kurumuş dudaklarına döküyor.

"Uyu, Kaka, uyu," diye teselli edici bir şekilde fısıldıyor. Ağlamak istiyorum, ama gözlerimde yeterince nem kalmadı.

Hayatta kalıyoruz. Öğreniyoruz. Uyum sağlıyoruz. Dördüncü haftanın ortalarında, kampın içinden geçerek bana ayrılan zaman diliminde ortak düşlere doğru ilerliyorum, Isaad yanımda büyük adımlarla yürüyor. Bir zamanlar, onun şişkin göğsüne ve kendini beğenmiş tavırlarına gözlerimi devirirdim. Şimdi ise, sıradan ölümlüler önümüzde dağıldıkça, onun koruyucu koluna ve çatık kaşlarına minnettarım.

Aniden, genç bir çocuk yolumuza çıkıyor. Çılgın atmaktan çok nefes nefese kalmış, elleriyle karnını tutuyor ve yırtık pırtık, kirli tuniğinin üzerinde hızla yayılan kırmızı bir leke görüyorum.

İki yaşlı adam onun arkasında durur, biri gencin kolunu yakalar ve onu geri çeker. Çocuk sendeler. Adamlar keskin sözlerle çılgına dönerler. Isaad beni heybetli vücudunun arkasına saklamıştır bile. Adamlar Afgan değil. Belki Bangladeşli, Sri Lankalı veya Burmalı; mülteci kampı, evsizlerin Birleşmiş Milletler'i gibidir.

Daha fazla konuşma, ikinci adam da şimdi çocuğu çekiyor.

Çocuk konuşmuyor. Tehlikeli bir şekilde sallanıyor, yüzü soluyor, gömleğine daha fazla kan sızıyor.

İkinci adam sert bir şekilde konuşuyor, yaralı genci sürüklemeye hazırlanırken niyeti açıkça kötü. Başka ne yapacağımı bilmiyorum. Isaad'ın heybetli vücudunun arkasından çıkıp, kollarımı genç çocuğun etrafına doluyorum ve onu kendime doğru çekiyorum.

Aniden ortaya çıkan, açıkça hamile olan bir kadın, iki adamı da şok ederek sessizliğe boğar.

Bu fırsatı değerlendirip, kendim de sert sözler sarf ediyorum. İki adam hemen yatıştırıcı bir şekilde ellerini kaldırıyor, sonra endişeli bakışlar atışıp kaçıyorlar.

Çocuğun titrediğini hissedebiliyorum. Şok, acı, yorgunluk. Bana yaslanırken onu sakinleştirici sözler fısıldıyorum. Dört genç daha olay yerine gelip beni, yaralı çocuğu ve Isaad'ın açıkça öfkeli ifadesini gördüklerinde, yere çöküp onu kucaklayarak elimden geldiğince rahatlatmaya çalışıyorum.

Heyecanla mırıldanmaya başlarlar, Isaad'ın anlamadığı bir dilde konuşurlar ve bu Isaad'ın düşmanlığını hızla artırır. Hızlıca bir dizi soru sorarak onları keserim, ardından hızlıca talimatlar veririm. Birkaç dakika içinde harekete geçerler, ikisi ince kahverengi bir battaniyeyle geri döner, diğerleri arkadaşlarını battaniyenin üzerine kaldırmaya yardım eder, sonra her biri bir köşeyi tutar ve arkadaşlarının yaralı bedenini kaldırıp geçici sağlık kliniğine doğru koşarlar.

Kalabalık, yavaş yavaş temel hayatta kalma mücadelesine geri döner, ta ki geriye sadece ben ve Isaad kalana kadar. Ben kanlar içindeyim, Isaad ise şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor.

"O neydi?" diye soruyor.

"Çocuk yemek için sırada bekliyordu. Adamlar onun yerlerini aldığını düşündüler. Bir tür anlaşmazlık çıktı... Çocuğun arkadaşları geldi, ama yardım etmek için geç kalmışlardı."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Tereddüt ediyorum, artık kocam olan adamı inceliyorum. Uzun süre yüzünü inceliyorum. Bir sonraki sözlerimi çok dikkatli seçmeliyim.

"Onları dinledim."

"Bu ne Dari, ne Peştuca, ne de İngilizce." Isaad bana kaşlarını çatıyor. "Onları nasıl anladın?"

Ben hemen cevap vermediğimde: "Söyle bana, Sabera. Nereliler? Ne konuşuyorlardı?"

Hiçbir fikrim olmadığını, herhangi bir dildeki tüm hecelerin, benim onları havadan koparıp kendi bestelediğim bir şarkıda bir araya getirmemi bekleyen parlak, ısıltılı notalardan ibaret olduğunu itiraf etmekten kurtuluyorum.

Aynı şeyi sayılarla da yapabilirim. Sembollerle, yüzlerle ve isimlerle de. Benim için tüm evren, bir araya getirebileceğim, parçalayabileceğim ve sonra istediğim şekilde yeniden oluşturabileceğim ipliklerden başka bir şey değildir.

konfigürasyonlarda yeniden şekillendirebileceğim ipliklerden ibarettir. Ve çoğu zaman, bunu bir nefes alıp vermek arasında yapabilirim.

Başkalarının dünyayı benimle aynı şekilde deneyimlemediğini anlamam yıllarımı aldı.

Ve annem, başkalarının bunu asla bilmemesi gerektiğini açıkça belirtti. Bir kadın için hayat zaten yeterince zor.

Yeni bir kargaşa. Koyu renk giysili iki polis memuru ortaya çıkar ve kalabalığın arasında anında panik dalgası yayılır. Ardından, dağınık kahverengi kıvrıkcık saçları ve sakallı yanakları olan uzun boylu bir adam onların arkasına doğru büyük adımlarla yürür. Üzerinde lekeli mavi cerrahi önlük vardır ve boynuna gelişigüzel bir şekilde stetoskop asılıdır.

"Bir kadının onu anladığını söylediler. Sen." Bakışları, ellerimde, giysilerimde ve yüzümde kırmızı izler olan, hala yerde oturan bana kilitlenir. "Adın ne?"

Isaad öfkeyle hemen bir adım öne çıktı. İki polis de ona uydu.

Doktor emir veren bir hareketle elini kaldırır ve belirgin bir Amerikan aksanıyla "Dur. Sen." der. Bakışları yine bana odaklanır. "Adın ne?" Bu bir soru değil, bir emirdir.

İtaatkar bir şekilde mırıldanırım. "Sabera Ahmadi."

"O benim karım..." diye başlar Isaad. Doktor hiç umursamıyor. Dikkatini sadece bana ve sadece bana odaklamış durumda.

"Bayan Ahmadi, az önce kliniğime getirilen yaralı çocuk, onu anlayabilir misiniz?"

"Evet."

"O zaman benimle gel. O çocuğun hayatta kalması için sana ihtiyacım var." Kocamın bana attığı bakış...

Sakin ol, ona söylemek istiyorum. Her şey yoluna girecek. Ve ilk kez, onun kaşlarını çatmış hali, kartal burnu ve sürekli düşünceli yüz hatlarına alıştığımı fark ediyorum. Gecenin ortasında, rüyalarım özellikle kötü olduğunda, sabahleyin hiç bahsetmesek bile, başımı omzuna yaslayarak beni sakinleştirmesini takdir etmeye başladım.

Ağzım açılıyor. Umutsuzca güven verici sözler arıyorum. Ama neredeyse her dili anlayabilmem, her zaman ne söyleyeceğimi bildiğim anlamına gelmiyor.

"Çocuk kan kaybından ölmeden önce!" diye bağırır doktor.

*Güvenlik görevlileri tehditkar bir şekilde bir adım öne çıkar.
Kocamdan uzaklaşıp sabırsız doktora doğru yöneliyorum.
Bakışları iri cüsseli vücuduma odaklanır. "Ve hamile misin? Tabii ki. Siktir et.
Pekala, bu cehennem çukurunda bir hayat bir hayat."
Sonra, personel ve malzeme açısından yetersiz olan sağlık kliniğine doğru
ilerlerken, onun sandığından daha iyi anladığım bir dizi öfkeli mırıldanma duyuyorum.
Kurtardığım genç bir adam.
Ve belki de benim ölümüm olacak olan genç adam.*

*Zahra, özür dilerim.
Zahra, seni seviyorum.
Zahra, bundan sonra olacaklar için beni affet.*

BÖLÜM 22

DARYL, lüks tatil köyünden ayrılırken bir mola vermemiz gerektiğini duyurur. Tatil köyü, artık kolluk kuvvetlerinin araçları ve meraklı seyircilerle dolmuştur. Hiç şüphesiz, yönetim bu olaylar karşısında çaresiz kalmıştır. Öte yandan, bu aile tatili yıllarca konuşulacak bir tatil olacaktır.

Hâlâ kendi düşüncelerimde kaybolmuş durumdayım: Lavabodaki havlulardaki kan kimin? Sabera'nın mı, iki ölü adamın mı, Isaad'ın mı?

Çok fazla olasılık var. Çok fazla karakter var. Yeterli bilgi yok.

O kadar dikkatim dağılmış ki, Daryl'ın ilk günden beri harap apartman kompleksine girdiğini fark etmem biraz zaman alıyor. Önümüzde dev bir mobilya mağazasının teslimat kamyonu duruyor. İki adam, kamyonun arkasında bir el arabasıyla ortaya çıkıyor ve alçak bir ahşap şifonyeri rampadan aşağı indiriyorlar. Çatlak asfaltın üzerinde, geçen gün temizlemeye yardım ettiğim dairenin kapısından içeri sürüklüyorlar.

Ashley dışarıda dolaşıyor, sarı saçları yine dağınık bir topuz halinde toplanmış, bir ayağından diğerine geçerek, çılgınca alkışlamakla gözyaşlarına boğulmak arasında kararsız kalmış gibi görünüyor. Onun nasıl hissettiğini biliyorum.

"Bütün bunları sen mi yaptın?" diye soruyorum Daryl'a, ünitenin yanına yaslanmış yeni yatakları, komodinleri, kanepeyi, sehpayı ve ayaklı lambaları inceleyerek.

Buna karşılık, ön koltukta parmaklarının arasında bir kart belirir.

Kartı ona uzattı.

Kartın bir yüzünde parlak renkli bir karikatür vardır: Marge Simpson, kendine özgü mavi saçları ve kırmızı inci kolyesiyle. Kartın arka yüzünde ise tek bir cümle yazmaktadır.

Marge özür diler.

Ön yüzdeki resmin altında aceleyle yazılmış bir imza vardır: Matt Groening.

Arka aynadan Daryl'ın gözlerine bakıyorum. "Ciddi misin?"

Daryl omuz silkiyor. "Bart... Bart işte. Marge'ın kaçmasından gerçekten üzüldü."
"Yeniden yerleşim ajansı için bütün bir daireyi döşemeyi gerektirecek kadar mı?"
"Oyuncular. Ya büyük oynayın ya da eve gidin."

Hareket halindeki taşınmayı incelemek için dışarı çıkıyoruz.

Yaklaştığımızda, konut koordinatörü Ashley kollarıyla boynuma sarılır. "Aman Tanrım, söz verdiğiniz aynen yaptınız."

Utangaç bir şekilde Daryl'e el sallarım. "Aslında bu daha çok onun..."

Ashley, yüz kiloluk güzel genç kızın altında sendelemek için elinden geleni yapan Daryl'e kendini atar.

"Bir işverenimiz var, Boy Wonder, yani Bart, yani..."

Ashley ona sıkıca sarılır. "Tanrı ikinizi de seviyor!"

Daryl biraz korkmuş görünüyor. "Sadece akışına bırak," diye yönlendiriyorum onu. Zayıf bir şekilde başını sallıyor.

Meğer Bart, kan lekelerini temizlediğim orijinal daireye değil, Ashley'nin yeni taşınacak bir aile için kapmış olduğu meşhur cinayet mahalline de nezaketle mobilya sağlamış. Mobilyaları kim seçti bilmiyorum ama biri harika bir iş çıkarmış. Hem güzel görünüyorlar hem de sağlam ve dayanıklılar. Yeni bir hayat kurmak için ideal sağlam yapı taşları.

Olay yeri biriminde hala yapılması gereken bazı düzenlemeler var. Daryl ceketini çıkarır ve biz de halıları serip, yatakları monte edip, mutfak malzemelerini boşaltmaya başlarız. Ashley ise sürekli konuşmaya devam eder. Dikkatim bir oraya bir buraya kayar; yoğun işler en iyi düşünmeyi sağlar.

Sabera, Isaad ve kızları Zahra. Kim, ne, ne zaman, neden ve nasıl. Bütün bir aile, vatanlarından koparıldı, başka ülkelerde dolaştı ve sonra buraya geldi. Hepimiz onların umutlarını ve hayallerini bildiğimizi düşünüyoruz. Ama biliyor muyuz? Bilebilir miyiz?

Güvenlik ve emniyet temel ihtiyaçlardır. Bunun ötesine geçerse... Sabera, özgürlüğü bu kadar çok istediği için mi tüm bunları yapıyor olabilir? Isaad, karısını kontrol etme ihtiyacı o kadar mı yüksekti ki ortadan kayboldu? Peki ya ciddi yüzü ve çılgın, ürkütücü bilmeceleriyle küçük Zahra?

Kilit olmayan bir anahtar için kilit. Aklım almıyor. En çok da Zahra'nın bu cümleyi söylerkenki kararlı sesi aklımdan çıkmıyor. Ezberledin mi? Ama nereden?

Ashley, omzumun üzerinden başını uzattı.

"Şey... Frankie."

"Merak etme. Neredeyse bitti." İnce bir battaniyeyi şişirip, ikiz yatak etrafına sardım.

"Frankie..."

Israrcı sesi beni rahatsız ediyor. Sabırsızlığımı gizlemeye çalışmadan ona doğrudan bakıyorum. Rahatsız bir şekilde yerinden kıpırdanıyor.

"Nageenah az önce aradı. İki adam daireye gelmiş ve Sabera hakkında sorular soruyorlarmış. Kısa saçlı, askeri duruşlu adamlar. Nageenah endişeli. Nedenini senin bileceğini söyledi."

Aklım hemen dün olan olaya gidiyor, genç çocuğun Zahra'yı arayan adamı mülteci kampındaki gardiyanlara benzettiğini söylediği an.

"Daryl," diye
sesleniyorum.

"Duydum zaten."

Açıklama yapmaya gerek görmüyoruz. Daryl ceketini kapıyor ve arabaya koşuyoruz.

NAGEENAH'ın Sabera ve kocasıyla paylaştığı kompleks sadece beş dakika uzaklıkta. Daryl direksiyonda olduğunda üç dakika. Otoparkta, giriş/çıkışı engelleyecek şekilde sedanı durdurur. Önümüzde, ay'a iniş ya da düşman hatlarının arkasına konuşlanmak için donatılmış gibi görünen, ağır hizmet tipi beyaz bir SUV vardır. Gerçekten de askeri sınıf.

Aracın hemen arkasında: haki renkli kargo pantolon ve polo gömlek giymiş iki adam. Biri daha yaşlı, kırmızı yanaklı, soluk mavi gözlü. Diğeri daha genç, koyu saçlı ve yoğun, yakıcı bir bakışa sahip. İkisi de standart kısa saç kesimi var ve Nageenah ile konuşurken dik duruyorlar.

Yolun aşağısında başka bir kapının aralık olduğunu fark ettim. Ağabey ve kilit tanık, olayı izliyor. Çocuğun ifadesinden, adamları tanıyıp tanımadığını anlamaya çalışıyorum. Ama korkmuş görünmüyor, sadece şüpheli.

Daryl çoktan araçtan inmeye başlamış. Ben de onu yakalamak için acele ediyorum. "Bu sefer gömleğine kan bulaştırmamaya çalış," diyorum ve Daryl'in adımlarında hafif bir duraksama ile karşılık buluyorum. Demek dün gece hayal görmemişim. Keşke bu daha güven verici olsaydı.

İki adam bizim yaklaşmamızla birlikte dönüyorlar. İri yarı bir limuzin şoförünün doğrudan kendilerine doğru ilerlediğini ve onun peşinden zayıf yapılı beyaz bir kadının koştuğunu görünce pek de endişelenmiş görünmüyorlar.

"Ahmadileri mi arıyorsunuz?" diye sorar Daryl, tavrı kesinlikle agresif bir hal almıştır.

"Sabera Ahmadi." Dalgalı kahverengi saçları Brillo ped kalınlığında traşlanmış yaşlı beyaz adam cevap veriyor. "Onun arkadaşı mısın?"

Arkadaşının birkaç adım geri çekilip sağımıza geçtiğini fark ettim. Klasik yan manevrası. Açıkça, kendi stratejilerini uyguluyorlar. İkisi de Daryl'ın park etme şeklini inceledikten sonra birbirlerine baktılar. Ayaklarını genişçe açtılar, ellerini yanlarına sarkıttılar. Herkes savaş pozisyonuna geçti.

Gördüğüm şey hoşuma gitmiyor, ama ne yapacağımı da bilmiyorum. Bu küçük dramada çok fazla oyuncu var ve hiçbirinin rolünü veya motivasyonunu anlamıyorum.

Bir kez daha apartmanların sırasını gözden geçiriyorum. Dört kapı ileride, genç çocuk sorgulayan bakışlarımla karşılaşılıyor ve yavaşça başını sallıyor.

Demek bu adamlar dünden gelmediler. Ama kiminle çalışıyorlar, kimin adına hareket ediyorlar?

"Son zamanlarda bir olay oldu," diyor Daryl. "İnsanlar biraz gergin. İşinizi açıklasanız iyi olur."

"Sen kimsin?" "Önce ben sordum."

"Aslında, ben sana önce sordum."

İkinci adam, arkamızda kalmaya başlıyor. Kendimi onun önüne dikiliyorum.

"Frankie Elkin," diye yüksek sesle duyuruyorum. "Tucson Polis Departmanı için çalışıyorum." Onları baştan aşağı süzdükten sonra, "Rütbeniz ve sicil numaranız" diye soruyorum.

Bunun film sahneleri dışında ne anlama geldiğini tam olarak bilmiyorum, ama yaşlı olan sonunda gülümsüyor. Onu bir an bile kandıramadım, ama eğlenceli olması düşmanca olmasından iyidir, en azından bir yerlere varıyoruz.

"Sanders Kurtz. Emekli yüzbaşı, Ordu. Bu Tim Westwig, emekli başçavuş, Ordu. No One Left Behind'da çalışıyoruz."

Elinde bir kartvizit belirir. Daryl onu alır. İkimiz de logoya boş boş bakarız.

"Biz, Afgan ve Iraklı tercümanlarımızı tahliye etmek, yeniden yerleştirmek ve savunmak için çalışan özel bir kar amacı gütmeyen kuruluşuz," diyor Westwig

. "Kurulan bağları ve verilen sözleri unutmadık."

Onun sert tonu beni biraz şaşırttı. Arkasında duran Nageenah'ın yüzündeki ifadeyi yorumlamak daha zor. Bu bir güvensizlik değil. Daha çok hayal kırıklığı gibi. Sonra onun sözlerinin önemli kısmını anladım.

"Bir dakika. Tercümanlar. ABD ordusuyla çalışan Afganları Amerika'ya getirmeye mi çalışıyorsunuz?" Haberlerden, Amerika'nın Afganistan'dan ani çekilmesinden ve ardından Kabil'in çöküşünden kaç kişinin dehşete düştüğünü hatırlıyorum. Bu durum, hizmet eden birçok yerli halkı intikamdan korumasız bıraktı.

"Evet, efendim."

"Dört yıl oldu," diye karışık bir şekilde söze başlıyor Daryl.

Onun koluna vuruyorum. Zaman çizelgesi burada önemli bir bilgi değil. "Sabera, ABD ordusunda tercüman mıydı?" diye heyecanla soruyorum. Çünkü bu, onun dil becerileri göz önüne alındığında mantıklı olurdu, şu anda olanlarla ilgisi olabileceğini söylemeye gerek bile yok.

Ama emekli yüzbaşı başını sallıyor. "Bayan Ahmadi değil." "Ama o zaman..." Çok kafam karıştı.

"Bayan Ahmadi'nin isteği üzerine buradayız; yaklaşık bir ay önce bize ulaştı. Ailesinin Afganistan'daki askeri operasyonlara bir miktar yardım sağladığının farkındaydı. Özellikle annesiyle ilgili bilgi arıyordu."

BÖLÜM 23

KURTZ, "MİSYONUMUZ, Afganistan ve Irak'ta Özel Göçmen Vizesi (SIV) programına hak kazanan yerel varlıkları desteklemektir. Kabil düştükten hemen sonra, 80 bin Afgan personeli tahliye edebildik, ancak 25 ila 50 bin müttefikimizi terk etmek zorunda kaldık; kapsamlı bir listeye sahip olmadığımız için kesin sayı bilinmiyor. İşleri daha da karmaşık hale getiren şey, SIV'nin ana başvuru sahibinin, tercümanın dediğine göre, aile üyelerini ikincil başvuru sahipleri olarak getirebilme hakkına sahip olmasıdır. Bu da, dört yıl sonra, en az çeyrek milyon hak sahibi dostumuzun hala geride kaldığı anlamına geliyor. Bu da en az çeyrek milyon fazla insan demek."

Kurtz duraksıyor, Daryl ve beni, açıklamasını takip edip etmediğimizi görmek istercesine inceliyor. Birlikte başımızı sallıyoruz. Onu dinliyoruz. Ancak, şahsen ben bunun ne anlama geldiğini tam olarak anlamış değilim.

Emekli ordu yüzbaşı Sanders Kurtz ve eski başçavuş Tim Westwig'i, yeni açılan bir ticaret parkında bulunan ofislerine kadar takip ettik. Kurtz'a göre, No One Left Behind'ın ana merkezi Washington DC'de. Ancak o ve Westwig, Tucson'da bir uydu ofis açmışlar ve örgütün Davis-Monthan Hava Kuvvetleri Üssü ile yakın bağları olduğu için, onaylanan SIV adaylarının önemli bir kısmı Afganistan'dan buraya geliyor.

Mekan o kadar yeni inşa edilmiş ki, hala yeni halı kokusu var, ancak Kurtz ve Westwig iç dekorasyona çoktan başlamışlar — arkalarındaki duvar, katlanmış Amerikan bayrakları ve üniformalı Amerikalı erkek ve kadınların yarım düzine grup fotoğrafını içeren gölge kutuları da dahil olmak üzere çerçeveli fotoğraflarla kaplı. Aralarına, Kurtz'un bir Afgan erkeğin omzuna kolunu doladığı daha samimi fotoğraflar serpiştirilmiş; kamp ateşinin etrafında gülümseyen üç asker; Kurtz, kendisine şaşırtıcı derecede benzeyen bir adamla birlikte ağır zırhlı bir aracın önünde dinlenirken. İkisi de kamerayı tutan kişiye soğuk biralar kaldırırken yüzlerinde kocaman gülümsemeler var.

Hiç şüphe yok ki savaş, insanlık tarafından yürütülen bir faaliyettir. Fotoğraflarda görünen erkek ve kadınlardan kaçının eve geri dönebildiğini merak ediyorum.

"Bir şirket komutanı olarak, on dört tercümanı bizzat denetledim," diye devam ediyor Yüzbaşı Kurtz. "Bu Afganlar her gün hayatlarını tehlikeye atıyorlardı. Haftanın yedi günü çalışıyor, sahada ve üssünde görevlerini dönüşümlü olarak yerine getiriyorlardı. Sorgulamalarda yardımcı oluyor, yerel halkla etkileşim kuruyor ve Afgan ordusu ile aracılık görevi yapıyorlardı. Sivil görevdeyken bizimle aynı tehlikelerle karşı karşıya kaldılar: yol kenarındaki bombalar, keskin nişancılar, düşman pusuları. Yani, silahsız adamların yanan araçlara koşarak Amerikalı arkadaşlarını güvenli bir yere sürüklediklerini, düşman konumlarını telsizle bildirip hava desteğini koordine ederken saldırganlarla yüz yüze geldiklerini gördüm. Bir keresinde bir Amerikan komutan ağır yaralandı; Afgan tercümanı onun tüfeğini alıp ilerleyen iki Taliban üyesini de öldürdü.

"Bu adamlar bizimle birlikte eğitim gördüler. Bizimle birlikte görev yaptılar. Ve şimdi, biz gittik, onlar ise bedelini ödemek için geride kaldılar. Bunlar, eve dönmenin ailelerinin hayatını tehlikeye atacağı için hafta sonu izni bile almayan adamlar. Yaptıklarını, çabalarımıza inandıkları ve ülkelerinin daha iyi bir geleceği olmasını umdukları için yaptılar. Kimseyi hayal kırıklığına uğratmadılar."

Daryl ve ben yine aynı anda başımızı sallıyoruz.

Teredditle elimi kaldırıyorum. "Afgan erkekler dediniz. Bu, tüm tercümanların erkek olduğu anlamına mı geliyor?"

"Sahada, evet." Westwig cevap veriyor. "Bu, yetenekli kadınların olmadığı anlamına gelmez. Genellikle farklı görevlerde hizmet verdiler, bakanlıklara yardım ettiler, diplomatik çabaları desteklediler

—"

"İdari," diye ekledim.

"Hepsi gerekli," diye karşılık verir Westwig.

"Ama programınız Sabera Ahmadi'ye hiç yardım etmedi mi? Size geldiğini söylediniz?"

"Evet, hanımefendi. Buraya, ofisimize geldi." "Bu biraz olağandışı değil mi?"

Kurtz söz alır. "Örgütümüzü, özellikle Afgan topluluğu içinde aktif olarak tanıtıyoruz. Zaman bizim lehimizde değil. Geçen yıl, dört bin uygun kişiyi tahliye ettik. Bu kadar çok kişiyi güvenli bir şekilde ABD'ye getirebildiğimiz için çok mutluyuz. Ama geride kalanların toplam sayısını düşünürseniz, bu sadece bir damla su gibi kalıyor. Buna ek olarak

tek bir SIV başvurusunu işlemek üç ila beş yıl sürüyor ve zamanında yeterli sayıda kişiye ulaşma kapasitemiz..." Öne doğru eğilir. "Şöyle söyleyeyim: Irak SIV programı 2014 yılında yeni başvuru kabul etmeyi durdurdu. On yıldan fazla bir süre sonra, hala sistemde bulunan kişilerin başvurularını işlemek için aktif olarak çalışıyor. Hükümetin işleri hızlı ve kolay değildir. Bu insanların risk altında olan her şeyi düşünürseniz..."

O cümleyi tamamlamasına gerek yok. Anladık. "Peki Sabera ne bilmek istiyordu?" diye soruyorum.

Westwig ve Kurtz yine birbirlerine bakışrlar.

"Oh, hadi ama," diye homurdanırım — Tanrım, kendini beğenmiş erkeklerden beni koru. "Özel bir kar amacı gütmeyen kuruluş olarak çalışıyorsunuz, değil mi? Bu, müşteri gizliliğini pek garanti etmez. Ayrıca, farkında değilseniz, Sabera üç hafta önce ortadan kayboldu, kocası şu anda ortada yok ve evet, daha dün biri kızlarını kaçırmaya çalıştı."

"Ne?" Kurtz ve Westwig şaşkın bakışlar atışırlar.

"Aynen öyle! Faillerin İngiliz aksanı vardı. Size bir şey çağrıştırıyor mu?"

Yine birbirlerine baktılar. Bu noktada, masanın üzerinden uzanıp kafalarını birbirine vurmak istiyorum. Daryl benim heyecanımı hissetmiş gibi görünüyor. Büyük elini omzuma koyuyor. Büyük, iri yarı eski mahkum sakinleştirici bir etki yaratmaya başladığında, kesinlikle başın belada demektir.

"Sabera, annesinin istihbaratta çalıştığını biliyordu," Kurtz pes eder. "Daha doğrusu, MI6 adına. No One Left Behind, esas olarak eski ABD askeri bağlantılarından oluşsa da, bu ülkedeki geçmişleri göz önüne alındığında, oldukça fazla sayıda İngilizle ortaklık yapıyoruz."

Yine elimi kaldırmam gerekiyor. "Bir dakika. Sabera'nın annesinin İngiliz casusu gibi olduğunu mu söylüyorsunuz? Gerçekten mi?"

Kurtz gülümsüyor. "Sabera, çocukken bile annesinin yerel pazarlara gittiğinde sadece çay almaktan daha fazlasını yaptığını fark etmişti. Maryam Shinwari burada bir not bırakır, orada bir kağıt parçası alırdı. Sabera'ya göre, o ve annesi bu konuyu hiç konuşmazlardı, ama bu aralarında açık bir sırdı. Sonra, 2014'te annesi öldüğünde..."

"Nasıl?"

"Kanserden. Her aile için üzücü bir durum, ama Maryam'ın durumunda özellikle dramatikti, çünkü babası Londra'da tanınmış bir doktordu ve kızının tedavisine dahil olmamıştı."

Kurtz bunu sindirmeye çalışır.

"Sabera, amcasının Maryam'ın ebeveynlerinin neden daha fazla yardım etmediklerini öğrenmek istediğini duyduğunu hatırladı. Babası bunun mümkün olmadığını söyledi, ancak kimse nedenini açıklamadı. Bu, Sabera'nın annesinin geçmişini, annesinin okul dışı piyasa faaliyetlerini de dahil olmak üzere, daha fazla araştırmak istemesi için bir neden oldu."

"Sanırım bu, aydınlatıcı oldu?"

Westwig, "Maryam'ın ailesi, o henüz küçük bir kızken Afganistan'dan İngiltere'ye göç etti" diye açıklıyor. "Babası bir tıp muayenehanesi açtı, kardeşleri çeşitli işler kurdu. Temel olarak, Tabrizi ailesinin tamamı Londra'yı yeni evleri haline getirdi. Ancak bir gün Maryam, Oxford'da doktora öğrencisi olan Saber Shinwari ile tanışır. İkisi aşık olur ve Maryam, ailesinin onaylamamasına rağmen yeni kocasıyla birlikte Kabil'e döner.

"Sonra Taliban iktidarı ele geçirdi ve Maryam ile küçük oğlu güvenlik için Londra'ya kaçtılar. 2001'de Taliban devrilene kadar beş yıl boyunca Maryam'ın ailesiyle birlikte yaşadılar. Bu süreden sonra Maryam, Kabil'deki kocasına geri döneceğini açıkladı. Ancak ailesi buna şiddetle karşı çıktı. Eğer giderse, her şey bitecekti; tüm bağları koparacaklardı. Tabii ki, o kendi kararını verdi, onlar da kendi kararlarını verdiler. Sabera'nın bildiği kadarıyla, annesi bir daha ailesini görmedi ve onlarla konuşmadı.

"Ama Londra'daki Tabriziler bunu bilmiyordu: Maryam sadece aşkından değil, görevinden dolayı Afganistan'a dönüyordu. İngiltere'deyken MI6 tarafından işe alınmıştı. Onun Kabil'e dönüp çalışmaya başlamasını istiyorlardı."

"Yani Sabera'nın annesi kadın James Bond gibi mi?" Şimdi tamamen büyülenmiş durumdayım. Sabera'nın kendi annesinin bir tür süper casus olduğunu öğrenmesinin onun için ne anlama geldiğini merak ediyorum. Bütün çocuklar, ebeveynlerinin göründükleri gibi yorgun, sıkıcı insanlar olmadıklarını gizlice hayal etmezler mi?

Westwig daha felsefi bir şekilde omuz silkiyor. "MI6 kaynaklarımıza göre, Maryam Shinwari'nin görevleri çok riskli değildi; esasen, Afgan elitleriyle kaynaşıp kaynaşarak eski hayatına devam etmesi gerekiyordu. Kocasının saygın konumu ve ailesinin geniş ticari ilişkileri sayesinde, düzenli olarak yüksek rütbeli bakanlık yetkilileri, diğer zengin işadamları ve toplumun önde gelen isimleriyle kaynaşıyorlardı. Bildiğiniz gibi, Afganistan hükümeti yolsuzlukla ünlüydü. MI6, Maryam Shinwari'nin durumu anlamasını,

kimin kiminle samimi olduğu, hangi bakanların birdenbire nakit paraya boğulduğu vb. hakkında istihbarat toplaması gerekiyordu. Temel olarak, kim satın alınabilir, kim satılabilir ve kim şantajla maruz kalabilir gibi bilgiler.

Düşünceli bir şekilde başımı sallıyorum. Bu tür içeriden alınan bilgilerin, özellikle de bu ülkede tarihsel olarak faaliyet gösteren bir casus ajansı için neden ilgi çekici olduğunu anlayabiliyorum. "Peki ne oldu?"

İki adam da bana boş boş bakıyor.

Hikayelerini devam ettirmeleri için elimi sallıyorum. "Sabera'nın annesi ortaya çıktı mı? Başka biri de onun pazarda notlar verdiğini fark etti, kocası sinirlendi, her şey mahvoldu mu? Hadi ama. Ne oldu?"

"Maryam Shinwari kansere yakalandı," diyor Westwig yavaşça. "Ciddi bir şekilde hastalandı. Sonra öldü. Olan buydu."

Kaşlarımı çatarak, bir kez daha kafam karışır. "O zaman Sabera neden bunca yıl sonra size yaklaşsın ki? Başka bir şey daha olmalı. Ne istiyordu?"

"Annesinin sorumlusunun adı," diye cevaplar Kurtz.

"Neden?"

İki adam birbirlerine bakışır.

"Hadi ama, bu konuyu kapattığımızı sanıyordum!"

"Sabera, annesi öldükten sonra bazı değerli bilgilere ulaşmış olabileceğini ima etti," Kurtz yavaşça kabul ediyor. "Bu bilgileri paylaşmaya hazırdı, ama sadece annesinin orijinal bağlantısına."

"Değerli istihbarat mı? Eski hükümet devrildikten ve Taliban yeniden iktidara geldikten sonra mı?" Ben buna inanmıyorum. "Bir kadın on yıl önce bir kokteyl partisinde ne öğrenmiş olabilir ki, bunun bugün hala bir önemi olsun?"

Yanımdaki Daryl de aynı şüpheyle başını sallıyor. İlginçtir ki, iki adam da omuz silkerek aynı fikirde olduklarını gösteriyorlar.

"Biz ısrar ettik," diyor Westwig. "Sabera tereddüt etti. Sadece annesinin sorumlusu ile konuşacaktı. Sonunda, en azından etrafta biraz araştırma yapmaya karar verdik. Kendi bağlantılarımızdan bir isim bulabilirsek ve o kişi Sabera ile iletişime geçmek isterse, bu onların kararı olacaktı. Zararı yok, suçu yok. O da kabul etti. Biz de araştırmaya başladık."

"Ve işte o zaman işler daha ilginç hale geldi," diye araya girer Kurtz. "Sabera Ahmadi tam olarak gerçeği, tüm gerçeği ve sadece gerçeği söylemiyordu."

"Sabera'nın annesi aslında casus değil miydi? Ya da İngilizler için casus mu?"

"Oh, Maryam Shinwari kontrol edildi. Sabera'nın bahsetmediği şey, annesinin faaliyetlerini sadece gözlemlemediği, kendisi de bu oyuna dahil olduğu idi."

"Sabera da MI6 ajanı mı?" Kendimi zor tutuyorum.

Westwig başını sallıyor. "İngilizler için değil, bizim için çalışıyordu. Sabera, dil becerileriyle ABD büyükelçiliğine başvurdu. Onlar da onu ABD ordusuna tavsiye ettiler. Ancak çok geçmeden, yetkililer onun daha da ilginç ve değerli bir beceriye sahip olduğunu fark ettiler. O doğuştan bir kriptanalistti."

Gözlerimi birkaç kez kırıyorum: "Bir şifre kırıcı mı?"

"Şifreler oluşturdu, şifreleri kırdı, yeni şifreler icat etti," diye açıklıyor Westwig. "Konuştuğumuz kişiler, daha önce böyle bir şey görmediklerini söylediler. Neredeyse her şeyi hatırlayabiliyordu ve karmaşık kalıpları tek bakışta tanıyabiliyordu. Becerileri kısa sürede efsane haline geldi."

Daryl bana anlamlı bir bakış attı. Aniden, şehir evinin duvarlarının durumu çok daha mantıklı geldi. Sabera sadece bir dilbilimci değildi. O bir bilmece ustasıydı. Yani...?

"Bir saniye," diye araya giriyorum. "Sabera ABD ordusu için çalışıyorsa, Kabil düştüğünde neden tahliye edilmedi? Ya da neden şu anda radar ekranınızda görünmüyor? Onun hakkında önceden hiçbir bilginiz olmadığını söylediniz."

Westwig derin bir nefes alır. Kurtz pes eder.

"Bu, Sabera'nın atladığı ikinci detay olurdu. O, ordunun askeri istihbarat biriminde çalışıyordu. On dört ay sonra, bir kriptanalist arkadaşı, onun deşifre ettiği mesajlardan birinde bir hata buldu. Daha ayrıntılı inceleme, birkaç hata daha ortaya çıkardı."

"Herkesin sandığı gibi bir dahi değil miydi?" Kurtz kaşlarını kaldırır. Bekler.

İkinci bir açıklama aklıma gelir ve gözlerim yuvarlanır: "Bunun kasıtlı olduğunu düşündüler. Sanki çift taraflı ajan falanmış gibi?"

"Öyle diyelim. Hatalar o kadar rastgeleydi ki, bunları dikkatsizlik olarak geçiştirebilirdi. Ama o zamana kadar, yeteneklerine duyulan şüphe, niyetine dair şüpheyeye dönüşmüştü. Resmi olarak işten çıkarıldı. Kimse bana bu konuda daha fazla bilgi vermedi. Zaten askeri istihbarat, zekâsının yetersiz olduğunu kabul etmeyi hiç sevmez."

Kurtz gözlerini devirdi, Westwig ise onaylayarak başını salladı.

Geriye yaslanıyorum, her zamankinden daha fazla şaşkınım. "Yani kısacası, Sabera'nın annesi MI6 için casusluk yapıyordu. Kızı bunu biliyordu, ama başka kimse bilmiyordu. Sonra Sabera

ABD ordusuna yaklaşıarak şifre çözme konusunda hizmetlerini sunar. Ama belki de gerçekten yardım etmek için orada değildi? Tamamen başka bir nedeni vardı? Ama ne?"

Kurtz ellerini açıyor. "Kimse yorum yapmadı."

"Ama belki de bir şeyler planlıyordu," diyorum. "Bu da ona bazı düşmanlar kazandırdı. Onlar da onu Tucson'a kadar takip etmiş olabilir mi? Dört yıl sonra?"

Adamlar omuz silkmeden açıkça şüpheyne kapılırlar. Evet, onları bunun için suçlayamam.

"Sabera'yı 'İngilizceye yakın' bir aksanı olan birinin aradığını söyledin," diye söze Westwig girdi. "Bununla ne demek istedin?"

"Sorun da bu; emin değiliz. Tanık genç bir çocuktur. Ona göre, Zahra Ahmadi'yi kaçırmaya çalışan adamın İngiliz aksanı vardı, ama tam olarak değil. Belki Avustralya aksanıdır diye düşündüm. Ya da belki," şimdi daha fazla düşündüğümde, "Güney Afrika aksanı? Güney Afrikalıların Afgan mültecileri takip etmek için bir nedeni olabilir mi?" diye soruyorum.

Yine birbirlerine bakiştılar.

"Dünyanın en iyi paralı askerlerinden bazıları," diyor Westwig.

"Ve uzun zamandır Afganistan'la ilgileniyorlar," diye yorumladı Kurtz. "Madencilik potansiyeli göz önüne alındığında."

"Madencilik potansiyeli mi?"

"Güney Afrika en büyük madencilik ülkelerinden biridir. Elmaslardan kromlara kadar, yerin altında ne varsa çıkarabilirler. Bu da Güney Afrikalıları, dünyanın en büyük maden yataklarının üzerinde bulunan Afganistan'a çok ilgi duymasına neden oluyor. Bakır, demir, lityum, kömür, altın, değerli taşlar. Aklınıza ne gelirse, hepsi var. Bir de nadir toprak elementleri var."

"Herkesin istediği," diye ekliyor Westwig. "Özellikle Çin'e bağımlılığı azaltmak için."

"Peki bunun Sabera Ahmadi ile ne ilgisi var?" diye soruyorum, kafam tamamen karışmış durumda.

"Ne alakası var bilmiyorum." Westwig omuz silkıyor.

Saçımı yolmak üzereyim. Bunun yerine, tamamen vazgeçip ayağa kalkıyorum. Büyüleyici aile mirası bir yana, Sabera'nın annesinin geçmişteki işini öğrenmek şu anki durumuma yardımcı olmuyor. Bir saniye sonra, Daryl kendi sandalyesinden kalkıyor.

"Son bir soru," derim kapıya doğru dönerken. "Sabera'nın annesinin MI6 sorumlusu. Onu buldunuz mu?"

"Onu bulduk."

"Onunla konuşabilir miyim?"

"Sabera ile yaptığımız anlaşmayı sana da yapabiliriz: adını ona iletceğiz. Ondan sonra ne olacağına gelince..."

"Kabul edilebilir."

"Sabera hakkında bizi haberdar edecek misin?" diye sorar Kurtz.

"Tabii. Ama fazla umutlanma. Sabera sadece bilmece yaratmakla kalmıyor, kendisi de bir bilmece haline geldi. Bir sonraki hamlesini çözebilirsem ne olayım."

BÖLÜM 24

DARYL VE BEN arabaya geri bindiğimizde, ben terli, morali bozuk bir haldeydim. Saat daha öğleden sonra üçtü ve olanlara inanamıyordum. İyi haber, Sabera'nın saklandığı yeri bulmuştuk. Kötü haber, o çoktan gitmiş ve geride bir başka bilmece bırakmıştı.

Önce Zahra, "kilidi olmayan bir anahtar için kilit" vermişti. Şimdi de Sabera, "Güzellik güçtür; ben onun kılıcıyım" eklemişti.

Ben bulmaca bile sevmeyen biriyim. Zeka oyunları ile ne yapmam gerekiyor?

En azından Daryl bugün verimli çalışmış, konut koordinatörü Ashley'e mobilya teslimatı ayarlamıştı. Ama cinayet masasını donatmak günün en önemli olayıysa, bunun ne anlama geldiğini ben anlayamıyorum.

"Daryl," diyorum.

Arka aynadan bana bir bakış attı, konuşmam için işaret verdi.

"Bunu benimle birlikte düşün. Üç hafta önce bir şey oldu ve Sabera Ahmadi ortadan kayboldu. Geçen gün, iki vatandaşının beyinleri parçalanarak öldürüldüğü bir cinayet mahallinde yeniden ortaya çıkana kadar ortada yoktu. Onun tanık, fail veya olası bir kurban olduğunu mu düşünüyoruz?"

Omuzlarını silkiyor.

"Aynen öyle. Peki, başka ne biliyoruz? Haftada iki kez, her seferinde birkaç saatliğine ortadan kayboluyor. Bir yere gidiyor. Ayrıca büyük olasılıkla bir yerde içki içmeye başlamış. Bu iki şeyin birbiriyle ilişkili mi, ilgisiz mi yoksa başka bir şey mi olduğunu düşünüyoruz?"

Omuz silkme.

"Harika, aynı fikirde olduğumuza sevindim. Bakalım... Evet, annesinin Afganistan'daki casusluk faaliyetleri hakkında daha fazla bilgi edinmek için emekli subaylarla bağlantı kuruyor. Ayrıca, kendisi de istihbarat oyununa dahil oldu, ta ki elverişsiz koşullar altında ayrılmak zorunda kalana kadar. Onun bir hain olduğunu, kendi çıkarları için çalıştığını

alışıyor mu, yoksa jeopolitik oyunda başka bir oyuncuyu mu temsil ediyor? Belki de Güney Afrikalıları?"

nc omuz silkme.

"Katılıyoruz! Tamam, son yapboz parçası: hala kayıp olan Isaad. Geçen gün ona ne teslim edilmiş olabilir ki kendi çocuğunu terk etmesine neden olmuş olabilir? Sabera'dan bir mesaj mı? Başka birinden bir tehdit mi? Ya da henüz düşünmediğimiz, tamamen farklı üçüncü bir olasılık mı?"

Dördüncü omuz silkme.

"Bu oyunda pek iyi gitmiyoruz, Daryl."

Sonunda, bir baş sallama. Derin bir nefes alıyorum. Telefonum alıyor. Kurtarıcı zil sesi. Ekranı kontrol ediyorum ve umutlarımın geri geldiğini hissediyorum. Telefonu hoparlöre alıyorum.

"Merhaba, Aliah!" n koltukta oturan Daryl canlanır. "Isaad'dan haber aldın mı?"

"Maalesef hala haber yok. Zahra iyi. Dansçı Daryl ile mi birliktesin? Onu soruyor."

"Merhaba, Aliah!" Daryl arabanın önünden seslenir. Onu hiç bu kadar coşkulu duymamıştım.

"Ah, bu çok iyi. İkinizi de akşam yemeğine davet etmek istiyoruz."

Daryl'e bakıp, ona sorgulayan bir bakış attım. Genni?

Onun zgn ifadesi bana yeterince aıklayıcıydı.

"Akşam yemeğine gelebileceğimizi sanmıyorum," diyorum Aliah'a zlerek. "İguana ile ilgili başka bir randevumuz var."

Uzun bir sessizlik. Anlıyorum. Buna ne cevap verebilirim ki? Sonra:

"Sizi bize davet etmek istiyorum," diyor Aliah, bu sefer gerçekten ihtiyacı olanın buluşmak olduğunu anlayabileceğim kadar vurgulu bir şekilde. "Restoranımdayım. Belki bir şeyler atıştırmak istersiniz?"

"Atıştırmalık çok hoşumuza gider," diye ekliyorum. Sonra, günün bir başka gelişmesi aklıma geliyor: "Hey, Zahra ile o puding şeyini yaptınız mı?"

"Evet, taze firni yaptık. Lütfen, denemelisin." Daryl gaza basar.

"On dakika sonra orada olacağız," diyorum Aliah'a kuru bir şekilde. "Ya da beş dakika, birinin iştahına bağlı olarak."

ALIAH, biz vardığımızda bizim için bir masa hazırlamıştı. İki kare kaseye, muhallebiye benzeyen bir şey koymuştu; yarısı güzel bir pembe renkteydi,

diğer yarısı kremsti beyazdı.

Daryl laf kalabalığına girmez. Bir sandalye çeker, bir kaşık alır ve yemeğe başlar. Aliah bunu hiç de hoşnutsuzlukla karşılamaz, aksine gururla gülümser.

Zahra ortalarda görünmüyor. Merakla baktığımda, Aliah başını arkaya doğru sallır. "Mutfakta, Habibullah'a yardım ediyor. Ölçüp karıştırmayı seviyor. Onu iyi bir aşçı yapacağız, özellikle de benim bildiğim tüm tarifleri, büyükannemin büyükannesinin tarifleri de dahil olmak üzere ezberlediği için."

Aliah otururken ben firni pudinginden ilk kaşığı alıyorum. Neredeyse zevkten inleyeceğim. Hem kalın hem kremsti, ama aynı zamanda hafif ve havadar, gül kokulu bir vaat gibi.

Aliah yine gülümser. Onun mutluluk anlayışını seviyorum. Ama sonra, buraya gelme sebebimize geldiğimizde yüzü düşer.

Dükkada başka bir müşteri var, şekerlenmiş fındık ve kuru meyve koleksiyonuna bakan genç bir adam. Aliah, onun seçimini yapmasını bekler, sonra kasada ödemeyi alır. Mahremiyetimizi sağlamak için onun arkasından kapıyı kilitler.

Önce önemli olan şey: "Sabera'dan hala haber yok mu?"

Aliah'ın üzgün nefes alış her şeyi anlatıyor. "Sabera'nın saklandığı yerden daha fazla bilgi edindin mi?" diye sorar.

Kafamı sallıyorum. Şimdi ikimiz de iç çekiyoruz.

"Kötü bir arkadaş olduğumu hissediyorum," diye başlıyor. "İçki içtiğini bilmiyordum. Endişeliydim, evet. Bazı şeyler vardı... Ama belki de yeterince endişelenmemişim."

"Bana ulaşacak kadar endişeliydin." Onu merakla izledim. Hala bu hikayenin onun anlattığından daha fazlası olduğunu düşünüyorum.

"Sabera ve Isaad'ın yaşadıkları, yaşadıkları kolay değil. Kaybı... kelimelerle ifade etmek zor."

Başımı sallıyorum. Bu konuyu daha önce konuşmuştuk. Kişinin tüm ülkesini, kültürünü, ailesini, yaşam tarzını kaybetmesi gerçekten de ürkütücü bir şey.

"Sabera ve Isaad ilk geldikten birkaç hafta sonra bir olay oldu. Sabera iş kıyafetiyle buraya geldi. Yüzü kızarmış, heyecanlıydı. Onu sakinleştirmeye çalıştım ama bana baktığında sanki beni görmüyor gibiydi. Sadece başını sallayıp duruyordu. Sonunda onu oturtup çay getirdim. Yavaş yavaş nefes alış düzeldi, gözleri açıldı. Sonunda ayağa kalktı. Bana sarıldı, işe gitmesi gerektiğini mırıldandı ve başka bir şey söylemeden gitti.

"Bir tür nöbet geçirdiğini, belki de panik atak olduğunu düşündüm. Ben de bunları yaşamıştım. Ama şimdi merak ediyorum. Belki de duygusal bir olay değildi. Belki de alkol yüzündendi. Bir Müslüman olarak, bu hiç aklıma gelmemiştir." Aliah hüzünle şöyle bitiriyor: "İyi bir arkadaş olamadım."

Aliah'ı, söylediklerini ve hala söylemediğini düşündüğüm şeyleri düşünüyorum. Ayrıca Staci'nin, Sabera'nın görüldüğünden daha fazlası olduğunu ima eden dikkatli sözlerini de düşünüyorum.

"Sabera üç hafta önce işten eve dönmediğinde, ilk aklına ne geldi?"

Aliah yine tereddüt eder.

"Onun akıl sağlığından endişe ediyordun," diye ısrar ediyorum. "Kendine zarar verdiğinden şüphelendin mi?"

Aliah geri çekilir. "Hayır! Asla! Böyle bir şey olmaz."

"Teorik olarak, boşanmak da öyle. Ya da içki içmek. Yine de..." "Hayır." Kararlı bir şekilde başını sallar. "Asla. O değil."

"Ama bir şeyden şüphelendin." Ona tekrar bakarım. "Seninle ilk konuştuğumuzda, Isaad'ın Sabera'nın ortadan kaybolmasıyla bir ilgisi olabileceğini ima ettin; onu açıkça sevmiyorsun. Ama asıl endişelendiğin o değil, değil mi? Aliah, bana karşı dürüst olmanı istiyorum."

Bakışları dalgalandı. Masaya baktı.

Daryl boş kasesini kaşıkla kazıyor. Hiç tereddüt etmeden masanın karşısına uzanıp benim kasesinden alıyor. Onu durdurmuyorum, dikkatim Aliah'a odaklanmış durumda.

Derin bir nefes alır. "O zaman Sabera çok rahatsız görünüyordu... Vardiyası bittiğinde onu kontrol etmek için iş yerine uğradım. Ama orada değildi. Patronu hasta olduğunu söyledi, onu daha önce gördüğüm için bunu anlayabiliyordum. Ama dairesine gittiğimde orada da değildi. Isaad geç saatlere kadar çalıştığını düşündü. Ben... Onu düzeltmedim. İki gün sonra, hala onu ararken beni aradı. Sabera henüz eve dönmemiş ve işe de gitmemiştir."

"Sabera daha önce de ortadan kaybolmuştu? Yani, bu son talihsizlik onun ilk kayboluşu değil mi?" Aliah'a keskin bir bakış attım. Demek ilk görüşmelerimizdeki şüphelerim yanlış değildi — Aliah bu durum hakkında kesinlikle dürüst davranmamıştı.

"Sadece birkaç günlüğüneydi! Sonra geri döndü, işten hasta bir arkadaşına bakmakla ilgili bir şeydi ve telefonu bitmiş olduğu için arayamamıştı."

telefonunda dakikalarca. Olur böyle şeyler. Olur!”

Aliah'a bir kez daha baktım. "Onunla bu konuyu hiç konuştun mu? Gerçekten bu konuyu zorladın mı?"

"Sonunda daha fazla bilgi vereceğini düşündüm..." "Gerçeği gibi mi?"

Aliah kızarır, gerçekten pişman görünür. "Ondan sonra... Sabera gittikçe daha içine kapanık, gergin ve endişeli görünüyordu. Bir şeyler yolunda değildi. Ne kadar yolunda olmadığını fark etmemiştim. Üzgünüm. Ona saygı duyduğumu, bana gelmesini beklediğimi düşünüyordum. Keşke daha fazla ısrar etseydim."

Aynı şeyi ben de düşünüyorum. "Aliah, bu olayın tam olarak hangi gün olduğunu hatırlıyor musun? Sabera'nın buraya çok sarsılmış ve üzgün bir şekilde geldiği günü? Tarihi?"

"Araştırabilirim."

"Lütfen bak." Aklımın bir köşesinde bir düşünce oluşuyor. Staci'ye göre, Sabera bir keresinde acil servise kaldırılmış ve bu yüzden Isaad yerine Staci aranmış. Isaad'ın çağrılmamış olması nedeniyle, hastanede kalışının Sabera'nın ilk ortadan kayboluşu olabileceğini merak ediyorum.

Belki benim teorim hiçbir şey ifade etmez, ama belki de bir şey ifade eder ve şu anda, elde edebileceğim her şeyi kullanabilirim. Şimdilik, konuyu değiştiriyorum. "Sabera hiç annesinden bahsetti mi?"

"Sürekli. Sabera küçük bir kızken annesi vefat etmiş, ama Sabera onu çok özliyordu. Annesinin adı Maryam, sevgili anlamına geliyor. Sabera onu sevgiyle fısıldardı. Açıkçası, çok yakındılar."

"Sabera'nın, annesinin MI6 ajanı olarak rolünü daha iyi anlamak için No One Left Behind adlı bir organizasyona başvurduğunu biliyor muydun?"

"Ne?" Aliah'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Gerçekten şaşkın görünüyordu. "Annesi casus muydu?"

"Sabera'nın annesinin ailesinin isteğine karşı Kabil'e dönmesinin gerçek nedeni budur. Yani, eminim ki kocasını da seviyor ve özliyordu, ama görünenden daha fazlası vardı."

Aliah'ın ağzı açılır, ama hiçbir kelime çıkmaz.

Yeni öğrendiğim bilgiyi anlatmaya devam ettim. "Sabera'nın kısa bir süre ordunun askeri istihbarat biriminde şifre çözme görevinde çalıştığını biliyor muydun?"

Aliah artık şaşkın değil, sarsılmış görünüyor. Genç mülteciyi ne kadar az tanıdığını giderek daha net bir şekilde anladığını tahmin ediyorum.

"Hayır, bilmiyordum." Aliah derin bir nefes alır, yavaşça nefesini verir. "Ama Sabera eski hayatı hakkında pek konuşmazdı. Bu çok da sıra dışı bir şey değil. En sevdiğimiz yiyecekleri, mevsimleri veya havadaki kokuları özlediğimizi konuşabiliriz. Hafızamızdan silinen küçük detayları. Ama gerçek günlük hayatımız... Eskiden olan ama artık olmayan şeyler. Eskiden olduğumuz ama artık olmadığımız kişiler. Çoğu kişi bunları tamamen geride bırakmayı tercih eder."

"Ailesinin diğer üyeleri hakkında konuştu mu? Babası, kardeşleri, kuzenleri, başka biri?"

"Ağabeyi Farshid." Hızlı bir gülümseme. "Bazen hikayeler ağzından kaçardı. Onlar onu gülümsetirdi. Sonra da onu çok üzdü. Kabil düştüğü gün öldü. Babaları da. Bildiğim tek şey bu."

"Çok fazla çatışma olduğunu sanmıyorum. Şehir öylece... teslim olmadı mı?"

"Eğer kastettiğin buysa, topyekûn bir savaş olmadı. Gerçek savaş, kapalı kapılar ardında nakit dolu valizler ve gizli el sıkışmalarıydı. Ulusal polis ve güvenlik güçlerinin çoğu aylardır, hatta bir yıldır maaş almamıştı. Ailelerini geçindirmek zorunda olan cephedeki askerlerle anlaşmalar yapıldı. Cüzdanlarını daha da doldurmak isteyen liderler satın alındı. Bundan sonra Taliban'ın ortaya çıkması yeterliydi ve çoğunlukla her şey bitti. Ama herkes geleceğini bu kadar sessizce feda etmedi. Bazıları, her halükarda Taliban'ın hedefi olacaklarını biliyordu. Özellikle tahliyenin imkansız olduğu anlaşıldığında, savaşarak ölmeye karar verdiler. Ben de bazı aile fertlerimi kaybettim."

"Hala Kabil'de aileniz var mı... vardı mı?"

"Elbette. Yirmi beş yıl önce sadece annem ve biz iki kız göç ettik. Ailemin çoğu Afganistan'da kaldı. Kabil'in düşmesinden önceki aylarda, WhatsApp üzerinden görüntülü görüşme yaptığımızda onların gerginliğini hissedebiliyordum. Sonra, şehir düştükten sonra, bir hafta boyunca hiçbir haber alamadım. Hayatımın en kötü haftalarından biriydi. Sonunda bir teyzem haber verdi. Sesini duyduğum anda anladım. Kuzenimin oğlu, tanınmış bir aktivistti. Taliban onu sokakta vurarak öldürdü, sonra cesedini diğerlerine ibret olsun diye ortada bıraktı. Ve şimdi, tüm ailem böyle bir rejim altında yaşıyor. Mümkün olsaydı, hepsini buraya getirirdim."

Aliah bana ciddiyetle bakıyor. "Onlara yardım edemiyorum, bu yüzden buradaki vatandaşlarıma yardım etmek için elimden geleni yapıyorum. Ve umarım Kabil'de de birileri sevdiklerime aynı nezaketi gösterir. Oradaki koşullar kötü ve daha da kötüye gidecek."

Kaderine boyun eğmiş gibi omuzlarını silkiyor. Keşke umut verici sözler söyleyebilseydim, ama ikimiz de basmakalıp sözlere fazla alışkınız.

“Kuzenin oğlunun, tanınmış bir aktivist olduğu için öldürüldüğünü söyledin. Sabera’nın ailesi de bu yüzden mi öldü? Ya da belki birisi annesinin casus olduğunu anladı?”

“Maryam o zamana kadar yıllar önce ölmüştü. Ancak Sabera’nın babası, kadınların eğitim hakkı konusunda ilerici görüşleriyle tanınıyordu. Ve tanınmış bir akademisyen olduğu için kolay bir hedef olabilirdi. Öte yandan, Sabera’nın amcaları hiç de iyi insanlar gibi görünmüyordu. Sabera’ya göre, yozlaşmış, açgözlü zorbalardı. Çeşitli ticari faaliyetleri göz önüne alındığında... Şey, komşuları tarafından pek sevilmediklerini söyleyelim.”

"İş faaliyetleri mi? Yani...?"

"İşletmeleri sadece yasadışı değil, aynı zamanda tartışmalıydı. Taliban'ın kendisi de kâr elde etmek için bu tür faaliyetlere yöneldiği için, bu uygulamalar hükümet tarafından yasaklanmıştı. Ayrıca, bu tür işler son derece tehlikeliydi ve yerel halkı sömürüyordu. Afganistan'da kullanmadığımız, ancak diğer ülkelerde kullanılan başka bir terim daha var: kanlı elmaslar."

Omurgamdan soğuk bir ürperti geçiyor. "Sabera'nın amcaları yasadışı *madencilikle* mi uğraşıyordu?"

Bana meraklı bir bakış attı. "Aynen öyle."

"Aliah, baştan başla ve bana her şeyi anlat."

BÖLÜM 25

ALIAH, yasadışı madencilik konusuna olan ani ilgimden şaşırda, bu konuyla ilgili düşüncelerini toparlarken bunu gizlemeye çalışıyor.

"Afganistan uzun zamandır değerli taşlar ve mineraller açısından zengin bir ülke..." "Anladım."

"İki bin yıldan fazla bir süredir," diye ısrar ediyor. "Öyle duydum."

"Ama büyük ölçekli madencilik için gerekli altyapıdan yoksun." "Bunu da biliyorum."

Bana keskin bir bakış atar. Anladım, susarım.

"Bunun yerine, madencilik genellikle elle kazılan küçük sahalarda yapılıyor," diye devam ediyor. "Yerel erkekler, yozlaşmış bürokratlardan zengin toprak sahiplerine, yozlaşmış, zengin toprak sahibi bürokratlara kadar her türlü kişi olabilen sahiplerden arazi kiralamak için kooperatifler kuruyorlar."

"Sabera'nın amcaları mı?" diye tahmin ettim.

"Sanırım öyle. Daha önce Taliban, cumhuriyete karşı operasyonlarını finanse etmek için madenleri kullanıyordu, bu yüzden hükümet bunu yasadışı hale getirdi. Ama tabii ki bu, madencilik faaliyetlerinin durduğu anlamına gelmiyordu. Birçok uzak köyde, bu geçimini sağlamanın tek yoludur. Ve değerli taşlar, hazır bir pazarın olduğu Pakistan sınırında her zaman satılabilir.

"Bu, Afgan toplumunda çok konuşuldu. Hem eski hükümetin madencilik faaliyetlerini yasaklamasından dolayı hayal kırıklığına uğrayanlar - çünkü başka türlü ailelerini nasıl geçindireceklerdi? - hem de çoğunlukla yerel halkın zararına kar elde etmek için yasadışı madencilik faaliyetlerini sürdüren zengin azınlığa öfkelenen ve kızgın olanlar."

"Madenciler maaş alıyor mu?"

"Bulduklarının bir yüzdesi. İyi bir günde, bu birkaç saatlik çalışma karşılığında bir haftalık maaş anlamına gelebilir. Ancak, her türlü avcılıkta olduğu gibi, bu aynı zamanda haftalarca hiçbir şey kazanmamak anlamına da gelebilir. Ama her zaman, bu son derece tehlikelidir."

"Yüksek risk, yüksek kazanç."

"Eğitim yok, güvenlik ekipmanı yok. Adamlar iş yaparken öğreniyorlar. Eski barutu plastik kılıflara karıştırarak yaptıkları ev yapımı dinamitle patlatma yapıyorlar. Daha da eski benzinli jeneratörlerle çalışan eski pnömatik kırıcıları kullanarak damarları işliyorlar, ardından kazma ve çekiçlerle devam ediyorlar. Diğerleri ise el ile moloz yığınlarını ayırarak günün bulgusunu ararlar; en değerli olanı mavi ve yeşil veya yeşil ve pembe renkli turmalindir. Muhtemelen turmalinin ne olduğunu bile bilmiyorsunuzdur."

"Hiç duymadım."

"Ama benim lkemde erkekler bunun için hayatlarını kaybediyor." Aliah, sanki dünyanın kuralı buymuş gibi omuz silkiyor. Belki de öyledir. "İş çok sıcak ve zor, ama erkekler güvenlik ekipmanlarına para harcayamıyor. şafaktan gün batımına kadar çalışıyorlar, patlatma, kırıcı, çömelme, ayırma işleri yapıyorlar, kask, güvenlik gözlüğü, solunum maskesi yok. Ve günün kazancını elde etmek için yeterince malzeme bulmak için hızlı çalışmak zorundalar, bu da duvarları nadiren destekledikleri anlamına geliyor."

"Bu kasabalardaki birçok ailenin erkekleri, patlama yaralanmaları nedeniyle uzuvlarını kaybetmiş, tünel çökmesi nedeniyle kafa yaralanmaları yaşamış ya da sürekli öksürükten muzdarip. Öte yandan, bu iş bir erkeğe on iki ila yirmi kişiden oluşan ailesini geçindirme fırsatı sunuyor. 'Yeni' hükümet altında bile, bunu yapabilecek çok az iş vardı. şimdi, Taliban'ın madenciliği geri getirdiğini anlıyorum. Madenciliği yasallaştırdı ve hatta eski ulusal askerlerin bazılarını arka bahçelerinde zanaatkar madenleri işletmeye teşvik etti. Taliban elbette onlara ağır bir vergi uyguluyor. Ancak bu, Afgan Ulusal Güvenlik Güçleri'nde görev yapan bazı erkeklerin hayatta kalmasını sağladı. En azından şimdilik."

"Ülkenizde hayat zor," diyorum yumuşak bir sesle.

"Evet."

"Ama siz, diğer mülteciler, onu özlüyorsunuz."

"Ev her zaman evdir, tıpkı ailenin her zaman aile olması gibi. Ait olduğumuz yer gibi hissetmek için mükemmel olması gerekmez."

"Sabera'nın amcalarına ne olduğunu biliyor musun?"

"Kabil düştüğünde babası ve erkek kardeşi ile birlikte öldürüldüklerini sanıyorum. Belki Taliban tarafından, belki de eski bir hesabı kapatmak isteyen başkaları tarafından. Bu tür şeyler olur."

ABD'de böyle şeyler olmaz demek isterdim, ama çete şiddetinin hüküm sürdüğü şehir merkezlerinde çok fazla zaman geçirdim, böyle bir iddiada bulunamam.

"Amcalarının Güney Afrika'dan biriyle çalıştığını biliyor musun?"

Aliah bu soru karşısında gerçekten şaşkın görünüyor. "Sabera'nın ailesi hakkında başka bir bilgi var mı?" diye ısrar ediyorum.

"Evinden pek sık bahsetmezdi. Bu ülkeye geleli çok olmamıştı, unutma, ve bir daha asla sahip olamayacağın bir şeyi özlemeden, burada ve şimdiyi anlamaya çalışmak yeterince zordu."

Kafamı sallıyorum. Bazı noktaları kesin olarak birleştirmek istiyorum: Zahra'yı kaçırmaya çalışan kişi şüphesiz Güney Afrikalı ve Sabera'nın ailesinin yasadışı Afgan madenleriyle kesinlikle bağlantılı. Ya da kaçırmaya çalışan kişi, Sabera'nın ordunun istihbarat birimiyle olan faaliyetleriyle bağlantılı bir Güney Afrikalı paralı asker. Ancak her iki teori için de henüz yeterli bilgi yok. Ayrıca, bu iki varsayımdan birinin cevabını bilmenin ne kadar yardımcı olacağını da bilmiyorum.

Nedeni, kim ve nerede olduğu kadar önemli değil. Isaad'ın da karısı gibi ortadan kaybolduğu düşünülürse, bu konuda ilerleme kaydedemediğimizi düşünüyorum.

Arkamda bir hareket var. Daryl'in parıldayan gülümsemesinden, at kuyruğumda hafif bir çekme hissetmeden önce bize kimin katıldığını anlıyorum.

Koltuğumda dönerek Zahra'nın büyük gri gözleriyle bana baktığını görüyorum. Görünüşe göre mutfakta iyi bir gün geçirmiş, çünkü her tarafı şeker ve unla kaplı ve yüzünde küçük bir gülümseme var.

"Merhaba," diyorum.

"Selam," diye tekrarlıyor.

Bu, küçük çocuk kelime dağarcığımı resmen tüketiyor. Daryl'in böyle bir sorunu yok. Boş kasesini alır ve dramatik bir şekilde gösterir. "Yediğim en iyi firni," der ve sonra benim tabağımı alır. "İki kaseyi de."

Zahra kıkırdar. Ben somurtarım. Biri çalmamış olsaydı, pudingimi mutlu bir şekilde bitirirdim.

Daryl pişmanlık duymuyor. "Hepsini kendin mi yaptın?" diye Zahra'ya sorar.

Zahra başını hızla sallar. "Bir dahaki sefere?"

Utangaç bir baş sallama.

Kız masanın etrafında dolaşarak Aliah'ın yanına gider, sonra kucağına tırmanır. Aliah kollarını ona dolayarak yanağını çocuğun koyu renk saçlarına dayar.

Göğsümde bir sıkışma hissediyorum. Dört yaşındaki çocuğun bu kadar güvenle sarılması. Aliah'ın onu koruyucu bir şekilde kucaklaması. İkisi de yaydıkları huzur hissi.

Annemin beni hiç böyle kucakladığını hatırlamıyorum. Ama annemle ilgili pek fazla anım yok. Babamın içki içmesini telafi etmek için hep evden uzaktaydı. Çocukken ona kızgın ve babamı idolize ediyordum, çünkü çocuklar böyle yapar. Şimdi, bir yetişkin olarak, kendi kaybımı daha az hissediyorum ve annemin kaybını merak ediyorum. Belki de kızının kendisine sarılmasını isterdi. Belki de çocuğunu kucağına alıp huzurlu hissetmek için bir dakika isterdi.

Bunlar, gençken sorgulamak için yeterince akıllı olmadığım şeylerdi ve şimdi artık çok geç. Annem ve babam, hiç ziyaret etmediğim bir mezarlıkta yan yana gömülü. Bunun nedeni onların hataları değil, benim kendi hatalarımı kabul etmek istememem.

Aliah'ın telefonu çalıyor. Ekrana bakıyor ve hemen doğruluyor, bakışları önce bana, sonra Daryl'e yoğun bir şekilde yöneliyor. Arayanın Isaad olduğunu görmek için arayan kimliğini görmeme gerek yok.

"Alo," diye neşeyle cevap verir, Zahra'yı kucağından indirip ayağa kalkar, meraklı çocukla arasına biraz mesafe koyar. Zahra farkında değil gibi görünüyor, dikkati Daryl'in boş puding kasesi üzerinde, parmağıyla umutla kazıyarak.

Daryl ve ben Aliah'a odaklanmaya devam ediyoruz. Tek kelime daha etmiyor, ama ifadesi iyimserlikten şaşkınlığa dönüşüyor. Aniden telefonu kulağından çekip ekrana bakıyor.

"Bağlantı kesildi," diye mırıldanır. Tam da telefon tekrar çalarken. Cevap verir, konuşmaya başlar, durur. Görünüşe göre bağlantı bir kez daha kesilince bakışları giderek endişeli hale gelir.

Şimdi baharat reyonunda volta atıyor, hareketleri daha sarsıntılı. Zahra bunu fark etmeye başlar.

"Daha fazla puding mi?" diye bağırır Daryl, üçümüzü de korkutarak. Ama bu, Zahra'nın dikkatini çeker ve Daryl aceleyle elini tutup onu arka mutfığa doğru götürür.

Aliah'ın telefonu üçüncü kez çalıyor. "Isaad?" diye fısıldıyor. Sonra daha yüksek sesle, "Nerede? Ne? Isaad. Isaad, beni duyabiliyor musun?"

Telefonu aramızda tutar. Ağır nefes alıp verme sesleri duyulur. Boğuk bir nefes. Uzun, titrek bir iç çekiş. Sonra...

"Isaad!" diye bağırır.

Bu sefer bağlantı kesilmez. Sadece sessizlik devam eder ve
dev
am "Isaad?" diye tekrarlar Aliah.
ede Ama cevap yok.
r. Telefonu Aliah'ın titreyen parmaklarından nazikçe alıyorum. Sonra
kendi cep telefonumu çıkarıp yepyeni bir numara çeviririm.
"Dedektif," diye seslenirim, sonunda telefonu açtığında. "Sanırım bir sorununuz
var..."

BÖLÜM 26

DR. RICHARD, çocuğun hayatını kurtarmak için elinden geleni yapıyor, kararlı bir şekilde çocuğun açık karın yarasına gazlı bez sıkıştırırken, başka bir kadın, bir başka mülteci, damar yoluyla serum takıyor.

Başka ne yapacağımı bilemeyen ben, baygın çocuğun elini tutuyorum ve otuz dakika sonra, çocuk çırpınmaya başladığında, yüzünü yıkayıp annemin bir zamanlar bana fısıldadığı saçma sapan sözleri mırıldanıyorum. Diğer kadın bana onaylayarak bakıyor. Sade mavi başörtüsü ve soluk tuniği kanla lekelenmiş. Farkında değil gibi görünüyor.

Ambulans nihayet kalabalığın arasından geçip klinik binasına ulaştığında, çocuk hala acı içinde nefes nefese. Ambulansa bindirilirken gözleri açılır ve karanlık bakışları ateşli bir şekilde bana kilitlenir.

"Anne," diye ağlar. "Benimle kal! Lütfen! Anne!"

Orada donakalmış duruyorum, eli benim elimi sıkıca tutuyor. Onu bırakmak zorundayım. Onu bırakamam. Yalnız kalmamalı. Burası yetimlerin denizi.

Aptal politikacılar ve askeri generaller, sanki hiçbir değeri yokmuş gibi hayatlarımızı çöpe atarak ne yaptılar?

Ben ne yaptım?

Sonunda Dr. Richard, çocuğun parmaklarını bileğimden ayırır. Arka kapılar çarpılır ve ambulans, zincirli çitlere yaslanmış, hala bekleyen hastaların arasından geçerek ilerler.

Orada ne kadar süre durduğumu bilmiyorum. Hiçbir şey görmüyorum. Hiçbir şey duymuyorum. Sonunda, önümde ellerini beline koymuş, yüzünde okunamayan bir ifadeyle duran Dr. Richard'ı fark ediyorum. Yaptığı her şeyin asla yeterli olmayacağı bu mesleği yapmak ona da acı veriyor mu?

Gönderilmeyi bekliyorum. Ama o bana bir iş teklif ediyor. Ve ben evet diyorum.

Dünyanın dört bir yanındaki mülteci kamplarında gönüllü olarak çalışan Dr. Richard, akşam dörtten on bir'e kadar gece vardiyasını yönetiyor, kahverengi kıvrıkcık saçları ve onaylamayan homurtuları ile, personel ve malzeme açısından son derece yetersiz olan klinikte koşturup duruyor.

onaylamayan homurtularla, bandaj ve iyi niyetinden başka bir şeyi olmayan insan bedenlerini bir araya getiriyor.

Görevde olan iki hemşire ve dört tercüman da var. Yani herkes her zaman her şeyi yapıyor. İlk haftanın sonunda, herhangi bir eğitimli tıbbi asistan kadar ustaca hayati fonksiyonları kontrol etmeyi, oksijen vermeyi ve yara bandajlamaya yardımcı olmayı öğreniyorum. Ayrıca kanı silmeyi, kusmuğu temizlemeyi ve mevcut her yüzeyi on saniye veya daha kısa sürede sterilize etmeyi de öğreniyorum.

En çok talep gören çok dilli kişi olarak, benim temel sorumluluğum, parmaklıklılı kapının küçük açıklığından gelen hastaları karşılamak. Her saat, düzinelerce hasta, yaralı ve çaresiz insan, hepsi de resmi belgelerini çılgınca sallayarak geliyor. Gece ilerledikçe ve kamp karanlığa gömüldükçe, kalabalık daha da yoğunlaşıyor, vakalar daha acil, nedenleri daha şiddetli hale geliyor.

Basit bir triyajla başlıyorum, herkesin adını ve temel bilgilerini beyaz tahtaya kaydediyorum:

Yeşil, acil bakım anlamına gelir — mide rahatsızlıkları, ateşi olan çocuklar, kırık kemikler. Muayene et, tedavi et, taburcu et. Sarı, düzensiz yaşamsal belirtileri olan ve kapsamlı bir muayene gerektiren ciddi rahatsızlıklar anlamına gelir — nadiren sahip olduğumuz zaman. Zamanımız olduğunda daha ayrıntılı analiz için hastaneye yatır. Kırmızı, tam anlamıyla acil durumlar anlamına gelir — bıçaklanma, kalp krizi, apandisit patlaması. Herkes, durumu hala bilmediğim o genç çocuk gibi, yardım etmek için her şeyi bırakır. Öğrenmem gereken başka bir kural. Biz bu anda varız. Önceden ne olduğu, sonra ne olacağı, bizim hikayemizin bölümleri değil. Sadece buna odaklanmalıyız.

İki muayene odası var, biri daha az kritik olanlar için, diğeri en kritik olanlar için. Ancak saat 21:00'e gelindiğinde, aciliyet derecesinin sınırı tartışma konusu oluyor.

Daha önce hiç hasta insanların yanında bulunmamıştım. Ateşli çocuklardan çılgınlık atan genç erkeklere, acı çeken yaşlılara. Fıskıran arter kanamalarından şişkin karınlara, kızarıklıklarla kaplı ciltlere. Isaad'ın nefes nefese kalarak neden hala geri döndüğümü sorduğu ilk haftadan sonra, birinin bunu yapması gerektiği dışında ne diyeceğimi bilmiyorum. Çok fazla ihtiyaç var. Umutsuz aileler, tek ebeveynler ve terk edilmiş çocuklar, hepsi hayatta kalmaya çalışıyor. Birbirimize yardım etmezsek, kim edecek?

Gönüllüler için bazı imtiyazlar var. Vardiyamın sonunda ailemin yiyecek ve su payını alıyorum, bu çok değerli bir hediye, çünkü normalde Isaad veya ben aynı erzakları almak için bütün gün sırada beklemek zorunda kalırız

ve çoğu zaman eli boş dönüyorduk. Varlığımızın büyük bir kısmı belirsizken, Isaad garantili yemekler konusunda itiraz edemez. Ancak rahatlamak bir yana, iki ailemizin yaşadığı gecekonduda yeni sorumluluklar üstleniyor.

Bir zamanlar Kabil'in en parlak matematik dehası olarak kabul edilen Isaad, artık yerel tüccarlar için muhasebe işleri yapıyor ve karşılığında bir kase pirinç veya değerli bir meyve alıyor. Daha da ilginç olanı, kampın çocukları, Isaad'ın gölgesinde yaşayan Omid'in önderliğinde onu takip etmeye başlamışlar. Isaad, giderek büyüyen çocuk grubuna şaşırtıcı bir hoşgörü gösteriyor, hatta öğleden sonraları bir çubukla toprağa denklemler çizerek temel aritmetik öğretiyor. Kısa sürede, kampın her yerinde, her zaman çok önemli işleri varmış gibi görünen, arkasında ördek yavruları gibi peşinden gelen, somurtkan bir yaşlı adama alışılmış.

Saat 23:00'da, beni evime götürmek için kliniğe geri döner ve yabani köpekler, yırtıcı adamlar ve keskin gözlü sıçanların arasında yol alır. Ama önce, Dr. Richard ile her gece yaptığı bakışma yarışmasına girer ve sonra bana işaret ederek yanına gelmemi ister.

Dr. Richard yarışmaya katılmıyor; anlıyorum. Klinik kapanıyor. Anımız sona eriyor. Bir sonraki bölüme geçiyoruz. Hayatta kalmak budur.

Hem uyum sağlama yeteneğimize hayran kalıyorum hem de sonuçlarından korkuyorum. Konfor alanınızın çok ötesine seyahat ettiğinizde, başka birinin hayatı olduğu kesin olan bir hayatı bu kadar uzun süre yaşadığınızda, bir zamanlar olduğunuzu düşündüğünüz kişiye geri dönebilir misiniz?

Belki de bu tür yavaş bir aşınma, herhangi bir travmatik kırılma kadar güçlüdür. Önce evini, sonra ülkeni kaybedersin. Sevdiklerini, sonra kendini kaybedersin. Kalbini, sonra ruhunu kaybedersin.

Gece geç saatlere kadar uyanık yatıyorum, ellerim doğmamış bebeğimin yuvarlak karnını okşuyor. Onun içimde tekmelediğini hissediyorum. Gelecekteki çocuğumla tanışacak kadar uzun yaşayabilecek miyim diye merak ediyorum.

Ve ben kendimi bile tanıyamazken, çocuğumun beni nasıl tanıyabileceğini merak ediyorum.

Kriz iki ay sonra patlak verir. İlk küçük çocuk kusma ve ishal ile gelir, ardından hızla düzinelerce yetişkin ve çocuk, aileleri kliniklerin tel örgü çitlerinin dışında sıraya girer

Saat dörtte açılmadan önce. Üçüncü gün, kampın yarısı mide virüsüyle yatıyor gibi hissediyorum, bizim kulübemizdeki Malalai ve Rafiq, onların küçük oğlu ve Isaad'ın en büyük hayranı Omid de dahil.

Onların bir zamanlar bize yaptığı gibi su veriyoruz, Isaad kemik suyu ve birkaç buruşuk elma ile takas ediyor.

Dr. Richard, yüzünde kara bir endişeyle kolera olduğunu duyuruyor. Hala kliniğe kadar yürüyebilecek kadar güçlü olan insanlara çinko ve elektrolit tabletleri dağıtmaya başlıyoruz. Ancak ilk cesetler birikmeye başlayınca tabletler hızla tükeniyor.

Hafta sonuna kadar klinik, inleyen, kramp geçiren, susuz kalmış hastalarla dolu bir tımarhaneye dönüşür. Ebeveynler kollarında iki üç çocukla sendeleyerek gelirler. Büyük çocuklar, bebeklerden büyükbabalarına kadar daha küçük ve savunmasız kardeşlerini sürüklerler. Sadece en ağır vakalara muayene odası sunabiliriz. Geri kalanlara ilaç verir, sıvı alımının önemini vurgular ve yolcu ederiz.

Bu yeterli olmuyor ve herkesin yüzünde yorgunluk belirmeye başlıyor, özellikle de karanlık çöktükten sonra, gece boyunca kırmızı alarm durumlarına müdahale etmeye başladığımızda.

Bir akşam, genç bir adam tamamen komada halde arka kapıdan içeri sürüklenir. Arkadaşları ne olduğunu bilmiyorlar; onu öyle bulmuşlardır. Nabzını kontrol etmek için eğilirim. Gözleri birden açılır ve o kadar tiz bir çığlık atar ki, geriye sıçrayarak, özenle sterilize edilmiş aletlerin bulunduğu sehpa çarparım.

Çığlığı giderek yükselir, gözleri yuvalarından fırlar, tüm vücudu kaskatı kesilir. Şiddet, acı ve korku hissediyorum. Kırılmak üzere olan bir hayvan.

Dr. Richard, elinde şırınga ile beni iterek geçer. Hastanın deltoid kasının derinliklerine iğneyi batırır ve pistonu bastırır. Genç, nefes nefese kalır ve vahşi ve kaybolmuş bir ifadeyle bakakalır. Sonra, ipleri kesilmiş bir kukla gibi yere yığılır, kasları gevşer, çığlıkları artık iniltiye dönüşür. Arkadaşları gözleri fal taşı gibi açılmış halde kalır. Ben henüz nefes almamışım.

"PTSD," diyor Dr. Richard kısa ve öz bir şekilde. "Panik atak. İlaçların tam olarak etkisini göstermesi için ona on beş dakika verin; sonra kamp yerinde uyuyarak kendine gelebilir. Odaya ihtiyacımız var."

Doktor, konuşmasını bitirmeden beni yan odaya sürükler. Kabin arkadaşlarım Malalai ve Rafiq'in geri döndüğünü ve Omid'i yine kollarında tuttuklarını görünce şaşırırım. Daha önce solgun ve hasta görünüyorsa, şimdi gevşek ve çökmüş durumdadır.

"Hayır." Bu kelime ağızından çıkmadan önce. Onlar çoktan konuşmaya başlamışlar, yeni semptomları, devam eden endişeleri, her ebeveynin en derin korkularını sıralıyorlar. Dr. Richard'a hızlıca tercüme ediyorum, ancak onun durumu doğru bir şekilde değerlendirdiğini anlayabiliyorum.

Yine hayati organların kayıtları, son gelişmelerin belgelenmesi. Damar içi sıvılarımız ve elektrolitlerimiz bitmiş. Bunun yerine, en iyi ikinci çözümümüzü sunuyorum: tuzlu suya batırılmış temiz bir bez. Malalai, bezin bir köşesini oğlunun maviye dönmüş dudaklarına bastırıyor. Ona her şeyin yoluna gireceğini, sevimli küçük Omid'in kısa sürede ayağa kalkıp Isaad'ın peşinden koşarak diğer ördek yavrularına hükmedeceğini söylemek istiyorum. Ama yalanlar boğazımdan çıkamayacak kadar ağır. Elini sıkıyorum, Rafiq'e başımı sallıyorum. Sonra arka kapımızda bir başka gürültü duyuluyor, kırmızı hasta geliyor ve ben acele etmeliyim.

Kötü dövülmüş genç adamı gördüğüm ilk anda, ciğerlerim çalışmayı durdurur. Olamaz. O. Olamaz.

Farshid. Kardeşim, sevgili, sevgili kardeşim...

Sonra karanlık gözlerini açar ve sanki tokat yemiş gibi geri çekilirim. Kardeşim değil, Habib, ateşli kuzenimiz, yaş ve görünüş olarak Farshid'e yakın, ama ondan tamamen farklı, onur, sadakat ve nezaketten yoksun.

Nasıl hayatta kalmış? Tüm amcalarımın ve kuzenlerimin öldüğünü sanıyordum. Kardeşim ondan çok daha güçlü ve iyi bir adamken, Habib neden hayatta kalmış? Bu adaletsizlik...

Görünmeden odadan çıkmaya çalışıyorum. Babamın ailesinden hiç kimsenin burada olduğumu bilmemesi gerekiyor.

Çok geç.

Şiddetli dayak yemiş, şişmiş yüzünden kuzenimin bakışları bana takılır. Bir saniye sonra, yüzündeki ifade şiddetli acıdan saf nefretine dönüşür. Yaralı dudakları zaten bir dizi küfür mırıldanmaya başlamıştır. Sonra, bakışları benim yuvarlak karnıma kayar... Küfürleri kesilir. Kurnaz, zafer dolu sırtışı başlar.

Ve ben dehşetle donup kalırım.

Habib hemşireye, ağaca tırmanırken düştüğünü mırıldanır. Ya da belki kırık tavan lambalarından birini tamir etmeye çalışıyordu, ya da belki birkaç arkadaş arasında küçük bir anlaşmazlık vardı. Her zamanki gibi, hızlı ve

gerçeği çarpıtıyor, tıpkı babası, Fahima'nın kocasının her zaman yaptığı gibi. Burada kimsenin umurunda değil tabii.

Habib'i son gördüğümde, babamın masasında oturuyordu, tanınmış bir ailenin zengin, ayrıcalıklı bir erkeğine yakışır şekilde kusursuz giyinmişti. Şimdi ise, kesinlikle daha kötü görünüyor. Ama ben de öyle.

Dr. Richard bir kırık kolu ve iki kırık bileği tedavi ederken ben olabildiğince uzak duruyorum. Kuzenimin kaburgalarını sarıyor, şişmiş gözünü daha ciddi bir göz çukuru hasarı olup olmadığını kontrol ediyor. Dr. Richard hemşirelerden birine sıvı ve ağrı kesici vermesini istiyor; sonra her şeyin bittiğini hatırlayınca, bana ambulans çağırmamı emrediyor. Buraya en hızlı acil yardım aracının en az iki saatte ulaşabileceği söylenmişti.

Dr. Richard omuz silkiyor. Öyleyse, bu kadar kritik bir hastayı tek muayene odamızdan birinde bırakmaktan başka aremez yok. Tavuk kümesindeki tilki gibi, diye düşünüyorum ve yüzümü dikkatlice başka yöne çeviriyorum.

Girişe geri dönüp ailelere talimatlar veriyorum. Klinik doldu, başka kimseyi kabul edemeyiz. İşte aspirin, biraz tuz bulmaya çalışın. Uyuyun, su için, dinlenin. Yapılabilecek en iyi şey bu.

Malalai ve Rafiq'e, Omid'i sallarken, maviye alan dudaklarının arasına acınacak bir şekilde sıkıştırılmış tuzlu su bezini görmek için yeterince uzun süre bakıyorum.

Sonra Dr. Richard geri gelir, kıvrıcık saçları dağınık bir paspas gibidir, etrafındaki kaosu inceler. Saatine bakar, giderek artan, çaresizce hasta ve muhtaç kalabalığı inceler. Bu kadar, diye duyurur. Kırmızı hasta gitmeli. Onu temizlememi söyler; sonra ambulans gelene kadar onu dışarı çıkaracağız. Onlara sunabileceğimiz başka bir bakım yok ve diğerleri de hala ilgi bekliyor.

Emirlerini verdikten sonra, ağlayan çocuklar ve inleyen yetişkinlerin olduğu karmaşaya geri dönüyor. Onun savaşı var. Benim de benim.

Muayene odasına geri döndüğümde, kuzenimin bilincini geri kazandığını ve bana açıkça düşmanca baktığını görüyorum.

Alnındaki kanı siliyorum.

"Onların ölmesi senin suçun. Anlayacağımızı düşünmedin mi? Seni lanet olası kaltak."

Elmacık kemiğinin üzerindeki çürüğü silerim.

"Bir bütünün iki yarısı," Habib alaycı bir şekilde homurdanır. "Sen, kardeşin ve orospu annen..."

Daha fazla konuşmasını engellemek için elimi ağzına kapatıyorum. Habib başını avucumun altında sallıyor. Burnu kırılmış. Nefes alması açıkça zor.

Elimden kurtulmak için başını yeterince çevirir. "Nerede? Bunun sadece zaman meselesi olduğunu bilmelisin. Bana her şeyi anlat, belki seni öldürmemeleri için onları ikna edebilirim."

Tükürükle lekelenmiş elim hala çenesini sıkıca tutuyor. "Onlar öldü. Taliban iktidarda. Artık her şey bitti."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Habib'in yüzünde vahşi bir kurnazlık ifadesi belirir. "Ülkeler yıkılır. Hükümetler değişir. Ama açgözlülük asla bitmez. Nereye sakladın?"

"Sonunda, hiçbir şeye sahip olamayacaksın." Omuz silkiyorum. "Üzerindeki kıyafetlerden başka bir şey alabildin mi? Sanmıyorum."

"Sana inanmıyorum! Her zaman herkesten daha akıllıydın." Habib'in bakışları şişkin karnıma odaklanır. Sırıtarak gülümser. "Ama belki de yeterince akıllı değilsin. Burada asla güvende olamazsın. Seni ben bulduysam, diğerleri de bulur. Ve taleplerinde çok daha sabırsız olacaklardır. Yaşamak mı istiyorsun? Piç çocuğunu kurtarmak mı istiyorsun?"

Elimi tekrar ağzına kapatıyorum. Kuzenim kaçmak için kıvranıyor. Ve aniden... Anlıyorum. Habib de anlıyor. Yüzünde, artık beni tehdit etmenin sırası olmadığını anladığı anı görebiliyorum. Şu anda, bu sefil koşullarda, kırılmış ve savunmasız olanın o, güçlü olanın ise ben olduğumu anlıyor.

Bana meydan okurcasına bakarken daha şiddetli bir şekilde çırpınmaya başlar. Avucumu dudaklarının üzerine sıkıca bastırırım, işaret parmağım ve başparmağımla zaten parçalanmış burnunu sıkıştırırım. Çığlık atar, ama ses boğazında kalır.

O haklı. Amcalarım yaptıklarını keşfetmişlerse ve içlerinden biri ya da kuzenlerimden biri hala hayattaysa...

Büyüyen bedenimi avantajıma kullanarak, kuzenimin çırpınan bedenine sertçe bastırıyorum. Elim yapış yapış, onun yaşama arzusu ise güçlü. Ama ellerini kaldırıp beni itmek için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, yaraları çok ağır, bedeni çok zayıf.

Habib bacaklarını tekmeliyor. Kaçmak için çabalarken boynu şişiyor. Ama ben pes etmiyorum. İtiyorum, sıkıyorum. İtiyorum. Sıkıyorum. İtiyorum. Sıkıyorum.

Küçük bir kızken, hayal ederdim...

Şimdi kendi kuzenimin, babamın kardeşinin oğlunun son nefesini sıkıyorum. Habib'in vücudu gevşemiş, bacakları hareketsiz kalmışken, hemen arkamda bir ses duydum. Hızla çenesini bıraktım, sonra dönüp Dr. Richard'ın beni izlediğini gördüm.

Önce onun konuşmasını bekledim. Her şeyi gördüğünü söylemesini, bana ne tür bir canavara dönüştüğümü sormasını bekledim. Ama yüzündeki ifade bundan daha sert. Ve sonra anladım.

Küçük Omid ölmüştü.

Daha sonra, klinikten dışarı çıkıyorum. Resmi mesaim bitmesine bir saat var. Muayene odasına döndüğümde kuzenimin cesedi ortadan kaybolmuştu. Sonra beyaz giysili adamlar Omid'in minik bedenini almaya gelmişti... Ve ben bir saniye daha dayanamadım. Dr. Richard gidebileceğimi söyledi, ben de gittim.

Şimdi yürüyorum. Bacaklarımı ve kollarımı hissetmiyorum. İnsan teri ve ciğ kanalizasyonun kokusunu almıyorum. Sinsice dolaşan köpekleri ve sinsi sinsi bakan erkekleri fark etmiyorum. Koyu renk giysili bir erkek önümde durur.

Ona bakıyorum.

"Sevgili kardeşim, yalnız başına yürümemelisin."

Onu bakıyorum, bakıyorum, bakıyorum. Dünyadaki her kadının yalnız olduğunu, her zaman yalnız olduğunu, her zaman yalnız olacağını bilmiyor mu? Başka türlü olmasını beklemediğimizi bilmiyor mu?

Yüzümdeki ifade onu korkutur. Belki de duygularımın saflığını ya da eylemlerimin karanlığını hissedebiliyordur. Geri çekilir. Ben yoluma devam ederim, kuzenimin çaresiz dişlerinin ısırıldığı, ısırık izleriyle dolu elim arkamda.

Isaad'ın matımızın üzerinde oturduğu küçük kulübeye kadar yürüdüm. Yüzünde, acı içindeki şaşkınlığıyla neredeyse çocukça bir ifade vardı. Kocamın yanına oturdum. Başını kucağıma çektim. Ağlamaya başladığında, sonra haykırmaya, sonra da gökyüzüne öfkeyle bağırmaya başladığında, gözyaşlarının cüppeme sızmasına izin verdim. Neden, Tanrım, neden? O sadece küçük bir çocuktu! Hayat ne zaman yeniden anlam kazanacak? Neden, Tanrım, neden?

Isaad'ın saçlarını okşuyorum, bağırmasına izin veriyorum. Gözlerim kuru, kederim içimde, bu bir Afgan'ın yas tutma şekli değil. Artık eskisi gibi bir kız, kız kardeş, hemşeri olmadığının bir başka işareti mi? Artık o kadar farklı, o kadar yabancı birine dönüştüğümün, kendim bile tanıyamadığının bir başka işareti mi?

Bence bazı anlar vardır ki, size hiçbir şey maliyeti yoktur ama her şeyi talep ederler. Bence bazı seçimler vardır ki, hayatta kalmanızı sağlar ama sonunda yok olmanıza neden olurlar. Bence bir daha asla böyle hissetmek istemiyorum, ama başka türlü hissetmeyeceğim.

Kayboldum, yıkıldım, hissizleştım. Ve sonra...

Suyum geliyor.

Zahra, o karanlık gecede dünyaya geldin.

Ve seni ilk kucağıma aldığım andan itibaren, aynı şeyi tekrar yapacağımı biliyordum.

BÖLÜM 27

Bir gün içinde ikinci kez bir suç mahallinde duruyorum. Dedektif Marc buraya girmemizi yasakladı. Etrafta dolaşan çeşitli kolluk görevlilerinden duyduğum fısıltılı detaylara dayanarak, bu sefer güvenlik şeridinin dışında kalmaktan memnunum.

Polis, Isaad'ın cep telefonunu birkaç gün önceki çifte cinayetin işlendiği yerin yakınındaki terk edilmiş bir binaya kadar takip edebildi. Bütün bölge, harap depolar ve boş işyerlerinden oluşan bakımsız bir yerdi. Kırık pencere camlarının üzerinde, oto kaportacılıktan endüstriyel temizliğe kadar her şeyi sunan, rastgele asılmış, boyası dökülmüş tabelalar vardı. Burası hayallerin öldüğü yer mi, yoksa hiç başlamadığı yer mi, emin değilim, ama Daryl'ın ilk sorduğumda beni buraya getirmemeyi neden reddettiğini daha iyi anlıyorum. Sonunda meşhur çekiçle ölüm olayının yaşandığı yere geldim, ama şimdi en çok eve gitmek istiyorum. Evde kaçak yılanlar olsa bile.

Dedektif Marc, cesedi teşhis edecek birine ihtiyaç duyuyor. En mantıklı kişi Aliah. Tabii ki Zahra'yı da düşünmesi gerekiyor ve son zamanlarda yaşanan şiddet olayları göz önüne alındığında, genç kızı deli aşçıyla yalnız bırakmanın iyi bir fikir olmadığı konusunda hepimiz hemfikiriz. Daryl, Wonder Boy Bart'ın koruması olarak görev yapmamış olabilir, ama şu anda siyah sedanın arkasından Aliah'a yardım ederken tam koruma modunda. Dedektif Marc'ın resmi çağrısını beklerken, onu ve Zahra'yı arabayla gezdiriyor. Bu an olmalı. Daryl, Aliah'ı Roberta'ya teslim ediyor, sonra sürücü koltuğuna dönerek "Dört Yaşındaki Çocuğu Oyalama Projesi"ne devam ediyor. Zahra'nın meraklı küçük yüzünü kısa bir an görüyorum; endişeli olmaktan çok, çevresine ilgi duyuyor gibi görünüyor. Sonra o ve Daryl tekrar yola çıkıyorlar. Suç mahallinden oyun parkına mı? Hiçbir fikrim yok.

Roberta, Dedektif Marc harap binanın kapısında görüne ve yaşlı kadını içeri davet edene kadar Aliah ile bekliyor. İki kadın arasında kısa bir fısıltılı konuşma geçiyor. Roberta, Aliah'a göreceği şey hakkında uyarıyor mu? Aliah stoik görünüyor, başı dik, ağzı sıkı. Bu, onun ilk kez bir ceset gördüğü an değilmiş gibi bir his var içimde.

Bana tek bir baş sallama ile teşekkür eder, sonra bilinmeyen korkuların olduğu bir eve girer.

Şimdiye kadar, sakatlama ve yakma fısıltıları duydum. Kesinlikle işkence, birçok farklı ölüm şekliyle. Korkunç ayrıntılara odaklanmamak için elimden geleni yapıyorum, ama polislerin dedikodu yapmayı ne kadar sevdiklerini düşünürsek, bu gittikçe zorlaşıyor. Nabzım hızla atıyor ve burada, şu anda kalmaya çalışırken görüşüm sürekli bulanıklaşıyor.

Yanımda bekleyen Roberta, derin nefes egzersizleri ile telefonumun arama ekranını kontrol etmek arasında gidip gelirken bana tuhaf bir şekilde bakıyor.

O son karanlık, korkunç gece. O, kurşunlar ve kanlar arasında her şeyi bir arada tutmuştu. Şimdi, benzer bir durumda, kendimi neredeyse refleks olarak ona uzanırken buluyorum.

Bu sadece bir çağrışım, diyorum kendime. Ayrıca, Seattle'da bıraktığım adama arayıp, "Hey, sana artık yoluma devam etmem gerektiğini söylediğimi biliyorum, ama şimdi işler biraz riskli hale geldi, bin mil yol gidip seks yapmak ister misin? Lütfen?" diyemem.

Özgürlüğümü her zaman özgürleştirici bulmuşumdur. Şimdi ise ilk kez yalnızlık hissediyorum.

Dürüst olmak gerekirse, bununla ne yapacağımı bilmiyorum.

Aliah geri döndü. Roberta ve ben sarı suç mahalli şeridinin hemen ötesinde durup, o bizi görene kadar küçük bir dans yapıyoruz. Film bittikten sonra buluşan arkadaşlar gibi görünebiliriz. Ama değiliz.

Aliah daha solgun görünüyor, ama hala kontrolü elinde. Yaklaştığında ellerinin titrediğini görüyorum.

Roberta ve ben hiçbir şey söylemiyoruz. Kendi hızında konuşacak kelimeleri bulmasını bekliyoruz. Derin bir nefes alıyor, sonra bir tane daha.

Beklenmedik bir şekilde patlar. "Onun çalışmalarını yaktılar!"

"Ne?" Ne Roberta ne de ben bu ifadeyi anlamıyoruz.

"Onun küçük kırmızı defteri. Kabil'den kaçarken kurtarabildiği tek şeydi. Bir kutu dolusu çalışma kitabıyla başlamıştı. Hayatının eseri, demişti. Ancak, sınır geçişlerinde günlerce yürüyüp beklerken kişisel eşyalarını kurtarmak hiçbir mülteci için pratik değildir. Seçimler yapmak zorunda kaldı. Önce teorem koleksiyonunu, destekleyici kanıtlarla ilgili makalelerini attı. Sonra her bir çalışma kitabını gözden geçirip

Çalışma kitabını dikkatlice gözden geçirmek, en değerli matematiksel modelleri ayırmak ve bunları tek bir cilde, küçük kırmızı defterine koymak zorunda kaldı.

"Zaman zaman onu çıkarır, gösterirdi. Çoğu insanın bir bebeği tuttuğu gibi onu tutardı. Bu, eskiden olduğu matematikçiydi. Bu, bir zamanlar olduğu adamdı. O cilt için gerçek gözyaşları döktüğünü gördüm.

"Ve onu küle çevirdiler. Tam onun önünde, yerde. Elleri..."

Aliah'ın sesi kısılmıştı. "Parmakları siyahlaşmıştı. Kemiklerine kadar yanmış ve pençeler gibi kıvrılmıştı. Onu kurtarmaya, tek bir sayfayı bile olsa kurtarmaya çalışırken. Yaşadığı onca şeyden sonra, kendinden geriye kalan son parçası. Ben hiç... Isaad'ın iyi bir adam olduğunu hiç düşünmemiştim. Ama o zeki bir adamdı. Ve onlar bunu ona zarar vermek için kullandılar. Ne tür insanlar böyle bir şey yapar?" Gözleri daha da karardı, daha da vahşileşti. *"Burada neler oluyor?"*

Ama ne Roberta ne de ben bir cevap bulabiliyoruz.

"Sana telefon ettiğinde tam olarak ne dediğini bana söylemen gerekiyor," diyor Dedektif Marc bir saat sonra. Akşam karanlığı çökmüş, ama hava hala sıcak. Aliah'ın neşeli küçük dairesinde toplanmış durumdayız. Refleks gibi, mücevher renginde kurutulmuş meyve ve fındık kaseleri, Türk lokumu ve sıcak çay getirmiş.

Zahra'ya küçük bir tabak lezzetli yiyecekler verilmiş, sonra Aliah'ın yatak odasına yerleştirilmiş ve iPad'de çocuk programı açılmış, umarım bu, oturma odasında devam eden yetişkinlerin konuşmalarını bastırır.

Ben yemek yiyemiyorum. Daryl bile sessiz, devasa bedeni ve kasvetli siyah takım elbisesiyle, atasözündeki çömlek dükkanındaki boğa gibi görünüyor. Ancak, parlak bukleler ve gümüş bileziklerle süslenmiş Roberta, narin mavi desenli çay fincanından yudumlarken, mükemmel bir çerçeve içindeki bir hazine gibi. Daryl'in bakışları, ateşe çekilen bir güve gibi, sürekli ona dönüyor.

Benim izlenimim, onun bunun farkında olmadığı yönünde. Ancak kardeşi Dedektif Marc, bu konuda daha zeki görünüyor. Fıstıkları kırıp yiyen, rahat görünen tek kişi o. Görünüşe göre, korkunç bir cinayet onun iştahını kaçırarak türden biri değil.

"Konuşma olmadı," diyor Aliah. "Arama sürekli kesiliyordu. Var, yok. Var, yok. Sonunda..."

inleme gibi sesler duyabiliyordum. Ama kelimeler değil. Bilmiyorum." Umutsuzca ellerini kaldırıyor. "Bundan başka bir şey bilmiyorum."

Dedektif Marc yavaşça başını sallar. Onun sözlerine şaşırması gibi görünmüyor. Bir fıstığı daha kırar.

"Bundan önce Isaad'dan haber aldınız mı?"

"Hayır. Birçok mesaj bıraktım ama geri dönüş almadım."

"O mesajlarda Zahra'nın sende olduğunu söyledin mi? O seninle miydi?"

"Tabii ki. Ona Zahra'nın güvende olduğunu ama babasını özlediğini söyledim. Onu almaya gelmesi gerektiğini söyledim."

Yine o baş sallama. Kötü bir hisle, bunun nereye varacağını anlamaya başlıyorum. Roberta'nın ani keskin nefes almasından, onun da anladığını anlıyorum.

Aliah'ın bakışları ikimize de kayıyor. "Ne? Ne oldu?"

"Parmakları," diyor Roberta.

Kardeşi başını sallar. "Parmakları."

Aliah hala şaşkın görünüyor, sonra... "Telefonu. Ekranı nasıl kullanmış olabilir?" Gözleri büyüdü. "Olamaz!"

"Isaad'ın sizi arayan kişi olduğunu sanmıyorum," diyor Dedektif Marc. "Sadece elleri çok kötü hasar görmüş olduğu için değil, yüzüne de dikkat ettiniz mi? Yüzü neredeyse hiç zarar görmemiş. Bunu giderek daha sık görüyoruz. Failler vücudun diğer kısımlarına zarar veriyorlar, ama kafayı dokunmuyorlar — çünkü kurbanın telefonunu açmak için yüz tanıma özelliğini kullanmaları gerekebilir."

Aliah gözlerini kapatır. "Oh hayır."

"Sence ne istiyorlar?" Dedektif Marc ona sorar.

"Hiçbir fikrim yok. Bütün bunlar..." Başını sallar. "Bilmiyorum." Gözleri bana kayar.

Sadece omuz silkebilirim. "Dürüst olmak gerekirse, hala tamamen ve tamamen kafam karışık. Sabera'nın annesinin eskiden MI6 casusu olduğunu ve annesinin eski amiriyle iletişime geçmek için bazı eski askeri subaylarla görüştüğünü öğrendim."

"Ha?"

"Aynen öyle. Sabera, paylaşacak yararlı bilgileri olduğunu iddia ediyor, ama Taliban'ın iktidarı ele geçirmiş olduğu düşünülürse, şu anda neyin değerli olduğu bir yana, neyin alakalı olabileceği?"

Aliah da bu konuda aynı derecede şaşkın görünüyor, bu da benim haklı olduğumu kanıtlıyor.

"No One Left Behind'daki subaylardan, mümkünse beni MI6'nın sorumlusuyla iletişime geçirmelerini istedim," diyorum. "Sanki 'beni bulmak istediğinde/bulmak isterse bulur' gibi bir şey gibi geliyor. Seni haberdar ederim." Bunu ciddi olarak söylüyorum. Yargı yetkisi sorunları, yetki alanı savaşları, dedektiflerin sorunlarıdır. Ben sadece Sabera'nın sağ salim bulunmasını istiyorum. Şimdi her zamankinden daha fazla.

"Isaad'ın telefonuna erişmişler," diyor Daryl.

"Büyük olasılıkla."

"Yani Aliah'ın sesli mesajlarını dinlediler ve iletişim bilgilerini aldılar. Şu anda buraya doğru geliyor olabilirler."

"Neden böyle bir şey yapsınlar?" Dedektif Marc dikkatini Aliah'a odaklıyor.

Aliah, açıkça korkmuş bir şekilde tekrar başını sallar.

"Zahra'yı almak için," diyor Daryl açıkça. "Isaad onlara istediklerini vermedi. Şimdi Zahra'yı kullanacaklar."

"Ama ne *istiyorlar*?" Dedektif Marc ısrarla sorar.

"Kilit olmayan bir anahtar için kilit olmayan bir kilit," diye mırıldanırım. "Isaad'ın cesedini bulduğunuzda, üzerinde bir şey var mıydı? Bir not, şifreli bir mesaj, eski moda piriñ anahtar falan? Özel bir kurye, Isaad ayrılmadan hemen önce ona bir şey teslim etti. Kızını geride bırakıp ortadan kaybolması için yeterince önemli olabilecek bir şeyin ne olabileceğini bulmaya çalışıyorum."

"Cebinde bir şey bulduk," diyor Dedektif Marc. Hemen ayrıntıya girmiyor. Roberta, elini uzatıp kardeşinin koluna yumruk atarak konuyu açıyor.

Kardeşi ona bir bakış attı, iki fıstık daha yedi, sonra bir parça Türk lokumu aldı.

"Toplanmış uzun siyah saçlar," diye sonunda pes eder. "Sanki birinin kesip attığı at kuyruğu gibi. Sanırım Sabera'ya aitti? Bir tür yaşam kanıtı."

Roberta, kardeşine sanki aptalmış gibi bakar. "Bir *tutam* saç mı demek istiyorsun?"

Dedektif Marc, şekerini ağzına götürürken donar kalır. Gözleri hafifçe büyür.

Ben sözü devralırım: "Anahtarı olmayan bir kilit... Isaad'ın yüksek sesle okuduğu ve dört yaşındaki bir çocuğun kulak misafiri olduğu bir notla birlikte bu simgenin geldiğine ne kadar bahse girersin?"

"Anahtarı olmayan bir kilit," Dedektif Marc derin bir nefes alır. "Tamam. Buna inanabilirim. Sabera'nın saçı olduğunu varsayarsak, bu onu anahtarı olmayan kilit mi yapar?" Hepimizi bekleyişle bakar.

"Elbette." Roberta şimdi havaya girmiştir. "Kilit olmayan bir anahtar, şifreyi kırmak için bir şifre anlamına gelebilir, ki Sabera'nın becerileri ve ateşli yazıları göz önüne alındığında bu mantıklı olur. Açıkçası, başkalarının istediği bir şeye sahip, bu da onu anahtar yapıyor. Yani, avı yapan kişi, kalbinin arzusunu gerçekleştirmek için Sabera'ya ihtiyaç duyuyor. Ve şimdiye kadar gördüklerimize göre, kalbinin arzusunu gerçekleştirmek için gerçekten çok kararlılar."

"Eğer onun saçından bir tutamları varsa, onu ele geçirmişler demektir," diye kardeşinin sözünü keser.

"Belki de ele geçirdiler," diyorum, sonra Roberta ve Daryl'a bakıyorum. "Ama Sabera'nın tatil köyündeki saklandığı yerde kanlı havluları incelerken tartıştığımız gibi, belki bir çekiç darbesinden sonra, ele geçirmedi." "

Aliah dehşete kapılmış, Roberta ise etkilenmiş görünüyor.

"Bu gizemli bilgiyi ondan zorla almaya çalıştılar," dedektif Marc şüpheyle ekliyor. "Ama bir şekilde, yirmi üç yaşında, zayıf yapılı bir kadın üstünlük sağladı, onu kaçıran iki kişiyi öldürdü ve sonra kaçtı mı?"

Roberta ona tekrar yumruk atar. "Bana hemen bir çekiç verin, nasıl yapılabileceğini size göstereyim."

Akıllıca, kardeşi bu teklifi kabul etmez.

"Tatil köyünde gördüğümüz her şeyle uyuyor," diyor Daryl bana katılarak. "Kanlı fular... Onun kurban mı yoksa fail mi olduğunu merak ettik. Belki de ikisi birden. Kaçırılmış ve saldırıya uğramış, ama kaçmayı başarmış. Ancak, onu arayan insanlar varken eve dönmesi pek mümkün değildi."

"Ama kocasına ulaşabilirdi. Sabera'nın telefon kayıtlarını inceleme fırsatın oldu mu?" Dedektif Marc'a soruyorum. "Kayıp olduğundan beri kimi aradığını görmek için?"

"Son konuşmamızdan bu yana geçen sekiz saat içinde mi? Hayır. Mahkemeler, adil yargılama sürecinden bahsetmiyorum bile, bu tür konulara daha yavaş yaklaşıyor. Ancak" —bana keskin bir bakış atar—"Isaad Ahmadi'nin telefonuna erişebiliriz. Tahmin edebileceğiniz gibi, ondan ona düzinelerce arama var, çoğu kısa, sadece mesaj bırakmaya yetecek kadar."

"Sabera'ya ulaşmaya çalışıyor," diye homurdanır Daryl. "Onu eve getirmeye çalışıyor." "Belki." Dedektif Marc düşünceli bir şekilde bize bakar. "Arama kayıtlarına sadece bir göz atma fırsatım oldu..." Sesi aniden kesilir. "Kahretsin,

bir konuda haklı olabilirsin." Cep telefonunu çıkarır, birkaç ekranı hızla kaydırır, hafifçe başını sallır.

"Tamam." Dedektif aradığını buldu. "Önemli olan numara değil, düzen. Sabera yaklaşık üç haftadır kayıp, değil mi? Zaman çizelgesine bakarsak, ilk birkaç gün Isaad'ın telefonundan ona çok sayıda arama yapılmış. Mesela, karısına ulaşmaya çalışan bir koca gibi. Ama sonra bu hareketlilik aniden günde iki aramaya düşüyor, neredeyse saat gibi. Rutin bir kontrol olduğunu söyleyebiliriz."

"Sabera'yı buldu." Roberta sözü devralır. "Onun güvende olduğunu biliyordu."

"Üç gün öncesine kadar, sonra aniden arama sayısı tekrar artmış, Isaad gizemli paketi alıp ayrılmadan önceki otuz altı saat içinde neredeyse çılgın bir düzeye ulaşmış." Dedektif Marc bir bakış atar. "Bir yorum, o zaman diliminde işlerin ters gittiği, Sabera'ya artık ulaşamadığı olabilir. Bu yüzden yoğunluğu yeniden artmış. Sonra kutusu, saçları ve gizemli notla birlikte gelmiş ve o da mesajı gönderen kişiyle buluşmak için yola çıkmış."

"O bulundu," diye nefesini tutarak Aliah. "Sabera güvende olmak için saklanmıştı. Ama onu buldular, onun sahip olduklarını isteyen adamlar. Onu kaçırdılar. Ama sonra..." Aliah kaşlarını çatı. "Onlara istediklerini vermemiş olmalı? Bu yüzden Isaad'ı mı tuzağa düşürdüler? Çünkü o bir şeyler biliyor olabilir mi?"

"Ya da," Dedektif Marc yüksek sesle düşünür, "bahsi yükseltmek için. Birini inciterek konuşturmak mümkün değilse, en iyi seçenek sevdiği birini incitmektir."

Aliah titrer, odadaki diğerleri sessizliğe bürünür.

Kaşlarımı çatıyorum. Bütün bunları hem görebiliyorum hem de göremiyorum. "Bana öyle geliyor ki bir yerlere varıyoruz," diyorum yavaşça. "Öncelikle, Sabera'nın çok değerli bir şey elde etmenin sırrını elinde tuttuğundan oldukça emin olabiliriz. Diğer insanlar bunu açıkça biliyor ve bir şekilde onu Tucson'a kadar takip etmişler." Aliah'a bakıyorum. "Gelecekte evleri olacağını bile bilmedikleri bir şehre mi?"

Omuzlarını silkiyor.

Şimdilik bu konuyu bırakmaya karar veriyorum. "Onun keşfedilmesine hızlıca geçelim. Ama önce onu saklanmaya itecek kadar korkutan bir şey ya da birini görmüş olmalı. Ne yazık ki, bulundu. Afganistanlı olduğunu bildiğimiz iki adam..."

Odadakiler başlarını salladı.

"Ondan sırrı öğrenmeye çalıştılar. Başaramayınca Isaad'ı ortaya çıkardılar. Ve sonra... bir şekilde bu iki adam öldürüldü. Sabera sadece kaçmakla kalmadı, aynı zamanda tatil köyüne geri döndü. Isaad ise dönmedi. Orada bırakıldı ve şimdi... diğer Afgan erkekler, Güney Afrikalı erkekler, kötü adamlar tarafından işkence görüyor. İşte... burada benim için yine işler karışmaya başlıyor."

Dedektif Marc başını sallıyor. "Evet, bu senaryo çabucak karmaşıklaşıyor. Tabii henüz tespit edemediğimiz üçüncü bir taraf yoksa. Bu aşamada, neden olmasın? Isaad'ın arama kayıtlarını ayrıntılı olarak analiz etmek biraz zaman alacak. O meşgul bir adamdı. Tonlarca arama, tersine arama yapılacak düzinelerce tekrar eden numara, Washington DC ve Teksas'takiler dahil. Bu aile buraya yeni gelmemiş miydi? Çünkü Isaad, yeni gelmiş biri için iyi bir ağa sahip görünüyor."

"Tucson'a daha yeni gelmişlerdi," diye düzeltir Aliah. "Neredeyse bir yıldır ABD'deler, son sekiz aydır Teksas'taki bir üssündeydiler. Bu da Teksas'taki numaraların çoğunu açıklayabilir."

"Analiz edilmesi gereken başka bir önemli zaman dilimi daha var." Aliah'a işaret ediyorum. "Sabera daha önce de üç günlüğüne ortadan kaybolmuştu, değil mi? Isaad'ın o zaman kimi aradığını ve bu numaralarla son birkaç haftadır aradığı numaralar arasında herhangi bir bağlantı olup olmadığını merak ediyorum."

"Sabera daha önce bir kez ortadan kaybolmuştu?" Dedektif Marc bize bir bakış attı.

"Önemli bir şey değildi." Aliah elini salladı. "Geri döndü, her şey yolundaydı." Dedektif hâlâ somurtkan bakarken, "Tarihleri size bulacağım." diye ekledi.

"Tamam." Kafamda bunları bir araya getirmeye çalışıyorum. "Sabera anahtar kişi. Şiddet eğilimi olan bazı kişiler, ona ulaşmak için her şeyi yapmaya hazırlar."

Bu sözlerim herkesin onayını alır. Konuya ısınmaya başlarım.

"Ama ilginç olan, Sabera da bir şeyler arıyor. Afganistan'da bağlantıları olan emekli askerlere ulaşmaya çalışıyor. Haftada iki öğleden sonra, bilinmeyen bir iş için dışarı çıkıyor. O öğleden sonra seni gördükten sonra ortadan kayboldu, Aliah, mağazana çok üzgün bir şekilde geldi. Eğer bilgi sahibi olan kişi oysa, ne arıyor?"

Aliah gerçekten şaşkın görünüyor.

"Acaba... onu kaybetmiş olabilir mi?" Daryl başlıyor. "Bir şey vardı ama Tucson'a geldikten sonra kaybetmiş olabilir mi?"

"Aklını mı?" diye sorar Roberta kuru bir şekilde, "çünkü ben kendiminkini kaybetmek üzereymişim gibi hissediyorum."

"Bu fena bir teori değil," diye karşılık veriyorum. "Sabera'nın tedirgin davranışları, içki içtiği iddiası. Onda bir şeyler dönüyor. Travma, travma, travma ile dolu geçmişine tekrar tekrar vurgu yapması bir yana."

Omuz silkiyorum, kafamdaki karışık düşünceleri nasıl aıklayacağımı bilemiyorum. "Hâlâ gözden kaçırdığımız bir X faktörü var. Görünmez kalan üçüncü bir taraf. Hâlâ gizli olan geçmişle bir bağlantı. Üç hafta önce Sabera'yı gerçekten korkutan bir şey oldu. Ve şimdi hem arıyor hem de saklanıyor. O hem avcı hem de av. Ve her iki rol de eşit derecede ölümcül görünüyor."

Bir şeyin peşindeyim. Bunu hissedebiliyorum. Ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum. Yırtıcı ve av. Bu fikir kafamda takılıp kaldı ve bunun tüm anlamları beni titretmeye başladı.

"Isaad öldüğüne göre," diye soruyor Aliah tereddütle, "Saberanın geri döneceğini düşünüyor musun? Kızını korumak için?"

"Onun geri dönmesinin Zahra'ya yardımı olacağını sanmıyorum," diyorum drş. "Muhtemelen ikisini de hedef haline getirecektir."

"O zaman bunu yapmak zorundayız." Daryl ayağa kalkar, yüzünde kararlı bir ifade vardır. "Neyi yapmak?"

"Zahra'yı koruyacağız."

"Doğrudan bir tehdit olduğuna dair daha fazla kanıt olmadan koruma altına alma emri veremem," diyor Dedektif Marc.

Aliah gergin bir şekilde ekler: "Burada güvende olacağını sanmıyorum."

"Hallederiz. Sen ve Zahra bizimle geleceksiniz. Malikanede güvende olacaksınız."

"Bunu yapabilir miyiz?" diye sorarım hayranlıkla, çünkü bu mükemmel olurdu. Kapılı araba yolu. Son teknoloji güvenlik sistemi. Evcil yılanlar. Orada kimseye saldırmam.

"Karar verildi," diyor Daryl.

Dedektif Marc çok şaşırmış, Aliah ise çok şaşkın görünüyor, tartışacak durumda değiller.

Tam da Zahra'nın küçük ellerinde iPad'ile ortaya çıkması için doğru zaman. Odadaki yetişkinleri szdckten sonra, sessizce cihazı Aliah'a uzatır. Görünüşe göre, gösterisi bitmiştir.

"Hey, Zahra, maceraya çıkmak ister misin?" diye sorar Daryl.

"Bir iguana da var. Adı Petunia ve derisi şaşırtıcı derecede sıcak," diye ekliyorum.

"Ben de geliyorum," diye Aliah yatıştırıcı bir sesle ekliyor.

Kız bizi inceliyor. Annesini veya babasını sormasını bekliyorum.
Ama sonunda, bir kez başını sallar ve koridora geri döner.

Bu durum, onun ne kadarını duymuş olabileceğini merak etmeme neden oluyor.
Ve bu küçük kızın bundan sonra nelerle başa çıkmak zorunda kalabileceğini düşünerek endişeleniyorum.

BÖLÜM 28

ALIAH malzemeleri toplamayı bitirip tepelere doğru yola çıktığımızda saat dokuzu geçmişti. Ev hayatında pek tecrübem olmadığı için, Genni'nin, Petunia'yı bırakın, akşam yemeğini kaçırdığımızı nasıl karşılayacağını bilmiyorum. Ama Daryl önceden telefon etmiş olmalı, çünkü Genni ön kapıda bizi bekliyor, yeni misafirlerimizi gülümseyerek ve kırmızı kareli elbisesiyle sevimli bir şekilde karşılıyor. Bu gecenin moda teması *Gilligan's Island* dizisindeki Mary Ann gibi görünüyor, kırmızı kurdeleli örgülü saçlı koyu renkli peruk da dahil.

Aliah birkaç kez gözlerini kırıyor, sonra kendini toparlıyor. Zahra ise Genni'ye hayranlıkla bakıyor.

Genni, Zahra'nın pembe sırt çantasını alır ve omzuna asar. "Aç mısın tatlım? Elbette açsın. Bu saatte akşam yemeği için çok geç, o yüzden sana kahvaltı hazırladım. Ne dersin, çilekli ve krem şantili waffle ister misin? Mmm-hmm, beni takip et tatlım. Her şeyi hallettim."

Genni kırmızı oje sürülmüş elini uzatır. Zahra elini tutar ve yola çıkarlar, Genni'nin topukları karo zeminde tıklar tıklar ses çıkarır.

"Bu gerçekten oldu mu?" Aliah sonunda mırıldanır.

"Evet," diye onu temin ederim.

"O bir kadın mı? Bu tür şeyleri bilirim ama hiç..."

"Adı Genni. Ve sana söyleyeyim, o waffle'lar muhteşem olacak."

Daryl valizini taşıırken, Aliah beni mutfağa kadar takip eder. Genni, Zahra'nın yemek keyfi için tek bir waffle'ın üzerine etkileyici bir yığın ev yapımı çırpılmış krema koymaktadır. Küçük kız hem heyecanlı hem de yorgun görünmektedir. Bütün bunlardan sonra yorgunluktan bayılacaktır. Ben bayılacağımdan eminim.

Petunia'nın salatasını almak için buzdolabına doğru ilerlerken, Genni bana kertenkeleye şefkat gösterdiğini söyler. "Çünkü birinin yapması gerekiyordu" anlamı ima edilir.

Sürüngen bakıcısı olarak tamamen başarısız olduğumdan eminim, ama bu utançla yaşamaya hazırım.

Aliah ve ben taze dilimlenmiş çilekleri kaselere koyuyoruz ve waffle'larımızı Daryl'ın yemesi için bırakıyoruz. Genni, fazladan misafirler için mutlu bir şekilde telaşlanıyor. Bir tuvalet çantası çıkarıyor ve kısa sürede Zahra'nın uzun, koyu saçlarını tararken, kız da rengarenk kurdelelerden birini seçiyor.

Akşamın beklenmedik dönüşünden rahatsız olan tek canlı Petunia gibi görünüyor. Petunia, cam sürgünün önündeki her zamanki yerini terk edip perde çubuğunun üstündeki yüksek bir yere tünemiş. İguanaya yemek verildiği halde neden bu kadar düşmanca davrandığını anlamıyorum, ama bize bakıp kuyruğunu sallıyor ve insanı ürküten dilini çıkarıyor.

"Yaramazlık yapma," diye uyarıyorum onu sonunda.

Zahra birkaç dakika sonra esnemeye başlar. Daryl ipucunu anlar ve tabağındaki son lokmayı alır, ardından Aliah ve Zahra'yı odalarına götürür. Genni çoktan telaşla bulaşıkları toplamaya başlamıştır.

Petunia perdelerden inmeye tenezzül eder. Ona barış teklifi olarak bir çilek atarım. Onu yerden yutar ve daha da yaklaşır. Tutumu gevşeyene ve tekrar arkadaş gibi görünene kadar ona birkaç tane daha veririm.

"Daryl, küçük kızın babasının ölü bulunduğunu söyledi," diyor Genni lavabodan.

"Evet. İşkence görmüş ve öldürülmüş. Hiç hoş bir manzara değil." Birdenbire kendimi yorgun hissediyorum. Petunia'nın yanına yere çöküyorum, yan tarafını okşuyorum. Tam olarak mırılayan bir kedi yavrusu sayılmaz, ama evcil hayvan terapisi açısından fena sayılmaz.

"Peki ya annesi?"

"Hala haber yok."

"Ama onun da tehlikede olduğunu düşünüyorsun, kız da."

"Sabera nereye giderse, şiddet de onu takip ediyor gibi." Genni'ye bakıyorum. "Endişeli misin? Onları başka bir yere götürmeli miyiz?"

Genni bana neredeyse öfkeyle bakıyor. "Kızım, ben sokaklarda yaşarken böyle giyinerek büyüdüm. Kendimi savunmayı bilmediğimi mi sanıyorsun? Şimdi uzun boylu, güzel bir Amazon olabilirim, ama bu yolda yaralarımı kazandım. Kendi kıyafetlerimi dikmekle kalmıyorum, paslı bıçaklar için bolca cepleri olduğundan da emin oluyorum. Ya sen?"

"Bir adam öldürdüm." Sözler ağzımdan çıkmadan önce durduramadım. Neden bundan bahsettiğimi bilmiyorum, ama artık sözümü geri almak için çok geç.

Genni devasa mutfak adasının etrafından dolaşıyor. Düşünceli bir şekilde bana bakıyor, sonra iki inçlik Mary Jane ayakkabılar giyen bir kadın için şaşırtıcı derecede zarif bir hareketle, karo zemine çöküyor.

"Anlat bana."

"Aslında ben yapmadım. Ama sonra ne olacağını biliyordum ve yine de yaptım. Onu açıklığa çektim. Sanırım kurşunun geldiğini görmedi, ama ben gördüm."

Ellerim yine titriyor. Bu da bana Isaad Ahmadi'nin parmaklarını hatırlatıyor, değerli notlarını kurtarmak için alevlerin içinden geçerek yanmış siyah pençeleri.

O depodan canlı çıkamayacağını biliyor olmalıydı. Onu oraya karısının saç teliyle çekmişlerdi. Bir tür takas olarak sunmuşlardı. Sabera'yı kurtardığını mı sanıyordu? Onu o kadar çok mu seviyordu?

Bir zamanlar asistanı olan, sonra gelini olan bir kadın... Tabii gerçekten evliydiyse.

Aliah onu baskıcı, atasözündeki gibi kontrolcü bir yaşlı koca olarak görüyordu. Sabera'nın komşusu Nageenah ve sosyal hizmet uzmanı Staci, Ahmadilerin ilişkilerinin daha karmaşık olduğunu düşünüyordu. Ama yine de, tüm ilişkiler öyle değil midir?

Ellerimin avuç içlerini göz çukurlarıma bastırıp, kendi göz kapaklarımı ovuşturuyorum. Kollarımı indirdiğimde, Genni bana açık bir sempatiyle bakıyor.

"Tatlım, hepimizin yaraları var." Kırsal şıklığıyla giyinmiş kıyafetini işaret ediyor. "Ve hepimizin kendine özgü zırhı

var." Anlıyorum. "Burada önce kim çalışmaya başladı, sen mi Daryl mi?" "Tabii ki benim, çekici ben."

"Peki bu işi sen mi aldın...?"

"Bart Boy bar ortamını sever, drag olsun olmasın. Bir gece, tavuklu biftek sevgimiz sayesinde birbirimize bağlandık. Ona, şimdiye kadar yediği en iyisini yaptığımı söyledim. Ve haklıydım. Yemeği bitirmeden bana kalıcı bir iş teklif etti. Tabii, perşembe, cuma ve cumartesi geceleri hala kendimi gösterebiliyorum. Hiçbir kız fazla evcilleşmek istemez." Bana bir bakış atıyor. "Telefonunu kaç kez kontrol ettiğine bakılırsa, kanatlarını kırpmaya çalışan bir adamla mücadele ediyorsun galiba?"

"Kanatlarım kırılmıyor. Sorun da bu. Kişi, yer veya şey fark etmez. Er ya da geç gitmek zorundayım."

"Bu senin seçtiğin bir şey değil, senin kim olduğunla ilgili." Genni başını sallar.
"İnsanlar çok çeşitlidir, tatlım. Sen sadece kendin olmalısın."

"Bazen kendim olmak berbat bir şey."

"Kulübe hoş geldin dostum. Kulübe hoş geldin."

Onu bir anlığına süzerim. "Roberta ile tanıştın mı?" diye merakla sorarım.

"Daryl'in dans partneri ve karşılıksız aşkı mı?" Kaşlarını kaldırır.

"Roberta biliyor mu sence?"

"Kızım, ikisinin birlikte dans ettiğini gördüm. Bir kadın öyle tutulurken nasıl bilmez... Mmm-hmm."

"Peki ya kocası?"

"Yeterince iyi. Benim zevkime göre biraz fazla sıradan, ama zıt kutupların birbirini çektiği söylenir."

"O ateş, o kaya mı?"

"Ya da bu, devam etmek için kendilerine söyledikleri yalan."

"Sence Daryl'in şiddet eğilimi var mı? Yani, o bir nevi ıslah olmuş eski mahkum, nazik dev gibi bir şey. Ama yine de..."

"Sakin sular..." Genni aynı fikirde.

"Dün gece... dün gece gömleğinde kan gördüğümü sandım." "Ona sordun mu?"

"Hayır."

"Neden sormadın?"

"Bilmiyorum." Bu iyi bir soru. "Yani, tıraş olurken kendini kesmiş olamaz. Başka ne olmuşsa, belki de bilmek istemedim."

"Peki ya şimdi?"

"Onun için cinayet bile işleyebilir. Bu öğleden sonra ikisini birlikte izlerken. Daryl Roberta için öldürür, hiç sorgulamadan."

"Böyle söyleyince çok seksi geliyor." Genni hafifçe titrer.

Petunia'nın yumuşak, deri gibi cildinde son bir çizgi çizerim. "Son zamanlarda, birbirleri için öldürmeye hazır çok fazla insan var gibi geliyor bana. Belki de bunun yerine birbirleri için yaşamaya çaresizce hazır insanlar lazım. Çünkü dürüst olmak gerekirse, buna daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum."

BÖLÜM 29

Ertesi sabah tamamen kafam karışık bir şekilde uyanıyorum. Güneş perdelerin aralığından içeri sızıyor ve hem gizemli hem de tanıdık bir ses duyuyorum. Çocukların kahkahaları. Dışarıdan geliyor, su sıçrama sesleriyle birlikte.

Tavan vantilatörünün yavaşça dönmesini izlerken bir an dinlemeye karar verdim. Su sıçraması sesi devam ediyordu. Bir kızın tiz çığlığı. Onlara eşlik eden yetişkinlerin alçak sesli mırıldanmaları. Zahra ve arkadaşları. Daryl, muhtemelen Aliah ve belki Roberta da. Hepsi Wonder Boy'un oyuncaklarla dolu yüzme havuzunun tadını çıkarıyorlardı.

Burada kalmaya devam edersem, gözlerimi kapatıp kendimi lüks bir tatil köyünde misafirmişim gibi hissedebilirim. Belki de stresli işimden tatile çıkmışımdır. Ve tabii ki, kahve almaya giden seksi erkek arkadaşım da yanımdadır. Yakında geri dönüp yatağa katılacak ve kafeinli içecekler ve tüyler ürpertici seksin yardımıyla düzgün bir şekilde uyanacağız. Sonra, o saçlarımı okşarken ben başımı göğsüne yaslayacağım.

Beni sevdiğini ve hiç bu kadar mutlu olmadığını söyleyecek.

Ve ben de diyeceğim ki... Lütfen beni asla terk etme. Seni uzaklaştırsam bile lütfen geri gel. Lütfen beni tanı, beni anla ve beni affet, çünkü ben hala bunların hiçbirini kendim için yapmayı bilmiyorum.

Yanağımdan ilk damla nemin aktığını hissedene kadar ağladığımı fark etmiyorum. Hemen onu siliyorum, saf bir fanteziyle bu kadar kolay yıkıldığımı için utanç duyuyorum. Bu günlerde benim neyim var?

Sonra Vaughn'u ve beni otobüs durağına götürdüğü, tek çantamı indirdiği ve bana uzattığı zamanki yüzündeki ifadeyi hayal ediyorum. Anlayış. Empati. Kabul.

Hangisi daha çok acıtıyor emin değilim.

Yan dönüp, bir kez olsun kurtulmak için elimden geleni yaparak, çirkin, dağınık gözyaşlarıyla içtenlikle ağlıyorum.

Sonra oturur, yüzümü siler ve önümdeki güne hazırlanırım.

BU SABAHKI KAHVALTI, sosis sosuyla kaplı altın rengi bisküvilerden oluşuyor. Havuz kenarındaki oyun bitti, Daryl ikinci porsiyonunu yiyor, kırmızı mayosu ve yıpranmış V yakalı tişörtüyle alışılmadık bir şekilde rahat görünüyor, tişörtü kaslı kolları ve inanılmaz derecede kıllı göğsünü ortaya çıkarıyor. Sanki plajda geçireceği bir gün için giyinmiş bir ayı gibi.

Aliah her zamanki kot pantolonunu ve bol üstünü giymiş—görünüşe göre havuz görevini Daryl üstlenmiş. Zahra ikisinin arasında oturmuş, çilek reçeli sürülmüş bir bisküvi yiyor—gülümseyen yüzündeki yapışkan kırmızı lekelerle bakılırsa, bu onun ilk bisküvisi değil.

Hemen kahveye yöneliyorum ve ayakta ilk birkaç yudumu içiyorum.

Genni yumurta kızartıyor. Bana sorgulayan bir bakış atıyor ama ben henüz yemek için hazır olmadığımı belirtmek için başımı sallıyorum. Petunia'nın cam sürgülü kapının önünde güneşlenmeye geri döndüğünü fark ediyorum. Küçük insana dikkatli bir bakış atıyor ama Zahra masada güvenli bir şekilde meşgul olduğu için şimdilik her şey yolunda.

"Nasıl uyudun?" diye soruyorum sonunda Aliah'a, bir sandalye çekerek. "Bebek gibi. Burası harika bir yer."

"Ya sen, Zahra? Havuzu keşfetmişsin galiba." Kıza gülümsüyorum. Hâlâ ıslak olan mor yüzme tişörtü ve şortu mutfak zeminde bir su birikintisi oluşturuyor. Genni, hiç de rahatsız olmamış, yeni minik bakıcısıyla tamamen büyülenmiş görünüyor. Yemek pişirmeyi ve temizlik yapmayı seviyorsanız, dört yaşındaki bir çocuk mutluluk kaynağı olabilir.

Zahra şimdi ciddiyetle başını sallıyor, sonra yarım bisküviyi ağzına atıyor ve çenesine bulaşan tereyağına bir parça daha ekliyor. Onu hiç bu kadar çocuk gibi görmemiştim. Tam bir okul öncesi çocuğu gibi. Acaba kaç tane böyle anı yaşamıştır ve ailesine olanları düşünürsek, bundan sonra kaç tane daha yaşayacak?

Aliah, kızın parmaklarından kırıntıları yalarken yüzünde sert bir ifade var. Ne olursa olsun, Zahra'nın çıkarları için mücadele edeceğinden şüphem yok. Bu iyi bir şey, çünkü bu davanın nasıl sonuçlanacağı konusunda pek iyi hislerim yok. Ölü sayısı çok artıyor, korkunç şiddet tehdidi çok gerçek.

Burada ne olup bitiyorsa, bu işe karışan insanlar ciddi oynuyorlar.

Buharlı siyah kahveden bir yudum daha alıyorum. Boğazımı temizliyorum. Sonra işe koyulurum.

"Şu anda," diye başlıyorum, "cevaplardan çok sorularımız var."

Masadaki herkese bakıyorum. Birkaç kişi başını sallıyor, bazıları ise küçük bir çocuğun merakıyla bakıyor.

"Gerçekte neler olup bittiğini bize söyleyebilecek tek bir kişi var." Yine baş sallamalar.

"Aramayı bırakalım derim. Bunun yerine, bildiğimiz şeyleri kullanarak o kişinin bize gelmesini sağlayalım."

Zahra'nın varlığı nedeniyle Sabera'nın adını doğrudan anmıyorum, ama yetişkinler kimi kastettiğini biliyorlar.

"Şehir evinde gördüklerimizi temel alarak bir şifre oluşturalım ve onu senin şarküterinin vitrinine asalım, Aliah. Buluşma yeri ve zamanı. Sonra ne olacağını görelim."

Daha fazla ilgi çekici ifadeler.

Benim tüm çabalarıma rağmen konuşmayı mükemmel bir şekilde takip ediyor gibi görünen Zahra, tek bir kez, vurgulu bir şekilde başını sallar.

Sabera'nın saklandığı yerin duvarlarını kaplayan çılgın karalamalarının fotoğraflarını çekmiştim, daha sonra diğer bilmeceler, ipuçları, belki de basit bir ifade olan "beni burada bul" gibi kanıtları analiz etmek için. Ama şansım yaver gitmedi.

Şimdi, birkaçını örnek olarak yazdırırken, Genni sanki yoktan bir sanat stüdyosu yaratıyor. Parlak kalemler, çılgın meyve kokulu neon renkli keçeli kalemler ve sayısız yapışkanlı kağıtlar var, tabii ki her renkteki karton kağıtlar da cabası.

Daryl ve ben şaşkınlıkla ona bakarken, "Ne?" diye soruyor. "Çocukları olan arkadaşlarım var. Ve şunu söyleyeyim, ben *kesinlikle* havalı teyzeyim."

Çılgın renkli karmaşayı gözden geçirirken, sade beyaz bir poster tahtası ve tek bir siyah Sharpie kalem seçtiğimde biraz suçluluk hissediyorum.

İyi haber, Zahra geri kalanını hemen kapıyor. O ve Genni en güzel çiçeği kim çizecek diye yarışmaya başlarken, Daryl, Aliah ve ben basit bir mesajı kodlamak için çeşitli denemeler yapıyoruz.

Sabera'nın, anahtar kelimeleri heceleme için birleştirilen küçük harfleri yerleştirme yaklaşımını izlemeye karar verdik. Zahra hakkında iletişim kurmak için kullandığı yöntem buydu — "ben onun kılıcıyım" — bu yüzden tekrarlamak uygun görünüyor. Ancak buluşma yeri ve zamanını belirlemeye çalışıyoruz, bu da bize karışık rakamlar içinde doğru numaraları nasıl paylaşacağımızı ve tabii ki nerede buluşacağımızı bırakıyor.

Sabera'nın dairesi çok tehlikeli. Aliah'ın evi ve iş yeri de aynı şekilde savunmasız görünüyor. Kompleksi kullanabiliriz, ama ya başka biri

mesajı görür ve Zahra'nın burada saklandığını fark ederse? Şu anda burası bizim için tek güvenli yer gibi görünüyor ve burayı terk etmek istemiyoruz.

"Dans stüdyosu," diye önerdi Daryl aniden. "Roberta ve benim balo dansı için bulduğumuz yer. Kalabalık bir alışveriş merkezinin parçası. Halka açık. Çok sayıda insan var, ayrıca otopark iyi aydınlatılmış ve yoğun bir şekilde izleniyor."

"Diğer bir deyişle, açık şiddet eylemlerini caydıracak çok sayıda tanık var."

"Teorik olarak."

Aliah adresi araştırır ve buranın önemli bir otobüs hattının parçası olduğunu belirler.

Kabul ettiğini belirtmek için başını sallar.

Bugün için buluşma saati belirlemek çok erken görünüyor; Sabera'nın posterimizi ne zaman, nasıl göreceğini bilmiyoruz. Yarın daha güvenli bir seçenek, ancak aynı sorunlar var: Sabera mesajımızı ne zaman, nasıl alacak?

"Her gün," diye karar verir Daryl. "O ortaya çıkana kadar her akşam saat yedide birimiz orada olacağız. Böylece en fazla ihtimali kapsarız."

Aliah ve ben aynı fikirdeyiz. Küçük harflerin doğru karışımını içeren anlamsız kelimelerden oluşan güzel bir koleksiyonla meşgul oluyoruz. Kendimi tutamıyorum; *CHIN UP* ifadesini birkaç kez ekliyorum. Sabera'nın neredeyse takıntılı bir şekilde en çok yazdığı şey bu. Ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama onun için önemli olduğu açık. Onun sesini duyduğumuzu bilmesini istiyorum. Anlatmak istediği hikaye ne olursa olsun, dinlemeye hazırız.

Sonunda Aliah, notlarımızı poster tahtasına güzel, akıcı bir yazı ile ve süslemeler ekleyerek kopyalıyor.

"Daha sanatsal olması için," diye açıklıyor. "Sonuçta, bir iş yerinin vitrininde asılı olacak."

Bana mantıklı geliyor.

Çabalarımız tam bir saat sürdü, ama geriye çekilip incelediğimizde, sonuç buna değmiş gibi görünüyor.

Zahra, parlak karalamalarından oluşan koleksiyonunu bırakıp çalışmalarımızı kontrol etmeye gider.

Posterin önündeki sandalyeye tırmanır ve bir dakika boyunca incelemeye başlar. Gözlerinin her satırı taradığını, her harfi ve kelimeyi kopyaladığını, bunları zihnindeki büyük kasaya kaydettiğini neredeyse görebiliyorum. Yüzünde neredeyse boş bir ifade var. Dünyanın en sevimli veri tabanı, hesaplamaya devam ediyor.

Sonunda, siyah Sharpie kalemını alır ve hiçbirimiz onu durdurmayı düşünmeden, postere eğilir ve bir satır ekler. Sonra bir tane daha, bir tane daha. Posterin alt köşesine bir kutu çizer, hareketleri

yavaş ve dikkatli, konsantre olmak için dilinin ucunu dudaklarının arasına sıkıştırıyor.

Kutu, beş çarpı beşlik bir matris oluşturana kadar birçok küçük kutuya bölünür. Sonra, her karenin ortasına bir sayı yazar. Yine yavaş ve odaklanmış bir şekilde. Sadece hatırladığı bir şeyi yeniden yaratmıyor; bu, açıkça pratik yaptığı bir görüntü.

Babası mı, annesi mi yönlendiriyor? Başka biri mi?

İşini bitirdiğinde, bir sonraki köşeye geçip zahmetli bir şekilde yeni bir kutu oluşturur. Sonra posterin üst kısmında, tam ortasında üçüncü bir kutu oluşturur. Üçgenin köşeleri gibi düzenlenmiş üç adet beşerli matris, her biri farklı sayı dizilerini içerir.

Hiçbirimiz tek kelime etmiyoruz.

İşini bitirdiğinde, kalemi bırakıyor, sandalyesine yaslanıyor ve memnunmuş gibi bir kez başını sallıyor.

"Zahra, bunu sana baban mı öğretti?" diye sorar Aliah yumuşak bir sesle.

Zahra, çok yaşlı ve çok ciddi gri gözleriyle ona bakar: "Bir bütünün iki yarısı," der.

Sonra sandalyesinden iner ve daha fazla parıltı için masanın etrafında dolaşır.

BÖLÜM 30

ZAHRA'NIN poster eklemelerini uzun uzun inceledikten sonra, hepimiz bunların bir tür bulmaca olduğu konusunda hemfikiriz. Akıllı görünmek için, matematik bulmacası diye tanımlıyorum.

Ne yazık ki aramızda matematikçi yok, bu yüzden kareleri ne kadar çevirirsek çevirelim, sayıları ne kadar inceleysek de bir sonuca varamadık. Daryl bir fotoğraf çekip görüntü araması yapmaya çalıştı. Yine de bir sonuç çıkmadı. Sonra Roberta'ya mesaj attı.

O hemen geliyor.

Tabii ki.

Bundan sonra iş bölümü basit. Daryl ve Roberta, Genni'nin daha sonra kurabiye pişirmek için çocuğu ödünç alabileceği şartıyla, tesiste Zahra'nın görevini devralacaklar. Aliah ve ben, onun geçimini sağlayabilmesi için deli'sine geri döneceğiz, ben de posterini asıp, bundan sonra ne olacağına bakacağım.

İlk olarak, kendi aracımız olması için Aliah'ın arabasını alacağız. İkinci olarak, onun iş yerine gideceğiz.

Üçüncü olarak, ön camına şifreli mesajımızı yapıştırmak, bu da neredeyse hiç zaman almıyor.

Görünüşe göre, bundan sonra olacakları beklemek de öyle.

Bantı daha yeni yapıştırmıştım ki, kapının üzerindeki zil çaldı ve No One Left Behind'dan emekli ordu yüzbaşı Sanders Kurtz, üzerinde sade bir manila zarf ve yüzünde çok yoğun bir ifadeyle içeri girdi.

ALIAH, elinde iki uzun bardak doogh ile birkaç saniye içinde ortaya çıktı. Ben almadım, zaten daha iyisini biliyordum. Ancak Kurtz gerçekten heyecanlı görünüyordu. Aliah'ın büyülenmiş ifadesine bakılırsa, mükemmel bir Dari dilinde birkaç cümle mırıldandı. Aliah, içeceği onun önüne koydu ve masadaki servis düzeniyle uğraşmaya başladı. Daha iyisini bilmesem, onun flört ettiğini söyledim. Ama daha iyisini bilmiyorum.

"Yeni restoran mı?" Kurtz bilmek istiyor.

"Sekiz aydır açık." "Özel yemeği nedir?"

"Kabuli pulao."

Kurtz daha geniş bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "En sevdiğim yemek! İki porsiyon lütfen."

Aliah başını sallar, kızarır, tekrar başını sallar. Mutfağa geri döner. Kurtz doogh'undan bir yudum alır, mutlu bir şekilde iç çeker. "Döndüğümünden beri Afgan yemeklerini ne kadar özlediğimi bilemezsin. En azından Tucson'da birkaç seçenek var. Askeri arkadaşlarımdan çoğu bu şansa sahip değil."

"Afganistan'ı özleyiyor musun?" diye merakla soruyorum.

Cevap vermek için zaman ayırıyor. "Burası çok güzel bir ülke. Özellikle Kabil. Beyaz zirvelere bakarken, dünyanın en güzel tarihi bahçelerinde dolaşabilirsiniz. Bir de eski camilerin gölgesinde hareketli ve kalabalık pazarlar var. Her gün aynı sokaklarda yürüyüp yine de yeni şeyler keşfedebiliyordum. Ayrıca, tahmin edebileceğiniz gibi, karmaşık bir ülke. Misafirperverlik ve düşmanlığın eşit ölçüde kök salmış olduğu bir ülke. Hindu Kush dağları karla kaplıyken, kurak ovalar vücudunuzdaki son damla nemi bile kurutuyor. Hayatımda tanıdığım en cesur ve en sadık insanlarla tanıştım. Ve tek amacı beni öldürmek olan birçok insanla karşılaştım. Evet, Afganistan'ı özleyorum, ama belki de özellikle yoğun bir ilişkiyi hatırladığınız gibi. İyi olduğu zamanlar, gerçekten çok iyiydi. Ama kötü olduğu zamanlar...

Başımı sallıyorum.

Kurtz arkalarına yaslanır. "Sanırım Sabera Ahmadi'yi hala bulamadınız."

"Doğru tahmin ettin."

"Zahra?"

"Güvende. Ancak Sabera'nın kocası Isaad öldü. Önce işkence gördü."

"Tanrım. Ne

zaman?" "Dün

gece."

"Bu iş tehlikeli hale geliyor." Kurtz bana dikkatle bakar. "Soruşturma işini polise bırakmanın zamanı geldiğini düşünmüyor musun?"

"Hayır."

"Bu senin savaşın bile değil."

"Her zaman benim savaşımıdır."

Kurtz'un gözleri hafifçe büyür. Benimle ne yapacağını bilmiyor gibi görünüyor. Böyle bir şüpheyile ilk kez karşılaşmıyorum, son da olmayacak.

"Bence," diyor Kurtz sonunda, "son derece dikkatli davranmalısın. Burada görüldüğünden çok daha fazlası var."

Manila zarfını masanın üzerinden bana doğru kaydırır. "Söz verdiğim gibi MI6'ya ulaştım. Sonra bugün ofisime girdiğimde bunu masamda buldum. Sanırım bu onların cevap verme şekli. Belki de ekteki belgeleri ilgili yerel makamlara iletmek istersiniz. Amerikan gizlilik yasaları gereği, bu bilgi onların yetki alanının üstünde. Tanrı biliyor ki benim yetki alanımın da üstünde."

Aliah, sipariş ettiği yemeği getirmek için tam o sırada ortaya çıktı. Adam yine çekici bir gülümsemeyle, Aliah da cilveli bir kıkırdama ile karşılık verdikten sonra, adam kapıdan çıkmaya yöneldi. Ancak son anda durup geriye doğru eğildi.

"Poster neyin nesi? Üç sihirli kareyle çerçevelenmiş bir sürü anlamsız yazı gibi görünüyor?"

"Sihirli kareler mi?" Hemen dikkatimizi çekti.

"Matematik dersinde onlarla oynardık. Bilirsiniz, tüm satırlar, sütunlar ve köşegenler aynı toplamı vermeli. Ama" —kaşlarını çatar—"bunlarda tekrarlanan sayılar var, ki herhangi bir purist bunun hile olduğunu söyler. Yani sonuçta çok zekice bir bulmaca değil."

Kapıdan dışarı çıktı. Aliah ve ben tek kelime etmeden, o hemen Daryl'a mesaj atmaya başladı, ben de manila zarfı yırtıp bir deste kağıt çıkardım.

Gördüğüm şeyi anlamam bir iki saniye sürüyor. Anladığımda ise Sabera ve ailesine yeniden acıyorum.

BÖLÜM 31

STACI, BENİMLE AYNI KAFEDE BULUŞMAYI KABUL EDİYOR. Sosyal hizmet uzmanı, telefonuma şaşırmış gibi görünmüyor. Daha önce neyi ima ettiğini şimdi anlıyorum, sanırım şaşırmamış.

Yine arka tarafta oturuyor, yana doğru taradığı saçları asit izleriyle dolu yüzünü ustaca gizliyor. Önünde buharlı bir fincan kahve var. Sipariş tezgahında durup kendime bir bardak su dolduruyorum, sonra yanına gidiyorum.

Staci yaklaşmamı izliyor. Yüzündeki ifade dikkatlice kontrol altında. Onu suçlamıyorum.

"Biliyorum," diye başlıyorum, "Sabera'nın hastaneye yatırıldığını, yetmiş iki saatlik psikiyatrik gözetim altında tutulduğunu."

Staci beni incelemeye devam ediyor.

"Ve bulmacanın diğer parçasını da biliyorum. Sabera hamile. Hiç bir şey söylemeyecek miydin?"

"Söyleyemezdim."

Sinirli bir nefes veriyorum. "Ne berbat bir durum." Staci de iç çekiyor. "Aynen öyle."

Oturuyorum, postacı çantamı açıp Kurtz'un özel teslimatını çıkarıyorum. Sabera Ahmadi'nin tıbbi kayıtlarını yayarak gösteriş yapıyorum. Staci'nin, müvekkilinin mahremiyetini korumakla ilgili endişelerinin artık önemi olmadığını görmesini istiyorum.

Staci'nin bakışları yayılmış sayfalara kayar. Nerede, neden, ne zaman ve nasıl olduğunu sormaya tenezzül etmez. Muhtemelen bilmek istemiyordur.

"Bu raporlara göre, Sabera şehir otobüsünde bir tür zihinsel çöküntü yaşamış. Histerik bir şekilde bağırmaya başlamış, saçlarını yolmuş, etrafa saldırmış. Olaya müdahale eden acil tıp teknisyenleri onu 'garip bir dilde konuşan' olarak tanımlamış. Ama bu anlamsız bir dil değildi, değil mi? Sadece, bir seferde tek bir dil duymaya alışkın insanlara, yetenekli bir çok dilli kişinin kulağa nasıl geldiği gibi.

Hafifçe başını salladı.

Acil servis doktorlarının ilk yaptığı şey, ona uyuşturucu testi yapmak oldu. Günümüzde banyo tuzları ve metamfetamin bağımlılarının yaygın olduğu bir dönemde bu mantıklı bir hareket. Ancak toksikoloji testi negatif çıktı. Kanındaki alkol seviyesi bile sıfırdı. İnsanların söylediklerine bakılırsa bu durum beni meraklandırdı. Sabera stresli, dikkati dağınık ve yorgun görünüyordu. Bazen alkol kokuyordu, hatta konuşması da belirsizdi. Ama uyuşturucu yoktu, alkol yoktu. Sadece çeşitli psikiyatrik ilaçlar ve antidepresanlardan oluşan bir kokteyl vardı.

"Çünkü Sabera geçmişte ruh sağlığı sorunları yaşamıştı. Daha spesifik olmak gerekirse, doğum sonrası. Ve bir kez daha, hamile." Kendimi tutamıyorum. Ses tonum sadece kararlı değil, aynı zamanda öfkeli ve öne doğru eğiliyorum. "O biliyor muydu? Planlı mıydı? Size bundan bahsetti mi?"

"Hiçbir şey söylemedi." "Peki

Isaad? O biliyor muydu?"

"Keşke daha fazla cevabım olsaydı. Ama yok."

"Ama sen biliyordun! Acil servise çağrılan sendin, yani bebekten haberdardın! Sonra Sabera kayboldu ve Isaad ortadan kayboldu. Tanrım, başka bir hayatın tehlikede olduğunu kimseye söylemeyecek miydin?"

Geriye yaslanıyorum. Sinirleniyorum, ama bu hiçbir şeye yardımcı olmuyor. Sadece çok sinirliyim. Ve yorgun. Ve sinirli!

Yasadışı tıbbi raporları yarım düzine kez okudum bile. Belki, belgeleri yeterince ayrıntılı bir şekilde inceleyerek, bir anlam çıkarabilirim. Belki, her kelimeyi inceleyerek, Sabera Ahmadi'nin gizemi sonunda çözülür. Şu anda, sadece başımı sallayabiliyorum.

Staci kahvesinden bir yudum alır. Kupa elinde titriyor. Görüldüğü kadar etkilenmemiş değil. Bu, her şeyden çok, sakinleşmeme yardımcı oluyor. Sosyal hizmet uzmanı olmak kolay olamaz. Tamamen yabancı insanların hayatlarında bu kadar acil ve samimi bir rol üstlenirken, her zaman mesafeli kalmak zorunda olmak. Tanrı biliyor ki ben bunu yapamazdım. Açıkçası.

"Sabera bir tür kriz geçirdi," diyor Staci sonunda. "Acil servise kaldırıldı ve orada dissosiyatif bir durumda olduğu görüldü. Dr. Cindy Porway'in psikolojik konsültasyonuna göre, bir tür şiddetli TSSB krizi geçiriyor gibi görünüyordu. Muhtemelen kendisine ve/veya başkalarına tehdit oluşturunuyordu. Zorunlu psikolojik gözetim önerdi."

Sabera'nın meşhur kayıp günleri. Bu, görünüşe göre Aliah'ın şarküterisine yaptığı çaresiz ziyaretle aynı zamana denk geliyordu. Yani Sabera'yı zaten bir şey

sarsmıştı; arkadaşını görmeye gitti ve görünüşe göre işe gitmek için otobüse binecek kadar kendini toparlamıştı...

Ve hemen çılgına döndü.

"Sabera acil servise kaldırılmadan önce hamile olduğunu biliyor muydu?" diye Staci'ye soruyorum.

"Sabera, ben oraya ilk geldiğimde pek konuşmuyordu. Onun sıkıntılı durumunu göz önüne alırsak... ilaç protokolünün son derece kapsamlı olduğunu söyleyelim."

Gözlerimi deviriyorum. Ancak bu, bana ilginç bir teori sunuyor. Belki de bu korkunç küçük hikayenin tetikleyici olayı, Sabera'nın hamile olduğunu öğrenmesiydi. Bu ani haber, Aliah'ın şarküterisine geldiğinde heyecanlı halini açıklayabilir.

"Bak." Staci kahvesini masaya koyar. "Sabera, doktorunun benimle konuşmasına izin verdi. Neden Isaad değil de ben olduğumu bilmiyorum, ama taburcu edilecekse, birinin bakımına verilmesi gerekiyordu, bu yüzden beni aradılar. Oraya ilk geldiğimde, ilaçların etkisiyle baygındı. Sonunda kendine geldiğinde, çoğunlukla olanlar hakkında tek kelime bile etmemem için ısrar etti. Daha önce yalan söylemedim. İşimin bir parçası, hem aile hem de bireylerin mahremiyetine saygı duymaktır."

"Onun gizlilik ihtiyacını şüpheli bulmadınız mı?" "Birçok kültürde akıl hastalığı tabu olarak kabul edilir."

"Sabera üç gün boyunca ortadan kayboldu. Isaad bununla ilgili hiç soru sormadı mı? Size ulaşmadı mı? Bir açıklama talep etmedi mi?"

"Isaad onu aramak için beni defalarca aradı. Önce endişeli, sonra sinirli, sonra çok endişeli ve sinirliydi."

"Ona ne söyledin?"

Staci dudaklarını inceltip kahvesini tekrar inceledi. "Psikolojik gözaltının bir parçası, Sabera'nın zihinsel ve fiziksel sağlığının daha kapsamlı bir şekilde değerlendirilmesidir. Dr. Porway'in dikkate alması gereken bir dizi husus vardı: Sabera'nın yeme veya uyku alışkanlıklarında son zamanlarda herhangi bir değişiklik olmuş mu? Kendine zarar verme davranışları var mı? Alkol veya uyuşturucu kullanımı şüphesi var mı? Belki de silah biriktiriyordu veya birdenbire kişisel eşyalarını başkasına veriyordu.

"Normalde, bu tür bilgiler sevilen bir kişi tarafından verilir. Ancak Sabera beni zor durumda bırakmıştı. Bir yandan, bu kadınla birkaç yoğun hafta geçirmiş, onu ve ailesini Tucson'a yerleştirmeye çalışmışım. Onun geçmişini araştırmış, toplu taşıma araçlarını öğrenmesine yardım etmiş, ona Amerikan sosyal görgü kurallarını öğretmişim. Öte yandan, bunlar

günlük yaşamın mahrem ayrıntılarını içeren sorulardı. Sabera son zamanlarda garip davranıyor muydu?" Staci omuz silkiyor. "Eğer bir şey varsa, yardım ettiğim diğer mültecilere kıyasla, o özellikle stoik görünüyordu. Ama belki de benim zihinsel metanet olarak algıladığım şey, aslında duygusal kopukluktu. Cevap vermekten rahatsız oldum. Bu nedenle, Isaad ile yaptığım konuşmalarda bu hususları en iyi şekilde ele almaya çalıştım..."

"Nasıl? Sana Sabera'dan haber var mı diye sorduğunda, ona 'Hey, silah koleksiyonu nasıl gidiyor? Ya da geri dönüşüm kutusunda boş votka şişeleri buldun mu? Bu nasıl şüpheli gelmedi?"

"Oh, bence çok şüpheli geldi. Ve bence..." Staci tereddüt ediyor. "Bir noktada, Isaad'ın sadece ne yaptığını bildiğini değil, aynı zamanda bu tür soruların ilk kez sorulmadığını da anladığını düşünüyorum. Yıllarca belirsizlik ve korku içinde yaşadılar, hatırlıyor musun? Sabera'nın ailesini kaybetmesi ve ülkesinin çöküşünü izlemesi. Doğum yaptıktan sonra, şiddetiyle tanınan sefil mülteci kamplarında bir bebek yetiştirmeye çalıştı. Elbette Sabera'nın doğum sonrası depresyon, travma sonrası stres bozukluğu ve diğer ruh sağlığı sorunları vardı. Tekrar söylüyorum, neden Isaad'ın adını listelemediklerini bilmiyorum. Şahsen, onun neler olup bittiğini tam olarak anladığını düşünüyorum. Ve benim gibi, kabul etmemesi gereken şeyleri asla kabul etmeden, yardımcı olmak için elinden geleni yaptı."

Dürüst olmak gerekirse, bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum. Sabera daha önce üç günlüğüne ortadan kaybolmuştu, ama Isaad için bu, gerekli bir tıbbi müdahaleyle bağlantı kurduğu için gerçek bir ortadan kaybolma olarak sayılmamıştı. Bu da, Sabera ikinci kez ortadan kaybolduğunda Isaad'ın Aliah'ın ısrarlarına neden ilk başta yanıt vermediğini açıklayabilir.

"Senin bakış açısından?" diye soruyorum Staci'ye. "Sabera'nın ikinci kez işten eve dönmediğini duyduğunda, onun yine bir kriz geçirdiğini mi düşündün?"

"İlk yirmi dört saatin ardından, yerel hastanelerle iletişime geçtim. Ayrıca, biraz araştırma yapan Dr. Porway'e de ulaştım. Bir psikiyatristin işinin en zor kısımlarından biri, bir hastanın güvenli bir şekilde taburcu edilip edilemeyeceğini veya zarar görme riskinin devam edip etmediğini belirlemektir. Söylemeye gerek yok, Sabera'nın sağlığı konusunda çok endişeliydi."

"Sabera'nın hamileliği haberi ilk kez taburcu edilmesine neden oldu mu? Bir anne olarak, doğmamış çocuğuna zarar vermezdi, değil mi?"

“Anladığım kadarıyla, ebeveynlik başarının en iyi göstergesi değildir —kadınlar erkeklerden daha fazla çocuklarını da içeren cinayet-intihar vakalarına karışıyor. Ancak güçlü bir dini yasak çok etkili olabilir. İslam'ın ilkeleri, sadece Tanrı'nın hayat verme ve alma gücüne sahip olduğunu açıkça belirtir. İntihar sadece cinayet değildir, Tanrı'nın iradesine aykırıdır ve cennete girmeyi engeller. Sabera'nın geleceğini düşünürken, pratik bir Müslüman olmak önemli bir faktördü.”

"Kabul ettin mi? Yetmiş iki saat sonra tamamen iyileşti ve eve gidebilir mi?"

Staci tereddüt eder. Bir kez daha, kafasında düşüncelerinin döndüğünü, ne söylemek istediğini, ne söyleyebileceğini düşündüğünü görebiliyorum...

Öne eğildim ve itiraf etmeliyim ki acımasız bir kozumu oynadım. “İsaad öldü.”

“Ne?”

"Cesedi dün bulundu. Çok kötü bir şekilde parçalanmıştı. İşkence gördükten sonra öldürülmüş.”

"Ne?"

"Şu anda olanlar, Sabera'nın akıl sağlığıyla ilgili basit bir mesele değil. Tehdit gerçek. Şiddet somut. Nedenini bilmiyorum, bu da beni gerçekten sinirlendiriyor, ama şu anda Sabera'yı bulmayı bir ölüm kalım meselesi olarak görüyorum. Ona ve doğmamış çocuğuna birlikte hayatta kalmaları için yardım ederiz, yoksa yalnız başlarına ölürlər.

"Bu tıbbi raporlara göre," diye acımasızca devam ediyorum, "Sabera'nın taburcu olma şartlarından biri terapiye kaydolmaktır. Haftada iki kez. Duyduğuma göre, 'işlerini halletmek' bahanesiyle komşusu Nageenah'a Zahra'ya bakmasını söylemiş. Ancak Sabera sadece üç seansa gitmiş. Sonra terapist onu bir daha görmemiş. Nageenah, Sabera'nın haftada iki öğleden sonra ortadan kaybolduğunu iddia ediyor. Neden? Nereye gidiyordu, ne yapıyordu? Bana *her şeyi* anlatmalısın."

Staci gözle görülür şekilde sarsılmış görünüyor.

"Ne bilmediğimi bilmiyorum," diye başlıyor. "Aynı durumdayız."

"O ve İsaad evli mi? O bağlı görünüyor, ama o öyle olmadığını ima etti.

Açıkçası, Afganistan'dan çıkmak için ikisinin birlikte çabalaması gerekti.

"Bütün bu olayda bir 'ama' olduğunu hissediyorum."

Staci derin bir nefes aldı. "Sabera'nın şehir otobüsünde yaşadığı şiddetli TSSB vakası... genellikle bir tür

dış uyaranlar
tarafından
tetiklenir."
Bekliyorum.

"Bir ses mesela. Neden bu kadar çok gazi, arabaların geri tepmesinden etkileniyor? Koku da çok güçlü bir ilişkilendirme aracıdır, mesela barbekü kokusu, ki bu koku insan eti kokusuna oldukça benziyor."

Titriyorum.

"Ya da görme," diye bitirir Staci. "Travmatik zamanları anımsatan bir şey görmek. Ya da birini."

Bir an durur. Gözlerimi kocaman açarım. Neredeyse anlayabiliyorum...

"Sabera, onu hastanede ziyaret ederken bazen ağlardı. Kabuslar. Kabuslar sırasında, bir ismi tekrar tekrar söylerdi: Jamil."

"Jamil mi?"

"Daha sonra, ilaçlarını kesmeye başladıklarında ve daha mantıklı konuşmaya başladığında, ona bunu sordum. Sorularımı hemen reddetti. Jamil onun kardeşiymiş, hepsi bu; çocukluğunu hayal etmiş olmalı. Ama şöyle bir şey var: Sabera'nın aile geçmişini okudum. Kardeşinin adı Farshid'di, Jamil değil."

"Neden yalan söylesin ki?"

"Aklıma gelen ilk şey? Zahra'nın doğum belgesini de gördüm. İkinci adı Jamila."

"Yani... Jamil'in kızı mı?" Tek

bir baş sallama.

Gözlerimin daha da büyüdüğünü hissediyorum. "Vay canına. Zahra... Jamil. Sabera... Jamil." Ardından şunu ekliyorum: "İsaad neden sadık bir evli adam gibi hissediyor, ama Sabera hala buna karşı çıkıyor? Tahminimce cevap Jamil. Tamam o zaman. Jamil nerede?"

"Sabera'nın geçmiş raporlarında Jamil adında birine ait herhangi bir kayıt yok. Bu da beni, hastanede yatarken sürekli tekrarladığı başka bir şeye getiriyor. 'Onları öldürdüm. Hepsini öldürdüm.' Ses tonuna bakılırsa, mecazi anlamda konuşmadığını düşünüyorum. Sabera'nın Kabil'deki son günlerinde korkunç bir şey olmuş."

Staci omuz silkiyor. "Henüz bitmediğini düşünüyorum."

BÖLÜM 32

BAŞINDAN BERİ, bir şeylerin ters gittiğini biliyorum. Bebekler ağlar, bebekler feryat eder. Ama benim bebeğimin dünyaya gelişini müjdeleyen bir çığlık yok. Gönüllü hemşirenin yüzündeki ifadeyi yakalarım. Omzuma hafifçe vurur.

"Umutlu olmalısın kardeşim. Zor zamanlar geçiriyoruz ama Tanrı'nın iradesi galip gelecektir."

Sonra bir inilti duyuyorum, ardından bir tane daha. Dr. Richard seni, Zahra, göğsüme koyuyor. İnce yanağını okşuyor; bana bir kızım olduğunu söylüyor. Ama hala çok fazla sessizlik var.

Sen çok küçüksün, çok kırılgansın. Ölümün kol gezdiği bir yerde doğmuş bir yaşam kıvılcımı. Kliniğinde çalışırken bunu kendi gözlerimle gördüm. Yetersiz beslenen anneler, yetersiz beslenen bebekler doğuruyor ve bu bebekler, açlıktan gözleri parlayan farelerin bakışları altında insanlık dışı koşullarda yaşayacaklar.

Ağzını göğsüme götürüyorum. Sen elinden geleni yapıyorsun, ben de öyle. Ama ikimiz de yorgunuz.

Isaad sorumluluğu üstleniyor. Bir mucize eseri fazladan su şişeleri temin etmiş. İçmelisin, diyor bana defalarca. Senin su alımın bebeğin su alımıdır. İç, iç, iç.

Malalai, kirli bezleri değiştirmek ve sıkıca sarmak için yardım etmeye hazır. O, doğrudan ve etkili bir öğretmen. Şunu yap, bunu yap. Bunu iç, şunu ye. Ama yeni küçük ailemiz, sanki kimseye, hatta kadere bile varlığımızı bilmemizi istemiyormuşuz gibi, sessiz bir halde yaşamaya devam ediyor. Kısa süre sonra, Malalai'nin gözlerinde, hemşirenin yüzünde gördüğüm aynı gölgeyi görüyorum.

Kimse bebeğimin bu dünyada uzun süre yaşayacağını beklemiyor. Ben bile.

Bütün gece seni izliyorum. Beni uyandırmak için ağlamıyorsun, ben de bunun yerine nöbet tutuyorum. Nefes alıp verme sesini yakalamaya ve kendi nefes alıp verme sesimle eşleştirmeye çalışıyorum. Bir şişe su içiyorum, sonra seni göğsüme yatırıyorum. Seni sarıp sarmalıyorum, sonra farelerden koruyorum. Soğuk olduğunda seni sıkıca sarıyorum. Sıcak olduğunda yüzünü yelpazeliyorum. Islak olduğunda seni nemden uzak tutuyorum.

Seni bırakamam. Seni izlemeliyim, sana bakmalıyım, her nefesini saymalıyım çünkü her an, her saniye, küçük göğsün çökebilir ve bir daha asla kalkmayabilir.

Sessizliği duyuyorum. Ama daha da kötüsü, ölümün hayaleti, karnının boşluğundan zevk alırken, çökmüş yüzünü aktif bir şekilde okşuyor. Hepimiz için geliyor, ama şimdiye kadar bildiğim her şey kadar derin ve kesin olarak biliyorum ki, önce seni istiyor.

Gece gece gece. Ben nöbet tutuyorum. Sen, ben ve sonsuz sessizlik.

Senin inlemelerin giderek zayıflar ve göğüslerim kızarır ve sertleşir. Sonra, sessizliğin içinde çınlayan tüm sesleri duymaya başlarım.

Jamil'in kulağıma fısıldayan sesi, hemen ardından kalabalık bir caddede bir tüfek patlaması.

Farshid, parlak kırmızı meyvelerle dolu bahçelerden geçerken bana sesleniyor. Bir bütünün iki yarısı. Öyle olmamız gerektiği, olacağımız, hayatımızın geri kalanında olabileceğimiz gibi, ama değiliz.

Annemin notlarını karıştırırken kağıdın hışırtısı, anlamadığım yazıları okurken, varlığından haberdar olmadığım bulmacaları birleştirirken, dünyanın sahip olduğunu hiç düşünmediğim sırları saklayan haritaları incelerken.

Bir bütünün iki yarısı.

Sonunda sana hiçbir şey kalmayacak... Hiçbir şey.

Hiçbir şey.

Göğsüme sarılmış bebeğe bakıyorum...

Seni güvende tutmalıyım. Nöbet tutmalıyım. Sessizlik seni istiyor. Şimdi duyabiliyorum, diş gıcırdatma sesi, inanılmaz derecede aç. Nasıl fark etmedim?

Sonra bir öğleden sonra, tuvaletten dönerken, göğsüm ateşten bir duvar gibi sertleşmiş, adımlarım sendeleyerek, onu açıkça görüyorum.

Kuzenim Habib, karşıda duruyor. Kendine gelmiş ve şimdi bana açıkça sırtıyor.

O daha farkına varmadan, ne yapacağını bir saniye önceden bilerek koşturuyor. İtiyorum, itiyorum, ezip geçiyorum. Kamp o kadar dar ki, açık bir yürüyüş yolu yok. Gözümün ucuyla onun hareket ettiğini görebiliyorum. Onun yolu daha kısa, o kazanacak, sana önce o ulaşacak. Habib intikam alacağını söylemişti ve kimse aile kadar acı çektiirmeyi iyi bilmez.

*Hızla, daha hızlı ve daha hızlı ilerliyorum.
Ama o benden önde. Gömleğinin eteğini görebiliyorum. Zamanında
yetişemeyeceğim.
Onu yenemeyeceğim.
Küçük göğsün yükseliyor, alçalıyor, bir daha asla
yükselmeyecek. Bebekler ağlamalı. Bebekler feryat etmeli.
Seni hiç hak etmedim. Ve sessizlik bana
bunu söylüyor.*

"Onun nesi var?"

"Aklıma gelenler: mastit, doğum sonrası depresyon, gelişme geriliği."

"Onu iyileştirmelisiniz."

*"Tabii. Antidepresanlar, antipsikotikler ve konuşma terapisi için bir tedavi
programı hazırlayacağım. Hazır başlamışken, herkesi mutlu etmek için taze meyve,
yoğurt ve bozulmamış keçi eti de eklesem nasıl olur?"*

"Onun bu şekilde acı çekmesine izin veremezsin!"

*"Prozac, Prozac ve daha fazla Prozac var. Asla her şeyin çözümü olması
amaçlanmamıştı, ama böyle bir yerde..." Sesi alçaldı. "Elimden geleni yapıyorum."*

*Onlar benim için gölgeler. Zihnimin kenarlarında koşuşturan bir rüyanın
hayalleri. Bir şeyler istiyorlar, bir şeyler yapıyorlar. Onlara çok geç olduğunu
söylemeye gönlüm el vermiyor. Yıllar önce küçük seçimler yaparak, sonra da daha
büyük hırslar peşinde koşarak kendimi mahvettim.*

Bebeğim. Bebeğim nerede? Göğsümdeki zonklama, büyüyor, büyüyor, büyüyor.

Isaad tekrar konuşuyor: "Buradan çıkmalıyız. İkisi için de."

*Boş bir kahkaha. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Bunları kontrol
edemiyorum..."*

"Sen bir doktorsun, bağlantıların var! Sandığından daha güçlüsün."

"Yapamam..."

*"Lütfen, sana her şeyi veririm. Para mı? Ben matematikçiyim. Orijinal teoremler
ve ispatların bulunduğu bir defterim var. Onları sana vereceğim. Hayatımın eseri. Bir
değeri var. Bazı çevrelerde paha biçilemez..."*

"Beni aşığalamayın..."

"Lütfen. Sana yalvarıyorum. Karım. Kızım. Sana yalvarıyorum..."

Boğuk, boğulan bir ses.

Onu tekrar görüyorum. Habib. Kuzenim tam orada, onların arkasında duruyor. Zafer dolu gülümsemesini görüyorum. Elinde bir bıçak var, onu yüksekçe kaldırıyor. "Orospu annenin ne yaptığını, senin ne yaptığını anlamayacağımızı mı sandın? İki yarım bir bütündür. Bedelini ödeyeceksin, hepiniz ödeyeceksiniz..."

Çığlık atıyorum. Çığlık atıyorum. Ama onlar duymuyor, görmüyor, yolumdan çekilmiyor...

Zahra, seni seviyorum.

Zahra, özür dilerim.

Zahra, seni seviyorum.

Zahra, çok, çok özür

dilerim.

"Şşş," diyor hemşire, alnıma soğuk bir bez koyarak. "Şimdi dinlen. Şşş..." "Öldü mü? Bebeğim. Nerede o..."

"Sakin ol, khwahar jan. Gözlerini kapat, bedenini ve zihnini dinlendir ki ailene dönebilesin."

"Onu öldürdüm. Onları öldürdüm. Biliyordum. Ne olacağını biliyordum, ama yine de yaptım. Annem için. Ona nasıl davrandıklarını çok iyi hatırlıyorum. Onun için, onun başladığı işi bitirdim."

"Şşş, kardeşim. Böyle şeyler söyleme."

"Bir bütünün iki yarısı. Bilmiyordum. Çok geç olana kadar fark etmedim. Ben de onu seviyordum. Bilseydim, bilseydim..." Boğuluyorum, hıçkırıyorum. Farshid, meyve bahçesinde koşuyor. Farshid, sana bakacağım diyor... Farshid, yüzü kanla kaplı, boş boş gökyüzüne bakıyor. Neden daha önce anlamadım? Ben, evrenin dokusuna bakabilen, istediği gibi örüp çözebilen ben.

Ve yine de gözümün önündeki açık gerçeklerden habersizdim. Kardeşim, stoik bir şekilde ailemizi kurtarmaya çalışıyordu.

Ben ise kendimi çok zeki sanıyordum.

"Dinlen. Kızının sana ihtiyacı var."

"O onu öldürecek." Onu öldürdü. Defalarca. Bunu açıkça görüyorum. Ellerimdeki kan. Onun ödeyeceği bedel.

"Her şeyi Taliban'a vereceklerdi," diye mırıldanıyorum. "Sayısız zenginlik, inanılmaz güç. Bunu yapmalarına izin veremezdim."

Hemşire yaklaşır, sesi kulağımda bir fısıltı gibidir. "Ne yaptığını biliyorum. Ve onun söylediklerini duydum. Tanrı ikinizin ruhuna merhamet etsin."

Ona hayretle bakıyorum. "Sen gerçek misin?" "Evet, kardeşim."

"Bebğim hala nefes alıyor mu?" "Evet, kardeşim."

"Ben hayatta mıyım?"

"Evet, khwahar jan. Şimdi dinlen. Kocan iyi bir adam..."

Sonra bir gölde yüzüyorum, elim Jamil'in elinde. Gökyüzü masmavi, güneş parlak bir umut vaat ediyor. Artık öldüğümünden eminim, ama artık umurumda değil. Sonsuza kadar burada kalmak, sonsuza kadar burada yüzmek, parmaklarım onun parmaklarıyla iç içe...

"O çok güzel," diyor bana.

Ağlıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülerek nazikçe dalgalanan suya düşüyor.

"İyi iş çıkardın." Bana dönüp bakıyor. Kafasındaki deliği görebiliyorum, merminin kemik beyazı kafatasını delip parlak beynini yok ettiği yeri. Onun kanı, benim gözyaşlarım, etrafımızdaki suya yayılıyor.

"Bir bütünün iki yarısı," diyor bana.

Kafamı sallıyorum. "O öldü. Sen öldün. Herkes öldü."

"Bundan o kadar emin misin? O gün ne gördün? Ve ne biliyorsun?"

Kafam karışık ve acı çekiyorum. Ama yavaş yavaş, su tenimi okşarken ve Jamil'in eli benim elimi ısıtırken, kardeşim kanlar içinde yerde yatarkenki yüzünü gözümün önüne getirebiliyorum. Ve ilk kez, ne kadar az anladığımı fark ediyorum. Çünkü o zamanki ben, nabız nasıl alınır bilmiyordum, kafa yaralarının korkunç şekilde kanadığını bilmiyordum, en ağır yaralı bedenlerin bile bazen iyileşebileceğini bilmiyordum.

Ben hala bir çocuktum. İyi niyetli, ama yine de naif bir kız.

"İhtiyacın olan her şeye sahipsin," diyor Jamil şimdi. "Bilmen gereken her şeyi biliyorsun."

Ve ne demek istediğini anlıyorum, her ne kadar bundan sonra ne olacağından korkuyor olsam da.

"Dünya yanarken hangi aptal aşık olur?" Jamil fısıldıyor, o kadar yakın ki kanı yanaklarımdan damlıyor. "Hangi aptal aşık olmaz?"

Birden uyanıyorum. İlk gördüğüm şey, yanımda yerde diz çökmüş, saçları ve giysileri tamamen dağınık olan Isaad. Gözlerimi açtığımda, o da gözlerini açıyor. Bir an için, benim hissettiğim kadar şaşkın görünüyor.

Sonra elimi tutar, sıkıca kavrar. "Allah'a şükürler olsun!"

Alnımı yoklar, yanaklarımı okşar. "Bize geri döndün!" "Kardeşim hayatta," diye boğuk bir sesle söylerim.

"Ne yapıyorsun sen..."

"Farshid hayatta. Onu bulmalıyım."

Bana derin bir acıma bakışı atıyor. "Kuzenin Habib gibi mi? Onun hakkında bağırıp duruyordun, jigaram. Gölgeleleri işaret edip, bize dikkatli olmamızı söylüyordun. O arkamızda. Bizi, seni, Zahra'yı öldürecek. Ama orada kimse yok. Habib'e ne olduysa... Acını paylaşıyorum sevgilim, ama o öldü. Ne görüyorsan, sadece ateşin etkisi. Ama artık ateşin düştü ve zihnin tekrar berraklaşacak."

Nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum çünkü yemin ederim Habib şu anda odada duruyor. Ben ona bakarken, o sırtıyor, bıçakla oynuyor. Bir göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kayboluyor ve gölgeler sadece gölge olarak kalıyor, ben ise kafam karışmış halde kalıyorum. Gerçek olanla hayal olan arasındaki farkı bilmeliyim. Bilmediğimi duymak kafamı karıştırıyor.

Isaad elimi okşadı. "Dr. Richard, senin durumunun bazen kadınlarda doğumdan sonra görüldüğünü söylüyor. Dinlenmeli ve gücünü yeniden toplamalısın. Kızımızın sana ihtiyacı var."

O anda odada ikinci bir kişi olduğunu fark ettim. Isaad'ın bükülmüş dizlerinin yanında, kundaklanmış minik bir bebek yatıyordu.

Isaad bakışlarımı takip ediyor. Seni kucağına alıyor, kollarıma veriyor.

Sessizliğin sesi.

Sen bana bakıyorsun. Ben sana bakıyorum.

"O çok güzel," diye fısıldar Jamil. Ve bir kez daha, onun kanı benim gözyaşlarımla karışır.

Seni seviyorum. Başından sonuna, sonra tekrar başa. Medeniyetler çöker. Ülkeler yok olur. İnsanlar ölür. Ama bir ebeveynin sevgisi, umudu,

hayalleri...

Seni seviyorum, Zahra.

Ve o anda, seni bırakıyorum.

Çünkü benim günahlarım senin cezan olmamalı.

Bir gün, umarım anlarsın. Annemin bana öğrettiği gibi, ben de sana öğreteceğim:

Sen savaşçıların soyundan geliyorsun.

Dışarıda iyi adamlar, harika adamlar, olağanüstü erkekler var, ama çok fazla...

Bizi varlığımızdan silmeye çalışıyorlar. Kendi topluluklarımızda yok olmamızı zorluyorlar. Kendi gözümüzde bile görünmez olmamızı istiyorlar.

Onların kazanmasına asla izin verme.

Sesinin değeri var. Kalbin şarkı söylüyor. Zihnin parlıyor. Gücün çağırıyor.

Bir yorgun savaşçıdan diğerine, sana saygıyla eğiliyorum.

Ve umarım bundan sonra ne yapmam gerektiğini anlayacaksın.

Bir bütünün iki yarısı.

Sonunda anladım. Ve yapmam gereken şeyler var.

Sana sadece bunu sunabilirim, tüm çocuklara bir ebeveynin yakarışı: Özür dilerim.

Sizi

seviyorum.

Özür

dilerim. Sizi

seviyorum.

BÖLÜM 33

DÖNDÜĞÜMDE ALIAH bir grafik kağıdı deniziyle çevriliydi. Bir bakışta, Zahra'nın verdiği beş çarpı beşlik ızgaraları kopyaladığını anlayabildim, her kağıdın kenarında bir sürü karalama vardı.

"Sihirli kareler nedir biliyor musun?" diye sordu içeri girdiğimde. "Hiçbir fikrim yok."

"Yakışıklı arkadaşın haklı; bunlar, satırların, sütunların ve köşegenlerin toplamının aynı olduğu bulmacalardır. Bu açıdan, bunlar sihirli karelerdir - sayılar her zaman altmışa eşittir. Böyle bir tekrarın tesadüf olması imkansız."

"Bu ne anlama geliyor? Altmış sayısı önemli mi?"

"Belki, ama sorun şu ki, arkadaşın da haklı — gerçek bir sihirli kare tekrarlanan sayılar içermez, ama bunlar içeriyor. Bu da onları önemsiz kılıyor. Ama olan biten her şeyi göz önüne alırsak, bana o kadar da önemsiz gelmiyorlar."

Omzunun üzerinden bakarak, her bir sayı kombinasyonunu toplayarak geçirdiği zahmetli süreci inceliyorum. O haklı; bu kadar mükemmel senkronize bir toplama işlemi tesadüf olamaz. Ama bu ne anlama geliyor?

Bir parça grafik kağıdı alıp, kopyalanmış bulmacayı biraz inceliyorum. Eğer bu bir şifre ise, kim tarafından ve kim için yazılmış? Ve bu beş çarpı beş sayı tablosu ne anlama geliyor?

"Zahra bunu nasıl çizmeyi öğrendiğini biliyor muyuz?" diye soruyorum.

"Annesinin bunu kendi annesinden öğrendiğini, nesilden nesile aktarılan bir hediye olduğunu söylüyor."

"Elden ele geçen matematik bulmacaları mı?" Bu kavram tek başına başımı ağrıttıyor. "Bir bütünün iki yarısı," diye tekrarlar Aliah.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" "Hiç bilmiyorum."

Oturuyorum. Çeşitli sayfaları inceliyorum. "Büyükannesi matematik profesörü müydü?"

"Maryam moda tasarımcısıydı."

"Bu mantıklı," diye mırıldanıyorum, çünkü bu davada hiçbir şey mantıklı gelmiyor. "Ama Sabera matematik biliyor, değil mi? Üniversitede Isaad'ın asistanı olarak çalışıyordu?"

"Evet."

"Yani, bu tabloları yanlış, sizin deyiminizle önemsiz, doğru şekilde oluşturulmamış olarak anlayabilirdi."

"Böyle bir şeyi fark edeceğini düşünürüm."

Kaşlarımı çattım. "Tekrarlanan rakamların orada olmaması gerektiğini söyledin. Onları çıkardığında ne olur?"

"Tekrarlanan sayıların kendi başlarına önemli olup olmadığını mı soruyorsun?"

"Tabii."

Aliah omuz silkiyor. "Onları birçok kez analiz ettim. Dedikleri gibi, hiçbir şey bulamadım."

Tabloları inceliyorum. Hepsi bana Yunanca gibi geliyor. Daha akıllıca bir şey bulamadığım için telefonumu çıkarıp Google'da sihirli kareler aratıyorum. Bunların eski Çin'e kadar uzandığını, okült bir statü kazandığını ve sanat eserlerinde sembol olarak görülebileceğini öğreniyorum. Prensip olarak, bunlar tekrarlanmayan pozitif tamsayılarla oluşturulur. Ancak, ünlü "önemsiz" kareler de vardır. Bunlardan biri, satır ve sütunlarının toplamı İsa'nın çarmıha gerildiği zamanki yaşı olan otuz üç olan dörtlü Sagrada Familia sihirli karedir, ancak bu sayıya on dört ve on sayılarının tekrarıyla ulaşılır. Çok ünlü bir önemsiz kare.

Temel olarak, ne kadar çok okursam, o kadar az anlıyorum.

Ayrıca, ızgaraların Zahra'nın büyükannesinden miras kaldığı fikrine hala alışamıyorum. Sabera'nın şifreleme becerileri yeterince zorlu değildi de ondan mı? Tabii ki, annesi de MI6 ajanıydı. Yani belki Sabera şifrelemeyi ondan öğrenmiştir?

Cidden, o evde aile yemekleri sırasında ne tür konuşmalar yapılıyordu?

Bir bütünün iki yarısına geri dönüyorum. Bir tür anahtar mı? Belki de sihirli karelerin içindeki sayıları yarıya bölmeliyiz, ancak bu da karışık kesirler ile sonuçlanır. Sonra, toplamı bölmeyi deniyorum. Sihirli toplam şu anda altmışsa, onu otuza yaparsam ve ızgaraları buna göre yeniden oluşturursam ne olur?

Garip hesaplamalarımın elde ettiğim sonuç, sihirli bir kare oluşturmanın çok zor olduğu. Elbette, her satırı, sütunu

ve diyagonali toplam otuz yapmanın tek yolu sayıları tekrarlamak. Bunun tek yol olduğu için böyle olduğunu düşünmek istiyorum, ama bu aynı zamanda benim yeterince zeki olmadığım anlamına da gelebilir.

Yıllar boyunca dedektiflik yaparken öğrendiğim bir şey var: güçlü yanlarını kullan. Bu şifreyi kırma ve/veya Sabera'nın yerini bulmak için kullanma şansım çok yüksek değil. Ama Sabera'nın saklandığı konağın olay yeri uzmanı Jay Chen... O açıkça bulmacaları seviyordu.

Dedektif Marc'ı arıyorum.

"Ne?" diye homurdanıyor.

Zahra'nın özenle kopyaladığı matematik bulmacalarını ona anlatıyorum. Sabera'yı bir toplantıya davet etmek için şifreli mesaj gönderme girişimimizden bahsetmiyorum; tamamen aptal değilim.

"Siktir," diyor.

"Izgaranın sihirli kareler olduğunu düşünüyoruz. Bu, bir bütünün iki yarısı ile bir ilgisi olabilir de olmayabilir de."

"Siktir."

"Suç mahalli uzmanı Jay Chen'in onlara bir göz atmasını isteyebilir miyim?"

Sessizlik. Sonra: "Tamam, bana bir fotoğraf gönder."

"Duvar resimlerinden başka mesajlar bulma konusunda şanslı mıydı?"

"Şifrelenmiş karışık yazıları fotoğraflara uyguluyor."
yazılım."

"Şifreleme yazılımı mı? Hmm, acaba bunu bir uygulama olarak bulabilir miyim?"

Yine sessizlik.

"Isaad'ın cep telefonundan, Sabera'nın cep telefonundan başka bir gelişme var mı? Bunun için bir terim vardı... dur, hatırladım! Yeni bir kanıt var mı?"

"Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?"

"Genelde buna gerek kalmaz." Ses tonumu ciddiye çeviriyorum. "Küçük bir kızı korumaya çalışıyorum. Ailesine ne olduysa, ikimiz de onun da aynı kaderi paylaşabileceğini biliyoruz."

Dedektif Marc derin bir nefes aldı. Onun kötü bir adam olduğunu düşünmüyorum. O sadece sınırlı düşünceye sahip bir sistemin ürünü.

"Isaad Ahmadi'nin telefonuna, kullan-at telefonda yarım düzine arama gelmiş," diye ekledi. "Hepsi otuz saniyeden kısa sürmüş, hiçbiri mesaj bırakmamış."

"Tek kullanımlık telefonu takip edemiyor musunuz?" "Hayır."

"Sinyali üçgenleme ya da her neyse onu yapmaya ne dersin?"

"Bu aramaların bir kısmı depo bölgesindeki bir kuleden yansımış olabilir. Aynı akşam, iki erkek kurbanı öldüren kişi de dahil."

"Yani ilk cinayet mahallinin yakınlarından biri arıyor," diye düşünüyorum. "Belki de kötü adamlar Isaad ile iletişime geçiyor? Ya da Sabera kötü adamları gönderdi ve Isaad'ı oradan çıkarmak için aradı?"

"Arayan her kimse, Isaad'ı oraya çağırdı ve hepimiz bunun nasıl bittiğini biliyoruz." Kısa bir duraklama. "Kayıtlara geçmesi için, adli tıp uzmanı Isaad Ahmadi'nin kıyafetlerinde, dövülerek öldürülen iki Afgan'ın kanıyla eşleşen kan olduğunu doğruladı. Sonra onların ellerindeki ve kıyafetlerindeki kanı test etti ve Isaad'ın kanıyla eşleşti. Yani üçü kesinlikle bir tür kavga etmiş. Ancak bunun nasıl hepsinin ölümle sonuçlandığı, iki farklı yerde, yirmi dört saat arayla, hala belirsiz."

"Isaad'ı depoya çekmişler. Onlarla kavga etmiş, bu da Sabera'ya kaçmak için zaman kazandırmış. Ve sonra..."

Ve sonra ben de Dedektif Marc ile aynı sorunu yaşıyorum. O zaman kavgayı biri kazanmış olmalıydı. Isaad adamları çekiçle öldürür, o ve Sabera kaçır. Ya da iki adam Isaad'ı alt eder, onu esir alır ve sonraki yirmi dört saat boyunca sorguya çeker ve işkence eder.

Ancak iki adam Sabera'nın kaçtığı akşam ölür; Isaad ise ertesi gün öldürülür. Bu da özellikle rahatsız edici bir senaryo.

Dedektif Marc işbirliği yaptığı için, ona o gün elde ettiğim diğer önemli bilgiyi de veriyorum.

"Sabera, psikiyatrik gözetim altında yetmiş iki saat hastanede kaldı. Bir tür sinir krizi/TSSB vakası geçirdi. Haldol'un da dahil olduğu ilaç listesine bakıldığında... akıl sağlığının yerinde olup olmadığı kesinlikle sorgulanmaya değer."

"Şizofreni tedavisinde en sık kullanılan antipsikotik ilaç olan Haldol mu?"

"Aynen öyle."

"Harika."

"İyi tarafı, kesinlikle kötü bir şeyler oluyor. Sabera kesinlikle kayıp, Isaad kesinlikle öldürüldü, bazı garip adamlar kesinlikle Zahra'yı kaçırmaya çalıştı. Bunların hepsi Sabera'nın kafasında uydurduğu şeyler değil."

"İyi tarafı mı?"

"İnan bana, bu sözleri söylediğim anda pişman oldum. Şu anki teori... Bizim bitmemiş bir işimiz var. Büyük olasılıkla bu iş Zahra'nın babası ve Sabera'nın ilk aşkı olan Jamil ile ilgili ve onun öldüğü sanılıyor, ama sen ve ben bunun gerçekten ölmekle aynı şey olmadığını biliyoruz. Öte yandan, uluslararası velayet davaları ile saç bukleleri ve kaçırılan insan anahtarları içeren bilmeceler arasında büyük bir fark var. Ne düşünüyorsun?"

Dedektif Marc, aslında anlaşılmaz olan sesleri, yine de gayet iyi iletişim kuran benzersiz bir şekilde çıkarır.

"Yeni matematik bulmacaları," diye hatırlatıyorum ona, başa dönerek. "Belki Chen bunları incelerse..."

Buna karşılık olarak şu cevabı alıyorum: "Sabera'nın psikiyatristinin adı neydi?"

"Dr. Cindy Porway. LinkedIn sayfasını kontrol ettim, çok iyi birine benziyor, sokak köpeklerini kurtaran ve otobüste yaşlılara yerini veren türden bir kadın. Belki bize acır."

"Onu ziyaret edeceğim. Bu şartlar altında, konuşabilir." "Ona Jamil'i sor."

"Sabera'nın ilk aşkı ve çocuğunun babası olasılığı olan kişi mi?" "Sen dinliyorsun!"

Yine bir dizi homurtu sesi. Demek Roberta böyle bir ortamda büyümüş. İlginç.

"Dr. Porway'in herhangi bir şeyi doğrulayacağını veya yalanlayacağını sanmıyorum," diyor Dedektif Marc sert bir sesle, "ama usta bir dedektif olarak, fiziksel tepkilerden yüz ifadelerini okuyabilme yeteneğim var. Ben hallederim."

Dedektif Marc, sevgisini hissetmek için anlamama gerek olmayan birkaç kelime mırıldanır. Telefonu kapatır. Ben de numaralı ızgaralara bakmaya geri dönerim. Aliah, bugünlük işinin bittiğini ve tesise geri dönebileceğimizi söylediğinde, minnettarım.

TEHDİT görmüyorum. En ufak bir tehlike belirtisi bile yok.

Aliah mutfakı toplar, kasayı kapatır. Aşçısı çoktan çıkmıştır. Kaldırımı çıkarız; sonra cam kapıyı kilitlemek için durur.

Hemen arkamızda lastiklerin çığılığı duyulur.

Ne olduğunu görmek için dönünce, ilk darbe başımın yan tarafına geliyor. Dizlerimin üzerine çöküyorum. İkinci darbeye yüzüstü yere düşüyorum.

kavurucu asfalt. Kendimi kaldırmaya çalışıyorum ama ayaklarımın üzerinde duramıyorum. Vücudum burada ama zihnim çalışmıyor. Sadece izleyip görebiliyorum.

İki siyah giysili adam. Biri Aliah'ı arkadan yakalıyor. Diğeri ise yüzüne koyu renkli bir başlık geçiriyor.

Aliah tekmeliyor. Ana dilinde çığlık atıyor. Kaçmaya çalışmak için bir anlığına kurtuluyor.

"Fffuuu... Yakala onu!"

İkinci adam bileğini yakalıyor. Aliah onun yüzüne tokat atıyor. Sonra ilk adam tekrar iki kolunu yakalıyor ve zip bağlarıyla bağlayarak.

Aracın arka kapısı açılır. Adamlar Aliah'ı içeri atar, sonra beyaz SUV hızla uzaklaşırken onun peşinden tırmanırlar.

Şakaklarımdan kan aktığını hissediyorum.

Kaldırımın yanağını yaktığını

hissediyorum. Hissediyorum...

Dünya dönüp giderken hiçbir şey hissetmiyorum.

BÖLÜM 34

GERÇEK GELİR VE GİDER. İnsanlar ıgılık atıyor, ardından üniformalı profesyoneller geliyor.

Polis, acil tıp teknisyenleri. O anı tutmaya çalışıyorum. Söylemem gereken şeyler.

"Aliah," diye seslenmeye çalışıyorum, ama boğazımdan ses çıkmıyor. Kör edici ışıklar. Hızla geçen araçlar.

"Aliah," diye

fısıldıyorum. Her şey

karanlığa gömölüyor.

Seslerle uyanıyorum. Darryl'ın sesi, sanırım. Orada olması gerektiğini, bizi yalnız bırakmaması gerektiğini söylüyor. Cevaplar, eylemler, bir şeyler istiyor.

Başka bir adamın yatıştırıcı sesi. SUV'nin plakasını tespit edebilmişler, aracı aceleyle terk edildiğı boş bir arsaya kadar izlemişler. Olay yeri inceleme ekibi zaten çalışmaya başlamış, yakında cevapları bulacaklarından eminler.

Söylemem gereken önemli bir şey var, ama ne olduğunu ve nedenini hatırlamıyorum. Başım, göğsüm, kollarım zonkluyor. Yan tarafa yuvarlanıyorum, kusuyorum. Hareketlilik. İnsanlar beliriyor, bazılarını tanıyorum, bazılarını tanımlıyorum. Hepsine donuk gözlerle bakıyorum.

Yine karanlığa gömölüyor.

Ama o kadar da karanlık değil. Parlak ışıklı bir içki dükkanındayım. Paul karşımda duruyor, karnından vurulmuş, gömleğı kanla ıslanmış. Bana gülümsüyor.

Kollarımı ona doluyorum. O da beni kucaklıyor.

"Üzgünüm," diyorum ona, yıllardır söylüyorum. "Sadece iyiler genç yaşta ölür," diyor neşeyle. "Bekle, bu demek oluyor ki..."

"Henüz ölmedin, Frankie," diye kulağıma fısıldıyor. "Sen seviliyorsun, sevmeye değersin. Yetişmeye çalış."

Sonra kaybolur. Ben... hiçbir yerdeyim. Beyaz üzerine beyaz üzerine beyaz, tek bir adam tarafından kırılmış, ölümünde de hayattayken olduğu kadar uzun boylu duran bir adam.

"Bu sefer gerçekten batırdın, değil mi?" Sesi nazik.

Elimi uzatıp omzuna dokunuyorum. Sıcak ve sağlam. Hayretle, özlemle omzunu sıkıca tutuyorum. Yaptığım onca hatadan...

"Kaç kurşunu atlabileceğini düşünüyorsun?" diye soruyor bana nazikçe. Tam o anda, göğsü kanamaya başlıyor. Sırtından daha fazla kan akıyor.

"Lütfen," diyorum.

"Mutluluk keşfedilen bir şey değildir," diyor bana. "Mutluluk, senin yarattığın bir şeydir. Frankie, ayak uydurmaya çalış."

Sonra ortadan kaybolur ve kolları izlerle dolu, zayıflamış bir kız yerde uzanır. Bulduğum ilk kayıp kişi, gördüğüm ilk ceset. Şimdi kız, genç bir anne yanına otururken, iskelet gibi bacakları hala göl çimlerini sürüklerken, kendi kendine mırıldanıyor. Başka bir köşede, Haitili bir genç kanlı göğsünü hayranlıkla izlerken, tavşan terlikli küçük bir kız ona oyuncak ayısını uzatır.

Genç ve yaşlı. Çocuklar ve ebeveynler. Kayıp, sonra bulunmuş. Benim tarafımdan. Ama hepsi için çok geç kalınmıştı.

"Üzgünüm," diyorum, ama kimse bana aldırış etmiyor.

Ölmekle meşguller.

Sadece ben yaşamın yoğunluğuyla boğulmuş durumdayım.

Sonra, arkamda bir varlık hissediyorum. Hiç beklemediğim bir ses duyuyorum. Kolları güçlü ve sağlam, beni göğsüne doğru çekiyor.

"Yas tutmak normaldir," diye fısıldıyor. "İstemek normaldir. Gerçekte olduğun kişi olmak normaldir."

Söylemek istediğim o kadar çok şey var ki, ama sonunda her şeyi iki kelimeyle ifade etmek yeterli.

"Acı çekiyorum."

"Biliyorum," diye fısıldadı.

"Biliyoruz," diyor ölümler.

Sonra o gider. Hepsi gider, her şey gider. Çok gerçek bir kişi emreder: "Frankie, uyan!"

Dedektif Marc'ın hastane yatağımın yanında durduğunu, ellerini beline koymuş, yüzünde hayal kırıklığı ifadesiyle durduğunu fark ediyorum.

Aynı anda iki şeyi fark ediyorum:

Kesinlikle hala hayattayım.

Ve kaçıranlardan birini daha önce görmüşüm.

"ALIAH'TIN DELİ'SİNDE. Bir gün önce mi?" Durup, anılarımı bir tür zaman çizelgesine yerleştirmeye çalışıyorum. Başım ağrıyor. Bugün hangi gün olduğunu bile anlayamıyorum. Daha fazlasını denemek imkansız derecede acı verici görünüyor. Yine de: "Fındık ve şekerleme bakıyordu. Birkaç şey aldı. Firni pudingi!" Detaylara odaklanıyorum. "Daryl'e sor. Puding yediğimiz öğleden sonraydı."

"Aynı adam olduğundan emin misin? Genç bir Orta Doğulu erkek. Bu pek kesin bir tanım değil."

"Evet, ama sadece görünüşüne göre değil. Bir şey var..." Tanrım, başım ağrıyor. Kaotik izlenimlerimi sıralamaya çalışırken şakaklarımı ovuşturuyorum. "Hareketleri. Kendini tutuş şekli. Biraz fazla gergin, fazla sert. İlk başta onu eski asker sanmıştım. Ama sonra kasaya doğru yürüdüğünde, ağır bir yaralanma veya korkunç bir kazadan kurtulan biri gibi sallanan bir yürüyüşü vardı."

"Ve onu dün tekrar gördün mü?"

"Kaçırılma olayı dün mü oldu?" Başını salladı.

"Aliah?" Soruyu zar zor sorabiliyorum.

"Haber yok."

"Onu koz olarak aldılar."

Dedektif Marc bunu yalanlamadı.

"Sabera'yı kendilerine gelmeye zorlamak için mi? Yoksa..." Bir sonraki düşünceyle boğuşuyorum. "Isaad'a yaptıkları gibi bilgi almak için ona işkence etmek için mi?"

Bir kadına zarar vermenin daha pek çok yolu var, bunu hepimiz biliyoruz.

"Aliah'a yardım etmenin en iyi yolu onu bulmak," Dedektif Marc,

"Yani kaçıranlardan birini tanıdın. Daha önce Aliah'ın dükkanına gelmişti. Dükkanı inceliyor muydu?"

Omuz silkiyorum. Keskin acıya yüzümü buruşturuyorum. "Ya da bizi takip ediyordu." Başka bir bulanık anıyı hatırlamaya çalışıyorum. Kalın siyah saçlar, açık kahverengi ten, ikiz koyu renk gözler, bana ateşli bir şekilde bakıyor. "Kahve dükkanı. Yeniden yerleştirme ajansından sosyal hizmet uzmanı Staci ile buluştuğum yer. Benim birkaç sıra arkamda duruyordu. Sanırım."

"Kahve dükkanı, bu iyi. Daha fazla yer, daha fazla kamera, daha fazla görüntü.

Bazı dedektifleri hemen bu işe yönlendireceğim." "Fffuuu," diye fısıldarım.

"Ne dedin?"

"Diğer adam. Bir şey bağırdı. 'Fffuu, yakala onu.' Lanet olsun! Yakala onu mu? Frank, yakala onu mu? Duyabiliyorum ama anlayamıyorum."

"Yuvarlak yürüyüşlü genç adam mı söyledi bunu?"

"Hayır, diğer adam, ona. Belki de Aliah'ı yakalaması için ona küfrediyordu. Ama belki de... bir isim, unvan? Fff bir şey. Bilmiyorum." Şakaklarımı ovuşturuyorum. Son bir ayrıntı aklıma geliyor: "En az üç kişiydiler. İkisi Aliah'ı yakalamak için, biri aracı sürmek için."

"Harika, Frankie. Beklediğimden fazlası."

"Eğer bu üçü, depoda dövülerek öldürülen iki kişiyle aynı gruba aitse, bu sayı beşe çıkar. Beş adam, Sabera'nın bildiği, sahip olduğu, olduğu bir şey için peşinde. Bu, bir hazine avına karışan çok fazla insan gibi görünmüyor mu?"

"Hazine büyüklüğüne bağlı." Yarı yanmış beynim bile bunu anlayabiliyor. "Zahra?" diye soruyorum.

"Hala Daryl ve Roberta ile güvende. Çocuk hizmetlerine başvurmayı teklif ettim. Kız kardeşim... sadece kardeşlerin yapabileceği bir öneride bulundu diyelim."

"Erkeklik organını kesmekle mi tehdit etti?"

"Paslı bir bıçakla," diye beni temin ediyor.

"Kız kardeşini sevdim."

Dramatik bir göz devirme, ama ikimizi de kandıramıyor. O ve Roberta'nın özel bir ilişkisi var, benim gibi tek çocuğun hayran olabileceği, ama asla tam olarak anlayamayacağı türden bir ilişki.

"Dans stüdyosunda tanışma toplantısı," diye mırıldandım.

Yine gözlerini devirdi. "Evet, Daryl Sabera Ahmadi'yi çağırmak için yaptığın büyük planı itiraf etti. O anda Roberta *onu* paslı bir bıçakla tehdit etti. Ama" dedektif omuz silkti, "Sabera'ya ihtiyacımız var. Onu bizi bulmaya zorlamak... fena bir fikir değil."

"Kötü adamlar çok hızlı hareket ediyor," diye mırıldandım. "Biz ise çok yavaşız. Bu, başarı için pek de iyi bir reçete değil."

Dedektif Marc başını sallar. Bardakımın pipetinden biraz daha su içmeye çalışırım ama sadece hava gelir. Benden pembe plastik kabı alır ve doldurur. Gönüllü olarak şöyle der: "Chen yeni matematik bulmacaları üzerinde çalışıyor. İlk düşüncesi de sihirli karelerdi, ama bunlarda önemsiz bir şey var... Bir teorisi var. Matematik meraklısı bir arkadaşına danışacak."

Artık başımı sallamamam gerektiğini biliyorum. Çok, çok yorgunum. Gözlerimi kapatıp sonsuza kadar uyumak istiyorum. Ölülerin toplandığı bir yer yerine gökkuşakları ve tek boynuzlu atları hayal etmek istiyorum.

"Öldürülen iki Afgan erkeğin kimliklerini de buldum. Rafiq Bahrami ve Ahmad Bahrami. Kuzenler. Her ikisi de Kabil düştükten sonra Afganistan'dan kaçmışlar, Taliban'ın temizleme eğiliminde olduğu bir etnik grup olan Hazaralar."

"Sabera ve kocasıyla bağlantıları var mı?" diye soruyorum.

"Üzerinde çalışıyoruz. Taliban'ın iktidara gelmesinden sonraki kayıtlara ulaşmak o kadar kolay değil.

Özellikle de Tucson Polis Teşkilatı için."

Anlıyorum, ama bu hayal kırıklığımı azaltmıyor.

"Ayrıca," diye devam ediyor Marc, "onun ve Sabera'nın cep telefonu kayıtlarını inceliyoruz. Sabera ilk kez ortadan kaybolduğunda, Isaad New York'taki bir numarayı bir düzine kez aramış. İlginçtir ki, kısa süre sonra Sabera da o numarayı aramaya başlamış. O numara büyük bir hastanenin ana numarası."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Bebek..." "Bebek mi?"

"Sabera'nın hamile olduğunu söylemedim mi?"

"Ne?"

"Az önce öğrendim. Gerçekten. Aliah'ın şarküteriye dönmeden hemen önce. Sabera'nın tıbbi kayıtlarının bulunduğu bir manila zarf aldım..."

"Kayıp kadının gerçek tıbbi kayıtları sende mi?" Dedektif Marc öfkeli görünüyor. "Kaç tane HIPAA yasasını açıkça ihlal ediyorsun?"

"Onları ben çalmadım. Başka biri çaldı. Bana bir arkadaşım verdi..."

Odayı acı içinde gözden geçirip, arama hareketi yaparak elimi sallıyorum. "Kahverengi postacı çantam. Bir yerlerde olmalı. Kayıtlar içinde. Paylaşacaktım. Yemin ederim."

Dedektif Marc homurdanır, sonra dolaba doğru yürür ve tabii ki deri çantam bir kancaya asılıdır. Çantayı bana verir, ama kapağını açtığımda... Hiçbir şey yok. Manila klasörü gitmiş. Biraz daha karıştırıp dürtüyorum. Acil durum düdüğü, dudak kremi, fermuarlı gizli para cebi gibi temel eşyalar... İçinde pek bir şey yok ama yine de her şeyi boşaltıyorum, sonra...

Dedektife boş boş bakıyorum. "O belgeler bendeydi. Sabera'nın sosyal hizmet görevlisiyle konuştuktan sonra belgeleri çantama koydum ve Aliah'ın şarküteriye geri döndüm. Seni aradım, sonra dükkânı kapattık ve dışarı çıktık..."

Ondan sonra her şey bulanıklaşıyor.

"Memurlarınızdan biri almış olabilir mi?" diye soruyorum.

Marc sinirlenir. "Hayır. Acil tıp teknisyenleri de almamıştır. Sen baygınken bazı meraklılar çantana ulaşmış olabilir, ama bir şey alacak olsalar

cüzdanı alırlardı, sade bir zarfı değil. Kahretsin."

Ne diyeceğimi bilmiyorum. Hala ne olduğunu tam olarak anlamış değilim.

"Tamam," Dedektif Marc kendini toplar. "Sabera hamile mi?"

"Doğum sonrası depresyon geçmişi var. Ayrıca şiddetli TSSB tedavisi görüyordu. İlk kaybolduğunda, bir tür sinir krizi geçirmişti ve psikiyatrik gözetim altına alınmıştı. Bundan bahsetmemiş miydin?"

"Paylaşmaya zahmet ettiğin."

"Sabera ve Isaad'ın aradığı bu hastane numarası... Belki de ruh sağlığı hizmetleriyle ilgilidir? Ya da kadın doğum ünitesi?"

Dedektif Marc iç çeker. "Dr. Porway ile tekrar görüşeceğim. Sabera'nın tedavisiyle ilgili olarak başka bir doktor, örneğin New York'tan bir doktor, onunla iletişime geçip geçmediğini soracağım. Bu bilgiyi gönüllü olarak vermedi, ama bu şaşırtıcı değil. Yoksulları savunan bir tip olabilir, ama yine de doktor-hasta gizliliğini bozacak biri değildir."

"Dr. Porway ile konuştun mu?"

"Hepimiz son yirmi dört saat boyunca uyumadık. Evet, iyi doktorla görüştüm. Tahmin ettiğin gibi, Jamil'in adını söylediğimde hemen tepki aldım. Israr edince, onu Sabera'nın kocası ve Zahra'nın babası olarak tanıttığımda, daha da güçlü bir tepki aldım. Dr. Porway'in ifadesinden, doğru yolda olduğumuzu tahmin ediyorum. Memurlar, Sabera'nın otobüs olayındaki tanıkları araştırıyor. Şansımız varsa, birisi somut bir şey ya da birisini görmüştür, bu da bizi ileriye götürür."

"X faktörü," diye
boğuk bir sesle
söyledim. "O nedir?"

"Keşke bilseydik."

Bir başka sert bakış beklerken, dedektif düşünceli bir şekilde bana baktı. "Diğer eksik parçamızı biliyor musun? Isaad Ahmadi'nin aracı. Yani, nerede? Onu apartmanlarından uzaklaştırdığını biliyoruz, peki sonra...?"

Arabayı hiç düşünmemiştim, bu yüzden iyi bir soru.

"Son yirmi dört saattir arama emri çıkardık. Şu ana kadar sadece nerede olmadığını söyleyebilirim: Sabera'nın saklandığı Ventana Canyon Resort."

Bu mantıklı gelirdi.

"Ya da cinayet kurbanlarının ve daha sonra Isaad'ın bulunduğu depo bölgesi."

Başım daha da şiddetli bir şekilde zonklamaya başladı. "Belki Sabera arabayı kullanıyordur. İçinde uyuyordur. Bu yüzden onu bulamadık."

"Şehrin geniş bulvarlarını ve net görüş alanlarını fark ettin mi? Bankalar, iş yerleri ve şehir otobüsleri bir yana, neredeyse her kavşakta bulunan kameraları saymıyorum bile. Araç ortalıkta olsaydı, inan bana, şimdiye kadar fark edilirdi."

Buna bir cevabım yok. İşte o anda, zedelenmiş beynim sonunda onun demek istediğini anlıyor. X faktörü. İyi dedektif benimle aynı fikirde. Hâlâ bilmediğimiz bir kişi, yer veya şey var.

Bu aşamada bu durum sinir bozucu. Ve endişe verici. Ve tehlikeli.

Tanrım, çok yorgunum.

"Tamam. A sınıfı bir beyin sarsıntın var. Uyuman, parlak ışıklardan uzak durman ve biraz daha uyumanın zamanı geldi. Ciddiyim."

Dedektif Marc kapıya doğru yöneldi. Hastane yatağının şüpheli rahatlığına geri döndüm, ama düşüncelerim çok karışık olduğu için sakinleşemedim. Aliah nerede? Ona ne yapıyorlar?

Ne kadar dayanabilir?

Isaad, karısı olarak gördüğü kadını korumak için bir nedeni olabilir, ama Aliah? O sadece bir arkadaş, sonuçta. Bir tür akıl hocası ve şimdi Zahra'nın üvey annesi, ama yine de, ne biliyor olabilir ki? Sırf beni aradı diye...

Sadece birkaç haftadır tanıdığı bir hemşehrisine büyük ilgi gösterdiği için.

Ve şimdi, kocasının yanına bile gelmemiş bir kadını ortaya çıkarmak için yem olarak tutuluyor.

Zihnimin derinliklerinde küçük bir tıklama hissediyorum, buna eşlik eden bir acı dalgası da zavallı beyin sarsıntısı geçiren beynimi sarsıyor.

Gerçekten aptalın tekiymişim.

Yatağın yanındaki masayı, birinin düşünceli bir şekilde şarj etmek için fişe taktığı cep telefonumu bulana kadar arıyorum.

"Daryl," bir dakika sonra başarıyorum. "Gel ve beni al. Ve şehir evinden o elektronik anahtar aleti de getir. Yapacak işimiz var."

BÖLÜM 35

ALIAH'IN GELENEKSEL BOLT KİLİDİ Daryl'in yüksek teknolojikli aletini işe yaramaz hale getirir. Ancak kilit açma becerisi sayesinde işi çabucak halleder. Genelde diğer gölgeli tiplerin yaşadığı marjinal bir yaşam süren biri olarak, dürüst ve namuslu yaşayan insanların nasıl bir şeyleri başardıklarını hiç anlamıyorum.

"Ne arıyoruz?" diye sorar Daryl. Yine şık giyimli haline dönmüştür, takım elbise ve kravat suçlu bir hayat için en iyi kamuflajlardan biridir. Bana yatmam gerektiğini söyleyen gerekli dersi çoktan vermişti. Ben de ona her zamanki gibi sakın olmayı reddettim. Artık ikimiz de bu konuyu kapattık.

"Kişisel bir şey," diyorum ona. "Aile fotoğrafları, mektuplar, günlükler, o tür şeyler."

Bana bir bakış attı.

"Evet, biliyorum."

Zamanında birçok yeri aradım. Ama genellikle, aradığım yerler kaybolan ve daha da önemlisi hiç tanışmadığım kişilerin evleri ve eşyalarıydı. Bu ise, diğer yandan, müdahaleci, neredeyse iğrenç bir his veriyor.

Daryl, gerçek bir hırsızlık uzmanı gibi yükü omuzluyor. Geçmişteki uyuşturucu bağımlılığını düşünürsek, muhtemelen öyledir.

O oturma odasından başlarken, ben koridoru ele alıyorum. Kişisel fotoğraflar ve yazışmalar aradığımız için mutfağı es geçiyoruz. Aliah için yemek pişirmek önemli değil değil, ama ben onun aile ağacını öğrenmek istiyorum. Daha spesifik olarak, hala Afganistan'da yaşayan üyeleri. Mutfağın bize bunu söyleyebileceğini sanmıyorum.

Sonunda beş fotoğraf belirledik, bunlardan biri Aliah'ın işyerinin önünde durduğu, muhtemelen açılış gününde çekilmiş bir fotoğraf. Onun parıldayan gülümsemesi içimi sızlatıyor. Daryl'in ifadesinden onun da acı çektiğini anlayabiliyorum.

İlk olarak, onun ve iki kadının, biri daha yaşlı, biri daha genç, çerçeveli fotoğrafını inceliyoruz. Benzerliklerinden yola çıkarak, onların annesi ve kız kardeşi olduğunu tahmin ediyorum. Fotoğraf oldukça yeni görünüyor, yani ihtiyacım olan şey değil. Ofisinde

ofisinde daha büyük bir grup fotoğrafı bulduk. Eski ve solmuş, arka planı neredeyse tanınmaz halde. Belki Afganistan'da çekilmiştir? Kesin olarak bilmek imkansız. Çerçeveden çıkarıp arkasını okuduk, tamamen boştu. Cidden, kim grup fotoğrafı çektirip de en azından birkaç isim, tarih, yer yazmaz ki? Sinirleniyorum, ama belki de başım hala zonkluyor ve bu konuyla ilgili her şey beni tetikliyor.

Aliah'ın zengin renkler ve parlak duvar halılarıyla güzelce dekore edilmiş oturma odasının ortasında durmak. Hala parfümünün kokusunu taşıyan yatak odasından geçmek. Hatta, hala nane çayı kokan mutfakın önünden geçmek.

Aliah'ı tanıyoruz. Ve son birkaç gün içinde, o artık sadece bir müttefik değil, bir arkadaş gibi hissediyoruz.

Ve şimdi... Isaad'ın yanmış ellerine dair haberleri hatırlayıp duruyorum ve içim titriyor.

Şu anda ona işkence mi ediyorlar? Aradıkları bilgi onda var mı ki? Yoksa sonu görünmeyen tüm bu acıyı ve ıstırapı mı çekiyor?

Neredeyse yirmi dört saat geçti ve bu sürenin çoğunda bilinçsizdim.

Bunu bir daha yapamam.

Daryl üç tane daha eski görünümlü fotoğraf bulur; fotoğrafların arka planları daha sade, kişiler daha genç ve modası geçmiş kıyafetler giymiş. Görüşüm çok iyi değil, bu yüzden ona bildiğim püf noktaları öğretirim. Öznel aile benzerliklerini aramak yerine, kolayca değiştirilemeyen fiziksel detayları incele: kişinin gözleri arasındaki mesafe, ağzının şekli, elmacık kemiklerinin konturu.

"Bunları nereden biliyorsun?" diye sorar Daryl, her bir fotoğrafı dikkatle inceleyerek.

"Çoğunlukla çözülmemiş davalarla uğraşıyorum, hatırladın mı? Genellikle yaşlanma görüntüleri kullanılır, özellikle de kayıp kişi başlangıçta bir çocuksa. On yıl sonra yedi yaşındaki bir yüzü arayamazsın. Fiziksel görünüşü buna göre hızlandırmalısın."

Daryl başını sallar. "Üzücü bir iş." "Öyle de, öyle de değil."

"Ölü insanları buluyorsun," diyor açıkça.

"Onların hikayeleri hala önemli. Annenin kaçtığını duyarak büyüyen küçük çocuk mu olmak istersin, yoksa annesinin bir kaza sonucu aracının

gölün dibine gönderdiğini öğrenen çocuk mu olmak istersin? Her iki durumda da annesini eve getiremem. Ama bu hikayenin kızı için farkı..."

Daryl başını sallar. "Tamam, uzmanlığını kullanarak... Bu eski grup fotoğrafı. Kadınların hepsi başlarını örtmüş, bu da işi zorlaştırıyor, ama sanırım bu, annesi ve kız kardeşinin yanında duran küçük kız Aliah. Yani ortadaki yaşlı çift..."

"Aliah'ın dedesi ve ninesi mi?" diye soruyorum.

"Evet. Bir sürü teyze ve amca, sonra da kuzenler."

"Kuzeninin oğlu," diye mırıldandım. "Kabil düştüğünde öldüğünü söylemişti. Kaç kuzeninden bahsediyoruz?"

Daryl sayarken bir duraklama oldu. "En az on dört. Ve çoğu Aliah gibi genç. Yani ebeveynlerinin daha fazla çocuğu olabilir."

Büyük aileler. Nageenah, Afganların büyük aileler halinde yaşadıklarını ve herkesin hoş karşılandığını söylemişti...

"Sadece Aliah'ın annesi iki kızıyla birlikte göç etmiş." Kafamdaki zonklama nedeniyle elimden geldiğince bu konuyu düşünmeye çalışıyorum. "Aliah'ın her iki tarafındaki aile üyeleri... Telefonuyla yakın çekim yapabilir misin? Akrabalar arasında bile en çok sevdiğimiz kişilere yakınlaşırız." "Bunların Aliah'ın annesine en yakın kardeşler olduğunu mu düşünüyorsun? Yani

Aliah ve kız kardeşine en yakın kuzenler mi?" "Bir yerden başlamak lazım..."

Daryl telefonuyla fotoğraf çekiyor. O fotoğrafı bırakıp odayı taramayı bitiriyor. "Bekle, bir grup fotoğrafı daha çekeceğim."

En üst raftan indiriyor. Bu fotoğrafta belirgin şekilde daha az kişi var, ama kesinlikle daha yakın zamanda çekilmiş. Bir göz atıyorum, yavaşça başımı sallıyorum. En az on, belki de yirmi yıl sonra yapılan bir aile toplantısı. Daryl iç çekiyor, yeni yüz ifadeleri becerilerini deniyor.

"Tamam, birinci fotoğrafta Aliah'ın annesinin iki yanında duran iki kardeş ve onların artık yetişkin olan çocukları, çoğunun da kendi büyük çocukları var."

Kafamda bir aile ağacı çizmeye çalışıyorum. Aliah şimdi ellili yaşlarındaysa, kuzenleri de onunla aynı yaşlarda olmalı. Bu da onların çocuklarının resmi olarak bir sonraki nesil gençler, genç yetişkinler olacağı anlamına geliyor. Sabera gibi üniversite çağında.

Daryl yaşlarına uygun seçenekleri sıralıyor. On ikinci kuzenin dördü erkek. Biri muhtemelen çok genç, bu da bize üç aday bırakıyor.

Bana fotoğrafı getiriyor ve söz konusu kişileri gösteriyor. Batı tarzı giysiler giymiş üç genç adam. Şüphesiz yakışıklı çocuklar. Kalın, koyu saçlı, geniş omuzlu, zayıf vücutlu. Hangisinin aktivist olduğunu anlamaya çalışıyorum, ama dürüst olmak gerekirse, hepsi bana umut gibi görünüyor. Şimdi, görünüşe göre bu genç adamlardan biri ölmüş, diğer ikisi ise sadece giyim tarzları nedeniyle kendilerinden nefret eden bir rejim altında yaşıyor.

Üzüntü, sarsılmış beynimi sertçe vuruyor. Her şeyin büyük bir israfı. İnsanların kendi yollarından çıkamamalarının sebebi nedir? Kovadaki yengeçler hakkında klasik bir gözlem vardır: Hiçbiri kaçamaz, çünkü biri dışarı çıkmak için ilerlediğinde, diğer yengeçler onu geri aşağı çeker.

Bence sadece insanlar, kendi kendini yok eden tarihimizin ironisini fark etmeden, kabuklularda bu tür bir davranışı tanıyabilir.

"Arkasında isimler var mı?" diye soruyorum sonunda.

Daryl çerçeveyi parçalara ayırır. "Notlara pek önem vermez," diye onaylar.

Genç adamların daha fazla fotoğrafını çeker; sonra Aliah'ın kişisel eşyalarını karıştırmaya geri döneriz. Fotoğraflar iyidir, ama kişisel yazışmalar, gerçek hikayeler, motivasyonlar, anlayışlar içeren, güzel el yazısıyla yazılmış bir günlük daha da iyi olurdu.

Oturma odası, ev ofisi ve ana yatak odasındaki her çekmeceyi, dolabı ve gardıropu arıyoruz. Böyle bir şey yok. Bu da bize şunu bırakıyor...

Daryl ve ben onun kişisel bilgisayarına bakıyoruz. "E-posta yazışmaları," diyor.

"Lanet internet," diye şikayet ediyorum. "Her şeyi mahvetti."

"Teknoloji karşıtı mısın?"

"Gelenekçi."

O oturur. "E-posta adresini biliyor musun?"

"Evet, ama hesabının şifre korumalı olduğunu varsayıyorum. Her şey öyle değil mi?"

"Bir saniye."

"Başka bir elektronik aletin mi var? Yoksa gizlice usta bir hacker mısın?" Her iki olasılık da beni gerçekten heyecanlandırıyor.

Daryl bana bir bakış attı. "Hayır. Ancak çoğu insan tüm şifrelerini hatırlayamaz, yani..." Ofisi işaret etti. "Biraz araştırma yapalım."

Belgelenmiş bir kod veya ana kod sayfası. Üzerinde çalışıyorum.

Ama oda dönmeye başladı ve ben çok yorgunum, çekmecedeki zımba mı var yoksa cinayet silahı mı? Artık bilmiyorum.

Daryl: "Anladım."

Ben. "Ha?"

"Klavyenin altındaki yapışkan not. Her zaman işe yarar."

Aliah olarak oturum açar. Yere çöküyorum, beyaz tavanı seyredebilir ve yüzen bulutların şekillerini ayırt edebilirim... Alçıpan... bulutlar. Zihnim dalıyor. Babamı düşünüyorum, hem hoş geldin anlamına gelen hem de çoktan sarhoş olduğunu gösteren çarpık gülümsemesini. Annemin ikinci, üçüncü, dördüncü işinden geç döndüğünde yüzündeki somurtkan ifadeyle karşılaştırıyorum.

Beni sevdiler mi? Öyle olduğunu düşünmek istiyorum, ama şimdi bile, onların kendi sorunlarında çok kaybolmuş iki yetişkin olduklarını anlıyorum. Beni kendi yollarıyla sevdiler, sanırım, yani temelde, kendileri dışında bir şey düşünmeyi başardıklarında.

Bu da miras aldığım bir başka özellik.

"Ben varım," diyor Daryl. "Şimdi ne yapacağız?" Bu gerçekten mükemmel bir soru.

BÖLÜM 36

GENİŞ AİLE ÜYELERİNİN İSİMLERİNİ BİLMİYORUZ, değil mi?" diye Daryl'e teyit ediyorum.

"Hiçbir şey yok."

"E-postaları tarihe göre arayabilir misin?"

"Evet." Ellerini klavyenin üzerine koyar ve bana umutla bakar.

"Kabil'in düştüğü tarih. İkinci kez."

"15 Ağustos 2021," diye hemen cevaplar. "Sen gizli bir dahi misin, Daryl?"

"Hayır. Okurum. Hatırlarım." "Liseye damga vurmuşsundur." "Ayık olduğumu varsayıyorsun."

"Hey, sarhoş olmak benim stratejimdi!" "Ve şimdi," diye bilgece gözlemliyor, "işte buradayız."

"İşte buradayız," diye onaylıyorum ve bu düşünce ruh halimi hafifletiyor, çünkü en azından iki çocuğun her şeyi yanlış yapabileceğini, ancak bir mucize eseri sonunda yine de iyi sonuçlara ulaşabileceğini kanıtlıyor. Ya da en azından yeterince iyi.

Şakaklarımı ovuşturuyorum.

"Tamam," diye seslenir Daryl. "O dönemden gelen tüm mesajlar. Çok fazla mesaj var."

"Kişisel bir şey arıyoruz," diyorum. "Hala Kabil'de olan bir aile üyesi veya arkadaşımızdan gelen mesajlar."

"Ne bulmayı umuyorsun?"

"Bir isim. Aliah'ın kuzeninin oğlu. Taliban tarafından vurularak öldürüldü, cesedi diğerlerine ibret olsun diye sokakta bırakıldı. Onun adını bilmek istiyorum."

"Neden?"

"Hatalarımdan ders alabilmek için," diye ciddiyetle söylüyorum. "Çünkü başından beri Aliah'ın ilgisinin görüldüğünden daha fazlası olduğunu biliyordum, ama yeterince ısrar etmedim. Doğru soruları sormadım, çünkü

Çünkü o sorgulamanın nasıl olması gerektiğini, kaçırdıktan sonra düşüst olacağım Daryl. Aptal olduğum zaman kendimden nefret ediyorum."

Daryl homurdanır.

Beynim sarsılmış durumda, ama yine de bilmek için can attığım bir soru daha soruyorum: "Roberta'ya ne zamandır aşkınsın?"

Artık homurdanma değil, hırıltı.

"Kocasını tanıyor musun? İyi bir adam mı?" İçten bir iç çekiş.

"Hiçbir şey söylemeyeceksin, değil mi? Birlikte çok iyiler, sen de Roberta ile harika bir çift olabilirsiniz ama ortalığı karıştırmak istemiyorsun, değil mi?"

Daha derin bir iç çekiş.

"Üzgünüm," diyorum ona düşüstçe, sonra tavandaki bulut desenlerini izlemeye devam ediyorum.

"Bir şey buldum," der sonunda. "Bir hafta sonra gönderilmiş bir e-posta. Belki bir aile üyesinden? 'Kalbim çok ağır. Üzücü, korkunç, yürek parçalayıcı bir haber: Kabil düştü. Taliban ele geçirdi. Şu an için güvendeler, ama Jamil vurulup öldürüldü.

"Siktir, biliyordum!"

Daryl, yerde oturan bana bakarak, tek kaşını sorgulayıcı bir şekilde kaldırır.

"Zahra'nın ikinci adını bilmek ister misin? Jamila. Jamil'in kızı gibi. Ne tesadüf ama?"

Daryl'in kaşları çatıldı. "Ben..."

"En başından beri Aliah, Sabera'ya fazla ilgi gösteriyordu. Hadi ama, birbirlerini sadece birkaç haftadır tanıyorlardı. Bu arada, Sabera, Aliah'ın yıllar boyunca yardım ettiği kaç kadın mülteci den sadece biri. Neden Sabera'yı bu kadar tutkuyla savunuyor? Neden komşusu Nageenah'ın bile o kadar kötü bulmadığı Isaad'ı hemen sevmedi? Sabera sinir krizi geçirdikten sonra hastaneye kaldırıldığında, sürekli Jamil'in adını tekrarlıyordu. Trajik bir şekilde sona eren büyük bir aşk."

"Sabera sinir krizi mi geçirdi?" "Buraya

geldiği ilk birkaç hafta içinde."

"Ciddi misin?"

"Bir yerlere varıyoruz, Daryl. Bu tür vakalar neredeyse her zaman sırlarla ilgilidir ve genellikle en iyi tanıdığımızı sandığımız kişiler tarafından saklanır.

ve en çok güvenebileceğimiz kişi. Tamam, Aliah Jamil ile akraba. Şimdi bize söylememeyi tercih ettiği diğer her şeyi öğrenmemiz gerekiyor. E-postalarında Jamil'in adını arayabilir misin? Doğrudan iletişim halinde miydiler?

Daryl işe koyulur. Ben de girdap desenlerini hayranlıkla izlemeye devam ederim. "Hmm, bir şey buldum. Üniversite adresinden..."

"Biliyordum!"

Daryl sormaya zahmet etmiyor. "Mesajlar birkaç yıl öncesine ait. İlk başta aralıklı, sonra Ağustos 2021'e kadar bir sürü mesaj var." O mesajları gözden geçirirken ben bekliyorum.

"Jamil kuzeninin oğlu mu?" diye sorar. "Öyle olduğunu varsayıyorum."

"O zaman ikinci kuzeni oluyor. Huh. Bunlar daha çok en sevdiği yeğeninden gelen notlar gibi. Hmm... ilk e-postalar oldukça sıradan. Birbirlerine iyi dileklerini ve selamlarını iletiyorlar. Ama sonra, 2020'ye gelince

—Jamil flört tavsiyesi istiyor. 'Özel, zeki, harika biriyle tanıştım. Bir sınıf arkadaşım, onu çok seveceksin teyze...' Daryl tekrar göz gezdiriyor. "Şimdi Ocak 2021'deyiz, ABD askerlerini çekmeye başlıyor... Endişeli. Bekle!"

Daryl birden durur. "Kalbi kırılmış! Hayallerindeki kızdan ayrılmış. Bir şey keşfetmiş... Kız onu kullanıyormuş? Hiçbir şey görüldüğü gibi değilmiş..."

"Hayalindeki kızın adı belli mi?"

"Hayır. Çok az isim var. Belki izlendiğinden endişeleniyor?" Hiçbir fikrim yok.

Daryl tıklamaya, okumaya, tıklamaya devam ediyor. "Hayallerindeki kız geri döndü!" "Tabii ki," diye mırıldanıyorum.

"Onun da nedenleri olduğunu anladım, sonuçta aynı tarafta..." "Hangi taraf?"

"Devrim gibi geliyor. Mevcut hükümet çok yozlaşmış, ABD ordusu çekildikten sonra istikrar konusunda endişeler var..."

"Hadi be."

"Daha dramatik bir ilerleme lazım..." Daryl tıklamaya devam ediyor. Sonra: "Siktir lanet olsun."

"Ne?" Çok hızlı oturdum, başım hemen döndü. Ama

...

Daryl ekrana bakarken, gözleri taramaya devam ediyor. "Sabera! Jamil sevgilisinin adını Sabera olarak belirtiyor, ancak soyadı yok. Ve bir fotoğraf eklemiş!"

Monitörü çevirir. Bir görüntü belirir, koyu mavi başörtüsü takan utangaç bir genç kadının yüzü. Sabera Ahmadi sevgilisinin kamera lensine gülümsüyor. Onun bakışlarında Daryl ve beni nefesimizi kesen bir şey var. Genç aşktan daha masum bir şey var mı? Daha etkileyici bir şey var mı?

"Neden şimdi bir fotoğraf ekledi?" diye soruyorum, ama cevabı zaten biliyorum.

"Aralarında bir casus olduğundan endişeleniyor, tehlike artıyor..." Daryl sesim, bana bakarken kayboluyor. "Esasen, Jamil, başına en kötüsü gelirse diye yazıyor..."

"Öldürülmek gibi mi?"

"Aliah'ın Sabera'yı bulmasını istiyor. Onu Amerika'ya götürmesini. Bu çok önemli..." Daryl okumaya devam ediyor. "Taliban ona el koyamaz. Ailesine güvenilmez..."

"Bir dakika, ailesi mi?"

"Öyle yazıyor. 'Lütfen teyze, Sabera'yı güvende tutmak için ne gerekiyorsa yap.'"

Daryl okumayı bırakır. Bir sonraki e-postaya geçer, ama başka e-posta yoktur. Hepsi bu kadar. Kendisi ve başkaları için riski abartmamış olduğu açık olan genç bir adamın son notu. Tarihe bakarım, hesap yaparım. Bunu yazmasından altı gün sonra...

Jamil öldü. Ve hamile kız arkadaşı... Jamil biliyor muydu? Aliah'a gönderdiği e-postada bundan bahsedilmiyor, ama açıkça birçok ayrıntıyı atlamış. Belki de bu yüzden Sabera'nın Taliban'dan korunmasını istedi. Yine de ben, onun kişisel değil, daha profesyonel bir şeye atıfta bulunduğunu düşünüyorum. İkisinin de devrimin aynı tarafında olmalarıyla ilgili bir şeye.

Şifreleme becerileri, kodlarla ilgili yetenekleri mi? Ya da diller, ya da hafızası? Kilidi olmayan bir anahtar.

Ve biri — Jamil, Isaad ve şimdi de Aliah? — bunun için ölmeye değer buldu mu?

Sanders Kurtz'un e-posta adresi bende var. "Her şeyi ona ilet," diyorum Daryl'a.

Sonra, parmakları klavyede tıklarken:

"Daryl, sence şu anda ona ne yapıyorlar?"

Aliah'tan bahsettiğimi bilmek için sormasına gerek yok. Zarif, kararlı, parlak gözlü Aliah.

Daryl derin bir nefes alır ve Aliah'ın e-postalarının devamını gönderir. "Hâlâ anlamadığım bir şey var," diye başlar.

"Bir şey mi? Benim düzinelerce var."

"Mültecilerin yerleştirilmesinin rastgele olduğunu söylememiş miydin? Aliah da aynı fikirdeydi. Öyleyse Sabera ve ailesinin Tucson'a, yani Aliah'ın kapısının önüne gelme olasılığı ne kadar? Bu, gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor."

"Yerleştirme rastgele olmalı," diye yüksek sesle düşünürüm. Sonra: "Dedektif Marc, Isaad'ın arama kaydında bir sürü DC numarası olduğunu söylememiş miydi? Ve Aliah, Ahmadiler Tucson'a yeni gelmiş olsalar da, aslında neredeyse bir yıldır ABD'de olduklarını vurgulamamış mıydı?"

Daryl bana baktı. "Sence aralarında bir bağlantı mı var?"

"Dürüst olmak gerekirse, her türlü bağlantıları olduğunu düşünmeye başlıyorum. Kesinlikle birçok kişi Sabera'yı tanıyor ve onun geleceğiyle yakından ilgileniyor gibi görünüyor."

"Kim bu kadar nüfuzlu olabilir?" diye ısrar etti Daryl.

"Harika bir soru." Aslında aklıma bir, hatta iki olasılık geliyor. Ancak başım daha da şiddetli bir şekilde zonkluyor ve doğu saat diliminde saatin geç olması nedeniyle yapabileceğim pek bir şey yok. Öte yandan, burada:

"Saat neredeyse yedi," diyorum.

"Balo salonu stüdyosunda tanışma toplantısı," diye onayladı

Daryl. "Belki şansımız yaver gider."

Optimizmimizi takdir ediyorum.

Tam o sırada ofis kapısı açılır ve bir silah namlusu belirir.

BÖLÜM 37

HABİB HER YERDE BENİ TAKİP EDİYOR. Duştan çıktığımda, kulübemizden sağlık kliniğine yürürken onu görüyorum. Bazen çok bakımlı ve sakın görünüyor, sanki ailemin masasında oturabilecekmiş gibi. Bazen ise kanlar içinde, perişan bir halde. Her zaman sırtıyor. Seni yakalayacağım, diyor gözleriyle. İntikamımı alacağım.

Başlangıçta omuzlarımı kamburlaştırıp hızla geçiyorum. Orada olmayan gölgeye bakma. Ama zamanla ona öfkeyle tıslamaya başlıyorum, bu da onu durdurmak için sert emirlere ve sonra da doğal olarak tüm konuşmalara yol açıyor. Onun açgözlü, hain babası hakkında. Yaptığım şeyin tamamen doğru olduğu ve onların o altının bir gramını bile hak etmedikleri hakkında.

Ve sonra... Neredeyse sohbet eder gibi, bize bak, Habib. Oh, hayatımızın böyle olacağını hiç hayal etmiş miydin? Büyük bir evden ve dolu bir sofradan, her gün bir şişe su, bir parça et için yalvaran bu hale? Ailemizin geri kalanı bizi şimdi görebilseydi...

Ailen her zaman annemi nefret mi etti? Bilmek istiyorum. Onun, net İngiliz aksanı ve şık Batı kıyafetleriyle kendileri için fazla iyi olduğunu düşündükleri için mi? Çünkü babam onun kendisi için fazla iyi olduğunu biliyordu; onun en çok sevdiği yanı buydu.

Ve kardeşim son birkaç ayda ne yapıyordu? Onu hiç takip ettin mi, Habib? Sorularla onu sıkıştırdın mı? İtiraf ediyorum, daha fazla zorlamalıydım, daha fazla dikkat etmeliydim. Şimdi pişmanım. Çok şeyden pişmanım.

Nerede olduğunu biliyor musun, Habib?

Ama hayalet Habib pek konuşkan değildir. Yaşayan Habib'in nadiren susması ironik bir durum.

Bir gece, klinikten eve dönerken, annemi iki geçici çadırın arasında kaybolurken gördüm. Dönüp gülümsedi ve sonra gözden kayboldu. Onu takip etmemek için kendimi zor tuttum. Belki de ben de Parizan, meleklerle konuşan bir kadın oldum. Ya da belki de annemin hayalet hikayelerine olan sevgisinden fazla etkilenmişimdir,

Özellikle Wadi Al-Salam'da, altı milyon ruhun - krallar, peygamberler, köylüler - huzursuz ruhlarının sıkışık mezarlıkta dolaşarak ziyaretçileri korkuttuğu ve çocukça şakalar yaptığı hikayelerden. Bizi gulyabanilerden uyarmak, yaramaz cinleri suçlamak hoşuna giderdi. Her zamanki yerinde olmayan bir tencere - bunu cinler yaptı. Koridorda tütün kokusu - ah, büyükbabanın hayaleti bu gece huzursuz.

Babam, çocuklarının gece boyunca uyuyabilmesi için ona durmasını yalvarana kadar, kardeşim ve beni hayaletli evler ve aç iblisler hakkında hikayelerle eğlendirirdi. Ama Farshid ve ben her zaman daha fazlasını dinlemek için geri dönerdik. Hangi genç gizlice ölümden etkilenmez ki?

Ve ben de ölen kuzenim Habib ile konuşurken, güzel annemin ruhuna el sallıyor ve sevgili Jamil'in parıldayan görüntüsüne bakıyorum.

Birçok sabah uyandığımda onu senin yanında buluyorum, Zahra. Yerde bağdaş kurup, uyuyan halini hayranlıkla izliyor. Sen ağlarken yanağını okşuyor. İlk adımını attığın gün gururla gülümsüyor.

Habib gibi, bazı günler onu ilk gördüğüm günkü gibi şık giyinmiş, üniversitenin çimlerinde yürüyen bir halde görüyorum. Diğer zamanlarda ise beyni kafatasındaki delikten dışarı akıyor. Bu ilk kez olduğunda, ben çılgınca çığlık attım ve sen gözyaşlarına boğuldun. Bu da Isaad ve Dr. Richard arasında fısıltılı konuşmalara yol açtı, ardından boğazıma daha fazla hap döküldü. Jamil'in her halini saygıyla karşılamayı çabucak öğrendim. Panik içinde çığlık atmanın, bana ağır ilaçlar verilmesine neden olduğunu öğrendim.

Öte yandan, gölgelerle konuşmak...

"Ona bak, Jamil. Küçük kızımız büyüyor!"

Sen sessizliğin çocuğu olarak kalıyorsun, Zahra. Ama yemin ederim, Jamil'in yönüne her baktığında gülümsüyorsun.

Tatlı genç Omid'in ölümünden bu yana, küçük kulübemizdeki ailemiz dağıldı. Rafiq, sevgili oğlunun kaybı ve ailesinin geri kalanının hayatta kalmasını sağlama yükü nedeniyle kasvetli bir hale geldi. Malalai sana, Zahra, o kadar özlemle bakıyor ki, bu acı veriyor. Bu yerde kim yaşar, kim ölür? Bunu nasıl bilebiliriz? Sevdiklerimizi nasıl koruyabiliriz?

Isaad sana karşı tatlı ve sabırlı, Zahra. Ama ben Habib ile çocukluk günlerimizi konuşurken ya da Jamil ile senin ilerlemeden duyduğum mutluluğu paylaşıırken, o resmen öfkeleniyor.

"Bu deliliği durdurmalısın!"

"Gölgeler gerçek değil!"

"Tanrı aşkına kadın, beni de delirtmeye mi çalışıyorsun?"

O daha fazla ilaç verirken başımı sallıyorum, sonra her hapi onun arkasında gizlice tükürüyorum. Orada olmayan şeyi görememesi onun suçu değil.

Dr. Richard endişeyle bana bakar, ama onun birçok endişesi vardır ve bunların çoğu benim boş boş konuşmamdan çok daha acildir. Hastayken bana bakan nazik hemşireyi sorarım ona. Habib ile konuşmamı duyduğunu iddia eden hemşireyi.

Kimden bahsettiğimi bilmiyor, ki bu, kliniğimizin küçük kadrosu göz önüne alındığında garip.

"Belki o da bir hayaletti," diye düşünceli bir şekilde mırıldanıyorum. "Ah, bu yerde ölen ruhların sayısı. Neyse ki hepsini göremiyorum. Böyle bir şey insanı kesinlikle delirtir."

"Sabera," diye başlıyor. "Geceleri nasıl uyuyorsun? Yemek yiyor musun, içiyor musun? Zahra için gücünü korumak önemli, biliyorsun."

"Onların gerçek olduğunu nasıl anladığımı biliyor musun?" diye ciddi bir şekilde soruyorum. Yavaşça başını sallıyor.

"Kardeşim Farshid onların arasında değil. Kuzenimi, annemi, sevgilimi görüyorum."

Dr. Richard'ın gözleri hafifçe büyür.

"Ama Farshid asla. Bu da başından beri bilmem gereken şeyi kanıtlıyor: Farshid hala yaşıyor."

"Kardeşine ne olduğunu düşündün?"

"Vurulmuştu. Cesedini gördüm, evimizin önündeki sokakta yatıyordu, yüzü kanla kaplıydı. Silahını ondan aldım. Hiç kıpırdamadı."

Dr. Richard hafifçe titrer.

"Babam o kadar şanslı değildi. O adamlar pala kullandılar. Babam edebiyat profesörüydü. Sana bunu hiç söylemiş miydim? Süveter yelek giymeyi ve şiir tartışmayı severdi. Yüzündeki yaralardan dişleri görünüyordu. Sol kulağı tamamen yok olmuştu. Burnunun ucu... Ne tür insanlar birinin burnunu keser ki?"

"Sabera..."

"Kafa yaraları kanar. O zaman bilmiyordum, ama burada çalışırken gördüm. Yani Farshid, benim sandığım kadar ağır yaralanmamış olabilir. Baygın halde bırakılmış, ölüme terk edilmiş, ama aslında öldürülmemişti. Bu mümkün."

Dr. Richard cevap vermiyor.

"Bana inanmak zorunda değilsiniz," diyorum sonunda. "Isaad'ın inanmadığını biliyorum. Sadece söyleyin: Farshid o gün ölmemişse, bir mucize eseri kardeşim hayatta kalmışsa, ona ne olmuş olabilir?"

Dr. Richard duraksıyor, sorumu gerçekten düşünüyormuş gibi görünüyor. Dışarıdayız, kliniği akşam için kilitliyoruz. Gecenin bu saatinde bile kamp hareketlilikle doludur. Artık çoğu gizli kapaklı olsa da, alçak, boğuk sesler karanlık uyarılar taşıyor: burada inlemeler, orada inlemeler, ara sıra keskin çığlıklar.

Kamp ateşlerinin dumanıyla bulanıklaşan loş ışıklı alanı dikkatle inceliyorum. Görüş alanımın kenarlarında kalma eğilimi olan annemi arıyorum. Onu günlerdir görmedim. Hayaletler tatile çıkar mı? Gidecek başka yerleri, musallat olacak başka ruhları var mıdır? Yoksa sadece yaşayanların arasında dolaşmaktan, asla yiyemeyecekleri sonsuz bir büfede dolaşmaktan bıkmışlar mıdır?

Bir dakika daha burada, yaşayan bir insan olarak kalmak istemiyorum; öldüğümde kesinlikle burayı musallat olmak için seçmezdim.

"Kardeşin hastaneye kaldırılmış olmalı," diye cevapladı sonunda Dr. Richard. "İyileştiğinde, senin yaptığın gibi sınıra ulaşmaya çalışırdı. Yani başka bir kampta olması mümkün. Adını ön taraftaki ilan panosuna yazabilirsin. Belki birisi onun haberini biliyordur."

"Peki ya sınıra ulaşamazsa? Taliban tarafından bir kez saldırıya uğramış ve devlet düşmanı olarak tanımlanmış genç bir adam?"

"Yeraltına mı girecek? Ailenin diğer üyeleriyle veya arkadaşlarıyla birlikte saklanacak mı?"

Bu fikri, bu fanteziyi seviyorum, ama Jamil'in Dr. Richard'ın arkasında durup başını salladığını görebiliyorum. Odanın köşesinde Habib sırtıyor. Evet, ifadesinden anlıyorum. Peri masallarına inan. Sonunda hayal kırıklığına uğrayıp yıkılmanı izlemekten zevk alacağım.

Bu duygunun doğruluğunu anlıyorum. "Taliban herkesi hemen öldürmez," diyorum. Neredeyse bir yıldır klinikte çalıştığım için, sadece gördüklerim değil, duyduklarım da var.

Hafif bir tereddüt. Dr. Richard başını sallıyor.

"İşkence kamplarıyla ilgili hikayeler duydum," diye devam ediyorum. "Erkekleri, kadınları ve çocukları saatlerce, günlerce, aylarca zincirledikleri mağaralar. Farshid de böyle bir yerde olabilir."

"Öyleyse, Sabera, sen de anlarsın..."

"O bir şekilde hayatta kalmanın yolunu bulur! Güven bana. Hayatta kalabilecek biri varsa, o da Farshid'dir! Bu kampları tespit etmenin bir yolu var mı? Nerede olduklarını öğrenmek, tutukluların listesini almak gibi?"

"Taliban'ın bu kadar açık sözlü olacağını sanmıyorum..."

"Tabii ki hayır! Ama bu bilginin bilinmesi için onları vermek zorunda değiller. Uydu görüntüleri, insansız hava araçları, kızılötesi kamerayla yakalanan parlak kırmızı silüetler."

"Nereden biliyorsun..."

"Hükümetler her zaman izliyor. Casusluk yapıyor, satıyor, pazarlık ediyor ve anlaşmalar yapıyor." Sesim yükseliyor. Bu kadar sinirlenmek istememiştim, ama bu günlerde pek çok şeyde olduğu gibi, duygularım dev bir dalga gibi üzerime çöküyor. "Bizler onlar için sadece piyonuz - sen, ben, bu kemirgenlerin istila ettiği cehennemde yaşayan herkes! Ne derler - çocuklar şaka olsun diye taş atarlar, ama kurbağa gerçekten ölür? Onlar çocuklar, bizler kurbağalarız. İnsanlık tarihi boyunca. Tekrar tekrar ve tekrar."

Yanağıma bir dokunuş hissediyorum. Jamil beni sakinleştirmeye çalışıyor. Ya da belki de annemdir, nadir bir rahatlık anı sunuyor.

Oda içinde dolaşıyorum. Bu imkansız derecede personel ve kaynak yetersizliği çeken kliniğin dışında, tatlı, masum Omid'in öldüğü ve benim kendi kanımdan olan birini öldürdüğüm yerde, şimdi Habib'in harekete geçmeye başladığını hissedebiliyorum, gerçek bir ilgiyle duvardan uzaklaşıyor, gösteriyi izlemeye hazırlanıyor.

"Neden?" Bilmek istiyorum. Dr. Richard'dan, etrafımı saran hayaletlerden, genel olarak evrenden. "Neden, neden, neden!"

"Sabera." Dr. Richard koluma dokunuyor. "Derin bir nefes al, nefes alman lazım..."

"Bir yıldan fazla oldu. Ülkem yok oldu. Ailem yok oldu! Peki ne için? Bana söyleyebilir misin? Ne için?"

Nefes nefeseyim. Yukarı aşağı, aşağı yukarı. Bilmiyorum... Anlamıyorum...

Isaad ortaya çıktı. Dr. Richard'ın yanında duruyor ve alçak sesle konuşuyorlar. Daha fazla ilaç olacak. Her zaman daha fazla ilaç olur.

Prozac protokolü. Klinikte bunun sayısız kez uygulandığını gördüm. Şiddetli kabuslardan boş bakışlara, titrek endişeye kadar, Prozac al. Bir tane daha, bir tane daha. Üç tane al, küçüktürler.

Kıkırdamaya başlıyorum, çünkü aslında o kadar da küçük değiller ve onları yutmakta zorlanıyorum. Jamil yine yanağıma okşarken, iki beyaz hap

avuç içimde belirir. Isaad bana bir şişe su uzatır. Artık ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Bir yudum alıp yut.

Hiçbir şeyi ortadan kaldırmayan, sadece çok ağır bir battaniyenin altında boğın uyuşukluğın hazır ol.

"Gerçek bir tedaviye ihtiyaı var," diyor Dr. Richard mırıldanarak. "Üzgünüm, ama elimden gelen tek şey bu."

"Buradan ıkmalıyız."

"Sen ve diğerk sekiz bin kişi."

"O özel biri." Isaad parmağını bana doğru uzatıyor. "Fark etmediğini söyleyemezsin."

Bir duraklama.

"Kaç dil biliyor?" diye soruyor Dr. Richard.

Habib başını sallar. Yine kırık, kanlı bir oyuncak bebek gibi görünmeye başlamıştır, Jamil ise yanında durmuş, beyin özünü yere akıtmaktadır.

"Sayısız," diyor Isaad. "Ya da daha doğrusu, sonsuz."

"Onu gördüm..." Dr. Richard başını sallar. "İnsanlar geliyor. Hiçbirimiz onların nereden geldiklerini, hangi dili veya leheyi konuştuklarını bilmiyoruz. Karın dinliyor. Bazen dakikalarca, bazen saatlerce gibi. Sonra, birdenbire, onların ana dilinde onlara cevap veriyor. Sonunda birinin onları anlayabildiğini, seslerini duyurabileceğini fark ettiklerinde yüzlerindeki ifade. Bu, mucizevi bir şey."

"Buradan çıkmalıyız," diye tekrarlar Isaad.

Sessizlik. Habib, kırık kolunu garip bir açıyla kilitleyerek tuhaf bir dans yapar, ta ki beyni dağılıp Jamil uzanıp kolunu yerine oturtana kadar. Onların çabalarını alkışlarım, daire şeklinde sallanırım.

Farshid, muhtemelen hala hayatta.

Farshid, bir yıl boyunca işkence gördü, hala işkence görüyor.

Mağaralarda başka kurbağalar var mı? Damlayan ıslak tüneller görüyorum, çaresiz yeşil amfibilerle dolu.

"Ben... Bir ihtimalim olabilir," diyor Dr. Richard aniden.

"Herhangi bir şey!"

"Askeri bağılantılarım var. Yakın zamanda, eski tercümanları Afganistan ve Irak'tan çıkarmaya yardımcı olan bir organizasyonda aktif olduklarını öğrendim. Onlara ulaşp, yardım edebilecekleri bir şey olup olmadığını sorabilirim."

"Ama biz yardım etmedik..."

"Sadece bir iyilik isteyebileceğimi söyleyelim."

"Allah'a şükürler olsun." Isaad minnetle Dr. Richard'ın elini sıkar. "Bu sadece bir olasılık..."

"İşe yarayacak. Biliyorum. Çünkü işe yaramak zorunda!" Isaad, yeni kazandığı inançla parıldıyor.

Habib ekşi bir ifadeyle kaşlarını çattı. Jamil ise yumuşak bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Sonra Prozac etkisini gösterir ve ben bir hiçlik denizine batarım, sadece geleceğe dair umudum kalır, kapalı göz kapaklarımın arkasında dans eden bir ışık parıltısı.

Farshid, kardeşim, hala hayatta.

Farshid, kardeşim, karanlıkta mahsur kalmış.

Farshid, kardeşim, senin için geliyorum.

Mucizevi bir şekilde, Dr. Richard birkaç ay sonra transferimizi ayarlamayı başarır — Abu Dabi'de, daha iyi koşullara ve daha fazla kaynağa sahip bir mülteci merkezi. Haberi duyunca Malalai sevinç ve hüznün gözyaşları döker, Rafiq ise mutlu görünmek için elinden geleni yapar, sonra dönüp dişlerini gıcırdatır. Henüz mülteci statüsü almamışlardır ve aylar geçip giderken...

Acaba kaçmayı başardılar mı? Yoksa bir gün, onlar ve üç çocukları Taliban'ın acımasız baskısı altında toz haline getirilecekleri Afganistan'a geri gönderildiler mi?

Acaba zavallı Omid, sonuçta şanslı olan mıydı?

Abu Dabi, çoğunlukla gönüllülerden oluşan iki odalı bir kulübeye kıyasla gerçek tıbbi hizmetlere erişim imkanı sunuyor. Doktorlar ve hemşireler, benim basit teşhisim ve tekdüze ilaç tedavim hakkında kıkırdıyorlar. Benim hayaletlerim hakkında sorular soruyorlar, bunları görsel ve işitsel halüsinasyonlar olarak adlandırıyorlar. Onları düzeltmeye zahmet etmiyorum. Psikozlu doğum sonrası depresyon, diye mırıldanıyorlar, buradan ilaç ekleyip, oradan ilaç çıkarıyorlar.

Yeterli besin kaynağına erişiminle birlikte, büyümeye başlıyorsun Zahra. Hâlâ sessiz, ciddi bakışlı bir bebek olsan da, artık giderek daha sağlam adımlarla yürümeye başlıyorsun. Yüzün dolgunlaşıyor. Bakışların parlamaya başlıyor.

Isaad geceleri uyumayı öğrenirken, gündüzleri matematik derslerine geri dönüyor.

Ve ben... gölgelerle konuşmayı ve açıklayamadığım küçük olaylar için ağlamayı bırakıyorum.

Sonra, Amerika Birleşik Devletleri'ne giden bir uçaktayız. Teksas denen bir yerde, aylarca sorular cevaplıyor, aşılar oluyor, Amerikan yaşamının "inceliklerini" öğreniyoruz.

Haftada bir kez, keskin gözlü bir psikiyatristle konuşuyorum. Bana daha da fazla soru soruyor ve her yalanımı anlıyor gibi görünüyor. Hayaletlerim, uyku düzenim, konsantrasyon eksikliğim ve sürekli sinirliliğim hakkında beni sorguya çekiyor. Tanımı, psikotik özellikleri olan tekrarlayan majör depresif bozukluk olarak güncelliyor ve bana gerçeklik testi gibi şeyler öğretmeye çalışıyor. Sorun, bana göre, benim çok zeki olmam. Dehası beni delirtmiyor, ama çok daha karmaşık yanılsamalara yol açıyor — Habib, Jamil, kardeşim Farshid'in hala hayatta olduğuna dair inancım — ve aynı zamanda bu hayalleri mantıklı hale getirmemi sağlıyor.

Ben başımı sallıyorum, o da hoşgörülü bir şekilde gülümsüyor. İkimiz de, onun gerçeklerine benim onun gerçeklerine inandığımdan daha fazla inanmadığımı biliyoruz.

Bu randevulardan sonra, birçok askeri personel ve bir dilbilim profesörüyle sonsuz röportajlar yapılıyor. Bu Isaad'ı tedirgin ediyor, ama testler daha önce başa çıkamadığım türden değil.

Kaç dil biliyorum? Nerede öğrendim, nasıl öğrendim?

Annemin talimatlarına başvuruyorum. İşbirliği yapıyormuşum gibi görünen, ama hiçbir şey paylaşmayan belirsiz ayrıntılar veriyorum. Kenardan gözlemleyen psikiyatrist, daha fazla gülümsemeyi bastırarak bir klips tahtasına notlar alıyor.

Benim bilgi sakladığımı biliyor, ama hiçbir şey söylemiyor. Biz, etrafımızda cıvıldaayan erkeklerin sınırlı düşüncelerini dikkatle yönlendiren iki zeki kadın zekasıyız.

Tedavimde daha fazla değişiklik yapılıyor. Prozac'ı Lexapro ile değiştirdince geceleri daha iyi uyuyorum, Haldol ilavesiyle kabuslar azalıyor.

Üçümüz de rahatlamaya başlıyoruz: Isaad, sen, ben. Sevgili rahmetli ruhlardan oluşan çevrem yavaş yavaş yok oluyor.

Isaad beni "tamamen iyileşmiş" ilan ediyor.

Onu düzeltmeye zahmet etmiyorum. Şahsen, ölülerin ruhlarının Amerika'da o kadar güçlü olmadığına inanıyorum, burada hassas Jamil'in çok bunalmış, kibirli Habib'in ise çok korkmuş olduğunu düşünüyorum.

Ama bana inan, güzel Zahra'm. Annem en başından beri haklıydı:

Hayaletler gerçekten var.

Sadece her zaman beklediğimiz gibi değiller.

BÖLÜM 38

"KİM SENSİN?" BRÜNET kadın bilmek istiyor. Çarpıcı bir yaşlı kadın, baştan aşağı siyah giyinmiş ve net bir İngiliz aksanıyla konuşuyor. Açıkça şaşkınlıkla ona bakıyorum. Silahına ne oldu? Çünkü yemin ederim ki silahla içeri girdi, ama şimdi... şimdi...

Ağzı açık kalan Daryl'e bakıyorum. Tamamen büyülenmiş olmasa da, şaşkın görünüyor. Güzel kadınlar erkekleri bu kadar aptal yapan şey nedir?

"Sen Aliah Gulbaz değilsin," diyor kadın.

"Sen de değilsin, ki bu ilginç, çünkü az önce onun dairesine girdin."

Bana, onu bir an bile kandıramadığımı anlatan büyüleyici bir gülümseme attı. "Ben bir arkadaşım."

"Gerçekten mi? Ne tür bir arkadaş, başka bir arkadaşının dairesine ağır silahlarla girer?"

"İki yabancıнын olmaması gereken bir yerde olduğunu fark eden bir arkadaş. Peki bu? Amerikan standartlarına göre, bunun silah sayılacağını bile sanmıyorum." Elini hafifçe sallıyor ve kısa namlulu silah avucunda yeniden beliriyor. İkinci kez sallıyor ve silah yok oluyor. İpek kolunun içinde mi? Bize şakacı bir bakış atıyor, sonra sağ ayağındaki siyah stilettoyu yere vuruyor ve ince gümüş bir hançer ortaya çıkıyor. İkinci kez yere vuruyor ve hançer tekrar geri çekiliyor. Biraz korkmuş olsam da etkilendiğimi itiraf etmeliyim.

Daryl sonunda partiye katılır ve geniş göğsünü şişirerek gösteriş yapar. "Tamam *dostum*, Aliah'ın en sevdiği çay hangisi?"

Kadının burun delikleri hafifçe genişledi. "Nane," diye tahmin etti. "Atıştırmalık?"

"Fıstık. Belki armut. Hayır, yine fıstık diyorum. Aile odasındaki halıda en az dört kabuk saydım."

"Tamam, tamam." Elimi kaldırıyorum. Bu yeterince uzadı. Daryl'e dönüyorum. "O bizim kim olduğumuzu biliyor, tıpkı bizim onun kim olduğunu bildiğimiz gibi."

"Öyle mi?"

"İngiliz aksanı. Kilit açmayı neredeyse senin kadar ustaca biliyor. Gizli silahları sevme eğilimi var." Kadına döndüm. "Sabera Ahmadi seni arıyor."

"Anladığım kadarıyla, sen de öyle. Lilla. Soyadına gerek yok. Hizmetinizdeyim."

"MI6'nın hizmetinde demek istemedin mi?" diye soruyorum kuru bir şekilde.

Yine o gülümseme. "Başka bir dünya, başka bir hayat. Sonunda tanıştığımıza memnun oldum, Frankie Elkin. Daryl D. Daniels." Ona doğru başını sallar. "Şimdi, sohbet edelim mi?"

Aliah'ın oturma odasında oturuyoruz, çünkü burası en mantıklı buluşma noktası gibi görünüyor. Bizi burada nasıl bulduğunu öğrenmek istiyorum.

"Tabii ki sizi takip ettim."

"Ne zamandır izliyordun?" "Sadece birkaç gündür."

"Birkaç *gün* mü?" Sonra bunun anlamı kafama dank etti: "Bir dakika, adamların Aliah'ı kaçırdığını gördün mü?"

"Aslında..." "Ama müdahale etmedin mi?"

"Çok uzaktaydım, canım." "Ben senin canın değilim..."

"Peşlerine düştüm. Ne yazık ki, bu sokaklara yeni geldim, ama onlar belli ki buraya çok aşına. Üçüncü kavşakta izlerini kaybettim. Ancak, değerli olabilecek birkaç fotoğraf çekmeyi başardım. Diğerleri şu anda bu konuda çalışıyor." "Casusluk günlerinin çok geride kaldığını sanıyordum," diye somurtkan bir şekilde söylüyorum.

"Eski alışkanlıklar kolay kolay bırakılmaz."

"Aliah'ın nerede olduğunu biliyor musun?" Daryl yine sordu. "Hayır."

"Onunla ne yapmak istediklerini biliyor musun?" diye ısrar etti.

"Herkesin istediği gibi, sanırım. Sabera Ahmadi'yi istiyorlar. Sonuçta anahtar o."

"Neyin anahtarı?" diye soruyorum, artık bu bilmeceye bıktım. "Görünüşe göre, sayısız zenginliklerin. En azından iki hafta önce bana öyle söyledi."

"

"SABERA'YI kolayca buldum. Onu eğiten kadını ben eğittiğim için bu elbette yardımcı oldu."

"Annesini."

"Aynen öyle. Casusluk 101 — çoğu zaman saklanmak için en iyi yer düşmanın burnunun dibidir. Bu yüzden Sabera'nın çalıştığı tatil köyünden başladım." Lilla bize parlak bir gülümsemeyle karşılık veriyor. Görünüşe göre bu konuda biraz geç kalmışız, ama yine de çabamız için A alıyoruz. "Sabera'nın anlatacak çok hikayesi vardı. Annesinin işini keşfetmesi, sorumluluğu üstlenmesi."

"Kaptan Kurtz, annesinin görevinin sadece Kabil'deki önemli kişilerle sosyalleşmek ve bu sırada özel ilişkiler ve kişisel finanslar hakkında bilgi toplamak olduğunu söyledi."

"En ilginç bilgiler, en masum kaynaklardan elde edilebilir."

"Tamam. Ama Maryam'ın aktardığı sırlar ne olursa olsun, bu en az on yıl ve bir rejim öncesine aitti. Annesinin görevlerinin nasıl hala geçerli olabilirdi?"

"Harika bir soru. Maryam ilk hastalandığında bir şey üzerinde çalışıyordu. Bir dizi söylentinin izini sürüyordu. Hükümet bakanlarının bir dizi maden satın aldığı söylentisi."

"Yasadışı madencilik için!" Sonunda bir şey öğrendiğimi hissediyorum.

Ama Lilla çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Bu madenlerde bir zamanlar değerli taşlar, mineraller, nadir toprak elementleri bulunmuş *olabilir*. Ama bunlar eski madenlerdi. Yani, temelde çoktan tükenmiş madenler."

"Neden tükenmiş madenleri istesinler ki?" diye soruyor Daryl.

"Gerçekten de öyle. Bunlar zengin ve nüfuzlu adamlar. Neden tükenmiş mülkleri satın alsınlar ki? Maryam bu sorunun cevabını araştırıyordu, ama asla bulamadı. Onun yerine meme kanseri teşhisi kondu."

"Onu oradan çıkarmayı teklif etmedin mi?" diye sessizce soruyorum. "Senin hükümetin için yaptığı onca şeyden sonra, onu tedavi için Londra'ya getirmeyi?"

"Teklif ettim. Ama o Kabil'i evi olarak görüyordu. Ailesini terk etmek istemiyordu. Sonuçta, canım, kontrol edebileceğimiz çok az şey var. Maryam onu öldüren hastalığı yenemedi. Ancak son günlerini nerede geçireceğini seçebilirdi. Ve kararını verdikten sonra fikrini değiştirebileceğin türden bir kadın değildi." Lilla'nın ifadesi yumuşar. "Onun hakkında hayran olduğum birçok şeyden biriydi."

Daryl ve ben endişeli bakışlar atırırız. Şu ana kadar bu konuşma bize yardımcı olmuyor.

"Sabera'nın annesinin işini devam ettirmeye karar verdiğini söyledin," diye ısrar ediyorum, konuyu tekrar ana hatlarına döndürmeye çalışarak.

"Maryam, yakın zamanda araştırmaya başladığı yollar da dahil olmak üzere kapsamlı notlar tutmuştu. Her şeyi şifreli olarak yazmıştı, ama Sabera şifreyi çözmekte hiç sorun yaşamadı."

"Sihirli kare!" Konuyu atlamaya çalışıyorum, ama yine de hedefi ısıtıyorum.

"Onun ne olduğunu bilmiyorum. Maryam ünlü bir tasarımcı ve moda tutkunuydu. Özellikle vintage elbise desenlerine büyük bir sevgisi vardı. Düşününce oldukça mükemmel bir şey — boyutlar mükemmel bir şifre oluştururken, hangi erkek McCall's'ı şifreleme anahtarı olarak kullanmayı düşünebilir ki? Sabera sistemi kendi başına çözdü. Bu, her şeyden çok, onu ciddiye almamı sağladı." Lilla durakladı. Daryl ve ben görev bilinciyle başımızı salladık.

Sabera'ya göre, annesi söz konusu madenlerin enlem ve boylamlarını içeren bir dizi koordinatı saklamıştı. Ancak Sabera, jeoloji bölümü öğrencisi bir arkadaşının yardımını alarak madenleri araştırmaya başlamadan önce bile, şüpheleri vardı.

"Jeoloji öğrencisi mi?"

"Jamil, ilk terk edilmiş mülkü bulmasına yardım etti. Tahmin edildiği gibi, madenin doğal kaynakları tükenmişti. Ama öyle değildi."

Sabera'nın hayallerindeki Jamil. Adı Zahra'nın adıyla sonsuza dek birleşen Jamil. Bunun üzüntüsünü anlıyorum, hiç şansı olmayan genç bir aşk. Ülkeleri, kültürleri, dinleri unutup. Sonunda hepimiz aynıyız, sevmek ve sevilmek istiyoruz ve bu duyguların sonsuza dek süreceğine inanmak istiyoruz.

Keşke Zahra için öyle olsaydı.

"Madenin tükenmediğini ne demek istiyorsun?" diye soruyor Daryl.

"Tüneller altın külçeleriyle doluydu. Yirmi yıllık yolsuzluk, rüşvet ve yolsuzluğun neye benzediğini bilmek ister misin? Görünüşe göre, değerli metallerle dolu bir mağara."

"Naziler gibi." Daryl etkilenmiş görünüyor.

Lilla sadece omuz silkiyor. "Hiç şüphesiz, iktidar sahipleri yağma ve talan günlerinin sayılı olduğunu biliyorlardı. Ancak fiziksel kaynakları bir ülkeden çıkarmak zaman alır. Bu nedenle gizli depolama ihtiyacı doğdu.

terk edilmiş madenlerden daha iyi bir yer olabilir ki? Zeki bir bürokrat bu seçenekleri satmaya başladı ve tüm zengin amcalar, kuzenler, kardeşler kendi birimlerini almak için birbirleriyle yarışmaya başladı. Mega zenginlerin ve tamamen sahtekarların yaşam tarzı. Bu da şüphesiz onları daha sonra olanlara çok kızdırdı.”

"Sabera'nın annesi, sonra Sabera onların gizli zulalarını keşfetti mi?" diye soruyorum.

Lilla gülümser. "Oh, Sabera sadece ganimeti takip etmekle kalmadı, yağmacılardan yağmaladı. Aynı fikirde olan bir grup devrimci öğrencinin yardımıyla. Haksız kazançları keşfettikten sonra, bakanların yasadışı faaliyetlerinden asla kar elde edemeyeceklerini garanti etti. Buna, şüphesiz Taliban rejimine rüşvet vermeyi planlayan, ancak birdenbire kendilerini zor durumda bulan amcalarından çaldıklarını da ekleyebilirim."

"Sabera hepsini çaldı mı?" diye sorar Daryl hayretle.

"Aynen öyle. Madenler boşaltıldı, tüm koordinatlar fiziksel kayıtlardan silindi ve... şey... anlatılamaz yasadışı servetler bir gecede ortadan kayboldu. Bazı insanları ne kadar sinirlendirdiğini görmek şaşırtıcı."

Gözlerimi kırpyorum. Yanımdaki Daryl de aynı derecede etkilenmiş görünüyor.

"Küçük bir sorun vardı. Amerikan kuvvetleri, uzak bir bölgede bazı hareketlilik fark etti. Soruşturma başlatıldı. Neyse ki Sabera o sırada ABD istihbaratı için çalışıyordu. Mesajları ele geçirip çeviriyi karıştırarak zaman kazanmayı başardı."

"Bu yüzden kovuldu," diye mırıldandım. "Bunu duymuştuk." "Yazık, ama böyle şeyler olur. Ve sırrını saklamak istediği için onu suçlayamam.

. Kabil'de çok fazla zaman geçirmiş biri olarak sana şunu söyleyeyim, duvarların kulakları vardır ve hiçbir hikaye, gizli saklanmış servetlerin keşfedilmesi kadar hızlı yayılmaz. O, doğuştan istihbarat subayı. Bilseydim, annesi öldüğü anda Sabera'yı işe alırdım."

"Yani Sabera'nın annesi, yozlaşmış yetkililerin haksız kazançlarını saklamak için kullandıkları bir sisteme rastladı. Sabera bunu öğrendi ve bir adım daha ileri gitti: hırsızlardan hırsızlık yaptı. Ama bu ona nasıl yardımcı oldu? Şu anda açıkça hiç parası yok."

"Kabil düştü. Kimsenin tahmin edemeyeceği kadar ani bir şekilde. Yani, Amerikalıların tahmin edemeyeceği kadar hızlı bir şekilde. İstihbarat camiasında bizler vardı..." Lilla nazikçe burnunu çeker.

"Peki ya saklanan servetler?"

"Görünüşe göre, hala oradalar." "Afganistan'da mı?"

"Sabera'ya göre, evet. Daha da ilginç hale getirmek için, o ve suç ortağı Jamil, taşınmanın tüm ayrıntılarını bilen tek kişilerdi ve Jamil, Kabil düştüğü gün öldü. Yani Sabera, ve sadece Sabera, şu anda bu bilgiye sahip."

"Anahtar o," diye mırıldanıyorum.

"Aynen öyle. X'in yerini gösteren yürüyen ve konuşan bir harita. Ama Taliban'ın yönettiği bir ülkede, genç bir Afgan kadının çıkarılması gereken ganimetle ne yapabilir ki?"

Bunu düşünmeme gerek yok: "Pazarlık yapar. Kullanamayacağı şeyi, daha çok istediği bir şeyle takas eder."

"Harika!" Bu sefer Lilla ellerini çırpıyor. "Hiç casusluk yapmayı düşündün mü?"

"Gerek yok. Şu anki işim yeterince tehlikeli."

Lilla öne doğru eğildi. Yüzündeki ifade ciddileşti. "Sabera'nın bu dünyada en çok istediği şey kardeşi. Taliban Kabil'i ele geçirdiğinde Farshid'in öldüğünü sanıyordu, ama şimdi Farshid'in Afganistan'ın içinde bir yerde işkence kampında tutulduğuna inanıyor."

"Bir işkence kampı mı?" diye sorar Daryl.

"Uluslararası toplum bunlardan onlarca yıldır haberdar," diye ekler Lilla hızlıca. "Eklemeliyim ki, hiçbir mahkum çok uzun süre hayatta kalamıyor, kesinlikle dört yıl değil."

Daryl ve ben ona şaşkın şaşkın bakıyoruz. İşkence kampları. Korkunç şiddetiyle tanınan bir rejimin daha da korkunç ve şiddetli olamayacağını düşündüğünüz anda...

"Sabera'nın kendisiyle başlayarak kendi araştırmamı yaptım," diye başlıyor Lilla.

"Onun tıbbi kayıtları," diye mırıldanıyorum. "Onun hastaneye yatışını, akıl sağlığı sorunlarını ortaya çıkardın. Kaptan Kurtz'a dosyayı bırakan sensin."

Lilla bir saniye durur, sonra yüzünde yine bir gülümseme belirir. Kayıtlar ile onun yaptığı iş arasında bağlantı kurduğum için hoş bir sürpriz yaşamış gibi görünüyor.

"Ne yazık ki, Sabera ve hamilelik pek uyuşmuyor," diye mırıldanıyor.

"Bunun bir tür psikotik olay olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Olabilir. Amerika'ya vardığımda, Sabera ailesiyle paylaştığı daireden çoktan ayrılmıştı. Ancak onu tatil beldesindeki konakta bulduğumda..." Lilla kaşlarını çatı. "İlk düşüncem

—annesine çok benziyordu. Fotoğraflarını görmüştüm, ama yine de... Duruşu, başının açısı... Bunun beni bu kadar etkileyeceğini beklemiyordum. Onun istediği her şeye evet demek istedim, benim işimde çok aptalca bir şey."

"Neden tatil köyünde olduğunu, neden saklandığını söyledi mi?"

"Kocasıyla kavga ettiklerini düşündüm. Somurtkan yaşlı adam. Beni pek ilgilendirmiyordu. Sabera'nın annesi hakkında söylediklerine daha çok odaklandım. Terk edilmiş madenlerin arkasında Sabera'nın ilk başta düşündüğünden daha fazlası vardı. Annesinin bir şifre içinde şifre sakladığıyla ilgili bir şey. Sabera, kardeşini kurtarmak karşılığında, yağmalanan servetin şu anki yeri de dahil olmak üzere her şeyi bana teslim etmeye hazırdı. O da anlıyordu ki, Taliban'ın durumu göz önüne alındığında, bu uluslararası bir istihbarat teşkilatı için biraz zor olabilirdi."

"Sorunu anlıyorum," diyorum, Daryl de yanımda başını sallıyor. "Kabul ettin mi?" "Farshid'i ölümden geri getirmek mi? Neden, canım, bana güvenin için teşekkür ederim. İnan bana, Maryam'ın oğluna yardım etmekten daha mutlu olacağım bir şey yok. Ancak gerçekçi olmak gerekirse..." Lilla kaşlarını kaldırdı. "Sabera, annesinin kızı olduğu kesin. Anlaşmayı daha cazip hale getirmek için, diğer gizli maden yerlerinde nadir toprak elementlerinin büyük miktarda saklandığını düşündüğünü söyledi. Bildiğin gibi..."

"Dünyadaki tüm hükümetler istiyor."

"Benimki de dahil. İngiltere'nin mevcut rejimle olan ilişkileri göz önüne alındığında, bu tür malzemeleri elde edebilecek durumda olduğu söylenemez. Öte yandan, Taliban'ın ve her yere burnunu sokan Çinlilerin nadir toprak elementlerine erişiminin engellenmesi de oldukça değerli bir adım olarak değerlendirilebilir. Sabera'ya göre, bu son derece önemli kaynağın bulunduğu devasa sahaları bulmanın sırrı, tesadüfen Farshid'i de içeriyor. Annesi'nin bilmesinin ikinci yarısının şifresini çözmeyi sadece kardeşi biliyor. Annesi onlara her zaman şöyle derdi: "

"Bir bütünün iki yarısı" diye tamamlarım.

"Düşününce çok zekice." Lilla arkalarına yaslanır, derin bir nefes alır. "Ve tam Maryam'a göre. Tanrım, o kadın çok zekiydi. O

...

Aklıma bir düşünce gelir: "Buraya geldiğinde Sabera'yı takip ettiğini söyledin. Bu, onu da takip ettiğin anlamına mı geliyor? Depo bölgesine nasıl geldiğini biliyor musun? İki Afgan adamı kim öldürdü?"

Lilla dikleşir. "Ölü adamlar mı?"

"Onu kaçırınlar," diye başlıyorum, Daryl ise "Çekiçle öldürülen iki Afgan" diyor.

"Çekiçle cinayet mi? Ooh, haberlerde duymuştum. Bekle, bunun Sabera ile bir ilgisi mi var?" Lilla gerçekten şaşırmış görünüyor.

"Sabera olay yerinin yakınında kameraya yakalanmış. Sonra da saklandığı evde kanlı bir fular bulduk. Görünüşe göre bir şekilde olaya karışmış."

"Sence onları o mu öldürdü?" Lilla çok heyecanlı görünüyor.

"Sence onları o mu öldürdü?" diye soruyorum.

"Eski bir üniversite öğrencisi ve şu anki hizmetçi mi? Bundan ciddi şüphelerim var. Sabera'nın yeteneği desenlerle ilgili, bu da onu parlak bir dilbilimci, matematikçi ve şifreleme analisti yapıyor. Doğal bir çift katil olduğunu pek sanmıyorum."

"Peki ya kocası?" Daryl ısrar ediyor.

"Çoğu kişinin denklem olarak bile tanıyamayacağı kadar esrarengiz matematik konusunda uzmanlaşmış bir profesör mü? Hayır."

"Sence ne oldu?" diye soruyorum. "Bu sıralarda 'bir şeyleri araştırıyordun'."

"Birkaç kez o konağa geri dönmüş olabilirim," diye kabul eder Lilla. "Tahmin etmek zorunda kalsam, onun sürekli görüştüğü yakışıklı adama sorardım."

"Yakışıklı adam mı?"

"Amerikalı. Orta yaşlı. Kıvırcık kahverengi saçlı, sakallı. Biraz dağınık, ama genel olarak, onu yataktan kovmazdım."

Daryl, bu tanımın yeterli olduğunu düşünerek gözlerini kırıştırır. "Yakışıklı adamın bir adı var mı?" diye sorarım.

"Duymadım."

"Başkaları şu anda analiz ettiği başka fotoğraflar da çektin mi?" "Bana güvenmiyormuşsun gibi konuşuyorsun."

"Güvenmiyorum."

"Yine de, tüm sırları bilen ben değilim. Bak: Sabera ve Isaad arasında neler olduğunu bilmiyorum. Neden taşındığını..."

"Isaad öldürüldü. İşkenceyle öldürüldü. O da depo bölgesinde. Cesedi iki gün önce bulundu."

Lilla hareketsiz kalır. Bakışları Daryl ile benim aramda gidip gelir. Zekâsı geri dönmüştür. Sabera'nın annesi, cazibesinin arkasına saklanmaya çalışan tek casus değilmiş. "Kızları mı?" diye sorar Lilla.

"Zahra için endişelenmene gerek yok," diyor Daryl sert bir sesle.

"Tehlike gerçek," diye vurgularım. "Sabera'nın akıl sağlığı sorunları olabilir, ama bu tehdit gerçek. Öldürülen iki Afgan'a, elleri yanarak kararmış pençeler haline gelen Isaad'a ya da iş yerinin önünden kaçırılan Aliah'a sorabilirsiniz. Bu işe karışan diğerleri de, ciddi ciddi oynuyorlar."

Lilla hemen cevap vermez. "Maryam'dan öğrendiğim bir şey varsa," diye sonunda yavaşça konuşur, "o da bu ailenin sır saklamayı iyi bildiği. Bütün aile. Çok, çok fazla sır. Bunlar arasında..." Gözlerini kaldırıp bize doğru bakar. "Eğlencesine, Sabera'nın kardeşi Farshid'i araştırdım. Ağustos 2021'den sonra onunla ilgili hiçbir kayıt bulamadım. Bana sorsaydınız, raporların doğru olduğunu ve Kabil düştüğünde öldüğünü söyledim. Ama sonra onu kendi gözlerimle gördüğüme yemin ederim."

"Sabera'nın kardeşi Farshid'i mi gördün? Bir dakika, ne?"

"Daha dün. Aliah o adamlar tarafından kaçırıldığında. Farshid Shinwari'ye çok benzeyen, ancak fiziksel olarak çok daha kötü durumda olan biri de onlardan biriydi." Hafifçe titrer. "Zavallı çocuk. İşkence kampları bedenine bunu yaptıysa, zihnine ne yaptıklarını ancak Tanrı bilir."

BÖLÜM 39

Daryl ve ben nihayet Aliah'ın dairesinden ayrıldığımızda, şehrin silüetinin kenarlarında alacakaranlık çökmeye başlamıştı. Daryl, Lilla ile konuşurken Roberta'ya mesaj atmayı akıl etmişti. Roberta, Sabera'nın sihirli bir şekilde ortaya çıkması ihtimaline karşı dans stüdyosuna gitmek için kahramanca bir girişimde bulunmuştu. Görünüşe göre, böyle bir şans yoktu. Şimdi Daryl, İngiliz casus sorumlusundan öğrendiğimiz her şeyi Roberta'ya anlatıyor.

Bu, hem çok fazla hem de yetersiz bilgi gibi geliyor.

En çok da omuzlarımın arasında bir kaşıntı hissediyorum. Lilla son birkaç gündür bizi takip ediyor. Aliah'ı kaçıranlar da bizi izliyordu. En az üç adam vardı, biri muhtemelen Sabera'nın kendi kardeşi.

Bu ne anlama geliyor? Ve şimdi neredeler?

Kendimi yan aynadaki manzaraya bakarken buluyorum. O SUV başından beri arkamızda mıydı? Peki ya o sıradan beyaz sedan ya da siyah kamyonet? Her yerde tehlike görüyorum ve azalan ışık ve renkli camlar da yardımcı olmuyor.

Ne derler? Paranoyak olman, onların peşinde olmadıkları anlamına gelmez.

Daryl sonunda telefon görüşmesini bitirir. Dikiz aynasından bana bakar. "Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sorar sert bir sesle.

"Yeni bir kariyer."

"Kafan?"

"Çok acıyor, ama bu, geçirdiğim beyin sarsıntısından çok, az önce yaptığımız konuşmadan kaynaklanıyor olabilir."

"Çok konuştu."

"Ama çok azı yararlıydı." "Çok konuştu," diye tekrarlar Daryl.

Bir saniye daha düşünmem gerekir — beyin sarsıntısı yüzünden — sonra anlarım. Hangi casus bu kadar çok bilgiyi gönüllü olarak verir? Sabera'nın tıbbi kayıtlarından aile mirasına, kod içindeki bu koda kadar... İstihbarat subaylarının dünyasında bilgi güç demektir. Neden bu kadar çok bilgiyi önceden gönüllü olarak verir?

"Siktir."

Direksiyonun arkasında, Daryl onaylayarak başını sallar.

"Bizi oyuna getiriyor."

Daryl başını sallar. Yine küfür ederim. Sonra: "Ama ne amaçla? Onun için değerli olabilecek ne biliyoruz, ne yapabiliriz?"

Ama bir sonraki anda anlıyorum. Sabera Ahmadi'yi gerçekten bulabiliriz. Şahsen, Lilla'nın şansı daha yüksek olduğunu düşünüyorum, ama onun iyimserliğini takdir ediyorum. Ve Sabera'yı bulursak...

"Onu itibarsızlaştırdı," diye mırıldanıyorum. "Tıbbi kayıtlar. Sabera'nın doğum sonrası ruh sağlığı sorunları geçmişi var. Ve şimdi yine hamile, yani kim bilir ne olacak. Belki Lilla risk almamak için böyle davranıyor. Sabera ile REE'lerin yerini öğrenmek için bir anlaşmaya varamazsa, en azından Sabera'nın söylediklerine kimsenin ilgi duymaması için yeterince şüphe tohumları ekmeye çalışıyor. Ancak bu, kardeşinin ölümünden geri dönme olasılığını açıklamıyor. Ayrıca Aliah'ı kaçıran kişi oysa, tam olarak niyeti nedir? Tanrım, başım ağrıyor! Gizemli konuşmalara gerek yok."

"Bir bütünün iki yarısı," diyor Daryl.

"Evet, Sabera bunu defalarca ima etti, bu gerçek olmalı. Şifre, gizli altın, gizli madenler..." Sesim alçalır. "Bunlar uğruna öldürmeye değer şeyler."

"Aliah," diyor Daryl yumuşak bir sesle.

Onaylayarak derin bir nefes alıyorum ve pencereden kararan gökyüzüne bakıyorum.

gökyüzüne bakarak derin bir nefes alıyorum.

Arkamızdaki beyaz SUV sonunda dönüş yapıyor. Biraz rahat bir nefes alıyorum, ta ki

arkasındaki kamyon yaklaşına kadar.

Daryl'e tek kelime etmeme gerek kalmadan, aniden sola, sonra sağa, sonra tekrar sola dönüyor. Tüm araçlar aynalarımızdan kayboluyor.

Bir birkaç daha defansif manevra ve biz geri yol yol
Takipten çıkarıldık. Ya da öyle umuyoruz.

Şakaklarımı ovuşturuyorum. Böyle devam edemeyiz. Aliah da edemez.

Telefonumda birkaç şeyi kontrol ediyorum, yine iç çekiyorum.

"Daryl," sonunda sesimi yükseltiyorum. "Bir planım olabilir, ama hoşuna gideceğini sanmıyorum."

"Dene bakalım."

Ona durumu açıklıyorum. Haklıyım, bu durumdan hoşlanmıyor. Ama başka seçeneğimiz olmadığını da kabul ediyor.

Sonunda kapıdan geçtiğimizde, yerleşke neşeli ışıklarla parılıyor. Dışarıdaki meşaleler, yükselen palmye ağaçlarının gövdelerini aydınlatırken, varil kaktüsleri ve dev aloe bitkilerini kehribar rengi bir ışıkla kaplıyor.

Daha önce dikkat etmediğim her şeyi saymaya başlıyorum —devasa malikanenin etrafındaki dekoratif yürüyüş yollarının sayısı, ana binadan uzanan ve üç bağımsız bungalov ile havuzu çevreleyen göğüs yüksekliğindeki ferforje çit. Sürgülü cam kapıların ve alçak pencerelerin sayısı...

Burası bir güvenlik kalesi değil, ama belki bunu lehimize kullanabiliriz.

Roberta, Genni ve Zahra'yı mutfakta toplanmış buluyoruz. Zahra, Genni'ye hayvan şekilli kurabiyeleri süslemekte yardım ederken, Roberta mutfak masasında bir deniz kağıdı yığını arasında oturuyor. Bir an için, Aliah'ı son gördüğüm anı hatırlatıyor ve kalbim sıkışıyor. Lütfen çok geç kalmayalım.

Roberta, girdiğimizde heyecanla bize bakıyor.

"Sanırım buldum!" Üzerine sayılar yazılmış kağıdı kaldırıyor. "Daryl, Sabera'nın gizli hazinenin yerini bildiğini söylediği anda, koordinatlar aklıma geldi. Bakın!"

Notlarına dokunur. "Zahra üç sihirli kare çizdi."

Adı geçince Zahra başını kaldırır. Daryl ve bana utangaç bir gülümseme atar, sonra önündeki kurabiyeleri özenle süslemeye devam eder. Şimdi fark ediyorum ki kurabiyeler iguana şeklinde. Tabii ya.

Bu arada, Petunia cam sürgülü kapının önündeki yerinden bana anlamlı bir şekilde bakıyor. Aceleyle buzdolabına gidip akşam yemeğini alıyorum.

"En üstteki sihirli kare," diye açıklıyor Roberta, "en büyük sayıları içeriyor. Bunu daha önce fark etmemiştim—altta bulunan iki kare de

yirmiden küçük sayılar, en üstteki ise daha büyük. Bu farkın nedenini merak ettim. Kareyi önemsiz kılan tekrarlanan rakamları ve arka arkaya yazılmış bu özel sayıları hesaba katarsak..."

Roberta gülümsüyor. "Enlem ve boylam. Bundan eminim. Afganistan'ın enlemi otuz ile otuz sekiz derece arasında. Boylamı ise altmış ile yetmiş dördün arasında. Üstteki karedeki tekrarlanan rakamları ayırıp iki sıra halinde dört birimlik gruplar halinde dizdiğinizde, ta-da—Kabil'in hemen dışındaki GPS koordinatları ortaya çıkıyor. Ben bir dahiyim!"

Etkilendim. Petunia'nın salata kasesini sliderların yanına koydum, çünkü konuşmanın geri kalanını kaçırmak istemiyordum. Petunia bu rutin değişikliğinden biraz şaşkın görünüyordu, ama kuyruğunu sallayarak buna uyum sağlayabileceğine karar verdi.

Mutfak adasından Zahra kıkırdıyor. İguanadan açıkça çok etkilenmiş, yoğun şekerlemeli kurabiyesine daha fazla mavi ve yeşil şeker ekliyor.

"Şimdi, alt iki kareye gelelim. Her birinde sadece dört sayı tekrarlanıyor. Onları sıraladığımda iki otuzlu rakam elde ediyorum. Afganistan sınırları içindeki enlemler."

"Ama sadece enlem mi?" Daryl kaşlarını çatarak sorar. Bir saniye sonra kendi sorusuna cevap verir. "Bir bütünün iki yarısı. Ahh, anladım."

Roberta şiddetle başını sallar. "Sanırım alttaki iki kare Sabera'nın annesinden geliyor. Sabera'ya, keşfettiği iki maden sahasının enlemlerini veren ızgaraları öğretmiş. Sabera'nın kardeşine ise boylamları veren ızgaraları ya da başka bir tür bulmaca vermiş."

"Ama üstteki sihirli kare her ikisini de veriyor..." Daryl gibi, ben de anlıyorum. "Çünkü bu, Sabera'nın yağmaladığı altını sakladığı yerin konumunu içeren, Sabera'nın kendi yarattığı şifre. Tamam, Sabera'nın neden sihirli kareyi şifreleme aracı olarak kullandığını anlıyorum, ama moda tasarımcısı olan annesi neden matematik bulmacası kullanmış?"

"Kızı için." Genni tezgahıdan seslendi. "Kızının anlamasını istiyordu ve Sabera matematiği sever, değil mi? Sabera'nın mesajı aldığından emin olmak istedi. Oğlu da matematiği sever mi?"

"Hiçbir fikrim yok." Daryl ve Roberta'ya bakıyorum ve Sabera'nın kardeşi ve muhtemelen Aliah'ı kaçıran kişi olan Farshid hakkında ne kadar az şey bildiğimizi ilk kez fark ediyorum. Onu bu ön kapıdan içeri çekmeyi umduğumuzu düşünürsek, bu bariz bir gözden kaçırma.

"Yemlerden bahsedelim," diye başlıyorum.

Roberta hemen elini kaldırır. "Ben alırım."

"Bir dakika," diye başır Daryl, ama Roberta başını sallayarak itirazını reddediyor.

"Ben olmalıyım. Birincisi, Frankie çok beyaz, o yüzden..." Roberta, Zahra'nın dinlediğini fark edince sözünü keser. "Oysa kaç kez insanların gelip bana bilmediğim bir dilde konuştuğunu biliyor musun? Tıpkı çoğu Afgan mültecinin İspanyolca konuşulduğu gibi. Bazı insanlar için kahverengi, kahverengidir."

"Ben olamam," diye kabul eder Genni. "Ben biraz fazla... uzunum. Sen ise" — Daryl'ın iri cüsseli vücuduna bakar—"tamamen erkek gibisin. Bu durumda geriye

—

"Ben çok uzun değilim," diyor Zahra. Ciddi gri gözleriyle bize bakıyor.

"Sen, sevgilim, Zahra dışında başka biri olamayacak kadar mükemmelsin. Ve bence sen uzunsun. Aslında devasa. Kurabiyelerde en iyi zevke sahip, devasa bir çocuk." Genni, Zahra'nın eline şekerlemeli bir tavşan koyarak konuşmasını bitirir. Zahra, dudaklarına pembe şekerleme bulaştırarak onu ağzına atar.

"Emin değilim..." Yine Daryl.

"Evet, eminim. Sadece hoşuna gitmiyor, o başka bir şey." Roberta ona sert bir bakış atar.

Genni ve ben, Daryl'ın rahatsızlığı dayanılmaz olduğu için, hemen rastgele işlerle meşgul olmaya başlarız.

"Hadi ama," Roberta yumuşak bir sesle mırıldanır. "İkimiz de benim bencil olabileceğimi biliyoruz.

Ve bazen... belki de acımasız."

Petunia'nın yanındaki yerden cam tabağı alıyorum. Genni, krema kaselerini yıkamaya başlıyor.

"Ama kavgadan asla geri adım atmam. Bunu biliyorsun, Daryl. Başarabileceğimi biliyorsun."

"Kaç kişi olduklarını bile bilmiyoruz. Ne kadar silahlı olduklarını ya da ne kadar iyi eğitildiklerini de."

"O zaman arkamı kolladığın için mutluyum." "Kardeşine söyleyeceğim."

"O zaman onunla da bu konuşmayı yapacağım. Yine de hiçbir şey değişmeyecek."

"Bunun işe yarayıp yaramayacağını bile bilmiyoruz. Belki de izlemiyorlardır.

Yemi yutmayabilirler..." Daryl giderek daha çaresiz bir ses tonuyla konuşuyor.

"İzleyecekler. İzlemek zorundalar. Zamanımız azalıyor. Daryl, halledeceğiz. Sadece farklı bir dans bu."

Daryl'ın omuzları düşüyor. Bir an için o kadar yıkılmış, o kadar umutsuz görünüyor ki, ona gerçekten acıyorum. Roberta'nın büyük sözlerine rağmen, yapmak üzere olduğumuz şey çok tehlikeli.

Roberta'yı Sabera kılığına sokarak, bilinen katilleri Bart'ın malikanesine çekmek. Kaçıranları pusuya düşürmek ve Aliah'ı bize götürmelerini talep etmek için tek güvenli yerimizi feda etmek. Birini işkenceyle öldürmeyi hiç önemsemeyen adamlarla pazarlık yapabilir misin? Farshid'in kendisini yakalayabilir ve bize her şeyi anlatmasını sağlayabilir miyiz?

Sabera'yı kurtarabilir miyiz?

En son bu kadar yüksek riskli bir oyuna girdiğimde, tropik bir adada yağmur yağıyordu, silah sesleri çoktan yükselmişti ve ben de kesik bir kafa ile karşı karşıya kalmıştım. O gece bitmeden...

Geçmişte, işimin bana verdiği zararı düşünerek endişelenirdim. İşimi bölümlere ayırmayı bilmiyorum; eğitilmiş bir dedektifin savaşta sertleşmiş dünya görüşüne sahip değilim. En başından beri, cinayet ve kargaşaya uygun olmadığımı bildiğim için kayıp kişilere yöneldim. Ancak son zamanlarda, davalarımın çoğu kanlı bir hal aldı ve bunu kanıtlayan kabuslar görüyorum.

Şimdi işimin sadece bana değil, başkalarına da bir tehdit olup olmadığını merak etmek zorunda kalıyorum. Önümüzdeki saatlerde kimin yaşayıp kimin öleceğine ben kimim ki karar vereyim? Çünkü içimden bir ses bunun doğru olduğunu söylüyor. Plan yapabilir, strateji geliştirebilir, umut edebilir, hayal kurabiliriz, ama şu ana kadar ölenlerin sayısına bakılırsa, bu şiddetli bir şekilde sona erecek.

Ve ben buradayım, ipleri elimde tutuyorum.

Resmi bir soruşturma eğitimi almamış bir kadın. Lise

diplomasını zar zor almış bir kadın.

Hayatının çoğunu içkiye boğulmuş olarak geçirmiş.

Kendini yok etmek bir yana. Dedektif Marc (belli bir seksi Bostonlu dedektif bir yana) dahil olmak üzere, herhangi bir resmi kolluk uzmanı iddia edeceği gibi, şimdi aktif olarak başkalarına zarar mı veriyorum?

Öte yandan, başka kim var ki? Yerel bir Afgan kadın haftalardır kayıp. Kocası işkenceyle öldürüldü, çocuğu neredeyse kaçırıldı ve en yakın arkadaşı kaçırıldı. Yetkililer zaten aşırı çalışıyor ve ilgisiz. Bu da beni ve diğer uyumsuz oyuncakları bırakıyor —

alkolik bir eski mahkum, balo salonu dansçısı bir şartlı tahliye memuru ve transseksüel bir aşçıdan oluşan bir rüya takım.

Belki de Sabera ile kesin bir felaket arasında duranların sadece bizler olması üzücü bir durumdur. Ya da belki de tamamen yabancıların bu kadar çok önemsemesi, evrenin üstün gücünün bir göstergesidir.

Olumlu olana inanmak istiyorum, ama çoğunlukla çevremdeki insanlara baktığımda merak ediyorum:

Ölümü kaç kez aldatabilirim?

Ve arkadaş olduğum insanlar kaç kez hayatta kalabilir? Çünkü her zaman hayatta kalamadılar. Bu yükü de ben taşıyorum.

Genni kurabiye malzemelerini toplamaya başlar. Şimdi mutfakta yapmamız gereken başka hazırlıklar var.

Koridora, havuz alanına ve yoğun peyzajlı bahçeye de. Petunia'nın bile önemli bir rolü var. Ve hayır, iguanalar kurşun geçirmez değil, bu da korkumu daha da artırıyor.

Son bir numaram var. Şansım çok az olabilir, ama riski göz önüne alarak, deneyeceğim.

Ve şimdi...

Roberta masadan kalkarken, Genni Zahra'yı mutfaktan dışarı çıkarır.

Hepimiz rollerimizi biliyoruz.

Son bir kez sessizce birbirimize onaylayarak başımızı sallıyoruz. Sonra geceye hazırlanmaya başlıyoruz.

Benim için bu, kimse duymadan sessizce bir telefon görüşmesi yapmak ve ardından yılan odasına gitmek anlamına geliyor.

BÖLÜM 40

DÖRÜZ GENNİ'NİN ARAÇINA BİNİYORUZ. Araç (doğal olarak) 1950'lerden kalma, yumuşak beyaz ve nane yeşili tonlarında bir Chevy kamyonet. Zahra, Genni onu arabaya bindirirken, şirin pastel renkli koltukta çoktan coşmaya başlamış. Roberta ve ben daha beceriksizce arabaya biniyoruz. Roberta şimdi başına koyu mavi bir fular takmış, bol beyaz bir gömlek ve gevşek gri bir etek giyiyor. Kıyafetler Genni'nin dolabından çıktığı için, gardırobun yerinde kalması için birçok çengelli iğne kullanılmış, ama şimdilik her şey yolunda.

Son rötuşlar için Daryl'ı geride bırakıyoruz. Yine, hepimizin görevleri var.

Genni'nin birincil sorumluluğu Zahra. Bu özel gün için vintage kostümlerini ve yüksek topuklu ayakkabılarını bir kenara bırakmış. Bunun yerine, onu hiç bu kadar mütevazı giyinmiş görmemiştım; şık siyah pantolon ve leopar desenli bir üst giymiş. Hareketlerinde bir uyanıklık var, başı sürekli dönüyor, ayakları harekete hazır.

Eskiden sokak çocuğu olduğu günlerin izlerini görebiliyorum, sürekli tetikte, asla rahatlamıyor. Kaç tane paslı bıçak taşıdığını merak ediyorum ve Zahra'nın hatırı için, her birine şimdiden minnettarım.

Roberta kılık değiştirmiş, Genni kostümünü giymiş. Ben ise yine kendimim. Ben süper kahraman değilim ve bunun farkındayım.

Genni, Roberta ve beni Aliah'ın şarküteri dükkanının bulunduğu alışveriş merkezinin kenarına bırakacak. Genni ve kamyonetini seçtik çünkü bildiğimiz kadarıyla kimse onu tanımıyor, bu da bizi gizlice götürmek için en güvenli seçenek olmasını sağlıyor.

Zahra ile birlikte ayrılacak ve halka açık bir yere gidecek. Nereye gittiğini bilmiyoruz ve bilmek de istemiyoruz. Böylelikle, işler ters giderse...

Umarım mükemmel bir tiyatro oyunu gibi olacak bu olayda, ben, korkmuş ve titreyerek Sabera giysileri giymiş Roberta'yı aceleyle Aliah'ın şarküterisinin önüne götüreceğim, Aliah'ın arabası hala orada park edilmiş durumda. Bizim görevimiz, hem aceleci hem de korkmuş görünmek, ama aynı zamanda izleyenlerin dikkatini çekecek kadar da zaman kaybetmek.

Sonraki adım, arabayı ele geçirmek ve kötü adamların faaliyet göstermeyi sevindikleri depo bölgesine sürmek.

Daha fazla tiyatro. Buraya buraya sürün. Ne çok hızlı, ne çok yavaş, sürekli bakın, bakın, bakın, sanki ne yaptığımızı biliyormuşuz ve her an Farshid ve arkadaşlarının sığınağını keşfedebilirmişiz gibi.

Şansımız yaver giderse, resmi olarak onların dikkatini çekeceğiz. Takip edildiğimizi anladığımız anda...

Gölgemizi de yanımızda getirerek malikaneye geri dönün.

Burada ısınma turundan ana etkinliğe geçeceğiz. Bu plan çok mu zekice? Hayır.

Tamamen, kesinlikle başarısız olabilir mi? Evet.

Yine de... Polis, Aliah veya Sabera'nın yerini tespit etmekte hiçbir ilerleme kaydetmedi. Biz de aynı şekilde başarısız olduk. Şimdiye kadarki en iyi sonuç, Kurtz Kaptan'dan Lilla No Last Name'e kadar başkalarının bizi bulması oldu.

Belli bir noktada, güçlü yanlarımızı kullanmak en iyisi olabilir.

Kaçıranları Aliah'tan uzaklaştırabilirsek, içlerinden birini bile yemi yutmaya ikna edip bizi takip ederek mülke gelmesini sağlayabilirsek, orada her şeyi hazırladığımız gibi durumu tersine çevirip onlara pusu kurabiliriz... Bir zafer kazanmamız gerekiyor ve fazla zamanımız kalmadı.

Genni bizi parlak ışıklı alışveriş merkezine götürüyor. Saat 21:00, hala birçok insan dolaşıyor, market alışverişi yapıyor, paket servis alıyor. Birçok sıradan insan, hayatlarının sıradan bir gününü yaşıyor.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bir türlü yapamadığım tek şey.

Genni ana otoparkın kenarına yanaşır. Zahra hepimize sorgulayan bir bakış atar. Roberta ve ben en parlak gülümsemelerimizi takınırız.

Her şey yolunda. Burada görecektir bir şey yok. Arabadan iniyoruz. Onlar yoluna devam ediyor. Ve gösteri başlıyor.

ROBERTA, sinirli bir kadın olarak özellikle mükemmeldir. Sol kolumun altına saklanarak yanımda korkakça durur, sanki benim sağlam gücüm olmadan devam edemeyeceği gibi. Ezilenlerin savunucusu olarak kendimi daha dik tutarım, ufku tararken, yaklaşmaya cesaret eden herkese sert bir bakış atarım.

Devasa marketin tüm uzunluğunu geçiyoruz. Beslenme merkezi, Meksika restoranı, yatak merkezi, manikür salonu geçiyoruz.

Köşeyi dönüyoruz.

Burada mağazaların vitrinleri daha küçük, park yerleri daha az aydınlık.

Aliah'ın gümüş rengi kompakt arabasını, iki gün önce bıraktığı yerde park edilmiş olarak görebiliyorum. Bir acı hissediyorum, bununla mücadele ediyorum.

Bu planı başarıya ulaştıracağız. Aliah'ı kurtaracağız. Sabera'yı bulacağız.

Başarısızlık bir seçenek değil.

Bu, Aliah'ın arabasının önüne kayana kadar moralimi yüksek tutuyor. Motoru çalıştırıyorum ve bir bıçağın ucu enseme saplanıyor.

Arkamdan gelen düşük, sert bir sesle: "Kızıma ne yaptın!"

Sabera Ahmadi arka koltukta belirir. Kesinlikle yıpranmış görünüyor.

Ve sadece ifadesine bakılırsa, pek de aklı başında değil.

BÖLÜM 41

Tucson adlı bu şehre ilk indiğimizde, Isaad ve ben ufku çevreleyen yükselen dağlardan çok etkileniriz. Bir an için, neredeyse evimiz gibi görünür.

Sonra, daha önce hiç görmediğimiz kadar sıcak bir fırın gibi bir sığa adıma attık. Sendeledik, ikinci adıma attık, yine sendeledik.

Kolların, Zahra, boynuma sıkıca sarılmış. Ağırlığını kullanarak dengemi sağlıyorum, titrek ve belirsiz adımlarımı odaklanıyorum. Burada olmak istemiyorum. Nedenini bilmiyorum, ama dün sosyal hizmet görevlisi taşınma talimatlarımızla geldiğinden beri...

Cildim çok gergin, uzuvlarım titriyor, zihnim huzursuz. Ulaşamayacağım kadar uzaklarda, çok önemli bir şeyin olduğunu hissediyorum. Bilmem gerek... Neyi bilmem gerek?

Isaad ise tam bir coşku içinde. Uçağın kapısından adeta fırlayarak merdivenlerden aşağı atlıyor. Bütün geceyi Tucson hakkında bilinecek her şeyi Google'da araştırarak geçirmiş. İş fırsatları, okullar için en iyi mahalleler, mevcut Afgan topluluğu. Zaten ne yapacağımıza, nereye gideceğimize ve neyi deneyeceğimize karar vermiş.

Kulaklarımda müzik akorlarının zayıf yankısı çınlıyor. Bir zamanlar duymuş olabileceğim bir şarkı, ama üzerinden çok zaman geçti.

Önümüze yaşlı bir kadın çıkıyor. Afganistanlı bir kadın, sık kısa siyah saçları, koyu renk gözleri ve davetkar gülümsemesiyle kusursuz bir şekilde bakımlı. "Manda Nabashin, Bakhair Amadin," diyor bizi bizi Kendisini Aliah olarak tanıtıyor kendini. Gönüllü olarak çalışıyor, yeniden yerleşen ailelerle ilgileniyor ve bize pek çok öneride bulunuyor. Yanında, çilli yüzü ve samimi bakışlarıyla Amerika'nın vücut bulmuş hali gibi güzel bir sarışın duruyor. Bize bir daire ayarlamış, yeni evimize götürecek.

Isaad hemen ona okul bölgesi ve mesleki fırsatlar hakkında sorular yağdırıyor.

Aliah, Zahra, sana ve bana sessiz bir yoğunlukla bakmaya devam ediyor, kimini kaybettiğini merak ediyorum.

Kafamın derisinde yeni bir karıncalanma hissediyorum. Omurgamdan bir titreme geçiyor.

Müzik akorları daha yüksek sesle çalıyor. Çağırıyor. Gel bizimle oyna, kulağıma fısıldıyorlar.

Aklıma geliyor. Desenler. Dünyanın çözgü ve atkısı. Sayıların kasırgası, kelimelerin kakofonisi. Kaosun parıltısı, ben düşen parçaları ayırıp kendi yarattığım bir düzende bir araya getirmeden hemen önce.

Uçuruma bakıp ilahi olanı görmeyeli çok uzun zaman oldu. Haldol ve antidepresan kullandığım günlerden beri.

Şimdi parçaları bir araya getirmeye çalışıyorum. Bir yabancının bana ilk kez baktığında duyduğu özlem dolu bakış. Korunmasız yüzümü kavuran çöl havasının sıcaklığı. Çocuğumun boynuma sıkıca sarılan kolları. Karışan, çözülen, birbirine bağlanan, dağılan iplikler.

Ve bir an için...

Klik sesi kaçıyor benden. Evren rastgele dönüşüne devam ediyor, ilaçlı zihnimin takip edemeyeceği kadar hızlı hareket ediyor.

"Çok güzel," diyor kadın, Aliah, sonunda. "Kaç yaşında?" "Dört," diyorum.

Kadın yine gülümsüyor. "Bence burada çok mutlu olacaksın."

Isaad ve geveze konut koordinatörü ilerlemeye başlarken, Aliah ve ben arkada kalıyoruz.

Ve sen, Zahra, sessizliğimin çocuğu, boynumun kıvrımına tek bir kelime fısıldıyorsun. Zihnimin takip edemediği şeyi sezgisel olarak anlamışsın, benzerleri tanıyarak.

"Teyze" diye fısıldıyorsun.

Ve o anda haklı olduğunu anlıyorum.

Yaşam alanımızı ilk gördüğünde Isaad dehşete kapılır. Ben kayıtsızım. Su lekeli tavanları olan kirli odalarda dolaşırken, sen elimi tutarak yanımda koşuşturuyorsun. Nerede kaldığımız umurunda değil. Çoğunlukla, Habib'in somurtkan ruhunun veya Jamil'in nazik varlığının izlerini aramak için her köşeyi inceliyorum. Koridorda nefes alıp, mutfağı kokluyorum, annemin parfümünün kokusunu yakalamayı umuyorum.

Hayaletlerimin mutlu olmasını istiyorum. Aksi takdirde, evimden hiçbir şeyim sol. kalmaz.

Bir hamam böceği duvardan aşağı koşar. Ashley bolca özür diler. Isaad Abu Dabi'dekilerin daha büyük olduğunu söyler. Sen kıkırdar.

Sonunda Aliah bizi mütevazı oturma odasına götürür, kokulu safran çayı doldurur ve tatlılar, kuruyemişler ve meyvelerle dolu tabaklar çıkararak bizi yeni evimize hoş geldiniz der. Geleneksel Afgan misafirperverliği. Çok uzun zaman oldu... Gözlerimin yanmaya başladığını hissediyorum, karşımda Isaad ise açıkça duygulanmış durumda.

"Teyze," diye fısıldarsın yine.

Aliah'ın seni duyduğunu bilmiyorum, ama yüzünde yine o ifade var.

Isaad, Ashley'e kira sözleşmeleri, ev sahibiyle nasıl iletişime geçileceği, bahçeden kimin sorumlu olduğu ve, evet, daha iyi bir klimaya ihtiyacımız olacağı konusunda bilgi veriyor. Aliah'ın hazırladığı, yerel helal marketler, camiler ve tıp merkezleri hakkında bilgi içeren bir dosyayı karıştırıyorum, otobüs hatları, dil kursları ve topluluk etkinliklerinden bahsetmiyorum bile.

Her sayfayı inceleyebilmen için yeterince uzun bir süre duruyorum. Hafızanın ne kadar güçlü olduğunu zaten biliyorum. Isaad şüpheleniyor. Dehşete kapılmak yerine memnun görünüyor, bu umut verici. Diğer yeteneğin ise, başkalarının göremediği şeyleri görmek, başkalarının bilemeyeceği şeyleri bilmek...

Ne sen ne de ben onunla bu tür şeyleri asla konuşmayacağız. Bu bizim sırrımız, tıpkı annemle benim aramdaki sır gibi. O benim sırrımı koruduğu gibi, ben de seninkini koruyacağım.

Sonra iki kadın da ayrılma zamanı gelir.

Daire bir anda tamamen yabancı bir yer gibi geliyor. Bir ev değil, sadece yeni ve farklı tasarlanmış bir kutu. Son dört yılda pek çok yerde bulunduk.

"Bunu başaracağız," diyor Isaad cesurca, devasa boyutu odayı zaten domine ediyor.

Habib sonunda ortaya çıkıp, en sevdiği bıçağı parmağının ucunda döndürürken, ikimizi de çok şey bilen bakışları ve zafer dolu gülümsemesiyle süzerken, onu düzeltmeye zahmet etmiyorum.

Yine hissediyorum. Havada bir parıltı, uyumsuz notaların çınlaması. Tanımam gereken bir desen.

Sen endişeli bir bakışla bana bakarken, ben omurgamda yeni bir titreme hissediyorum.

Gülümsemeye çalışıyorum.

Ama Tucson'un tehlikeli bir seçim olacağını şimdiden düşünüyorum.

Isaad, insanlara yemek dağıtmak için bir araba satın alır. Ben de güzel bir tatil köyünde oda temizliği işi bulurum. Diğer kadınların çoğu Afganistanlıdır. Molalarda, Dari ve Peştuca dillerinde yaptıkları neşeli sohbetler, beni rahatlatıcı bir akıntı gibi sarar. Gözlerimi kapatıp bir iki dakika sadece dinlersem, kendimi evimdeymiş gibi hissedebilirim.

Arkadaş edinmek için elimden geleni yapıyorum, ama ülkemden ve kendimden çok uzaklara geldim, nasıl davranacağımı, ne söyleyeceğimi hatırlayamıyorum. Çoğunlukla sessizce oturuyorum.

İlk geldiğimizden beri hissettiğim tedirginlik geçmek bilmiyor. Omuzlarımın arasında sürekli bir kaşıntı hissediyorum, sık sık sebepsiz yere etrafımda dönüp duruyorum. Diğer kadınlar fısıldamaya başlıyor, özellikle Habib ve Jamil beni işe giderken takip etmeye başladığında ve halıya kan bulaştırmamalarını tekrar tekrar hatırlatmak zorunda kaldığımda.

Eve yorgun argın geliyorum, ama uykuya daldığımda korkunç kabuslar görüyorum.

Kan, ölüm ve kurşunlar görüyorum. Babamın parçalanmış yüzünü, genç Omid'in maviye dönmüş dudaklarını. Adlarını beyaz tahtaya yazdığım, ama birkaç saat sonra öldüklerini gördüğüm yabancıları.

Zahra, bir kez daha uyurken seni izlemeye başladım, nöbet tutuyorum çünkü tehdidin yaklaştığını hissediyorum, kafatasımın tabanında neredeyse sürekli bir baskı hissediyorum.

Uyandığında, matrisleri yeniden oluşturmak için çalışıyoruz. Tekrar tekrar. Hafızan var; sana sadece sabit bir el öğretmek gerekiyor. Bunları doğru yapman çok önemli. Fazla zamanım kalmadı.

Bir gün Isaad'ı hapları sayarken yakalıyorum, hala Haldol'umu alıp almadığımı kontrol ediyor. Onun zihninde, halüsinasyonlarım geri dönmüş. Habib, Jamil ve annemin sadece hayal gücümün ürünü olmadığını ona söylemeye gönlüm el vermiyor. Onlar benim yüküm olduğu kadar tek gerçek tesellim de; kendi duyularımdan çok onların duyularına güveniyorum.

Yüzü kızarır ve antidepresanlarıma ulaşamadan şişeyi geri koyar. Böylesi daha iyi. O kadar çok gece turuncu şişeleri seyredip, ağzımı açıp içlerini dökmek, dökmek, dökmek istedim ki.

Uykumda akan kanlı rüyaların nehrini durdurmak için her şeyi yapardım.

Kendimi daha sıkı tutuyorum, irade gücümle akıl sağlığımı korumaya kararlıyım. Toplu taşıma araçlarını, alışveriş merkezlerini ve önceden paketlenmiş yiyecekleri satan aşırı soğuk marketleri öğreniyorum. Yeni sosyal gelenekleri ve Amerikan alışkanlıklarını uyguluyorum. Isaad'ı hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.

Seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.

Sonra bir gün, otobüste eve giderken.

Onu görüyorum. Tam orada, kanlı canlı. Kardeşim Farshid, kaldırımında duruyor. Biraz yana dönmüş. Ama saçları, profili, omuzlarının duruşu. Kendini farklı tutuyor, çok katı, sanki çok acı çekiyormuş gibi, ama yine de...

Ayağa kalkıyorum ve otobüs şoförüne durması için bağıriyorum.

Diğer yolcular bana oturmam için bağırırmaya başladığında, adam dönüyor. Otobüs penceresinde donmuş halde duran beni görüyor. Bana doğrudan bakıyor.

Ama o kardeşim Farshid değil.

O bizim kuzenimiz Habib. Öldürdüğüm, öldürdüğümü sandığım, öldürmeye çalıştığım adam. Ama şimdi, hayatta.

Ve açıkça beni almaya gelmiş.

Çılgılık atmaya başladığımı hatırlamıyorum.

Çoğunlukla durduramadığımı hatırlıyorum.

Hastaneden çıktıktan sonra, Isaad'ın bana inanması, sadece benim için değil, senin ve kendisi için de ne kadar büyük bir tehlike olduğunu anlaması için birkaç değerli gün daha geçti. Isaad seni korumak için gerekli adımları atarken, benim ortadan kaybolmam gerektiğine karar verdik. Bu bana, sevdiğim adamdan sakladığım son sırrımı kaybetmeme mal oldu. Çünkü Isaad, doktorun bana verdiği diğer haberi bilseydi...

Bu günlerde annemi çok sık düşünüyorum ve çok fazla kadının yapmak zorunda kaldığı korkunç seçimleri.

Isaad seni koruyacak, Zahra. O benim kalbimdeki ateş değildi, benim seçtiğim koca da değildi. Yine de en karanlık umutsuzluk anlarında bile benim dayanağım, güç kaynağım oldu.

Ailem beni bekliyor. Onları rüyalarımnda görüyorum. Annem ve şık kıyafetleri. Babam ve kapıdan çıkarken bana veda eden bakışı. Kardeşim, parlak kırmızı meyvelerle dolu koyu yeşil dalların arasında yarışırken benimle dalga geçiyor. Bir bütünün iki yarısı.

Hepimiz Allah'a aidiz. Onun rahmetine tekrar kavuşacağız. Keder yok, sadece onun her şeyi kapsayan kucaklamasının rahatlığı var.

Onları kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar özliyorum.

Seni kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok seviyorum.

Ve şimdi, benim değerli kızım, annemi son bir kez onurlandıracağım. Başını dik tut.

BÖLÜM 42

HABİB ÇOK ZEKİ," diyor SABERA. "Sadece bir hayalet gibi davranarak, ailemin ve benim güvende olduğumuzu düşünmemi sağladı. Ama hayır, o başından beri bir komplo kuruyordu. Kendisi ve ailesinin intikamını alana kadar durmayacak. Sonuçları ne olursa olsun, ne gerekiyorsa yapacak. Tıpkı Rafiq gibi."

Roberta'ya bakıp bunları takip edip etmediğini kontrol ediyorum. Sabera'nın boğuk sesini daha iyi duyabilmek için başörtüsünü indirmiş. Kadın berbat durumda, gözü morarmış, dudağı yarılmış, yanağı parçalanmış. Hâlâ paslı bir biftek bıçağı tutan titreyen elinde iki parmağı kırık ve bir tırnağı kopmuş gibi görünüyor. Bu kadar hasarı görmek bile midemi bulandırıyor. Nasıl hayatta kaldığını bilmiyorum.

Onu, bizim iyi adamlar olduğumuza neredeyse ikna ettik. Aliah'tan Nageenah'a, Kaptan Kurtz'dan casus şefi Lilla'ya kadar herkesin adını sayabilmemiz yardımcı oluyor. Ayrıca Zahra'nın güvende olduğunu ve onu memnuniyetle kızına götüreceğimizi söyledik, ama önce Aliah'ı kurtarmamız gerekiyor.

Bu, Sabera'nın açıkça stresli zihni için bir gelişme fazla gibi görünüyor. Hayalet olmayan hayaletlerle ilgili şu anki konuşmayı düşününce, genel olarak zihinsel durumunun nasıl olduğunu merak ediyorum. Reçeteli ilaçlarını almayalı ne kadar oldu, çünkü bildiğim kadarıyla, antipsikotik ilaçları bırakmak bir yana, antidepresanları aniden bırakmak çok kötü sonuçlara yol açar.

Kesinlikle, Sabera çok heyecanlı.

"Habib'in hala hayatta olduğunu anladığınızda, Isaad ile birlikte ortadan kaybolmak için plan yaptınız, değil mi?"

"Saklanacak bir yere ihtiyacım vardı. Hemen fark etmem gerekirdi, ama uyuşturucular... Düşüncelerimi bulanıklaştırıyor. Sonunda, çalıştığım tatil köyündeki boş odalara ve dairelere gizlice girebileceğimi fark ettim."

"Peki, ilk başta ortadan kaybolduğunda?"

"Otobüse binmedim. Bunun yerine boş bir daireye geri döndüm."

"İş arkadaşlarına Isaad'dan ayrılacağını söyledin mi?" Bilmek istiyorum.

"Boşanmak utanç verici bir şey. Bunun onların aklını meşgul edeceğini ve benim hakkımdaki diğer detayları ortaya çıkarmalarını engelleyeceğini biliyordum."

"Ne oldu?" diye sordu Roberta. "Çünkü..." Sabera'nın hırpalanmış yüzüne işaret etti.

"Yeterince dikkatli davranmadım." Sözler boğuk bir sesle çıkıyor. Loş ışıktaki boğazındaki morlukları zar zor seçebiliyorum. "Habib'i aramaya devam ettim, Habib'i bekledim. Rafiq'i ve kuzenini çok geç olana kadar görmedim."

Rafiq adını ve kuzenine yapılan atfı daha önce duymuştum. Aklıma geldi — Dedektif Marc, depoda bulunan iki cesedi teşhis ediyordu.

Roberta ise: "Rafiq kim?"

"İlk mülteci kampında onunla ve ailesiyle aynı kulübeyi paylaştık. Karısı Malalai çok nazikti, hayatta kalmamız için bize yardım etti. Oğullarından biri olan Omid, Isaad'ı çok sevdi ve onu her yere takip etti. Isaad ona matematik öğretti. Düşünebiliyor musun? Kibriyle ünlü en büyük matematikçilerden biri, kamp çocuklarını oyalamak için toprağa basit hesaplar yazıyordu. O da Omid'i çok seviyordu." Sesi kısıldı. Sonra, tek bir nefeste:

"Omid öldü. Zahra doğdu. Rafiq, biz bir çocuk sahibi olurken, o ve karısı çocuklarını kaybettikleri için bize kin beslemeye başladı. Onlara ne olduğunu bilmiyorduk. Biz başka bir kampa taşınırken, onlar..."

"Onlara hiçbir zaman mülteci statüsü verilmedi. Sonunda Afganistan'a geri gönderildiler ve Hazaralar oldukları için Taliban onları kaçırdı. Rafiq bana çocuklarının çabucak öldüğünü söyledi. Malalai o kadar şanslı değildi."

Sabera'nın bakışları uzak ve donuk bir hal aldı. Sesi korkutucu derecede gerçekçiydi. Hayat böyle. Yaşadığımız dünya böyle. Her birimizin başına gelebilecek şeyler bunlar.

"Ama Rafiq hayatta mı kaldı? Taliban onu serbest bıraktı mı?" diye sordu Roberta.

"Özgürlüğünü takas etti. Onlara sayısız zenginlikler, altınla dolu bir mağara teklif etti. Bunları bana teklif etti."

Sabera dikkatini bize geri çevirir. "Kızımın doğumundan sonra hastalandım. Malalai bana baktı. Ateşim çok yüksekti, farkında değildim. Onun beni kurtarmak için gönderilmiş bir melek olduğunu düşündüm. Konuştum, birçok şey söyledim. Hatırlamıyorum, ama görünüşe göre sadece kendi sırlarımı değil, annemin sırlarını da ifşa etmişim. Malalai bu şeyleri kocasına anlattı. Ve sonunda, o bu bilgiyi

bilgileri kullanarak hayatını kurtardı. Onu serbest bırakırlarsa, anahtarı bulup onlara getirecekti."

"Ve ona inandılar mı?" Ben zaten şüpheliyim.

"İnanmayabilirlerdi, ama o sırada başka bir tutuklu daha vardı. İyi bir aileden gelen genç bir erkek, o da kısa süre önce Afganistan'a sınır dışı edilmişti. Kuzenim Habib. O da onlara benzer hikayeler anlatmıştı. Onu dinlememişlerdi, ama şimdi aynı kadın hakkında aynı şeyleri bilen iki adam vardı." Sabera omuz silkiyor. "Bir anlaşma yapıldı."

Gözleri, sağ elinin hala bıçağı sımsıkı tuttuğu kucağına düşer. Artık bıçakla bizi tehdit etmiyor, ama bıçağı da bırakmıyor. Belki de bu noktada, silahsız kalmak artık bir seçenek gibi gelmiyordur.

"Ve Rafiq bu amaç için kuzenini işe aldı? Başka adamlar da var, değil mi? Kardeşin Farshid de dahil?" diye soruyorum nazikçe, çünkü Lilla'nın teşhis ettiği kaçırın kişi oydu.

Sabera başını sallar. "Farshid öldü." "Tucson'da değil mi?"

"Hayır, hayatta olduğunu sanıyordum, Kabil'in düşüşünden sağ kurtulduğuna inanmak istiyordum, özellikle de ruhu beni hiç bulamadığı için. Ama hayır, kader o kadar da merhametli değildi. Ailemdeki erkekler, kardeşim Farshid ve kuzenimiz Habib dahil, hepsi birbirine çok benziyor. Bir keresinde, Dr. Richard'ın muayenehanesinde, Farshid'in kapıdan girdiğini gördüğümü sandım. Ama o sadece Habib'di, yaralı, hırpalanmış ve her zamanki gibi acımasız. Beni ve doğmamış çocuğumu tehdit etti. Ben de onu çıplak ellerimle boğarak öldürdüm. En azından öyle sandım. Ama Dr. Richard, ben emin olmadan geldi, sonra Omid öldü, Zahra doğdu ve şimdi her şey zihnimde bulanık."

Sabera sol eliyle şakağını ovuşturdu, sonra acı içinde yüzünü buruşturdu.

"Kanla ilgili çok fazla rüya görüyorum," diye mırıldanır. "Bu beni değiştirdi. Eskiden her şeyi, her türlü şeyi bilirdim. Şimdi ise hiçbir şeyden emin değilim. "Jamil," çocuğunun babasının adını söyler. "Sanırım onun hayaleti gerçek, ama belki de ona o kadar çok ihtiyacım vardı ki, onun bir parçasını yanımda tutmak için. Bunun önemi var mı? Kızken" diye iç geçirir, "hayal kurardım."

"Kaç tane kaçırın var?" Roberta, dikkatini yeniden toplamaya çalışarak sorar. Bana bakar, sonra saatine anlamlı bir şekilde bakar. Mesajı anlarım.

"Beş tane olduğunu düşünüyorum. Ama hepsini bilmiyorum. Rafiq ve kuzeni beni araçlarının arkasına attılar ve terk edilmiş depoya götürdüler. Habib oradaydı. Ve... ve..." Yine omuz silkti. Roberta ve ben, ona bakarak bu boşlukları doldurabiliriz.

boşlukları sadece ona bakarak doldurabiliriz. "Konuşmadım. Konuşmayacaktım. Habib'in beni öldüreceğini zaten biliyordum. Birçok yönden, bu adil. Onu önce ben öldürdüm."

"Ama kaçtın?"

"Isaad. Habib, benim hayatımı umursamıyorsa, belki onun hayatını umursayacağımı düşündü. Saçımı kesti, bir kutuya koydu ve gönderdi."

"Bu oldukça ilginç bir bilmeceydi," diyorum.

"Bunu bir uyarı olarak yazdım. Isaad okuyup ne olduğunu tam olarak anlayacaktı. Zahra'yı alıp gidecekti."

"Yapmadı."

"Isaad iyi bir adam. Benim hak ettiğimden daha iyi. Uyarıyı anladı, ama farklı bir yol seçti. Bir tür pusu mu? Ayrıntıları bilmiyorum. Ama planladıklarından daha erken, diğer adamlar dönmeden önce ortaya çıktı. Rafiq ona bağırmaya başladı; Isaad da hakaretlerle karşılık verdi.

"Bağlarımdan kurtulmayı başardım. Isaad ve... kocamın arkamda olacağını düşünerek koştum. Ama hayır. Ondan sonra ne olduğunu bilmiyorum."

Kekemeliğini fark ettim. Isaad ve...? Ayrıntıları anlatmasını bekledim, ama anlatmadı.

Farklı bir yaklaşım deniyorum. "Sabera, New York ve Washington, DC'de kimi arıyordun?"

Sanki soruyu anlamamış gibi başını salladı, ama bir anlığına... bakışlarında kısa bir sertleşme oldu, o kadar hızlıydı ki, hayal mi ettim diye düşündüm.

"Isaad'ı gördün. Oradaydın. Kocamın öldürüldüğü olay yerinde." Sabera dikkatini Roberta'ya çevirir. Belli ki yakın bir yerden bizi izliyormuş. Ne zamandır bizi takip ediyor acaba? Ve bizi nasıl takip ediyor? Aracı olmayan kaçak bir kadın? Tatil beldesindeki konaktan kaçtığından beri neredeymiş?

Giderek daha fazla tedirgin oluyorum. Sonunda hedefimi buldum, ama yine de... "Acı çekti mi? Söyle bana. Kocama ne yaptılar?"

"Önemli olan Isaad'ın seni korumak için öldüğü," diyor Roberta nazikçe. "O sevgisinden dolayı hayatını feda etti."

"O ve Jamil ikisi de beni korumak için öldüler. Eğer bu aşk ise, artık istemiyorum." Sabera biftrek bıçağını tekrar kaldırır ve heyecanla sallamaya başlar.

"Sabera." Dikkatini bana çeviriyorum. "Başlangıçta sana söylediklerimizi hatırlıyor musun? Isaad'la yetinmediler. Zahra'yı da kaçırmaya çalıştılar

."

Sabera gözlerini kırpıştırır.

"Bu başarısız olunca, onun yerine Aliah'ı kaçırdılar."

"Onu nereye götürmüş olabileceklerini biliyor musun?" Roberta sorar. "Seni tuttukları yer ile Isaad'ın cesedinin bulunduğu yer aynı değil. Genel bir bölge hakkında bir fikrimiz var, ama tam yeri bilmiyoruz."

Sabera başını sallar. "Zahra nerede? Kızımı istiyorum." "Zahra iyi.

Güvenli ve iyi korunan bir yerde."

"Beni götür." İnce tırtıklı bıçak yine sallanıyor.

Roberta elini uzatır ve bıçağı yavaşça indirir. "Seninle olmak Zahra için güvenli bir yer olduğuna gerçekten inanıyor musun? Olan biten her şeyi göz önüne alarak?"

Sabera'nın yüzündeki üzgün ifade yeterli bir cevap.

"Habib... Onu yok etmeme rağmen geri geldi. Daha ne yapabilirim ki

yapa

biliri "Sorun değil." Roberta, Sabera'nın koluna hafifçe vurur. "Bir planımız var."

m?" Ben de ekliyorum, "Ve iyi haber şu ki, artık bir tuzağa güvenmek zorunda değiliz."

BÖLÜM 43

Sabera yolcu koltuğunda açıkça görünür bir şekilde otururken depo bölgesine doğru yola çıkıyoruz. Genç annenin değişken ruh hali konusunda endişelerim var, ama onu geride bırakmak bir seçenek gibi gelmiyor, özellikle de bu onu yalnız ve savunmasız bırakacağı için. Onun ikinci kez ortadan kaybolmasıyla başımız yeterince dertte zaten.

Bu yüzden şimdilik Sabera'yı planımıza dahil ediyoruz ve ona Sabera rolünü veriyoruz. Bu arada Roberta, ihtiyacımız olursa kullanabileceğimiz gizli silahımız olarak arka koltukta çömelmiş durumda. Bu da beni şoför yapar.

Motorlu araç kullanmayalı o kadar uzun zaman oldu ki, gece geç saatlerde trafiği idare etmek, bilinen katilleri aktif olarak aramaktan neredeyse daha fazla sinirimi bozuyor. Ancak kırmızı ışıklarda durduğumuz kısa molalarda, Sabera Ahmadi'yi gizlice incelemeye devam ediyorum.

Ön koltukta oturan Sabera'nın yüzü, sokak lambalarının sürekli ışığıyla aydınlanıyor. Kesinlikle dövülmüş, boğazındaki morluklar daha da belirgin hale gelmiş.

Ama şimdi fark ettiğim başka ayrıntılar da var.

Öncelikle, kokusu gayet normal. Karanlık sokaklarda sarhoş olup bayılmış biri olarak, serserilerin kokusuna çok aşinayım. Temel olarak, ter, lağım ve çaresizliğin güçlü bir karışımı.

Bir başka şey de, saçları şiddetle kesilmiş ve pürüzlü olmasına rağmen yağlı veya dağınık görünmüyor.

Ve ellerini, biftik bıçağını parmaklarının arasına sıkıştırarak kucığında birleştirmiş, şüphe uyandıracak kadar temiz. Ayrıca, heyecandan titremeyen, tamamen sakin bir hale gelmişler.

Arka koltuktan Roberta sağa dönmemi fısıldıyor. Sinyal lambasını kurcalıyorum ve aydınlatmanın belirgin şekilde yetersiz olduğu bir sokağa dönüyorum. Cadde genişliğini koruyor ama artık Tucson'un ana caddelerinden daha da çukurlu ve bozuk.

Karanlığın derinliklerine doğru ilerliyoruz, binalar daha büyük ve geniş hale geliyor, ama aynı zamanda daha bakımsız. Kesinlikle doğru mahallede olduğumuzu hissediyorum.

X faktörü, diye düşünüyorum. Daha önce Dedektif Marc'a bahsettiğim şey.

Sabera, tatil köyündeki tavşan deliğinden kaçtığından beri nerede saklanıyordu, özellikle de bu delik kişisel hijyen olanakları ve ulaşım imkanları da sunuyor gibi görüldüğüne göre? Ve onun olayları anlatışını sorguladığım sürece:

Rafiq ve kuzeni, Sabera'nın kaçıışı sırasında sadece öldürülmediler. Roberta'ya göre, kafatasları neredeyse parçalanmıştı. Bana çok kişisel bir cinayet gibi geliyor. Bu, belki de Isaad'ın karısını kaçırmasından sonraki duygusal durumunu yansıtıyor olabilir mi?

Peki, o nasıl işkence gördü ve öldürüldü? Sabera, kaçarken Isaad ve — kekeme dur —'un arkasında olduğunu sandığını söyledi. Kekeme dur kim ve neden bize söylemiyor?

MI6 ajanı Lilla, Sabera'nın kıvrık saçlı, yakışıklı bir Amerikalı ile buluştuğunu gördüğünü söylemişti. Bahisçi bir tip olsaydım, kıvrık saçlı Amerikalı'nın benim dünyamda X faktörü, Sabera'nın dünyasında ise kekeme durdurucu olduğunu söylerdim. Ama yine de, neden bu gizlilik? Sabera kimi korumaya çalışıyor, çünkü anladığım kadarıyla, onun dünyasında artık çok fazla önemli insan kalmadı.

Bilmem gereken şeyleri bilmemekten hoşlanmıyorum, özellikle de boş gözlü bir sanayi alanının yanından geçerken, tek bir spot ışığı kırık pencereleri ve grafiti kaplı duvarları aydınlatırken.

Roberta daha fazla yol tarifi veriyor. Sabera'nın ilk tutulduğu yeri geçip Isaad'ın bulunduğu yere doğru ilerliyoruz, sarı bantlarla çevrili suç mahalleriyle dolu büyük bir tur. Ara sıra, gizli gizli konuşan küçük gruplar ile karşılaşıyoruz. Geceyi geçirmek için çeşitli kapı aralıklarına sıkışmış insanları saymıyorum bile.

Trafik hafif. Ara sıra arkamda farlar belirliyor, ama hiçbiri uzun süre kalmıyor.

Aklıma geliyor ki, bu yetersiz aydınlatma sadece suçluları korumakla kalmıyor, aynı zamanda onların yemi görmelerini de engelliyor.

Cep telefonumu bulana kadar pantolonumun ceplerini karıştırıyorum, sonra ekranı açıp Sabera'ya veriyorum.

"Bir şey okuyormuş gibi yap," diyorum. "Telefonu yüzüne yakın tutarak."

Şaşkın görünüyor, ama bir saniye sonra o da sorunu anlıyor ve başını sallıyor. Rotamızı tekrar gözden geçiriyorum, dış bloklardan iç sokaklara, sonra tekrar dışarıya doğru bir ızgara şeklinde ilerliyorum.

Geçiş üstüne geçiş. Dikiz aynasında farlar beliriyor, sonra tekrar kayboluyor. Üçümüz de giderek endişeleniyoruz.

Ve sonra.

Uzakta, iğne ucu kadar iki ışık belirir, ama hızla yaklaşır. Büyük bir araç. Belki gümüş ya da beyaz renktedir.

İşte bu. Hissedebiliyorum. Sabera'ya bakıp onun da aynı şeyi düşünüp düşünmediğini görmek istiyorum.

Bir zamanlar cam gibi olan bakışları artık tamamen berrak, titrek elleri ise sabit.

"X faktörü," diye

mırıldanıyorum. "O da ne?"

Boğazımı temizlerim ve daha yüksek sesle "Gösteri zamanı"

derim. Yola çıkıyoruz.

Takipçimiz yaklaşırken gaza basmak zorunda kalarak, nispeten güvenli olan ana caddeye doğru HEMEN yöneliyorum. Yoldan çıkmaya tahammülümüz yok, bu da demek oluyor ki, direksiyonu tutmayı zar zor hatırlayan bir sürücü için bile güvenli olmayan bir hıza çok çabuk ulaşıyorum.

Sonunda geniş, iyi aydınlatılmış bulvara girip, lastikler gıcırdayarak sert bir sola dönüş yaptığımızda, titreyerek berbat durumda olan benim ve bunu kesinlikle numara yapmıyorum.

Gecenin bu saatinde yolda çok fazla araba yok, ama tampon görevi görecekt kadar var. Ayrıca, şiddet içeren dürtülerimizi kontrol altında tutmak için, olası polis varlığından bahsetmeye gerek bile yok, Tucson'un trafik kameralarının sağladığı göreceli koruma da var.

Takipçimiz geri çekiliyor ve küçük bir sedanın aramıza girmesine izin veriyor. Vazgeçtiklerini, avlarını serbest bırakacaklarını mı söylemeye çalışıyorlar?

O kadar aptal değiliz.

Roberta, biz tam anlamıyla tepelere doğru ilerlerken, dolambaçlı yolu tırmanarak tesise ulaşırken talimatlar vermeye devam ediyor. Habib ve arkadaşları

bir araba geride kalıyor. Ama aramızda sadece tek bir araç olduğu için, benim tesise girdiğimi göreceklelerinden eminim.

Planlandığı gibi, Daryl devasa ferforje kapıları ardına kadar açık bırakmış. İçeri girip, ana girişin ağır İspanyol meşe çift kapısının tam karşısında duruyoruz. Onların sağlam kalınlığını ve ağır hizmet tipi kilitlerini hiç bu kadar takdir etmemiştim.

Farlar hızla geçip gidiyor. Bir yabancı, bizim planladığımızın aksine, eve gidip yatmaya hazırlanıyor.

Bir ışık, giderek büyüyor. Geçiyor, ama normalden çok daha yavaş bir hızla.

"Gidelim."

Sabera ve ben Aliah'ın arabasından atlıyoruz. Mülk, Bart'ın süslü peyzaj aydınlatmasıyla parıldıyor, palmiye ağaçlarını, dairesel fiskiyeleri ve ana evi sıcaklık ve ihtiyaçla aydınlatıyor.

Sabera'nın omuzlarına kolumu doluyorum, tüm yaraları nedeniyle çok sıkı tutmamaya dikkat ederek geniş parke taşlı yolu geçip ön portikoya doğru koşuyoruz. Kapının aşırı süslü, aşırı karmaşık bronz kilidiyle uğraşıyormuş gibi yapıyorum, beklerken...

Aracı görmüyoruz, sadece ön kapıdan geçip farları söndürdüğünde motorun düşük sesli mırıldanmasını duyuyoruz. Kendimi zorlayarak arkama dönmüyorum ve devasa kapıyı iterek Sabera'yı içeri alıyorum.

SUV, ışık havuzunun dışında durur. Bir kapının açılıp dikkatlice kapatılma sesi duyulur.

Görülmeyen ama şimdi hissedilen bir varlık, karanlıktan izliyor.

İçeri giriyorum, arkamda duyulabilir bir sesle sürgülü kilidi kapatıyorum. Balık oltaya geldi.

Şimdi gerçek macera başlıyor.

SABERA'yı gölgeli iç mekanda dikkatlice yönlendiriyorum. Oraya basma. Bekle, orayı dolaş, şimdi dümdüz ilerle. Mutfığa doğru ilerliyoruz, tavan ışıkları hala açık, ancak kısılmış durumda. Dikkat çekecek kadar aydınlık, ama açıkça reklam yapıyormuşuz gibi görünmeyecek kadar. Sabera giderek daha fazla kafası karışıyor.

"Anlamıyorum. Ne yapacağız?"

"Otur. Bekle. Yardımcılarımız önce işi halledip halletmediklerini görelim." "Yardımcılar mı?"

"Bunu bilmemeniz daha iyi olabilir. Temel olarak, 'düşmanı bize getirme' planımızın en büyük kusuru, düşman hakkında bazı önemli bilgilere sahip olmamamız. Kaç kişi? Ne kadar silahlılar? Ne kadar iyi eğitilmişler? Riskleri azaltmak için, bu mülkü ve sakinlerini en iyi şekilde kullanmaya karar verdik."

Sabera daha da şaşkın görünüyor. Hâlâ paslı bifttek bıçağını sıkıca tutuyor. Ona daha fazla güç versin.

"Bak, üç tane daha kaçırın olduğunu söyledin, değil mi?" O başını sallar.

"Geçen sefer, iki adamı tutsaklarını, yani seni gözetlemek için bıraktılar. Şansımız varsa, aynı yöntemi izleyeceklerdir. Yani bir adam bizi takip ederek nereye gittiğimizi gördü, diğer ikisi ise Aliah'ın yanında kaldı. Ama iki adamın bizi takip edip birinin geride kalmış olması da mümkün," diyorum. "Görüyorsun, bunlar tahmin edemeyeceğimiz şeyler."

Yine başını salladı. "Peki Daryl..." "Daryl mi?"

"İri yarı, aslan yürekli, kuzu ruhlu. Onu seveceksin. Zahra'nın en sevdiği kişi zaten o."

Zahra'nın adı geçince Sabera'nın yüzünde bir spazm geçiyor. Özlem, endişe, çaresizlik. Kızından ne kadar zamandır ayrı? Ve hala Zahra'nın güvende olduğuna dair sadece bizim sözümüz var. Onun üzülmelerini suçlayamam.

Konuya geri dönüyorum. "Daryl'ın düşüncesi, saldırganların sayısını tahmin edemiyorsak, en iyi seçenek onların nereye gideceğini kontrol etmektir. Bu mülkün büyüklüğü göz önüne alındığında, bu zor bir öneri. Çok fazla giriş noktası var, tahmin bile edemezsin. Yani, birçok yönden gelebilirler ve sınırlı kaynaklarımızı birçok cephede nöbet tutmaya çalışarak tüketebilirler. Bu yüzden çeşitli giriş noktalarına stratejik tuzaklar kurduk. Ve ilginç yardımcıları tuttuk. Çılgılık duyarsanız endişelenmeyin, bu iyi bir şeydir."

Sabera'nın gözleri büyüdü. "Anlamıyorum. Biri gelse bile, bunun ne faydası olacak? Habib öylece pes etmeyecek. Ve yalan söylemekten başka bir şey yapmıyor."

Omuz silkiyorum. "Özel sorgulama yöntemleri konusunda da bazı fikirlerimiz olabilir. Ayrıca, aracı, özellikle GPS varsa, bir bilgi hazinesi olabilir.

bilgi hazinesi olabilir, özellikle de GPS varsa. Ya da en kötüsü olursa, seni takas olarak sunarız."

Gözlerini kırpttırır.

"Bunu gerçekten yapacağımızı söylemiyorum," diye ekliyorum aceleyle. "Ama Habib'e, Aliah'ı seninle takas etmek için aracı olduğunu öylersek, oyuncular ortaya çıkabilir. Ne kadar çok ortaya çıkarlarsa, onları ve dolayısıyla Aliah'ı bulma şansımız o kadar artar."

"Biz mi? Sen, Roberta, bu Daryl denen kişi mi?"

"Genni'yi de unutma. Zahra onu da seviyor. 1,93 metre boyunda." Sabera genel bir şaşkınlıkla başını salllar.

"Bize güvenmek zorundasın," diyorum yumuşak bir sesle. "Senin, kızının ve Aliah'ın için buradayız. Bundan sonra ne olursa olsun, amacımız seni kurtarmak."

Bir an sürer; sonra sessizce başını salllar. Beklenebileceği kadar ikna olduğunu görünce, dikkatimi başka konulara eviririm.

Mutfak adasının karşi tarafına otururum, böylece öne eğilip ona doğrudan bakabilirim. "Rafiq ve kuzeni sadece öldürölmedi, kafatasları paramparça edildi. Dedektifler hala parçaları topluyorlar."

Kadın irkilir.

"Isaad gerçekten böyle bir şey yapabilir mi?" "Katıktan sonra ne olduğunu bilmiyorum."

"Rafiq'in öldüğünü biliyordun. Kendin söyledin."

"Haberlerde duydum. İki ceset, bulundukları yer. Onlar olduğunu biliyordum."

Onu incelemeye devam ediyorum. "ok temizsin."

Gözlerini kırpttırdı, tek kelime etmedi. Ama yüzünden, bir hata yapmış olabileceğini ve şimdi çılgınca bir açıklama bulmaya çalıştığını anlayabiliyordum.

"Son iki gündür nerede kaldın? Eski işverenlerinin yanında değil; polis tatil köyünü gözetliyor."

"Tüm otellerde boş odalar var," diye mırıldlanır. "Bir tane bulmak o kadar da zor değil." "Evet, zor. Rezervasyonlarla ilgili içeriden bilgi, odaya erişim anahtarı olmadan

anahtarına erişim olmadan."

"Bir arkadaşım var..."

"Hayır, yok. Senin tek bir değerli arkadaşın var, Aliah, ve o da senin sayende şu anda katillerin elinde."

Bir kez daha irkildi.

Son darbeyi vuruyorum: "Jamil ne düşünürdü?"

Kafasını kaldırır. Yüzündeki çaresiz ifade, neredeyse beni suçlu hissettirecek kadar güçlüdür. Ama yine de, özellikle yardım etmeye çalıştığım bir kadın tarafından yalan söylenmesinden bıktım.

Muhtemelen dürüst bir şey söylemek için ağzını açtığı anda, bir erkeğin çılgılığı açık interkomlardan yankılanır, hemen ardından bir dizi küfür gelir, sonra da sanki biri duvara tekrar tekrar çarpmış gibi boğuk bir gürültü ve çarpma sesi duyulur.

"Tamam. Birinci davetsiz misafir, hafifçe aralık kalmış tek pencereyi keşfetti ve bunu fırsat bilerek misafir yatak odasının banyosuna girdi. Orada kapalı bir bağlantı kapısı ile karşılaştı. Ne yazık ki onun için, bu kapıyı açtı."

Daha fazla küfür, bir şeyin ya da birinin düşmesinin daha yüksek sesi. Hmm, bu düşündüğümüzden daha iyi sonuç verebilir.

"Ne... ona ne oluyor?"

"Kapının diğer tarafında: ısı lambası ve çok büyük ve sinirli bir Birmanya pitonu."

Kesinlikle koşan ayak sesleri. Yılanlardan korkan tek kişi ben olmadığım için mutluyum. Yine de bu görevi başardım. Titreyerek, hiperventilasyona girmeye çalışmadan, cesurca kaynak eldivenlerini giydim ve onları kullanarak uyuyan Marge'ı bir yastık kılıfına soktum. Marge rahatsız edilmekten hoşlanmamıştı, bu da ağır, kıvranan bir yükte sonuçlandı.

Ama ısı lambasını sevdi ve misafir banyosunun kapısının dışında stratejik bir konuma yerleşti. Yastık kılıfından dışarı kayd (kusmamayı başardım) ve internette okuduğum gibi, sağlanan ısının olduğu yerde uykuya devam etmek için büyük bir yığın halinde kıvrıldı. Tabii ki, biri kapıyı kırarak ikinci kez rahatsız edene kadar. Araştırmalarım göre, yılanlar bundan gerçekten hoşlanmazlar ve boğucu yılanlar kışkırtıldıklarında oldukça hızlı hareket edebilirler.

Marge'ı hallettikten sonra, yavru pitonlar çocuk oyuncağıydı. Küçük bir kutuya konuldular ve Daryl bu kutuyu misafir yatak odasının dışındaki koridorda yüksek bir yere astı. Bu aşamada, davetsiz misafirimizin iki seçeneği var. Sağa dönüp evin içine doğru ilerleyerek özel kanada gitmek ya da sola dönüp tonozlu mermer fuayeye, yüksek tavanlı oturma odasına ve ardından mutfığa ulaşmak. Yine, büyük bir alan, her yeri izlemek imkansız.

Daryl şu anda sağda, Bart'ın yatak odasında saklanıyor. Bu odanın havuz alanına açılan geri çekilebilir cam duvarı var. Mimari dergilerde harika görünebilir, ancak ev istilasına karşı koymak söz konusu olduğunda büyük bir zayıflık noktasıdır. Gerçek bir kişinin orada durmasından başka seçenek yok.

Bu da bizi bebek pitonlara getiriyor.

Amacımız: davetsiz misafirleri içeri çekip, Sabera ve benim beklediğimiz tek bir yere yönlendirmek ve kısa süre sonra çevreyi taramaktan sorumlu olan Roberta'nın da bize katılması. Bu noktada, Daryl arkadan içeri dalarak, kaçırma girişiminde bulunan kişiyi pusuya düşürmemizi ve kendi sorgulamamızı yapmamızı sağlayacak.

Şimdi, interkomdan "Ah, ah, ah, ahhhh!" gibi bir dizi kısa çığlık geliyor. Sanki biri sıcak patatesle jonglörlük yapıyor gibi.

Sabera yine bana bakıyor.

"Bebek pitonlar," diye fısıldıyorum ona. "Bir düzine piton, izinsiz giren kişinin kafasına yağdı. Pek hoşuna gitmemiş gibi görünüyor. Bu mükemmel. Çünkü şimdi ters yönde geri çekilip mutfaka doğru gidecek."

"Biz mutfakta değil miyiz?"

"Evet. Şu anda ikimiz de yemiz. Bundan bahsetmemiş miydim? Ama sorun değil. Yatak odası kanadı devre dışı kaldığında, Daryl görev yerinden ayrılıp arkadan ilerleyebilir, Roberta ise sürüngen kanadından girebilir ve böylece mükemmel bir kısıacı manevrası oluşturulur. Sadece biraz daha zaman kazanmamız gerekiyor..."

Sinsice yaklaşan kişi kesinlikle bizim yönümüze doğru ilerliyor, çünkü interkom sistemine ihtiyaç duymadan onun sonraki sözlerini duyabiliyorum.

Sesi, yüksek ve tehditkar bir şekilde, tonozlu oturma odasından mutfaka kadar ulaşıyor:

"Amerikalı, kuzenimi kaçırdığını biliyorum. Öyleyse, onun için geldiğimi anlamalısın. Onu hemen teslim et, seni öldürmeyeceğime söz veriyorum."

"Habib," diye fısıldadı Sabera, gözleri korkuyla büyüdü.

Adayı geçip elini sıkıca tutuyorum. "Biraz daha zaman, biraz daha zaman," diye onu sakinleştiriyorum.

Sonra, fısıldayarak: "Tamam, Petunia. Sıra sende."

BÖLÜM 44

OTURMA ODASINA AÇILAN AÇIKLARA YAKLAŞIYORUM. Kendimi tutamıyorum. Tüm tuzaklarımız arasında bu beni en çok endişelendiren. Marge kadar büyük bir yılan, çoğu insan atlayıp olabildiğince hızlı kaçacaktır. Bebekler kadar küçük pitonlar, fırlayıp diğer yöne dans ederler. Görev sırasında hiçbir sürüngen zarar görmez. Ama Petunia, eğer yapabileceği şeyi yaparsa...

İlk tuzak teli takıldığı anda sesini duyuyoruz. Ardından, her dilde kesinlikle bir küfür olan bir ses geliyor.

Sonra koku gelir. Topraksı ve posalı, üst notalarında muz ve portakal kokusu.

İkinci tuzak teli. "Fu..."

Bir kova dolusu taze elma kabuğu, Habib'in başının ve omuzlarının üzerine dökülen ürün büfesine katılır. İguanalar çok gelişmiş bir koku alma duyusuna sahiptir ve çoğu meyve ve sebze dahil olmak üzere yiyecek kokusuna çekilirler.

Petunia, bu gece yarısı atıştırmağını aramak için karo zeminde koştururken, beklendiği gibi tıklar tıklar sesler duyulur.

Düşük, boğuk bir korku çığlığı odada yankılanır, ardından keskin bir "Bırak, bırak, bırak" sesiyle küfürler, küfürler, küfürler gelir. "Bırak!"

Petunia'ya, dişlerini geçirdiği ayak bileğini, bacağına veya elini bırakması için yalvarırken, aynı zamanda Daryl'in ortaya çıkması için dua ediyorum. Ya da Roberta. Neden gecikiyorlar?

Sonra, canlı ete çarpan etin sert sesi, arka arkaya üç kez.

Sanki biri sağlam yapılı bir iguanayı tekmelemeye veya yumruklamaya çalışıyormuş gibi. Şimdi Habib'i kendim öldürmek istiyorum.

Tak tak, şış şış. Petunia, umarım ağzında değerli bir meyve ya da muhtemelen bir insan parmağıyla aceleyle geri çekiliyor. Ben parmağı seçiyorum. Ya da testisi.

Hızla geri çekiliyorum. İşte bu.

Adanın etrafından dolaşıp Sabera'nın arkama geçmesini sağlıyorum, ikimiz de destek için granit tezgaha yaslanıyoruz.

Daryl ve Roberta'nın ortaya çıkmasını umarak. Ve sonra...

Habib mutfağa yarı sendeleyerek girer, omuzları portakal kabuklarıyla kaplıdır, ayakkabılarında muz kabuğu vardır. Sol elinden kan damlamaktadır ve gözlerinde çılgın bir bakış vardır.

Ama bu, bizim önümüzde sendeleyerek durduğunda zaferle gülümsemesini engellemiyor.

Ve gecenin ilk hoş olmayan sürpriziyle karşılaşırız. Habib yalnız gelmemiştir.

Arkasından, bağlanmış ve ağzı tıkanmış, tamamen dehşete kapılmış görünen Aliah'ı sürüklemiştir.

Şimdi onu önüne çekiyor, sonra tek bir akıcı hareketle, boğazına kötü görümlü kavisli bir hançer saplıyor. Uzun ve ince, keskin kenarlı bu, atılmış bir bifttek bıçağı değil. Bu gerçek bir bıçak.

Aliah, ağzındaki bezin arkasından daha boğuk sesler çıkarıyor. Gözleri bizimkilere dikilmiş, ilk başta hissettiği korku yerini öfkeye bırakmaya başlıyor. *Kaçın*, bunu yüzünden okuyabiliyorum. Ya da belki de *o piçi öldürün*.

Ama Habib keskin silahı onun cildine bastırıp nazikçe parlak kırmızı bir çizgi çizdiğinde, biz hareketsiz duruyoruz.

Tehdidi yeterince açık. En ufak bir hareketinde, Aliah ölür. Bu da Sabera ve beni olduğumuz yerde donup kalır, tam da Daryl kapıda belirir, ama hemen geri çekilir.

Bir dakika boyunca sessizce durduk, yaklaşan felaketin mükemmel bir tablosu gibi. Sonunda Habib sertçe güldü. "Tamam, kuzen, işte bu. Anahtar.

Her şeyi yazacaksın, yoksa arkadaşını kanlı parçalara ayırmaya başlayacağım."

Hadi, zihnimde Roberta'nın ortaya çıkmasını diliyorum, ya da belki de son çare planım olan Hail Mary'yi.

Ama hiçbir şey olmadı.

Kumar

oynadık.

Kaybettik.

Ve şimdi bunun sonuçlarıyla yüzleşiyoruz.

"Ben... KAĞIT LAZIM," diye sonunda Sabera konuşur. "Büyük bir kağıt. Haritayı çizmek için."

Harita hakkında hiçbir bilgim yok, sadece sihirli kareler var, ama geciktirme taktiklerini duyduğumda tanırım.

Onun yanından ayrılıp adanın etrafını dolaşarak mutfak çekmecelerini karıştırmaya başlıyorum, kalem ve kağıt arıyormuş gibi yapıyorum. Açıkçası, Genni'nin sanat malzemelerini nerede sakladığını hiç bilmiyorum. Çoğunlukla işe yarar bir şey bulmayı umuyorum, ama o kadar telaşlıyım ki, bunun ne olabileceğini bile kestiremiyorum.

"Depoda ne oldu?" diye soruyorum, Habib'in konuşmaya devam etmesini sağlamak için. Onun dikkatini dağıtmak için. Belki Daryl'ın saldırması için bir fırsat yaratabilirim. Şu anda, Aliah'ın boğazını kesmeden Habib'e pusu kurması imkansız. "Yani, iki takım arkadaşın bir matematik profesörü tarafından parçalanarak öldürüldü? Karısı kaçarken? Senin açısından pek de iyi bir durum değil."

"Ben orada değildim! Rafiq ve Ahmad'ı sorumlu bırakmıştık. Hatalarının bedelini ödediler."

Sözlerini söyleme şekli...

Durup ona baktım. "Isaad onları öldürmedi mi?"

"Isaad onlara bir iki yumruk attı. Öte yandan, benim yurttaşlarım, başarısızlıklarıyla yüzleşince..." Habib omuz silkiyor. "Rafiq ve Ahmad Hazara'lardı. Sonunun kötü olacağını bilmeleri gerekirdi."

Habib'in bu konuyu bu kadar rahat bir şekilde anlatması beni biraz rahatsız etti. Etnik temizlikte sıradan bir gün daha. Yeni bir çekmece açtım ve her boyutta çırpma teli buldum. Silahlı çatışmaya bıçakla gitmemek gerektiğini biliyorum, peki bıçaklı çatışmaya çırpma teliyle gitmek? Başım çok ağrıyor. Şiddetli bir beyin sarsıntısından bu hale geldim. Sonunda bayılabilirim.

Ama bayılamam.

"Isaad çok yavaştı. Onu birkaç blok ötede yakaladık." Yine umursamaz bir omuz silkme. "Adamın cesaretini takdir ediyorum. Ne yaparsak yapalım... senin sırlarını açıklamadı, Sabera. Onun için üzüldüm. Ben de yaşadığımdan biliyorum, ona hiç de iyi davranmadılar."

Sesinde bir keskinlik var. Sabera'ya göre, Taliban Habib'i önce işkence etmiş, sonra da kendi canını kurtarmak için Sabera'yı satmış. Şimdi ise ölüm işine alışmış gibi görünüyor. Ya da belki de şiddete alışmış.

"Böyle insanlara yardım mı edersin, Habib?" diye sorar Sabera sertçe. "Onlar ülkemizi mahvettiler. Ailemizi öldürdüler."

"Babamın bir planı vardı! Sen ona ihanet ettin. Onun kanı senin ellerinde."

"Ve şimdi de kocamın kanı senin ellerinde. Ödettik mi? Daha kaç kişinin hayatını mahvetmen gerekiyor? Sonunda seni de öldüreceklerini biliyorsun, tıpkı Rafiq'i öldürdükleri gibi."

"Sevgili kuzenim, artık biliyorsundur ki ben o kadar kolay ölmem." "Senin ciğerlerinden son nefesini sıkarak çıkardım!" diye bağırdı Sabera.

"Son gördüğüm şey, üzerimde beliren senin orospu suratın oldu. Sonra, hastane odasının parlak ışığı. Tanrı'nın iradesini sorgulamak bana düşmez."

Sabera, hayal kırıklığından çılgılık atmak ister gibi görünüyor. Aceleyle dördüncü çekmeceyi açıyorum. Rendeler. Yine, her boyutta. Genni bu mutfakta ne yapıyor acaba?

"Elimdeki bilgi hiçbir değeri yok. Bunu daha önce de açıklamıştım. Bir bütünün iki yarısı. Annemin bunu tüm çocukluğumuz boyunca söylediğini duydun. Farshid olmadan, ben sadece bir parçayı biliyorum. Bu kadar işe yaramaz sonuçları yurttaşlarına teslim edersen, kaderin Rafiq'inkinden bile daha kötü olacak."

"Madenler umurumda değil," diye dişlerini sıkarak söylüyor Habib. "Altını istiyorum. Babamdan ve arkadaşlarından çaldığın altınları. Nerede olduğunu bildiğini biliyorum, onu taşıyan sensin."

"Nasıl istersen. Haritayı çizeceğim. Sen teslim edeceksin. Sonra öleceksin." Sabera da umursamazca omuz silkiyor.

"Belki de annenin kitabından bir sayfa alıp bilginin yarısını kendime saklarım," diye karşılık verir Habib. "Beni de yanlarında götürmek zorunda kalacaklar."

"Muhtemelen bunun için sana işkence edecekler. Hâlâ kendini çok zeki sanıyorsun. Hayır." Sabera elini küçümseyerek salladı. "Her zamanki gibi aptalsın kuzen."

Habib keskin bir nefes alır.

Bir an durup şaşkınlıkla bakarım. Ne yapıyor bu, cinai bir manyakla kavga mı ediyor? Sonra anlarım. Cinai manyakın dikkatini dağıtıyor, onu çocukluklarındaki ödeşme döngüsüne geri çekiyor.

Şu anda bile Habib sağ eliyle ona işaret ediyor, bıçağı bir anlığına Aliah'ın boğazından çekip Sabera'ya doğrultuyor.

Daryl ikinci bir davete gerek duymaz. Bir kükreyle ileri atılır, Habib'i omzundan sertçe yakalar ve onu döndürür. Habib kendini toparlayacak bir saniye bile bulamadan, Daryl her iki kolunu da adamın gövdesine sıkıca sarar ve Habib'in kollarını sıkıca tutarak yerinde sabitler.

Aliah geriye doğru sendeledi. Onu dirseğinden yakaladım ve mutfak adasının arkasına çektim. Çekmecelerden birinde mutfak makası vardı. Onu aldım ve Habib nefes almaya çalışırken hızla Aliah'ın bağlarını kestim.

Başını geriye doğru vurarak Daryl'in yüzüne çarptı. İri adamın burnu kanadı, ama sadece homurdandı ve sıkmaya devam etti.

Habib kıvrılmaya ve tekmelemeye çalışarak kurtulmaya çalışır. Yanında duran eli, keskin bıçakla Daryl'in bacağına saplanır, ancak hareketleri çok kısıtlı olduğu için gerçek bir hasar veremez.

Sabera öne doğru ilerlemiştir. Yüzünde en yoğun bakışla, çırpınan kuzenine bakmaktadır.

"Bu Isaad için," diyor açıkça, sonra biftek bıçağını Habib'in yan tarafına dört kez arka arkaya hızlıca saplıyor, hapishanedeki bıçaklı saldırılar kadar hızlı ve ölümcül.

Habib ona gözleri fal taşı gibi bakıyor. Vücudu gevşiyor. Bir şey mırıldanıyor, o kadar alçak sesle ki anlayamıyorum. Bu bir af dileme olamaz, çünkü Sabera yanıt olarak yüzüne tükürüyor.

Ve sonra...

Daryl adamın cesedini yavaşça mutfak zeminine indirir. Hepimiz nefes nefeseyiz, açıkça şok olmuş durumdayız.

Bu kadar mı? Başardık mı? Aliah'ı aldık, Sabera'yı aldık, şimdi Zahra'yı alabiliriz ve...

"Üzgünüm," diye mırıldanır Daryl. "Havuz evinin yakınında bir hareket gördüm sandım, gidip bakmaya gittim." Sonra kaşlarını çatarak: "Roberta nerede?"

Ona bakıyorum ve bir saniye sonra, bu akşamki ikinci talihsiz sürprizimizi fark ediyorum. Aliah'ın başka bir yerde tutulduğunu sanıyorduk. Ama Aliah burada. Bu da diğer iki kaçırmanın geride kalmasına gerek olmadığı anlamına geliyor. Onlar da burada, arazinin bir yerinde olmalılar.

Roberta, ortaya çıkmadan önce bunu çabucak örtbas edecekti. Ama ortaya çıkmadı. Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Daryl'ı uyarmak için ağzımı açıyorum...

Cam sürgüler patladı. Bir başka pompalı tüfek atışı. İkinci patlama, bu sefer başımızdaki avizeyi havaya uçurdu.

Tavan çakıl taşı büyüklüğünde parçalar yağarken kollarımı başımın üzerine kaldırıyorum. Aliah yanımda yere yığılıyor. Adanın diğer tarafından bir çığlık geliyor — Sabera.

Daryl'e bakıyorum, mutfak zemininde baygın yatıyor. Her yer kan içinde.

Aklımda tek bir düşünce var: Habib'in bıçağı. Kendimi korumak için onu alabilirsem...

Sonra koyu sakallı bir adam belirir ve adanın ucundan bana sinsi sinsi bakarken Daryl'ı görmemi engeller.

Habib'in kavisli hançerini kaldırır. Gülümser.

Onun kara bakışlarında, bir düzine farklı türde cehennem görüyorum.

Ve her birini yaşatmanın keyifli beklentisini.

BÖLÜM 45

ALIAH INLIYOR. Onun hareketini hissediyorum, kendini kollarının üzerine kaldırmaya çalışırken vücudundan cam parçalarının döküldüğünü duyuyorum.

Ancak en büyük gürültü adanın diğer tarafından geliyor. Sabera'yı göremiyorum, sadece keskin nefesini duyuyorum, ardından düşük bir inilti ve sonra da bir dizi boğazdan çıkan küfürler geliyor.

Yanımda Aliah hareketsiz duruyor, dikkatle dinliyor.

Sapık işgalcimiz geri çekildi. İlgisizliği karşısında minnettar mı olmalıyım, yoksa kırgın mı?

Sabera anahtar. Onun için geldiler; onu istiyorlar. Tezgahın diğer tarafında, patlamış sürgülere en yakın yerde duran Sabera, ilk atışın gücüyle temperli camın çakıl taşlarına dönüşmesiyle vurulmuş olmalı. Ancak ikinci atış yüksekte gitti, bu da onu hala canlı istediklerini mi gösteriyor? Aksi takdirde kolay bir hedef olurdu. Tıpkı Daryl gibi.

Onu duyabiliyorum. Saldırganlardan biri onu ayağa kaldırırken, küçük çığlıklar ve şiddetli tıslamalar karışımı bir ses duyuluyor. Yaralanmış olmalı, ama hala mücadele ettiği açık.

Bu beni sinirlendiriyor. Bu isyancılar nasıl buraya, bu eve, bu şehre, bu ülkeye gelmeye cüret ederler? Umurumda değil. Onlar kötü, iğrenç adamlar, bütün ülkeleri yok ediyorlar, nesiller boyu kadınları ve çocukları boyun eğdiriyorlar. Öfkem, beni ayağa kaldırmaya yetecek kadar adrenalin sağlıyor.

Hemen pişman oldum.

Daryl. Solumda. Yüzü kıpkırmızı, gövdesi cam ve saçma parçalarıyla dolu bir iğne yastığı gibi. Çok fazla kan var, vücudunun etrafında büyüyen bir kan gölü. Bu manzaraya dayanamıyorum.

Ve Roberta, hala kayıp. Roberta'ya ne yaptılar?

Bakışlarım Sabera'ya takılıyor, kolları arkada bükülmüş, adamlardan biri bıçağı kulağının etrafından yanağına, boynuna doğru kaydırıyor, sevgilinin dokunuşunu iğrenç bir şekilde taklit ediyor.

Titriyor. Açıkça korkmuş. Yine de yüzündeki ifade... Onu ilk kez yakaladıklarında pes etmemişti. Şimdi de pes etmeye niyeti yok.

Bu bana bir ipucu vermeliydim, çünkü bir saniye sonra, ilk sırttan sakallı adam öne çıkıp beni adanın ucuna sürükledi ve kendi acımasız hançerini boğazıma dayadı.

Dizlerim titriyor. Beni tekrar ayağa kaldırıyor. Cesur davranmaya çalışıyorum, ama çoğunlukla bedenimden çıkmış gibi hissediyorum:

Sevgili Ölüm, seni çok uzun zamandır arıyordum. Artık bunu halletmenin zamanı geldi.

Sabera hareketsiz kalır. Başka biri bedelini ödeyecekse, stoik olmak daha zordur.

Ona sorun olmadığını söylemek istiyorum. Yıllardır bir kurşundan kaçıyorum. Eninde sonunda beni bulacaktı. Benim için o kurşunu yiyen Paul'un anıları ya da Wyoming'deki sahneler ya da Boston'daki bir polis memurunun anıları aklımda canlanacaktı. Bitmemiş işlerim bir depoyu dolduracak kadar çok.

Ama çoğunlukla Seattle'ı düşünüyorum, kendimi güvende hissettiğim, görüldüğümü ve duyulduğumu hissettiğim kısa bir ara dönemi. Şimdi anlıyorum ki bu bir armağandı. Neden bu tür şeyleri hep çok geç fark ediyoruz?

Benim için ağlayacak mı?

Umarım ağlamaz. Zaten yeterince baş belası oldum.

Önümde, Sabera'nın ifadesi sertleşir. Bu durumu anlamak için dahi olmama gerek yok. Ölümümüzle sonuçlanmayacak hiçbir şey yapamayız. Sadece ne kadar yavaş ya da ne kadar hızlı olacağı sorusu var.

Bakışlarında hafif bir özür var. Onu da anlıyorum. Onun eylemlerinin başkalarına zarar verme niyeti yoktu. Hayatıma hoş geldin.

Bakışlarımı karnına indiriyorum, umarım mesajı alır. O hala iki kişi için savaşıyor, ben ise sadece benim.

Yanağımı kesen ilk jilet kesiti o kadar sert ve beklenmedik ki, çığlık atıyorum. İkincisi, aynı kesik, beni yakalayan kişinin inanılmaz güçlü tutuşuna karşı kıvranıp debelenmeme neden oluyor.

Çığlık atıyorum, kendimi tutamıyorum. Ama bu acıdan çok öfkeden gelen bir çığlık. Orosu çocuğu. Onu ele geçirdiğimde...

Sonra bıçak boğazımı ısırtıyor, oyuyor, kesiyor, ama artık umurumda değil.

Bende bir sorun var. Bunu hep biliyordum. Diğerleri korkup, yaralarını yalayıp, yatıştırmaya çalışırken...

Bu pislik bana ne kadar acı ektirirse, onu o kadar çok öldürmek istiyorum.

Omzuma yeni bir delik açmak için harekete geçtiğinde, başımı olabildiğince sertçe geriye doğru savuruyorum ve burnuna vuruyorum. Aliah ayağa kalkıyor ve ona arka arkaya bir, iki, üç nesne fırlatıyor. ırpıcılar. Ya da belki rende, tam olarak belli değil.

O, bir anlığına öfkelenerek sendelerken, ortağı ona benim anlamadığım bir dilde bağırır, ama eminim ki "lanet kadını kontrol altına al" anlamına geliyor. Buna karşılık, Aliah, Sabera'nın kaçırana bir süzgeçle vururken, Sabera benim kesinlikle anladığım uzun bir küfür dizisi söylemeye başlar.

Tak tak tak. Şış şış. Son bir hamle.

Ayağımı saldırganın tabanına vuruyorum. Sonra, o refleks olarak ayağını çekince, dirseğimi karnına geçiriyorum. O ikiye katlanıyor ve bıçağı boynumdan ve gövdemden aşağı doğru sürüklüyor. Görevime o kadar odaklanmışım ki, farkına bile varmıyorum.

Onun tutuşundan kurtulup onu yere itiyorum ve bunu yaparken yüzüne bir muz kabuğı atıyorum.

Petunia, Tanrı onu korusun...

Şimdi ıgıllıklar gerçek. Olması gerektiğı gibi.

O orospu çocuğı iguanamı bıçaklamaya cesaret ediyor. Onun bileğine ayağımı üç kez vuruyorum. Sonra Petunia onun burnuna ikinci bir ısırık atarken, ben de onun hissiz parmaklarından bıçağı kapıyorum.

Sabera ve onu kaçırın adama doğru dönmüşüm. Ben insan değilim. Ben gerçek değilim. Kan yanaklarımdan, boynumdan, omuzlarımdan akıyor. Elimdeki silahın ucu şeytani bir şekilde kıvrılmış ve onu önümdeki iğrenç, berbat pisliğinin içine saplamak istiyorum. Sabera'ya işkence eden. Isaad'ı öldüren. Aliah'ı kaçırın.

Bu kan dökme arzusu mu? Çünkü kulaklarımda sadece bir uğultu hissediyorum.

Yalnız başına duran erkek, Sabera'nın kısa kesilmiş saçlarını eliyle kavrayarak başını yukarı doğru çekiyor ve boğazını ortaya çıkarıyor. Buraya girerken kullandığı av tüfeğı, gövdesine bağlı bir kayıştan sarkıyor, ama bunun için çok yakın mesafedeyiz.

Ele geçirilmiş bir kadın gibi ilerliyorum.

Bana öfkeyle bakar, kendi bıçağını Sabera'nın boğazına saplar.

Sabera'nın yüzünde açıkça görebiliyorum. Yap şunu. Onu öldürsen bile vur. Önemli değil, yeter ki o ölsün.

Aliah, adanın diğerk tarafından ilerliyor. Sonuçta klasik kıskacı hareketi.

Adam düşük sesle bir şeyler mırıldanıyor. Ne Sabera ne de Aliah onun söylediklerinden etkilenmiş görünmüyor, ben de önemsemiyorum.

Bir adım geri atar, Sabera'yı da yanında sürükler.

Tek istediğim acı vermek, sakatlamak, öldürmek. Bu bıçağı adamın göğsüne derinlemesine saplamak istiyorum. Ellerimde onun sıcak ve kırmızı kanını hissetmek istiyorum. Ölümcül nefesinin hırıltısını duymak istiyorum.

Bu düşünceler nereden geliyor? Ben kim oldum?

Ama tek hayal edebildiğim, acı dolu odam, kolektif ruhumu dolaşan düzinelerce hayalet, yabancılar tarafından ihanete uğrayan, sevdikleri tarafından öldürülenler. Her biri kendi başına masum. Ve yine de...

Sabera, bilmediğim kelimeler mırıldanıyor. Aliah, onların dilinde çılgılık atıyor.

Ben, ilerliyorum, ilerliyorum, ilerliyorum. Onu öldürebilirim. Yapabileceğimi biliyorum.

Önce Sabera'nın boğazını kesecek, ama yine de...

Bir adım daha, bir adım daha.

Ben akıl sağlığım yerinde değil. Bir daha asla akıl sağlığım yerine gelmeyeceğinden eminim. Sabera'nın bakışları benimkilere saplanırken:

"Yap şunu!" diye emrediyor.

Ve sonra, zaferin coşkusuyla ileri atılırken — "Dur!"

Sadece yukarı bakacak vaktim var. Tek telefon görüşmem, tüm yedek planlarımızın yedek planı olan Yüzbaşı Kurtz karanlıktan ortaya çıkıyor ve hedefimin kafasına sopayla vuruyor.

Tamamen korkutucu, kesinlikle kötü Taliban askeri yere yığılır, Sabera ise tam zamanında kendini kurtarır.

Kendimi tutamıyorum. Yeni bulduğum silahı Kurtz'a doğru saplıyorum.

"Ne boktan bir süvari oldun sen. Daha yakın olamaz mıydın?"

Tam da ikinci adamın ona katılacağı anda. Aynı yüz yapısı ama kıvrırcık kahverengi saçlı. X faktörü/kekeme adam. Biliyordum! Zafer kazanmış gibi hissetmek istiyorum. Ama dünya kenarlarından grileşmeye başlıyor.

Bıçağımın yere düştüğünü hissediyorum. Sonra dizlerimin üzerine çöküyorum ve Daryl'in kanla kaplı bedenini yakından görüyorum.

Artık ağlamıyorum.

Sadece kollarımı dizlerime doluyorum ve bunların hiçbirinin gerçek olmaması için
Ger dua ediyorum.
ek.

Ta ki yeni bir ses sessizliği bozana kadar.

"Vay vay vay. Bu partiyi başlatmak da size kalmış, Amerikalılar.
bırakın."

Lilla No Last Name parçalanmış sürgülü kapılardan içeri girer.
Petunia, akıllıca, hızla uzaklaşır.

BÖLÜM 46

ROBERTA, kırık sürgülü kapılardan geçerek, çakıl taşları gibi kırılan camları ezerek ilerlerken, İngiliz casus şefinin arkasında bir hareketlilik olur. Saçları dağınıktır. Şakağında kan vardır ve bileklerinde kelepçe izleri vardır.

Roberta'yı, muhtemelen çevreyi tararken isyancılar tarafından pusuya düşürülüp bağlandıktan sonra kurtaran Lilla'ya hızlıca teşekkür eder. İronik olarak, o bizim geri kalanımızdan daha iyi durumda görünüyor. Bu, bakışları Daryl'ın hareketsiz bedenine düştüğünde hemen doğrulanır.

Roberta, bir çığlık atarak onun yanına atlar. "Daryl, ne yaptın sen, seni aptal!"

"Bana bırak, ben doktorum." Kıvrıkcık saçlı adam, emekli ordu yüzbaşısının kardeşi dışında başka biri olamayacak kadar Kurtz'a benziyor. Daryl'e doğru ilerlerken bana hızlıca bir bakış atıyor.

"Yaralanmışsın..."

"İyi olacağım."

"Sabera," diye bağırır, Daryl'in başının yanında diz çökmüş halde. "İlk yardım çantası. Havlu, dezenfektan, gazlı bez. Bulabildiğin her şeyi getir."

Sabera mutfığa doğru dönüyor, yüzünde küçük kesikler ve parlak cam parçalarıyla öfkeli bir ifade var. Aliah da hareket halinde, az önce benim yaptığım gibi dolapları ve çekmeceleri karıştırıyor.

Bu sırada Kurtz, iki saldırganın bileklerini ve ayak bileklerini ustaca bağladıktan sonra onları mutfak masasının yanına oturur pozisyona getirdi. Bana saldıran adamın yüzünün alt kısmı kanla kaplıydı. Kan o kadar çoktu ki, burnunun hala yerinde olup olmadığını veya ne kadarının kaldığını belirlemek imkansızdı. Adam bana yeni bir nefretle bakarken, ben de kendi burnumu nazikçe okşayarak gösteriş yaptım.

Lilla, Habib'in cesedine doğru yürür, çömelir ve kanla kaplı karnını inceler.

"Senin işin mi?"

Başımı Sabera'nın yönüne doğru sallıyorum. "Aferin."

"Sabera," doktor yine bağırır.

Sabera, havlu, keskin bir bıçak ve bir viski şişesi ile koşarak gelir. Eşyalarını bırakır ve doktorun bir sonraki talimatını bekler.

Bunu daha önce de yapmışlar, belli ki. Birçok kez. "Onu tanıyorsun," bariz olanı söylüyorum.

"İlk mülteci kampında Dr. Richard'ın kliniğinde gönüllü olarak çalışmıştım."

"Dr. Richard. Elbette. Dr. Richard, şu anda New York'ta bir hastanede çalışıyor musunuz?"

"Evet." Elleri Daryl'in vücudunun her yerinde dans ediyor, hayati organlarını kontrol ediyor, yaralarını inceliyor. Roberta şok halinde görünüyor, Daryl'in başı kucağında, doktor eğilip Daryl'in ceketini yırtıyor, sonra Sabera'dan bıçağı alıyor ve gömleğinin önünü kesiyor, düğmeleri koparıyor.

"Sandy," kardeşi emrediyor. "Buraya gel."

"Hasar çok fazla, ama asıl sorun şu: sol alt tarafta delici bir yara var. Görünen saçmaları çıkaracağım. Sabera, sen pansuman yap. Sonra Sandy, sen baskı uygulayacaksın. Mümkün olduğunca çok. Hazır. Bir, iki, üç."

Şaşırtıcı bir uyum içinde hareket ederler.

Daryl bir kez inler ama neyse ki bilinci yerine gelmez. Dr. Richard başının yanına yaklaşır, iri adamın boynunu inceler, başının arkasını yoklar.

Roberta'ya bakar, yüzü onunkinden sadece birkaç santim uzaktadır.

"Senin...?"

"Arkadaşım."

"İyi haber. Arkadaşın, kafasını sert karo zemine çarptığı için çok şiddetli bir baş ağrısı çekecek. Ve kesinlikle bir cerrahın müdahalesine ihtiyaç duyacak. Ama çoğu şey görüldüğünden daha kötü. Biraz dinlenip bol sıvı alırsa iyileşmesi gerekir."

Roberta hıçkırığını bastırır, burnunu çeker. "Tamam."

Dr. Richard dikkatini bana çevirir. Ben başımı sallarım. Sonra Sabera'ya döner. "Yüzün..."

"Ben hallederim," diye araya girer Lilla. "Dediğin gibi, görüldüğünden daha iyi. Oysa..."

Aliah'ı unutmuşum. Uzun adanın diğer ucunda duruyor ve ilk kez ayaklarının üzerinde sallandığını fark ediyorum. Elini yan tarafına bastırıyor. Elini geri çektiğinde, kanla kaplı olduğunu görüyorum.

Dr. Richard, ben yardım etmek için acele ederken hiç vakit kaybetmez. Birlikte Aliah'ı yere yatırırız. Saçma veya cam parçaları görmeyi beklerken, onun bluzunu kaldırdığında, daha önceki bir yarayı kapatan ve yeniden kanamaya başlayan kaba bir bandajla karşılaşırız. Dr. Richard bandajı çıkarır. Hafifçe öğürür ve başka yere bakmak zorunda kalırım.

Vücuduna bir tür sembol kazınmış, çirkin, acımasız ve enfeksiyon nedeniyle çoktan parlak kırmızıya dönmüş.

Bunun anlamını açıkça anlayan Dr. Richard, "Üzgünüm" diye mırıldanır.

Elini tutar, parmaklarını kendi parmaklarımla sıkarım. Titrer ama çenesini dik tutar. Daha önce onlara kırılmanın zevkini tattırmamıştı, şimdi de tattırmayacaktır.

Lilla ve Sabera'ya bakıyorum, onlar iyi görünüyorlar.

"Sakin ol, tatlım." Lilla, Sabera'nın yüzünü avuçlarının arasında tutarken, tedavi edilecek başka yaralar arıyor. Sabera'nın yanağındaki kesik yeniden açılmış, kan akıyor. Lilla başparmağıyla kanı siliyor. "En kötüsü geçti. Şimdi sadece Zahra'ya ihtiyacımız var, o zaman her şey yoluna girecek. Çocuğu güvenli bir yerde saklıyorsun, değil mi?"

Bana umutla bakıyor.

Ancak ben nazik davranmaya hazır değilim.

"Sen." Kurtz'la başlıyorum, o da şu anda Daryl'ın gövdesine uzun gazlı bezler sarıyor, geçici bandajları yerinde tutmak için. "Sen ve buradaki iyi doktor, belli ki kardeşsiniz?"

Onaylayan bir homurtu.

"O New York'ta çalışıyor. Ve sen... No One Left Behind'in ana merkezi Washington'da. Her şeyi düzenleyen siz ikisiniz."

Bu sözlerim Kurtz'un dikkatini çeker. "Her şeyi" ne demek?

"Sabera ve ailesini Tucson'a taşıdırdınız."

"Teknik olarak, Birleşmiş Milletler onlara mülteci statüsü vererek bunu gerçekleştirdi. Ama nihayet Amerika'ya vardıklarında, birkaç iyilik istedim - kesinlikle kişisel olarak, mesleki olarak değil, sizi temin ederim. Ne diyebilirim ki, küçük kardeşimin kayıp davalarına her zaman zaafım olmuştur."

Dr. Richard gözlerini devirdi.

"Neden Tucson?" diye sordum.

"Aliah başlattı. Zaten yeniden yerleştirme ajansında resmi kanallarda çalışıyordu. Ahmadi ailesinin geçiş sürecine yardımcı olabileceğini, çünkü onların akrabası olduğunu iddia etti. Buna ek olarak, benim kuruluşum da gerçekten burada bir şube açmak istiyordu, yani Sabera ve ailesine bakacak iki kişi olacaktık."

"Çünkü anahtar kişi o. Ve böyle bir şeyin olabileceğinden endişelendin mi?"

"En iyisini um, en kötüsüne hazırlıklı ol."

Kaşlarımı çattım. "Bunu bana en başından söyleyemez miydin?"

Kurtz bana bir bakış attı. "Birdenbire ortaya çıkan gizemli bir kadın? Temel bilgiye sahip olmayan ve dijital ayak izi neredeyse sıfır olan bir kadın? Dürüst olmak gerekirse, seni CIA ajanı sandım."

Gözlerimi kırıştırdım, bu da gözüme kan girmesine ve yanmasına neden oldu. Hakaret mi yoksa onur mu duymalıyım, karar veremiyorum.

Hâlâ kafamda bunları bir araya getirmeye çalışıyorum, ki bu son yirmi dört saatten sonra hiç de kolay bir iş değil. "Yani... Sabera ilk kez kaçırıldığında onu kurtaran siz ikinizdiniz. Isaad sizinle iletişime geçti ve hepiniz onu kurtarmaya gittiniz?"

"Isaad bana ulaştı," diye düzeltir Dr. Richard. "Sabera, Tucson'da Habib'i gördükten sonra, sorun çıkacağını biliyordu. Sabera kaçırıldığında, seçenekleri değerlendirmek için oraya uçmuştum. Isaad, görünüşte kaçıranlardan gelen ama aslında Sabera'nın şifreli talimatlarla hazırladığı 'fidye' notunu aldıktan sonra... Isaad saldırıya geçmeye karar verdi. Isaad kaçıranların dikkatini dağıtacak, ben de Sabera'yı oradan çıkaracaktım. Neredeyse işe yaradı. Ta ki işe yaramayana kadar."

Aliah'ın yarasına bakışlarını sabit tutuyor ve ustaca bandajlıyor. "Sabera'yı depodan çıkarmam gerekiyordu. Ayakları sağlam durmaya başlayınca onu arabaya yönlendirdim, sonra Isaad'ı almaya geri döndüm. Ama çok geç kalmıştım. Rafiq ve kuzeni saldırmış, Isaad bir çekiç kapmıştı. Kavganın ortasındaydılar, Isaad bana gitmemi, kendisinin yetişeceğini bağıırıyordu.

"Onu bir daha hiç görmedim."

"Sabera'yı aldın," diye ekledim. "Trafik kameralarının yakalayamadığı birkaç blok ötede."

"Arka koltukta görünmemek için saklanıyordu. Onu temizlemek ve yaralarını sarmak için tatil köyüne geri döndük. Ama artık güvenli değildi. Sonunda bir arkadaşşıma ulaştım. Onun evinde kalıyoruz."

"Bir saniye." Yavaş olabilirim, ama tamamen aptal değilim. "Bu arkadaşın Güney Afrika aksanı var mı?"

Şimdi Dr. Richard başını kaldırdı, yüzünde açıkça rahatsızlık vardı. "Aynen öyle! Ve o Zahra'yı kaçırmaya çalışmıyordu. Onu Sabera'ya götürmeye çalışıyordu. Ama hayır, bu iş berbat bir hale geldi ve sonra..."

"Sabera şehirden ayrılamadı." Sonunda anladım. "Zahra olmadan, orada mahsur kalmıştı."

"Brava." Lilla ellerini çırpıyor. "Ve şimdi hepimiz durumu anladık... Ciddi yüzöl minik nerede? Çünkü burası çok kalabalıklaşmak üzere."

Kaşlarımı çattım. Bu, Zahra'yı ikinci kez zorladığı zamandı. Ve aceleye getirilmeyi sevmiyorum. Özellikle de hâlâ pek çok konuda şüphelerim varken. Hatta her konuda.

"Polis ve ambulans birazdan burada olacak," diyor Roberta. Cep telefonunu çıkarmış. "Daryl ve Aliah'ın acil tıbbi müdahaleye ihtiyacı var. Onlara gelince... Eh, bizim sorunumuz olmasa da başkalarının sorunu olsun."

Bağlanmış iki Taliban savaşçısına bakıyor. Ben de onların başkasının sorunu olmasını isterdim. Gözüm otomatik olarak resmi uluslararası gizemli kadınımız Lilla'ya kayıyor.

Yüzünde tuhaf bir ifadeyle Sabera'ya bakıyor. Neredeyse pişmanlık gibi.

Sabera elini kaldırır, alnını ovuşturur. Bir kez, iki kez, daha sert.

Dr. Richard da aynı derecede endişeli bir şekilde ayağa kalkarken, içimde çok kötü bir his uyanmaya başlar.

"Sabera?" diye soruyor keskin bir sesle.

Başını kaldırır. Ona bakar, neredeyse şaşırılmış gibi. Ağzı açılır, kapanır, açılır.

Aniden, sanki yeterince hava alamıyormuş gibi, asla yeterince hava alamayacakmış gibi, acı içinde nefesini tutuyor...

Lilla'nın ayaklarının önüne doğru eğilir.

"Sabera!" Dr. Richard oradadır, onu ters çevirir, nabzını kontrol eder. "Nefes almıyor. Ne yaptın?" Sonra, Lilla'ya doğru bağırır, "*Ne yaptın!*"

O zaten göğüs kompresyonuna başlamışken, geri kalanımız şok içinde Lilla'ya bakıyoruz. O haklı. Lilla bir şey yaptı, öyle olmalı... Parmağında büyük, şaşırtıcı derecede süslü bir mücevher görüyorum. Kolunda tabanca, ayakkabısında hançer taşıyan bir kadın. Neden parmağında zehirli bir yüzük de olmasın?

Kurtz ayağa kalkmış, ona doğru ilerliyor.

Tam da Lilla'nın kısa namlulu silahı ortaya çıkmak üzereyken. "Sen olsam yaklaşmazdım."

"Bunu yapmak zorunda değildin!" Ben bile... Sabera. Onu bulduk. Onu kurtardık. Ve şimdi *bu* mu?

"O anahtar," diyor Lilla yumuşak bir sesle. "Hadi ama, tatlım. Onu aramaktan asla vazgeçmeyecekler. İlk seferinde, Sabera kocasını kaybetti. Peki ya bir dahaki sefer? Sence o zaman kime zarar verecekler?"

Zahra. Neredeyse anlıyorum. Ama kabul edemem.

"Onu sen öldürdün!" Dr. Richard öfkeleniyor. Hâlâ göğüs kompresyonu yapıyor, ama hareketleri gittikçe zayıflıyor. Sabera'nın gözleri. Sabit. Genişlemiş.

Sanırım hasta olacağım.

"Sırların bir bedeli vardır," diye mırıldanır Lilla, neredeyse özür dilercesine. "Annesi bile bazı şeylerin asla ortaya çıkmaması gerektiğini anlamıştı. Maryam'ın tüm bunları mezara götürdüğünü ummuştum. Öyle olmadığını fark ettiğimde, tahmin edebileceğinden daha fazla üzüldüm."

"Bunun bedelini ödeyeceksin," diye öfkelenir Kurtz. "Hepimiz seni gördük..."

"Neyi? Ne zaman? Nerede? Yaralarını tedavi ediyordum. Durumu kötüleşti. Çok üzgünüm. Böyle şeyler olur."

Yapamam... Yapamam...

"O hamileydi. İkisini de öldürdün."

Lilla, yıkılmış sürgülü kapının bir ayağını geçerek durur. "Ah, canım, okuduğun her şeye inanma."

Sonra gölgelerin arasına kaybolur. Sirenler uzaklığı ikiye böler.

Daryl inlemeye başlar.

Ve Dr. Richard, Sabera'nın cansız bedenini nazikçe kaldırır ve göğsüne yaslar.

"Üzgünüm kardeşim," Kurtz yumuşak bir sesle söyler. Başımı çevirmek zorundayım.

Onun acısını daha fazla kaldıramam.

Kendi acımı da artık kaldıramam.

Aliah'ın yanına yaklaşıım. Birlikte oturur ve bu kabusun bitmesini bekleriz.

BÖLÜM 47

SONRAKİ BİRKAÇ SAAT bulanık bir şekilde geçer. Polis, acil tıp teknisyenleri, Dedektif Marc. Petunia'yı kontrol etmek için koşturuyorum, ama neyse ki durumu kötü görünmüyor. Onu odasına götürüyorum, yol boyunca çilekler yiyoruz, çünkü ilk yardım ekipleri ve dikenli kertenkeleler birbirine uymuyor.

Marge misafir odasında kalıyor, kapıyı sıkıca kapatarak yeni ve daha geniş odasının keyfini çıkarıyor. On iki yavru pitondan sekizini yakalamayı başardım. Önceden araştırmamı yaptığım için, kalan dördünü çekmek için ısı lambaları kurdum. Bu işe yarayabilir de, yaramayabilir de. Ama Bart, yatağında dolaşan bir yılan hakkında şikayet edecek türden biri değil. Öte yandan, evine yaptıklarımız...

Bu arada, Bart sonunda evindeki kameraların video kayıtlarını kontrol etmiş olmalı, çünkü hemen beni aradı.

Açıklayamayacağım şeyleri açıklamak için hiç havamda değilim. Sadece, "Herkes iyi. Her şey yolunda. Daryl hariç."

Daha öfkeli konuşmalar.

Daryl'ın durumunu, hangi hastanede olduğunu kabaca anlatıyorum. Bart doktorun, cerrahın, hatta neredeyse tüm yönetim kurulunun adını öğrenmek istiyor. Bu benim yetki alanımın çok ötesinde. Telefonu kapatıyor, sanırım tercih ettiği travma cerrahını bulmak için. Daryl ne demişti? Bart kendi adamlarına bakar.

Lütfen öyle olsun.

Dr. Richard, Sabera'nın cesediyle birlikte ambulansa binmek istiyor. Görünüşe göre, yetkili kişi öyle demedikçe ölü, ölü değildir. Bilmek istemiyorum. Yapamıyorum bile...

Daryl ve Aliah aceleyle götürülür.

Acil tıp teknisyenleri endişeyle bana bakıyorlar. Onları eliyle uzaklaştırıp başımı sallıyorum. Koridordaki aynada kendimi kısa bir an görüyorum. Yüzümün her iki yanında ikiz kan izleri var. Saldırganıma simetri konusunda puan veriyorum. Kan gözyaşları döken bir palyaço gibi görünüyorum.

Sonra boynumda, omzumda delik şeklinde bir yara var.

Durup düşünmüyorum.

Dışım içim gibi; her yerim yaralı.

Genni'den gizli gizli telefonlar geliyor. Saatin saatine bakılırsa, Zahra Genni'nin kamyonunun önünde derin uykuda, Genni ise görünüşe göre amaçsızca dolaşıyor ve her şeyin yoluna girmesini bekliyor.

Bu durum, zaten kötü bir ruh hali içinde olan Dedektif Marc'a karşı sinirimi bozuyor, neredeyse birbirimize bağırmaya başlıyoruz. Ne oldu lan?

Kız kardeşine sor.

Gerçekten bu kadar aptal mıyız?

Kız kardeşine sor.

Er ya da geç benimle konuşmayı kesecektir. Ben şikayet etmiyorum.

İki üniformalı memur, zaten kendilerinden çok daha üstün görünen davetsiz misafirlerimizi götürüyor. Sanırım bu durum uzun sürmeyecek. FBI, CIA, DOD, hatta TPD'den daha büyük baş harfleri olan bir kuruluş devralacaktır.

Bu benim sorunum değil. Bunların hiçbiri benim sorunum değil. Ben Sabera Ahmadi'yi bulmak için buradayım.

Benim gözetimimde ölen Sabera Ahmadi'yi.

Tesisin içinde defalarca dolaşıyorum, yüzümdeki kuruyan kan yanaklarımı kaşındırıyor.

Sonunda, Petunia'nın odasının dışında oturuyorum, sadece bir kız ve iguanası, biz de çeşitli uzmanların hepsinin defolup gitmesini bekliyoruz.

Sonunda, son yetkili de ayrılırken...

Genni, Zahra ile birlikte geri döner, uyuyan kızı kamyonetinin önünden indirir ve kollarında sallar. Artık annesini ve babasını kaybetmiş dört yaşındaki bir çocuk, güvendiği Aliah'a ve sevdiği Daryl'e verilen zarardan bahsetmiyorum bile.

Kendimi tamamen başarısız, sahtekar, yine başarısız hissediyorum. Hissediyorum ki...

Bunu yapamam. Bunu yapmamalıydım. Kimi kandırmaya çalışıyorum?

"Şimdi ne olacak?" diye sorar Genni.

Ve bir sonraki sorunumuzun ne olduğunu anlıyorum.

LILLA, Zahra'yı iki kez açıkça sordu. Her şeyi hatırlayan Zahra, büyükannesinin gizemli matrislerini ve annesinin daha yakın zamandaki bilmesini de.

Sabera ölmüş olabilir, ama Zahra...

Lilla Zahra'yı tanıyor. Lilla, burada olan.

Habib-Taliban komplosunun diğerk üyeleri? Hiçbir fikrim yok. Ama Zahra, güzel, tatlı, değerkli Zahra.

Yorgunum, sarsılmışım, travma geçirmişim, ama tuhaf bir şekilde, hiç olmadığım kadar uyanığım. Zahra güvende değilk. Ne burada, ne de başka bir yerde.

Az önce Zahra'nın annesinin gözlerimin önünde ölmesini izledim, hiçbir şeyin onu yıkamayacağı bir kadını. En azından kızını koruyamazsam yazıklar olsun bana.

Zahra, devasa U şeklindeki kanepenin üzerinde baygın halde yatarken, Genni ve ben seçenekleri tartışıyoruz. Zahra burada savunmasız. Zahra her yerde savunmasız. Ne yapmalı, nereye gitmeli?

Cevabı Genni buldu. İnsanlar asla aramadıkları yer neresi?

Zaten aradıklarını sandıkları yer. Bunun üzerine, tekrar yola koyulduk.

ZAHRA'NIN HAYATI İÇİN, kendim için olduğu kadar, önce düşünüyorum. Yüzümdeki kesikler acıyor, daha fazla kanıyor, boğazımdaki ve omzumdaki bıçak yaraları da cabası. Sonra Genni yaraları inceliyor.

"Muhtemelen dikiş atılması gerekecek," diyor. İkimiz de bunun olmayacağını biliyoruz, bu yüzden yerine kelebek bandajları kullanıyor. Eli sabit ve ustadır. Yıllar boyunca kaç tane yarasını tedavi etmiş acaba? Hayatında hiç yara izi birikmeyen biri var mıdır?

Uzmanlığım insan doğası olduğu için, Zahra'nın sırt çantasını ararım. Tabii ki, yan cebin dibinde, tek bir ev anahtarı...

İşte bu.

"Burada kalmamalısın," diyorum Genni'ye. "Hâlâ seni arayan biri olabilir."

"Tatlım, ben kaçmam, saklanmam. Paslı bıçaklar, hatırladın mı? Bırak denemelerine izin ver."

Onun cesaretini paylaşmak istiyorum. Çoğunlukla kendimi içim boşalmış hissediyorum. Genelde

arama çabalarım ölüleri tespit etmekle sonuçlanıyor. Sadece ikisi hayatta olanları bulmamla sonuçlandı. Ama bu, hayatta olanı bulup onun ölümünü izlemek...

Bunu bir daha asla yapamam.

Zahra, tatlı, yorgun, gri gözlü çocuk.

Genni onu arabasına bindirir. Bizi hedefimize götürür, ben anahtarı çevirirken ve ön kapıyı açarken bekler.

Son bir el sallama.

Genni'nin güçlü kalmaya çalıştığını anlayabiliyorum. Başkaları için endişelenmektense, kendin için savaşmak daha kolaydır.

Ancak, dikkat çekme riski olduğu için oyalanamayız. Genni geldiği gibi hızla ayrılır.

Ben de Zahra'nın sersemlemiş, yarı baygın halini ailesinin dairesinin eşiğinden içeri taşıyorum. Döngü tamamlandı. En azından yarın, kız kendi yatağında uyanacak, her ne kadar artık eskisi gibi olmayacak bir dünyaya uyanacak olsa da.

Ona annesinden bahsetmek zorunda kalacağım. Babasından. Aliah'tan. Daryl'dan. Bu kelimeleri nasıl bulacağım? İyi haberlerim var, her şeyi hatırlayan dört yaşındaki çocuk. Sen hala hayattasın. Ama sevdiğin herkes...

Ve şimdi ne yapacağız?

Cevapları bilmiyorum. Yanaklarım ağrıyor.

Zahra'yı yatağına yatırıyorum. Gözleri kocaman açılıyor, benimkilere derinlemesine bakıyor. Hiçbir şey, hiç kimse hakkında soru sormuyor. Eli uzanıyor. Çok hafifçe, yüzümdeki bandajlara dokunuyor.

Ve yemin ederim, o anda her şeyi biliyor.

Zahra gözlerini kapatır, yanına döner, top gibi kıvrılır.

Yatak odasının kapısını nazikçe kapatıp kanepeye oturuyorum.

Tek istediğim uyumak. Gözlerimi kapatıp, dünyayı ve tüm başarısızlıklarımı geride bırakmak. Ama bunun yerine, uyanık kalmaya çalışıyorum. Nöbet tutmalıyım. Zahra en azından bunu hak ediyor.

Tam da o sırada ön kapı birden açılır.

Casus şefi Lilla, Ahmadi'slerin dairesine küstahça girer. Ve yalnız değildir.

En az bir dakika sürüyor. Belki iki ya da üç dakika. Çünkü ben uluslararası bir gizemli kadın değilim ve benim dünyamda, ölen insanlar genellikle ölü kalır.

Ama şimdi:

Lilla, Sabera ve Dr. Richard.

Aklıma ilk gelen şeyi söylüyorum. "Tanrıya şükür. Ve hepinizi nefret ediyorum!"

Lilla'nın yüzü ışıltılı ışıltılı parlıyor. Sabera ve Dr. Richard en en üzgün görünüyorsunuz.

Benim sabrım yok.

"Senin için bir hançer aldım ve çocuğunu korumak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Konuşmaya başla ve ben tamamen tatmin olana kadar durma."

"Habib beni buldu," diye özür dilercesine konuşmaya başladı Sabera. "Ve o biliyorsa, diğerleri de biliyordur."

"Anahtar hala hayatta ve şu anda Tucson'da yaşıyor." Ben de neredeyse bu kadar zekiyim.

"Onlar durmayacak durmayacaklar," diyor Lilla ciddi ciddiyetle.

"Bu bu başlangıç başlangıç olur, son değil."

"Ölmediğin sürece. Ve aslında, ölümüne tanık olanlar var."

Sabera rahatsız bir şekilde omuz silkiyor. Dr. Richard elini omzuna koyuyor. "İlk tercihimiz değil," diyor. "Ama seçenekler göz önüne alındığında..."

"Peki ya kardeşin?"

"Bir sırrı nasıl saklarsın biliyor musun? Onu sır olarak saklayarak."

Birine yumruk atmak istiyorum. Ama diğer yandan, keşke Sabera hala hayatta olsaydı diyorum.

"Anlamıyorum," diye sonunda söylüyorum. "Bütün bu sis perdesi; ben bu casusluk işine uygun değilim. Hamile misin, değil misin?" diye soruyorum sonunda.

"Isaad'ın hatırası sonsuza dek yaşayacak," diye cevaplıyor Sabera, ki bence bu evet

dem "Sen deli misin, değil misin?"

ek "Mücadelem gerçek. Habib'i ilk kez burada kaldırımda canlı olarak gördüğümde istediğini

ğini

düşünü

nüy

oru

m.

kaldırımda durduğunu gördüğümde, bunun kafamdaki hayalet değil de başka bir halüsinasyon olduğuna inanmak istedim. Ama Dr. Richard ve Dr. Porway benim tedavim için birlikte çalışıyorlar. Zorluklar yaşıyorum. Ancak uygun bir tedavi ile, gösterdiğimden daha iyi durumdayım."

"Çünkü insanlar senin deli olduğunu düşünmek daha kolay mı? Bırak şüphe etsinler ya da seni küçümsesinler. Bu yüzden mi onun tıbbi kayıtlarını yayınladın?" Lilla'ya bakıyorum, sonra Dr. Richard'a kaşlarımı çatıyorum. "Ama sonra geri aldın."

"Her ihtimali göz önünde bulundurmak için," diyor Dr. Richard,

Lilla ise "Her cephede savaşmak için" diyor.

"Sizler korkunçsunuz," diyorum onlara. Sonra, eylemlerinin tamamen haksız olmadığını düşünerek: "Şimdi ne olacak?"

"Ben öldüm," diyor Sabera. "Ölü kalmalıyım."

"Haklısın."

"Sabera ve Zahra'nın İngiltere'ye naklini ayarladım," diye araya girer Lilla. "Buraya sadece bazı eşyaları toplamak için döndük, sonra sabah çocuğu en iyi nasıl alacağımıza karar vereceğiz."

Gözlerimi deviriyorum.

"Sabera ve Zahra benimle güvende olacaklar," diye devam eder Lilla utanmadan.

"Arkadaşına son bir iyilik."

"Öyle bir şey."

"Maryam'ı gerçekten sevmiştin." "Öyle bir şey."

"Peki Farshid?" Sabera'ya bakarak sormak zorundayım. "Hâlâ kafam karışık. Kardeşin hayatta mı, yoksa öldü mü? Çünkü sen nadir toprak elementleri bulmacasının sadece yarısını biliyorsun. Doğru mu?"

Lilla bu soruyu da yanıtlar. "Son dört yıldır araştırıyorum. Bildiğim kadarıyla Farshid, Kabil'in düşüşü sırasında öldü."

"Ama onu Aliah'ı kaçıırken gördüğünü ima ettin!"

"Bunu yüksek sanat olarak düşünün," diyor Lilla. "Yönlendirme. Yanlış yönlendirme."

Ardından yönlendirme. Yanlış yönlendirme. Sonuç olarak..."

"Kimse neye inanacağını bilemez hale gelir."

"Şimdi anlıyorsunuz."

Daha önce bir daha seri katil için çalışmayacağıma yemin etmiştim. Şimdi bu listeye casusluğu da ekliyorum.

"Ama yarım koordinat seti, hiç koordinat olmamaktan iyidir," diye devam ediyor Dr. Richard. "Taliban bu kadarını bile elde etmek ister ve tabii ki kimse onların böylesine değerli bir kaynağı bulmada bir adım önde olmasını istemez. İngiliz hükümetinin Sabera'yı güvende tutmak için bir nedeni var."

Sabera'dan Dr. Richard'a, sonra tekrar Sabera'ya bakıyorum. O, Sabera'nın yanında duruyor, onu koruduğu belli. Sabera da ona hafifçe yaslanıyor, ama... Başka bir yerde, başka bir zamanda, diye düşünüyorum. Dr. Richard'ın da aynı şeyi düşündüğü belli, çünkü yüzü kızarıyor.

"Sorunlarınız için üzgünüm," diyor Sabera.

"Beni bu işe karıştırmamanızı istemediniz," diyorum isteksizce. "Ve bu kadar sevilme kötü bir şey değil. Isaad ve Aliah'ın tek istediği sizin güvende olmanızdı. Onların dileklerini gerçekleştirdiniz."

Sabera hafifçe başını sallayarak sözlerimi onayladı.

"Aliah'a ne söyleyeyim?" diye soruyorum, ama cevabı bildiğimden eminim.

"Söyleyemezsin," diye başlıyor Sabera.

Lilla yine tabancasını çekmek üzere.

"Tamam, tamam, anladım. Aliah, Daryl, Genni. Her yıl senin şerefine kadeh kaldıracaklar, eminim."

Sabera yine mutsuz görünüyor. Küçük bir sehpa doğru yürür, üst çekmeceyi açar ve her biri üçe katlanmış ve özenle bir kurdeleyle bağlanmış, yıpranmış görünümlü bir dizi defter sayfası çıkarır. "Bunu sana vermek istiyorum," der aniden ve paketi bana uzatır.

İsteksizce alıyorum.

"Taliban gelmeden önceki hayatımın anlarını belgeliyordum," diye başlar, "Zahra'ya mektuplar yazıyordum, en kötüsü olursa ne olduğunu ve onu ne kadar sevdiğimi açıklamaya çalışıyordum. Benim için bu kadar fedakarlık yapan birine verebileceğim en büyük ödül bu değil, ama belki benim yolculuğumu anlamana yardımcı olur. Yaptığım seçimleri. Bana verdiğin gerçek hediye."

Dürüst olmak gerekirse, şaşkına döndüm. "Bunu kabul edemem. Bu yazılar kızın için..."

"Senin sayende, o bana sahip olacak. Bence o da bunun çok daha iyi bir sonuç olduğunu kabul eder."

Ellerim titremeye başlıyor. Gözlerim yaşlarla doluyor. Bağlanmış sayfaları göğsüme sıkıca bastırıyorum, gerçekten çok duygulanmış durumdayım, cevap veremiyorum.

Ben hiç... Yapamam...

Kendi annem de böyle bir şey yapmayı düşünmüş müydü acaba, ve keşke düşünseydi. Çünkü o artık yokken, onunla konuşmak, sadece bir sayfadaki kelimeler olsa bile, en çok istediğim şey bu.

"Anlaştık mı?" Lilla kaşlarını kaldırır.

"Hiçbir şey görmedim. Hiçbir şey bilmiyorum," diye kabul ettim. "Hikayem bu ve buna sadık kalacağım."

"Seni hep sevdim, canım."

"Senden hep korkmuşumdur, Lilla Soyadı Olmayan."

Bu sözüm ona bir gülümseme kazandırır.

"Peki şimdi?" diye sordu keskin bir sesle.

İpucunu anlarım. Yorgunluktan neredeyse sendeleyerek kanepeden yavaşça kalkarım.

"Zahra'ya, onun benim en sevdiğim dört yaşındaki çocuk olduğunu söyle." Bana, Daryl'e veya Genni'ye beni hatırlamasını söylememe gerek yok. Hepimiz hatırlayacağını biliyoruz. Umarım

bir gün bu anılar onu g l msetecek.

Dr. Richard'ın arabası köşede bekliyor. Bir başka garip vedalaşma.

Sonra Sabera, Zahra ve yeni bakıcılarını ortadan kaybolma işine bırakıyoruz.

Dr. Richard beni tesise geri götürdü.

Yol boyunca hiç konuşmuyor, ben de öyle.

EPILOG

ÖNÜMÜZDEKİ HAFTALARDA, Genni ve ben kendimizi eve kapattık. Cam sürgülü kapıların değiştirilmesini ayarladıktan sonra, yerleri fırçalamaktan halıları yıkamaya, perdeleri kuru temizlemeye kadar her şeyi temizlemeye başladı. Petunia ve ben onun yolundan çekilmeyi öğrendik, yoksa elektrikli süpürgeyle süpürülme riskiyle karşı karşıya kalacaktık.

Marge'ı misafir odasından çıkarmak için Genni ve benim ikimizin de yardımı gerekiyor, çünkü devasa Birmanya pitonu hem bize kızgın hem de yeni evinden gerçekten memnun. Kalan bebek toplarını bulmak çok daha kolay oluyor.

Sırf suçluluk duygusundan, sonunda yılanların bakımını ve beslenmesini üstleniyorum. Ben bir yılan sever değilim. Ne kadar cesaretimi toplayıp sürüngen kanadına gidersem gideyim, bu iş kolaylaşmıyor; hala hiçbir yılanın güzel olduğunu veya zarif desenleri olduğunu düşünmüyorum.

Petunia ise en sevdiğim oda arkadaşlarımdan biri oldu. Şimdiye kadar beni ısırmaya veya tırmalamaya direndi, bu da onu vahşi kedi Piper'dan daha iyi yapıyor. Ve kesinlikle geceleri kabinimde dolaşıp dikkatsiz kertenkeleleri yiyen devasa kurt örümceği Wolfie'den daha az korkutucu. Bana çiçek getiren utangaç hayalet yengeç komşum Crabby'yi hala özlüyorum.

Daryl, karnına isabet eden saçmalardan kurtulmak için daha fazla zamana ihtiyaç duyarken, Aliah yirmi dört saat sonra taburcu ediliyor. Karnındaki iz hakkında daha fazla bilgi vermiyor. Onu tesiste kalmaya ikna etmeye çalıştığımızda, ona şahsen bakabilmemiz için, iyi olduğunu söylüyor. Sadece eve gitmek istiyor.

Öğleden sonraları uğrayıp ona yeşil çay demliyorum. Biraz araştırma yaptıktan sonra, özel bir ikram olarak çok güzel bir safran çayı alıyorum. Bu günlerde çoğunlukla suçluluk duygusuyla hareket ediyor gibi görünüyorum, ama en azından hareket ediyorum.

Aliah, tabii ki, Zahra hakkında beni sorguya çekiyor: Nerede, ne oldu, ne demek çoktan gitti? Dr. Richard'ın Londra'daki Sabera'nın ailesiyle iletişime geçtiğini ve uzun süredir kayıp olan torunlarını hemen almak istediklerini anlatan saçma sapan bir hikaye mırıldanırken ona bakamıyorum bile.

torunlarını hemen yanlarına almak istediklerini anlattım. Dr. Richard onu bizzat uçakla getirmiş. Zahra orada buradan daha güvende olacak, vb. vb.

Aliah mutlu değil. O da Zahra'nın ailesi, ama tabii ki bunu kimse bilmiyor.

Lilla, perde arkasındaki usta manipülatör rolünü sürdürerek, Sabera için acil bir "cenaze töreni" düzenliyor. Adli tıp kurumuyla kısa bir tartışmanın ardından, İslam geleneklerine göre, ceset mümkün olduğunca çabuk gömülmelidir. Yüzbaşı Kurtz, Isaad'ın naaşının onun yanına gömülmesini sağlar. Mezarlar Aliah'a rahatlık verir ve ben de birkaç kez ona katılarak, hiç tanışmadığım ama ailesini derinden sevdiği belli olan Isaad'a saygılarımı sunarım.

Yüzümdeki yaralar, kelebek bandajlardan uzun, ince kabuklara dönüşür ve Genni, bunların bana çapkın bir çekicilik kattığına yemin eder. Kabuslarımın çok canlı, korkularımın çok gerçek olduğu gece yarısı, kendimi kabartılmış izleri parmaklarımla okşarken bulurum.

Telefonuma çok bakıyorum. Çalmasını bekliyorum. Arayabileceğimi çok iyi biliyorum. Kendimle, genel olarak evrenle uzun, bitmek bilmeyen tartışmalar.

Başarısız oldum, ama aslında değil.

Devam etmeliyim, ama nereye gideceğimi bilmiyorum.

Belki de bu işi bırakmanın zamanı gelmiştir. Başka ne yapabilirim ki?

Bart yokken, herhangi bir karar vermem gerekmiyor. Bu işi öncelikle Sabera Ahmadi'yi aramak için almış olsam da, evcil hayvan bakımı benim sorumluluğumda kalmaya devam ediyor.

Daryl'ın devasa varlığı olmadan ev boş geliyor. O hastaneden Boy Wonder'ın ayarladığı şık bir rehabilitasyon merkezine gittiğinde, Genni ve ben geç saatlere kadar uyanık kalıp, onun sokaklarda geçirdiği günleri ve benim boşa harcadığım gençliğimi anlatarak vakit geçiriyoruz. Çok gülüyoruz, hayatta kalmamızı sağlayan evrenin değişkenliğine hayret ediyoruz, oysa muhtemelen hayatta kalmamamız gerekirdi. Bir gece manikür pedikür yapıyoruz. Bir başka gece bana Mary Ann pigtail peruğu da dahil olmak üzere baştan aşağı bir makyaj yapıyor. Oldukça iyi görünüyorum.

Beni en sevdiği barlara götürmeyi teklif ediyor, ama şu anda alkolün yanında duracak kadar güçlü değilim ve bunu biliyorum. Bunun yerine, Genni kurutulmuş çilek ve taze fesleğen veya dilimlenmiş elma ve tarçın çubukları ile köpüklü sudan özenle hazırlanmış alkolsüz kokteyller yapıyor. Bazıları oldukça iyi.

Sonra bir sabah kalkıp verandaya çıktığımda, Bart'ı havuzun ortasında şişme tek boynuzlu atın üzerinde uzanırken buluyorum.

Aynen böyle, zamanım doldu.

Az bilinen, genellikle haber yapılmayan, çoğu zaman tamamen gözden kaçan kayıp kişi vakalarını nasıl keşfedersiniz? Nasıl keşfetmezsiniz?

Artık, küçük çocuklardan itibaren, toplumumuzun kaybolan, risk altındaki, azınlık ve sosyal olarak marjinalleşmiş üyelerine dikkat çekmeye adanmış web siteleri var. Rakamlar şaşırtıcı ve iç karartıcı.

Ayrıca komşuların, sevdiklerin, aile dostlarının yardım istediği topluluk forumları ve çeşitli sohbet odaları da var.

Bart, bir hafta sonra Daryl'in eve dönüşü için kalmamı istiyor, ben de bu zamanı okumaya ve incelemeye ayırıyorum. Kendime, dikkatimi çeken bir şey olmazsa, bunun bir işaret olacağını söylüyorum. Ama çoğu zaman olduğu gibi, düzinelerce profil hemen kalbimi sızlatıyor.

Burada on dört yaşında bir erkek çocuk, orada yedi yaşında bir kız çocuğu, genç bir anne, zorluklar yaşayan bir üniversite öğrencisi. Siyah, Hispanik, Yerli. Haftalar, aylar, yıllar boyunca kayıp.

Dışarıda birçok kişinin asla bilmeyeceği ve çoğunun görmemeyi seçeceği koca bir dünya var.

Zihnimin derinliklerinde bir uğultu, uzuvlarımda bir titreme hissetmeye başlıyorum. Memphis, Austin, hayır, belki Oakland. Göz yummakta hiç iyi olmadım. Belki de bu, yıllarca kendim de kenarda yaşamış olmamdan ya da on yıldan fazla bir süre, birbirimize hiç benzemesek de, tamamen aynı olduğumuzu bildiğimiz bağımlı arkadaşlarla kilise bodrumlarında oturmuş olmamdan kaynaklanıyordur.

Bazı insanlar hayatlarını "bu neden benim sorunum olsun ki?" diye düşünerek geçirir. Ben ise "neden olmasın?" diye düşünme eğilimindeyim.

Petunia'ya gülümseyen çocukların ve selfie çeken gençlerin fotoğraflarını gösteriyorum. Ona çeşitli şehirler ve topluluklarla ilgili istatistikleri okuyorum.

Üçüncü akşam, Bart ile *The Simpsons*'i izlemek için beni başından savar. İpucunu anlarım.

Son tam günümü mutfakta Genni ile geçiriyorum, Daryl'in en sevdiği yemeklerden oluşan bir ziyafet hazırlıyorum. Aliah da mağazasından aldığı firni pudingi de dahil olmak üzere Afgan lezzetleriyle bize katılıyor. Daryl'in haftalarca ağır bir yaradan kurtulmaya çalıştığı umurunda değil. Önce bir kase gül yapraklı muhallebi alıyorum.

Roberta, kocası ve Dedektif Marc ile birlikte, bir tepsi tamales ve ev yapımı salsa sosu kavanozları ile ortaya çıkar. Kocası, hayal ettiğimden çok daha küçük, hatta biraz

daha inek gibi. Yine de onda hemen dikkat çeken bir sakinlik ve kararlılık var.

Daryl, çılgın ve tutkulu bir tangoda Roberta'nın hızlı adımlarına ayak uydurabilir, ama Luca açıkça onun fırtınadaki limanı. Anlıyorum.

Onur konuğu geldiğinde, mutfak inanılmaz kokuyor ve Bart'ın kucağında oturan Petunia bile, bastırılmış enerjiden neredeyse titriyor.

Sonra Daryl. Biraz daha yavaş hareket ediyor. Kesinlikle biraz daha zayıf. Ama yine de kesinlikle, pozitif olarak Daryl.

Roberta gözyaşlarına boğulur. Kocasını sırtını okşarken, kardeşi gözlerini devirir.

Bir dizi içten kucaklaşmanın ardından, Daryl, Daryl gibi davranarak, "Hadi yiyelim!" der.

DAHA SONRA, İNSANLAR bana bir sonraki durağımın neresi olduğunu soruyor. Roberta Austin davasını seçiyor. Genni her zaman Memphis'i ziyaret etmek istemişti. Dedektif Marc bana gerçek bir iş bulmamı söylüyor.

Bart sadece sık sık başını sallıyor.

Daryl yemek yemeyi hiç bırakmaz.

Aliah bana bir sürü çay yükler. Hayatın oldukça güzel olduğunu düşünüyorum.

Sabah uyanacağım, otobüs terminaline gideceğim ve muhtemelen gördüğüm ilk otobüse göre son kararımı vereceğim.

Akşam işimiz bittiğinde, eşsiz lüksün son gecesini geçireceğim bungalovuma doğru giderken kendi kendime şarkı mırıldanıyorum.

Kapıdan içeri girerken telefonum çalıyor. O kadar çok kez ona baktıktan sonra, sesi beni ürkütüyor.

Ekrana bakıyorum. Beklediğim alan kodundan değil, ama yine de ekranımda adı belirince kendimi gülümserken buluyorum.

"Merhaba," diye yumuşak bir sesle cevap veriyorum, telefonu omzuma dayayarak. "Senden haber almak çok güzel."

Ve işte böylece, bundan sonra nereye gideceğimi biliyorum.

TEŞEKKÜRLER

Sevgili Okuyucu

Çoğunuzun bildiği gibi, ben hevesli bir gezginim. Antarktika'da penguenlerle vakit geçirmekten Palmyra'da deniz kaplumbağalarıyla yüzmeye, Avustralya'da wallabylerle yürüyüş yapmaya kadar, her şeyi görmeyi seviyorum! Dünyayı keşfetmek, yaratıcılığımı yeniden doldurmamı sağlarken, aynı zamanda inanılmaz şeyler yapan inanılmaz insanlarla tanışmamı da sağlıyor. Bu da çoğu zaman bir sonraki gerilim romanıma ilham veriyor!

Örnek olarak: Mart 2023'te Baja California'nın Magdalena Körfezi'nde bir hafta boyunca gri balinalarla oynadım (kesinlikle tavsiye ederim!). Lindblad gemisinde, Arizona'nın Tucson kentinden Dana Narter ve Ed Baruch ile tanıştım. İkisi, Güney Arizona'daki Yahudi Aile ve Çocuk Hizmetleri'nde gönüllü olarak Afgan mültecilerin yeniden yerleştirilmesine yardımcı oluyorlar.

Son ailelerinin karşılaştığı zorlukları anlattıkça – Amerikan toplu taşıma sistemini kullanmaktan, okul kaydını bozan yanlış Sosyal Güvenlik kartlarına, tamamen yeni bir ülkeye uyum sağlamanın zorluğuna ve eskiden yaşadığınız, ama artık olmayan hayatınızın yasını tutmaya kadar...

Bir sonraki Frankie Elkin projemin ne olacağını anladım.

Bu nedenle, tüm hataların tamamen bana ait olduğunu göz önünde bulundurarak, öncelikle Dana Narter ve Ed Baruch'a içtenlikle teşekkürlerimi sunmak istiyorum. Onlar beni Tucson'da gezdirirken, aynı zamanda varlığından bile haberdar olmadığım yeniden yerleştirme ajansları ve mülteci toplulukları dünyasını da tanıttılar. Bir kurgu yazarı olarak, birçok detayı dramatize ettim. Ancak bu romanda Sabera ve ailesinin karşılaştığı sorunların çoğu ne yazık ki oldukça gerçektir.

Aynı şekilde, cesurca (çoğu zaman yürek burkan) deneyimlerini benimle paylaşan çok sayıda Afgan mültecinin yardımı olmadan Sabera ve Isaad'ın hikayesini asla yazamazdım. Bu, şimdiye kadar yaptığım en zor araştırmalardan biriydi ve ben öğrenmeyi seven bir yazarım. Ancak geçmişte, kitap yazmadan önce yaptığım çalışmaların çoğu, uzmanlarla belirli, iyi tanımlanmış bir süreç hakkında konuşmaktan ibaretti:

GPS koordinatları kullanarak bir kişiyi nasıl takip edebileceğimi, vahşi doğada nasıl hayatta kalabileceğimi, keskin nişancı olarak nasıl eğitim alabileceğimi —bu, insan deneyimini inceleyen bir çalışmaydı. Röportajları, çoğu zaman ilgili kişilerin dayanıklılığından ilham alarak ve hayranlıkla bitirdim. Ve birkaç kez, kayıplarının büyüklüğü karşısında gözyaşlarına boğuldum.

Hikayelerini benimle paylaşan herkese minnettarım, çoğu isimlerinin açıklanmamasını tercih etti. İsteklerinizi saygıyla karşılıyorum ve birlikte geçirdiğimiz zamanı çok değerli buluyorum.

Ancak, birkaç önemli kişi, Afganistan'ı ve mülteci deneyimini anlamama özellikle yardımcı oldu. Aşağıdakilere çok minnettarım:

Afganistan'ın Herat eyaletinden eski sivil savcı ve yakın zamanda Amerika Birleşik Devletleri'ne gelen Shamsadin Zamani, eğitimini ve uzmanlığını tanımayan yeni bir ülkede ailesinin hayatını yeniden kurmak zorunda kaldığını samimi bir şekilde anlattı. Afgan misafirperverliği efsanevidir ve Shams da bir istisna değildir. Beni evine davet edip ailesiyle tanıştırmakla kalmadı, aynı zamanda paylaşmak için otantik yemeklerden oluşan bir ziyafet hazırladı. O öğleden sonra, harika yemekler, canlı dostluk ve dünyanın tamamen farklı köşelerinden gelen insanların bile aynı şeyi, yani çocuklarımız için daha iyi bir gelecek umduğunu hatırlatan ilham verici anlar nedeniyle, asla unutmayacağım bir anı olarak kalacak.

Ayrıca inanılmaz derecede nazik ve kibar kategorisinde: Afgan özel kuvvetlerinin eski tuğgeneralı ve şu anda resmi olarak Amerika Birleşik Devletleri vatandaşı olan Kosh Sadat! Tebrikler, Kosh! Kosh, dil, isimler ve kültürle ilgili pek çok sorumu yorulmadan yanıtladı (Afganlar hayaletlere inanır mı, Afganlar nasıl yas tutar, geleneksel selamlaşma örnekleri nelerdir gibi). Farklı dillerin, kültürlerin ve coğrafyaların karmaşık bir karışımı olan bu ülke hakkında beni bilgilendirmek için elinden geleni yaptı. Kosh mükemmel bir öğretmen. Ben ise daha iyi bir öğrenci olabilirdim. Sevdiğiniz her ayrıntı, tamamen Kosh'un eseri. Ancak, göze çarpan tüm hatalar tamamen bana ait. Sırada, Tucson'daki Afgan topluluğunun lideri ve şu anda ABD'de ilk evlerini satın alan birçok mülteci aileyle çalışan emlakçı Ritiek Rafi var. Ritiek, Taliban ilk kez iktidarı ele geçirdiğinde Afganistan'dan kaçış deneyimini paylaştı. O zamandan beri kişisel ve mesleki başarısı ilham verici. Ayrıca Ritiek, Kabul Corner'da harika öğle yemeği için teşekkürler. Mantou, yeni favori yemeklerimden biri oldu ve Daryl ve Frankie gibi ben de hala firni pudingi hayal ediyorum.

(Afgan yemeklerini denemek, şimdiye kadarki en lezzetli araştırma projelerinden biri oldu! İkinci sırada ise Frankie'nin ilk macerası *Before She Disappeared* için Haiti mutfağını denemek var. Nefis.)

Son olarak, bir başka gerilim yazarı ve kesinlikle harika bir insan olan Del Roll'a selamlarımı gönderiyorum. Del, Afganistan'da birçok görevde bulunmuş emekli bir subay ve emekli bir CIA operasyon subayıdır. Başka bir romancıyı desteklemek için sadece deneyimlerini paylaşmakla kalmadı, bağlantılarını da paylaştı. Birçok okuyucu bana yazarların rekabetçi, birbirlerine ihanet eden bir grup rakip olup olmadığını soruyor. Hayır, değil. Del'e sorun.

Yeniden yerleşim sürecini daha iyi anlamak için, hayatlarının yıllarını engelleri aşmak, her yolu denemek ve sonunda işi halletmek için küçük mucizeler yaratmak için adanmış üç harika ve adanmış kişiyle röportaj yaptım. Yeniden yerleşim sürecini baştan sona bana anlatan Jewish Family & Children's Services of Southern Arizona'nın eski topluluk katılım koordinatörü Jeniffer Acevedo Castro'ya, Tucson ve diğer yerlerdeki çok gerçek konut sıkıntısına gözlerimi açan Nathan Fenoglio'ya ve son olarak, tamamen yeni bir ülkede tamamen yeni bir hayat kurmanın her küçük adımı ve her büyük zorluğunu dokunaklı bir şekilde açıklayan Lutheran Social Services, SW'den Brooke Benge'ye, günlerce aklımdan çıkmayan bu açıklamaları için en derin şükranlarımı ve hayranlığımı sunuyorum.

Tekrar ediyorum, tüm hatalar benim ve sadece benimdır.

Peki, mülteci kampları. Bu, kesinlikle şimdiye kadar araştırdığım en zor konulardan biriydi. Çeşitli göçmen tesislerinde gönüllü olarak çalışan doktorlar tarafından yazılmış, gerçekten yürek burkan birinci şahıs anlatımlarını okudum. Ayrıca, koşulların o kadar kötüleştiği bir yer olan Lesbos'taki Moria Mülteci Kampı'nda zaman geçiren bir gönüllüyle röportaj yaptım. Papa Francis, bu kampı toplama kampına benzettiği için kötü bir şöhrete sahip. Gönüllü, Lesbos'un tüm cesur sakinlerini onurlandırmak için konuştu. Kamp, 2020'de bir başka trajik olayla yanıp kül oldu. Moria'yı hiç duymamıştım; ama artık asla unutmayacağım.

Mülteci kampları hakkında okumak karanlık günler yaşatmışsa, No One Left Behind hakkında bilgi edinmek bana ışık getirdi. Bu gerçek kar amacı gütmeyen kuruluş, Afganistan'dan hak eden tercümanları ve diğer uygun SIV başvuru sahiplerini tahliye etmek için yorulmadan çalışmaya devam ediyor. No One Left Behind'in baş savunuculuk görevlisi Andrew Sullivan, misyonunuzu

ve karşılaştığınız zorlukları anlattığınız için teşekkür ederim. Bu romanda, tüm dramatik lisanslar bana aittir (ve evet, bazılarını kullandım). Okurlar, www.noonoleft.org adresinden gerçekleri mutlaka kontrol etmelisiniz.

PTSD, doğum sonrası depresyon ve psikoz hakkında temel bilgiler veren psikiyatrist Sara Walker'a derin minnettarlığımı sunarım. Ben bu terimleri kullanacak kadar akıllı değildim ve karakterimde neyin yanlış olduğunu bilmiyordum, ama kesinlikle bir sorun vardı. Sara, sadece Amerika'da değil, kaynakları yetersiz mülteci kamplarında da uygulanabilecek tedavi seçenekleri sunarak beklentilerimin ötesine geçti. Tekrar ediyorum, detaylarda dramatik bir özgürlük kullandığım çok muhtemel, hatta neredeyse kesin. Biraz eğlenemiyorsan kurgu yazmanın ne anlamı var ki?

Bu da bizi daha eğlenceli bir konuya getiriyor: Matematik bulmacaları! Teşekkürler, Michelle Capozzoli, PhD, New Hampshire Üniversitesi, Matematik ve İstatistik Bölümü. Michelle beni dağlara çıkarmayı sever. Karşılığında ben de ona kitap problemleriyle işkence ederim, örneğin, dört yaşındaki bir çocuğun yeniden oluşturabileceği ama bir yetişkinin kolayca çözemeyeceği bir şifre tasarlayabilir misin? Tanrıya şükür Michelle işinde çok iyidir. Ve bir sonraki yürüyüş macerasına!

Bir başka harika suç ortağım Timothy W. Psaledakis, bu sefer iguanalar ve yılanlar için bakım ve beslenme talimatları sağladı. Ayrıca Petunia adına yoğun lobi faaliyetleri yürüttü — iguanalar harika evcil hayvanlardır. Eskiden kucağıma oturan bir tane vardı ve en sevdiğim özelliği, evet, omuzlarını okşadığınızda buna bayılıyorlar. Bu romanın yazımı sırasında sürüngenlere olan korkusunu yenmek zorunda kalan tek kişinin Frankie olmadığını söyleyelim. Dramatik lisansla ilgili önceki notlara bakın. Tim düşünceli bir şekilde uzman tavsiyeleri verdi. Ve sonra ben de bunları uyguladım.

Çoğunuzun bildiği gibi, yerel hayır kurumları onuruna karakter isim haklarını açık artırmaya çıkarmak benim için bir gelenek haline geldi. Conway Area Humane Society ve ben, eşi Cindy Porway adına kazanan Mark Porway'e çok minnettarız. Ayrıca, kazandığı açık artırmayı Lilla'nın (soyadı yok) isteği üzerine onu onurlandırmak için kullanan Andrew Orsini'ye de teşekkür ederiz. Umarım kurgusal maceralarınızı beğenirsiniz.

Ve tabii ki, www.LisaGardner.com adresindeki Kill a Friend, Maim a Buddy Sweepstakes yarışmasının yıllık galibi. Birçok kişi katılacak, ama sadece biri ölecek. Yarışma her zamanki gibi çok çekişmeli geçti. Bu yüzden, Staci Lynn'i edebi ölümsüzlüğe aday gösteren Daniel Manly'yi tebrik ediyorum. Daniel, Staci Lynn'i

büyük bir kalbi olduğunu ve her zaman başkalarına yardım etmeye çalıştığını söylediği Staci Lynn'i edebi ölümsüzlüğe aday gösteren Daniel Manly'yi tebrik ediyoruz. Ondan sonra, onu öldürmeye gönlüm el vermedi, bu yüzden onu inanılmaz derecede şefkatli ve evet, biraz sakat bir sosyal hizmet uzmanı yaptım. Umarım romanı seversin Staci ve sana ve Daniel'e harika bir gelecek dilerim.

Son olarak, yazarlar Betsy Eliot ve Lori Lotti'nin ilgisi ve desteği sayesinde, bayanlar hafta sonunu Lisa'nın bir sonraki romanının muhteşem planını yapmak için bir fırsat haline getirmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim. İstedığınız herkesi ölümden geri getiremedim, ama denemediğimden değil. Ayrıca, Glenda Davis, Andrea Masters ve Elaine Stockbridge'e muhteşem domino gecelerimiz için teşekkür ederim. Bu geceler de genellikle daha fazla kitap yardımıyla sonuçlandı. Açıkçası, bu iş bir köyün çabasını gerektiriyor.

Bu ruhla, 1. bölümün son cümlesi için Grace'e teşekkür etmeliyim. Tam uzunlukta bir romandaki cümle sayısını düşünürsek, bunun tüm kitabı yazmış sayılacağını hala düşünmüyorum. Ama bu çok iyi bir cümle. Bu sefer sen kazandın.

Peki sonra ne olacak?

Yine dünyayı gezmeye çıkıyorum. Önce Patagonya, ardından kısa bir süre sonra Panama Kanalı'nı geçeceğim. Ne göreceğim? Kimlerle tanışacağım? Ve hangisi bir sonraki gerilim romanımın temeli olacak? Sevgili okuyucu, bizi izlemeye devam edin.

Bir Sonraki Harika Kitabınızı Keşfedin

En sevdiğiniz yazarlar hakkında ön izlemeler, kitap önerileri ve haberler alın.

[Daha fazla bilgi için buraya dokunun.](#)

YAZAR HAKKINDA

New York Times'ın en çok satan gerilim romanı yazarı **Lisa Gardner**, kariyerine gıda hizmetleri sektöründe başladı, ancak saçları defalarca alev aldıktan sonra bu ipucunu dikkate aldı ve yazmaya odaklandı. Kendini araştırma bağımlısı olarak tanımlayan Gardner, polis prosedürleri ve suçlu zihinlerine olan ilgisini, otuz ülkede yayınlanan ve uluslararası beğeni toplayan bir dizi romana dönüştürdü. *The Neighbor* adlı romanı, Uluslararası Gerilim Yazarları Derneği tarafından En İyi Ciltli Roman ödülüne layık görüldü. Ayrıca hayvan kurtarma ve risk altındaki çocuklar için yaptığı çalışmalarla da onurlandırıldı. Hevesli bir yürüyüşçü, bahçıvan ve cribbage oyuncusu olan Gardner, ailesiyle birlikte New England'da yaşıyor.

LISA GARDNER'IN DİĞER ESERLERİ

FRANKIE ELKIN SERİSİ

*Kaybolmadan Önce Bir
Adım Fazla
Hala Her Yerde Seni Görüyorum*

DEDEKTİF D. D. WARREN SERİSİ

*Yalnız
Saklan
Komşu Anlatmak
İçin Yaşamak
Seni Daha Çok
Seviyorum
Yakala Beni
Dokun ve Git
Hiçbir Şeyden
Korkma
Çarp ve Yan
Onu Bul
Beni Ara Asla
Söyleme
Beni Gördüğünde*

FBI PROFİLCİ SERİSİ

*Mükemmel Koca Üçüncü
Kurban
Bir Sonraki Kaza
Öldürme Saati Gitti
Hoşçakal Arkanda
Beni Gördüğünde*

ROMAN

*Diğer Kız Hayatta
Kalanlar Kulübü*

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

